LUCIANUS

SAMOSATENSIS

FRANCISCUS FRITZSCHIUS

RECENSUIT.

VOLUMINIS I PARS II.

ROSTOCHII

IMPENSIS ERNESTI KUHNII

MDCCCLXII.

(LITERIS ADLERIANIS.)

Praefatio.

De codicibus Luciani in Praefat. ad P. I satis dictum est ne eis quidem p. X omissis, qui parum cogniti sunt praeterquam duobus codicibus, Urbinate 118 bombycino saec. XIII bonae notae libro et Palatino 174 chartaceo saec. XV, quem utrumque jam C. L. Kayser ad Philostrat. p. 336 non male descripsit. Graeviano autem (V) plus quam loco priore p. XII tribuere coepi, ex quo librorum recens excussorum consensio plane me docuit, adnotationes marginis Florentinae, quae ab C. F. Hermanno et Jacobitio „maximam partem pro conjecturis" habitae erant, plerasque omnes ipsius codicis Graeviani lectiones fuisse. Quod ad Guelferbytanum priorem saec. XIV (F) attinet, de quo p. VI dixi, hujus varietates ab Urbano et Jacobitio descriptas quum nimis inter se differre vidissem: faciendum putavi, ut hunc codicem ad me nuper benevolentissime missum denuo ipse totum conferrem. Liber domi suae „cod. Guelf. inter Augusteos fol. 86, 7" nunc appellatur neque uti narrant eadem ubique manu scriptus est, sed alia manus incipit „Pro Imaginibus" p. 183—230 fin. De Guelferbytano codice graviores Jacobiti errores hoc modo „F (ita F)", de Graeviano „V (ita V)", de Gorlicensi „A (ita A)" et de caeteris pari ratione notare soleo. Sequitur, ut de eis libellis qui nunc eduntur scorsim exponam. Alexandrum quum Lipsiae a. 1826 totum et

magnam partem Rostochii a. 1854 edidissem, nunc tertium recensui. Et mei quidem tres sunt codices, Florentinus (Φ), de quo p. IV dictum est, Guelferbytanus prior (F) atque Parisinus 2954 (M), quem Th. Sypsonio contulit. Tum duo Vindobonenses, primum no. 123 (B) et alium no. 114 (H) J. H. C. Schubartus bene comparavit: cui Jacobitius adsensus primum Vindobonensem notae esse optimae vidit ex eoque aliquot locos primus correxit. Vindobonensi primo dignitate aut par aut superior est Parisinus 3011 (C), quem in Alexandro adhuc ab uno Belino male inspectum esse miror. Quo majores gratiae J. Sommerbrodtio agendae sunt, qui tres libros Marcianos n. 436 (Ψ), n. 517 ($Ψ_2$), n. 434 (Ω) ipse contulerit inspecto etiam Veneto quarto n. 435 ($Ω_2$): quas Alexandri collationes Sommerbrodtius nuper in Museo Rhenano Vol. XIV p. 613 sqq. (nunc iterum in Codd. Marc. Lect. p. 42 sqq.) publicavit. Denique duo Vaticani n. 87 (𝔄) et n. 90 (Γ) commemorandi sunt, quorum in Alexandro ut non integram varietatem ita magnam lectionum copiam G. Dindorfius in ed. Lips. a. 1858 attulit. Longe minus in censum veniunt codices majorum memoria collati, quorum (si ab Graeviano V discedatur) perpaucae scripturae enotatae sunt, primum Poli codex (T), deinde Longoli excerpta (U), tum bis terve etiam libri Bourdeloti (RZ), postremo marg. A1 W (Y). Optimos in Alexandro codices adhuc habemus sex, CBΨ et secundum hos 𝔄Γ$Ψ_2$, deterioris autem familiae principes tres, ΩΦH, in quibus multa saepe veri elementa servata sunt. Paullo deterior est F, omnium minime bonus et vulgatae similis M, ita tamen ut hic quoque interdum cum ipso 𝔄 consentiat. Nunc demum ex tanta optimarum lectionum copia textus Lucianei historia melius investigari, nunc tot tantae antiquitatis libris tam strenue excussis prope justa confici Alexandri recensio potuit. Jam ipsi juvenes nostri primum „vulgatam", ubicunque ab omnibus codd. discrepat, explodere discent, tum vero multa vitia omnibus

codicibus antiquiora esse intelligent. Nam saepenumero vel in optimis codicibus vestigia tantum veri, non ipsa veritas resederunt: in qua eruenda ne summi quidem critici quantum par est temporis collocare solent. Quare equidem id potissimum nunc studeo, non tam ut levissimi quique errores, quam ut vitia inveterata sive conjecturae ope sive codicum ex medio tollantur. Venio nunc ad ea, quae „De Morte Peregrini" memoriae prodita sunt; cui libro codicilli tantum desunt: nam corruptelis abundat. Principio in nonnullis codd. hic liber omnino nunquam exstitit, consulto eam ob causam omissus, quae teste T. Fabro (VIII p. 537 Bip.) „in uno ex MSS. Reg." (fortasse Parisino C) his verbis allata est: *„ἐνταῦθα παρείθη ἑκοντὶ ὅπερ ἐστὶ Περεγρίνου τελευτῆς λόγου διὰ τὸ ἐν τούτῳ ἀποσκώπτειν εἰς τὸν Χριστιανισμόν."* Praeterea etiam Suidas s. *Λουκιανὸς* in libro nostro religionem christianam agitatam et ipsi Christo maledictum esse gravissime indignatur. Ac certe ab multis codd., qui alias plenissimi sunt, hic tamen liber abest, ut ab Graeviano (V), Florentino (Φ), Gorlicensi (A). Tamen magna codicum pars hunc quoque librum ab initio integrum complexa erat, id quod et e scholiorum fragmentis et vero e singulorum librorum indice, qui in plerisque codd. superest, certo apparet. Ita hunc librum Vaticanus 90 (Γ) habuerat, cujus indici auctore J. Massone (I p. CLIII Lehm.) et ipse insertus est neque ab Massone in illis novem numeratus, quos dixit solos deesse. Certo Peregrinum habuerat etiam Vindobonensis 123 (B), ut Jacobitius in Praef. p. XV recte judicavit, itemque Venetus 434 (Ω), cujus index ab J. Sommerbrodtio in Mus. Rhen. XIV p. 613 sq. (sive in Codd. Marc. Lectt. p. VIII) profertur. Sommerbrodtius tamen ita loqui videtur, quasi Peregrinus in Ω adhuc supersit eumque haurire sitienti liceat: de quo subdubito memor Ovidiani: „non lumen (neque enim superest), loca luminis haurit". Etenim jam a. 1640, quum primum ab inquisi-

toribus „Morti Peregrini et Philopatridi" censoria nota inusta esset, ad novam audaciam fax quasi praelata est. Videsis „Noviss. librorum prohib. et expurg. indicem pro catholicis Hispaniarum regnis cet. a. 1640" p. 757. Neque ita multo post i. e. intra annos 1664—1667 pontifex ipse Romanus, Alexander VII Peregrinum nostrum una cum Philopatride in atrum indicem retulit. Hinc maxime quidem in codices, tum etiam in edd. vetustas rescisso in his quoque libello utroque saevitum est: cujusmodi duo Aldinae exempla ab Solano (IX p. 553 Lehm.) atque Schaefero (in Mel. Crit. p. 94) nominata sunt. Quid tum animi viris vere doctis fuisse putabimus, quum Peregrinum quoque librum Luciani genuinum delere jussi et facere imperata coacti essent, ut Leoni Allatio Chio, sub illo ipso Alexandro VII Vaticanae custodi, cujus viri erat investigare scriptores ineditos, non edi coeptos turpiter castrare. Tametsi autem ipsorum inquisitorum errore factum est, ut in uno vel altero codice Peregrini partem inviti servarent, de qua re ad Peregrin. c. 39 p. 96 disserui: in plurimis tamen codd. Peregrinus hoc modo funditus periit, neque in ullo primae familiae codice Peregrinum integrum hodie servatum esse arbitror. Nam Alexandro VII terrae catholicae praeter unam Galliam obsecutae videntur, in qua tum Ludovicus XIVtus ingente adversus Alexandrum VII odio ferebatur. Certe in Parisino cod. 2954 (M) Peregrinus etiamnunc integer exstat, de quo codice l. l. p. 96 plura attuli, exstat praeterea liber totus in Guelferbytano priore (F), qui duo codices cum ed. Florentina (a) saepe consentiunt scripturasque habent similes „vulgatae". Ita quum Peregrinus ex FMa tantummodo tanquam ex fonte totus manaverit, solito gravius hunc librum corruptum esse necesse est. Quid enim Alexandro Luciani futurum fuisset, si ipse quoque hodie in his libris FMa solis exstaret? Attamen quod ad criticam artem attinet, adeo hic liber neglectus est, quasi pleraque pisce essent saniora, necdum inter editores

exstitit, non modo qui recenseret Peregrinum, sed ne recognosceret quidem. Nonnulli enim, in his vel acutissimi viri ut ipse Solanus, ne hic critica se exercerent, theologicis quaestionibus impediti sunt, quae ipsae plerumque ab arte critica pendere debebant. Ego certas emendationes in textu reposui, incertas autem conjecturas in adnotatione subjeci. Sunt enim, quae in vitio aperto pluribus tamen corrigi modis possint; sunt alia prorsus insanabilia, quorum ne depravatio quidem antiquissima aetatem tulerit. Denique optamus, ut alii quoque mea opella adjuti hujus libri vitia emendare et plus studii in opus gravissimum conferre incipiant. Duo opera proxima ejusmodi sunt, ut ex iis natura „vulgatae" clarius perspici possit, liber de mercede conductis et Philopseudes. Nam quae l. l. p. XIII de „vulgata" dixi, ea in Philopseuden aliosque libros plerosque cadunt, in quibus Aldina secunda (c), fons „vulgatae" ab ed. Florentina (a) plurimum discrepat; non prorsus in librum de mercede conductis et paucos quosdam alios cadunt, qui ob majorem ejusdem Aldinae et Florentinae similitudinem minus quam caeteri libri secundum lectionem „vulgatam" corrupti sunt. Quibus rebus ut fides fieret, quos primos utriusque classis libros continuos ederem, duo illos quos supra dixi eosque in suo quemque genere insignes potissimum elegi. Ac primum quod ad librum „de mercede conductis" attinet, hunc qui post me edere voluerit, Vaticani (Γ) scripturas partim supplebit: nam qua ego uti coactus sum, J. Massonis collatio, c. 1—12 tantum complectitur, majore libri parte penitus neglecta. Ego vero non solum e Graeviano (V) plus profeci, sed etiam ipse quatuor codicum meorum lectionibus adjutus sum, Florentini (Φ), qui per totum hunc librum plane eximius est, Gorlicensis (A), Parisini 3011 (C), cujus libri meliorem collationem quam Belini est ab amico accepi, denique Veneti 434 (Ω) apud J. Sommerbrodtium in l. Lucian. Codd. Marcian. Lectiones

p. 34 sqq. Postremo jam olim multi codices inspecti erant, Marcianus (E), cujus ope Solanus nonnulla bene correxit, Poli codex (T), Longoli (U), Parisini 2954 (M) et 2956 (Δ), incertus ad marginem Aldinae (Y) et codex Bourdeloti (R). Huic libro apologia ejusdem necessario addenda erat, in qua hosce usurpavi codices tres, qui toti collati sunt, Florentinum (Φ), Guelferbytanum priorem (F) et quem amico eidem debeo Parisinum 3011 (C). Praeterea jam antea ab aliis ex parte saltem hi collati erant codices sex: E, M, N, T, U, V. In Philopseude editoribus praeter aliquot scripturas Longoliani (U) et marginis Aldinae (Y) vix ulla codicis litera auxilio fuit. Tum omnes ab Aldina editiones, in his mea ipsius, quae olim Quaestionibus p. 339 sqq. addita est, fide carent, hoc est in Aldina secunda (c), infelice „vulgatae“ parente, tanquam in aqua ponunt fundamentum. Atqui in Philopseude Aldina secunda quum ab ed. principe (a) longissime discesserit, eis vitiis, quae l. l. p. XIII castigata sunt, omnibus referta et sola nullo plerumque numero putanda est. Sed quoniam Aldina secunda ex parte „Aldi castigationibus“ innititur, tres locos excipio, in quibus Aldus codice aliquo haud dubie usus aliquot e codice verba supplevit, primum c. 17 fin. *οἴκοι παρ' αὐτῷ*, secundum c. 21: *ἤδη ὁ ἰατρὸς*, tertium c. 34: *ἐν ὀθονίοις*. Quamobrem in hac Philopseudis recensione non jam ab Aldina secunda (c) sed ab Florentina (a) ubique profectus ipsam Florentinam primum ex ΦM correxi, qui ejusdem quasi familiae sunt, sed Florentinae praestant. His igitur codicibus primum usus sum, Florentino meo (Φ) libro hic quoque egregio et Parisino 2954 (M), qui mihi ab Th. Sypsomone collatus est. Deinde Graeviani (V) scripturas adhuc pro conjecturis male habitas adjeci. Et hae quidem lectiones VΦMa ad hunc dialogum pertinent universum, non item scripturae Vaticani 90 (Γ), ex quo pauca tantum (veluti c. 35) corrigere licuit. Denique ut in

libro tam saepe corrupto sola ductus conjectura varios locos emendavi. Nec vero ignoro, nondum esse satis expolitam hanc Philopseudis recensionem et quaerendum esse aliquid perfectius: quod haud ita facile erit inventu in hac codicum paucitate. Etenim Philopseudes, qui in multis codicibus aperte deest, in aliquot codd. de industria videtur praetermissus neque omnino ab monachis descriptus esse, quippe qui (ut e scholio codicis H ad c. 16 apparet) illum ipsum locum stolide ad Christum retulissent. Quo magis nostrum est omnes omnium codicum copias hic indicare. Primum igitur Vaticani (Γ) collatione integra adhuc caremus, deinde nondum collati sunt neque Venetus 434 (Ω), in quo Philopseuden LXIX numerari Sommerbrodtius l. l. p. VIII docuit, neque Venetus 435 ($Ω_2$), de quo codice Sommerbrodtius ibidem disseruit, neque Vindobonensis 114 (H), in quo codice Philopseudes numero est XXIX^{tus}. Itaque qui post me Philopseuden edituri sunt, ita demum operae facere pretium poterunt, si trium certe codicum, ΓΩH collatione integra potiri eis contigerit. Ceterum interpretationem, quae quidem cum arte critica cohaereret, haud neglexi multis tamen brevitatis studio omissis. Ita p. 76 dictionem non Lucianeam *πάντα κινεῖν* qua Thucydides I, 93 et Libanius Epist. CCLXI atque Epist. CCCCXII utuntur, ego pariter atque Cobetus V. L. p. 207 sciens praeterii. Alia interpretandi genera vel in Philopseude, qui nullodum commentario illustratus est, raro attigi, nisi quando tacere nefas duxissem. Cujusmodi illud est, quod ad c. 12 et ad c. 16, qui loci ad biblia sacra pessime relati erant, in Philopseude id praecipue actum esse demonstravi, ut Julianus prior, homo magus isque paganus exagitaretur. Nam theologorum quorundam erroribus olim ego primus repugnavi in Quaestt. Luc. p. 170 et Praef. p. IX dixique tantum abesse, ut Lucianus libros sacros ridere unquam voluerit, ut eos ne omnino quidem habuerit cognitos. Qui autem de tali re judicare scirent,

multi nobis certatim adsensi sunt, C. Fr. Hermannus ad Luc. De Conscr. Hist. p. X sq., C. G. Jacobus ad Luc. Alexand. Proleg. p. XXVII et in l. Charakt. d. Luc. p. 166 sqq., Sommerbrodtius ad Lucian. I Prolegom. p. XXVIII sqq., inprimis vero is, quem anno post Kühnius quidam Grimmensis compilavit, E. Burmeister meus (in egregio libello: „Lucianum scriptis suis libros sacros irrisisse negatur." Gustroviae, 1843). Sunt tamen nunc quoque, qui de Luciani Philopseude iniquius judicare pergant. Nam theologos nonnullos quis nescit id habere, ut ne incredibilia quidem credere desistant veteresque avias nullo modo revelli sibi patiantur? Illud miramur, virum alioqui prudentem inventum esse, qui obsoletos istos theologorum errores sibi defendendos putaret, Ad. Planckium („Lucian und das Christenthum" in diariis: Theol. Studien u. Kritiken. Jahrg. 1851, 4. Heft p. 826—902, ubi vide p. 886 sqq.). Hujus maxime generis commenta passim refutanda suscepi: placuit enim tam temerariis litibus finem aliquando imponere. Ita demum sperare licet futurum esse, ut et Philopseudis editores et ipsi theologi ludicris scurrilibusque Luciani narrationibus tandem desinant libros sacros inserere atque divinos. Restat, ut tabulam, qua et vulgaris et nostra librorum dispositio contineatur, subjiciam:

	vulgo ordine		nunc
Ἀλέξανδρος	—	32 —	4
περὶ τῆς Περεγρίνου τελευτῆς	—	68 —	5
φιλοψευδὴς ἢ ἀπιστῶν	—	52 —	6
περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων	—	17 —	7
ἀπολογία	—	18 —	8

Scribebam Rostochii mense Junio a. MDCCCLXII.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Η ΨΕΥΔΟΜΑΝΤΙΣ.

Reitz. II p. 207.

1. Σὺ μὲν ἴσως, ὦ φίλτατε Κέλσε, μικρόν τι τοῦτο καὶ φαῦλον οἴει τὸ πρόσταγμα, * προστάττειν τὸν 208
Ἀλεξάνδρου σοι τοῦ Ἀβωνοτειχίτου γόητος βίον καὶ ἐπινοίας αὐτοῦ καὶ τολμήματα καὶ μαγγανείας ἐς βιβλίον ἐγγράψαντα πέμψαι· τὸ δέ, εἴ τις ἐθέλοι πρὸς τὸ ἀκριβὲς ἕκαστον ἐπεξιέναι, οὐ μεῖόν ἐστιν ἢ τὰς Ἀλεξάνδρου τοῦ Φιλίππου πράξεις ἀναγράψαι· τοσοῦτος γὰρ [ἦν] ἐς κακίαν οὗτος, ὅσος εἰς ἀρετὴν ἐκεῖνος. ὅμως δὲ εἰ μετὰ συγγνώμης ἀναγνώσεσθαι μέλλεις καὶ τὰ ἐνδέοντα τοῖς ἱστορουμένοις προσλογιεῖσθαι, ὑποστήσομαί σοι τὸν ἆθλον, καὶ τὴν Αὐγέου βουστασίαν, εἰ καὶ μὴ πᾶσαν, ἀλλ' ἐς δύναμίν γε τὴν ἐμαυτοῦ ἀνακαθήρασθαι πειρά-

Adnotatio critica. De inscriptione ad initium Peregrini dicetur.

1. verba ab initio ad *τινὸς ἄλλου* c. 17 non ab eadem vetere manu scripta quae reliqua scripsit, sed ab alia in *Γ*. *ἴσως*] *ἴσθι* F (ita F). *τοῦτο* om *Γ*. *Ἀβωνοτειχίτου*] *ἀβωνοτείχου* 𝔄*Γ* et m pr M. *ἀβωνοτίχου* *Ω*. *ἀβωνοτοίχου* F. *ἀβωντίχου* H. *γόητος* 𝔄BΨ2 probante Cobeto V. L. p. 252. *τοῦ γόητος* *ΩΦ*FHM et v. *ἐς βιβλίον* BC𝔄*ΓΨ'ΩΦ*FHM. *εἰς βιβλίον* v. *ἐγγράψαντα* 𝔄B*Φ* et v. *γράψαντα* *ΓΨ'Ω*F et m pr M. *ἐθέλοι*] *ἔλθοι* 𝔄. *ἐθέλει* Ψ2 et F. *πρὸς τὸ ἀκριβὲς*] *πρῶτον ἀκριβῶς* (*ἀκριβὲς* Ψ2) BCΨ'. *τὰς τοῦ ἀλεξάνδρου* 𝔄. *ἀναγράψασθαι* 𝔄. *τοσοῦτος γὰρ* 𝔄, uti Gesner et J. Bekker conjecerant. *τοσοῦτος* B*ΓΨΩΦ*FHM et v. Post *τοσοῦτος γὰρ* e conjectura *ἦν* addidi, quod in scriptura *ἐν* pro *εἰς* latere videtur. *ἐς κακίαν* *Γ* et (qui *ἐς* pro *εἰς* in toto hoc libro?) C. *εἰς κακίαν* *ΩΦ*M et v. *ἐν κακίᾳ* 𝔄BΨRT et marg. Ald. *εἰς ἀρετὴν* *ΓΩΦ*M et v. *ἐς ἀρετὴν* 𝔄BC. *μέλλεις* cum Solano 𝔄Ψ2 et *Φ*. *μέλλοις* *Γ*ΩBFHM et v. *αὐγέου* ΨB*Φ*H et fortassis 𝔄*Γ*. *αὐγείου* *Ω*FM et v. *ἐς δ.* 𝔄ΨBC. *εἰς δ.* *ΩΓΦ*FM et v. *ἀνακαθήρασθαι*] *ἀνακαθάρασθαι* BΨ et Ψ'. *ἀνακαθῆραι* *Γ*.

σομαι, ὀλίγους ὅσους τῶν κοφίνων ἐκφορήσας, ὡς ἀπ'
ἐκείνων τεκμαίροιο, πόση πᾶσα καὶ ὡς ἀμύθητος ἦν ἡ
κόπρος, ἣν τρισχίλιοι βόες ἐν πολλοῖς ἔτεσι ποιῆσαι ἐδύ-
ναντο. 2. αἰδοῦμαι μὲν οὖν ὑπὲρ ἀμφοῖν, ὑπέρ τε σοῦ
καὶ ἐμαυτοῦ· σοῦ μὲν ἀξιοῦντος μνήμῃ καὶ γραφῇ παρα-
δοθῆναι ἄνδρα τρισκατάρατον· ἐμαυτοῦ δὲ σπουδὴν
ποιουμένου ἐπὶ τοιαύτῃ ἱστορίᾳ καὶ πράξεσιν ἀνθρώπου,
209 ὃν * οὐκ ἀναγιγνώσκεσθαι πρὸς τῶν πεπαιδευμένων ἦν
ἄξιον, ἀλλ' ἐν πανδήμῳ τινὶ καὶ μεγίστῳ θεάτρῳ ὁρᾶ-
σθαι ὑπὸ πιθήκων ἢ ἀλωπέκων σπαραττόμενον. ἀλλ' ἤν
τις ἡμῖν ἐπιφέρῃ ταύτην τὴν αἰτίαν, ἕξομεν καὶ αὐτοὶ
ἐς παράδειγμά τι τοιοῦτον ἀνενεγκεῖν. καὶ Ἀρριανὸς
γὰρ ὁ τοῦ Ἐπικτήτου μαθητής, ἀνὴρ Ῥωμαίων ἐν τοῖς
πρώτοις καὶ παιδείᾳ παρ' ὅλον τὸν βίον συγγενόμενος
ὅμοιόν τι παθὼν ἀπολογήσαιτ' ἂν καὶ ὑπὲρ ἡμῶν.
Τιλλορόβου γοῦν τοῦ λῃστοῦ κἀκεῖνος βίον ἀναγράψαι
ἠξίωσεν· ἡμεῖς δὲ πολὺ ὠμοτέρου λῃστοῦ μνήμην ποιη-
σόμεθα, ὅσῳ μὴ ἐν ὕλαις καὶ ἐν ὄρεσιν, ἀλλ' ἐν πόλεσιν
οὗτος ἐλῄστευεν οὐ τὴν Μυσίαν μόνην οὐδὲ τὴν Ἴδην

ἀμύθητος ΨΨ2BCTV et fortassis 𝔄Γ et marg. Ald. ἀμήθητος Y. ἀμέτρητος ΩΦMF et v.

2. καὶ ἐμαυτοῦ ΓBΨΨ2. καὶ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ v. ἐμαυτοῦ δὲ BΨΩΦHY et in sec M. ἐμοῦ δὲ F et v. ἀναγιγν. ΦM et v. ἀναγιν. ΨΩBHFa. καὶ μεγίστῳ ΨΨ2. μεγίστῳ v. ἐπιφέρῃ ταύτην 𝔄BΨΨ2. ταύτην ἐπιφέρῃ v. ἐς π. BCΨΨ2. εἰς π. ΩΦMF et v. καὶ ὑπὲρ] καὶ om H. τιλλορόβου 𝔄BC probante Dindorfio. τιλλιρόβου marg. M. τιλλοβόρου ΓH. τιλλιβόρου FΦ et m pr M et v. de Venetis parum constat. nomen est ignotum. ἐν ὕλαις καὶ ἐν ὄρεσιν 𝔄BΨΨ2C. ἐν ὕλῃ καὶ ἐν ὄρεσιν ΩΦ. ἐν ὕλῃ καὶ ὄρεσιν FM et v. μη^{σ}νῦ (sic) Ψ. μηνύαν caeteri libri et schol. Μυσίαν Palmerius E. C. p. 545 et post eum plerique. ut quum et res ipsa et scriptura Veneti articulum quoque requirant, ego potius τὴν Μυσίαν correxi. male Cobetus V. L. p. 252 Βιθυνίαν conjecit. at Palmerio unico favet praeter Veneti scripturam additum τὴν Ἴδην, qui Mysiae et Phrygiae mons fuit, non Bithyniae. licuit vel Nicomedensi de latrone vicinae terrae librum edere singularem: qui idem, si Tillorobus Bithynus fuisset, majori potius operi τῶν Βιθυνιακῶν haec inseruisset. μόνην] μόνον BΨ. ἐρημότατα 𝔄ΨΨ2BC. ἐρημότερα ΩΦM et v. τὴν Ῥωμαίων] τὴν

κατατρέχων οὐδὲ ὀλίγα τῆς Ἀσίας μέρη τὰ ἐρημότατα λεηλατῶν, ἀλλὰ πᾶσαν ὡς εἰπεῖν τὴν Ῥωμαίων ἀρχὴν ἐμπλήσας τῆς λῃστείας αὐτοῦ. 3. *πρότερον δέ σοι αὐτὸν ὑπογράψω τῷ λόγῳ πρὸς τὸ ὁμοιότατον εἰκάσας ὡς ἂν δύνωμαι, καίτοι μὴ πάνυ γραφικός τις ὤν. τὸ γὰρ δὴ σῶμα, ἵνα σοι καὶ * τοῦτο δείξω, μέγας τε ἦν καὶ καλὸς ἰδεῖν καὶ θεοπρεπὴς ὡς ἀληθῶς, λευκὸς τὴν χρόαν, τὸ γένειον οὐ πάνυ λάσιος, κόμην τὴν μὲν ἰδίαν, τὴν δὲ καὶ πρόσθετον ἐπικείμενος εὖ μάλα εἰκασμένην καὶ τοὺς πολλοὺς ὅτι ἦν ἀλλοτρία λεληθυῖαν· ὀφθαλμοὶ πολὺ τὸ γοργὸν καὶ ἔνθεον ἐπιφαίνοντες, φώνημα ἥδιστόν τε ἅμα καὶ λαμπρότατον· καὶ ὅλως οὐδαμόθεν μωμητὸς ἦν ταῦτά γε.* 4. *τοιόσδε μὲν τὴν μορφήν· ἡ ψυχὴ δὲ καὶ ἡ γνώμη, ἀλεξίκακε Ἡράκλεις καὶ Ζεῦ ἀποτρόπαιε καὶ Διόσκουροι σωτῆρες, πολεμίοις καὶ ἐχθροῖς ἐντυχεῖν γένοιτο καὶ συγγενέσθαι, μὴ τοιούτῳ τινί. συνέσει μὲν γὰρ καὶ*

τῶν Ῥωμαίων Ψ fortassis recte. *τῆς λῃστείας* Ψ2. *τῆς λῃστείας τῆς* v. *αὐτοῦ* BΦ. *αὐτοῦ* F et v.

3. *εἰκάσας* 𝔄ΨB. *εἰκάσας τὴν μορφὴν* ΩΨ2ΦFHM et v, glossemate inepto. comprehenditur descriptio et corporis (c. 4 init.) et animi, quod utrumque *μορφὴν* appellare non licet. conjecturae meae pristinae, *εἰκάσας τὴν γραφὴν* codices non favent. *πολὺ* om BΨ, quam omissionem proximorum mala transpositio peperit.

τὸ γοργὸν καὶ ἔνθεον 𝔄ΩΦFHM et v. *τὸ ἔνθεον καὶ τὸ γοργὸν* ΨΨ2. *ἐπιφαίνοντες* 𝔄BΨΨ2Φ et marg. Ald. *διεπιφαίνοντες* H. *διεμφαίνοντες* FΩ et v. quod *διεμφαίνω* e lexicis dixi tollendum esse, Dindorfius quoque nunc confirmat. contra *ἐπιφαίνω* eodem modo usurpatum est in Anachars. c. 25, Conviv. c. 7 et secundum optimos libros in Saturnal. c. 28. denique *ἐμφαίνειν* aut idem fere est quod *ἐπιφαίνειν*, ut in D. D. 26, 1, aut aliam vim habet quae a v. *ἐπιφαίνειν* abhorret, sed cum v. *ἐνδείκνυσθαι* convenit, vana specie aliquid ostentandi, veluti Cal. n. t. cred. c. 24. infra c. 12 lectio antiqua *ἐμφαίνουσα* aptior est, quam vulgata *ἐπιφαίνουσα*.
ἥδιστόν τε ἅμα] *ἥδιστον ἅμα τε* 𝔄BΨ2. *μωμητὸς* 𝔄T et marg. Ald. *μιμητὸς* BCΨΨ2. *μεμπτὸς* ΩΦMF et v. Cobetus V. L. p. 252: „quantocyus revoca *μεμπτός*." minime gentium.

4. *Ἡράκλεις*] *ἥρακλες* 𝔄BΨ. *Διόσκουροι*] vide nos De Atticism. Luc. I p. 12. *καὶ συγγενέσθαι, μὴ*] ita nunc conjeci. *καὶ* *ἢ συγγενέσθαι*
μὴ συγγενέσθαι 𝔄BΨΩCF. *καὶ συγγενέσθαι* M. *ἢ συγγενέσθαι* v.

ἀγχινοίᾳ καὶ δριμύτητι πάμπολυ τῶν ἄλλων διέφερε, καὶ τό τε περίεργον καὶ εὐμαθὲς καὶ μνημονικὸν καὶ πρὸς τὰ μαθήματα εὐφυές, πάντα ταῦτα εἰς ὑπερβολὴν ἕκαστα ὑπῆρχεν αὐτῷ· ἐχρῆτο δὲ αὐτοῖς ἐς τὸ χείριστον, καὶ ὄργανα ταῦτα γενναῖα ὑποβεβλημένα ἔχων αὐτίκα
211 *μάλα τῶν ἐπὶ * κακίᾳ διαβοήτων ἀκρότατος ἀπετελέσθη ὑπὲρ τοὺς Κέρκωπας, ὑπὲρ τὸν Εὐρύβατον ἢ Φρυνώνδαν ἢ Ἀριστόδημον ἢ Σώστρατον. αὐτὸς μὲν γὰρ τῷ γαμβρῷ Ῥουτιλιανῷ ποτε γράφων καὶ τὰ μετριώτατα ὑπὲρ αὐτοῦ λέγων, Πυθαγόρᾳ ὅμοιος εἶναι ἠξίου. ἀλλ' ἵλεως μὲν ὁ Πυθαγόρας εἴη, σοφὸς ἀνὴρ καὶ τὴν γνώμην θεσπέσιος· εἰ δὲ κατὰ τοῦτον ἐγεγένητο, παῖς ἂν εὖ οἶδ' ὅτι πρὸς αὐτὸν εἶναι ἔδοξε. καὶ πρὸς Χαρίτων μή με νομίσῃς ἐφ' ὕβρει ταῦτα τοῦ Πυθαγόρου λέγειν ἢ συνάπτειν πειρώμενον αὐτοὺς πρὸς ὁμοιότητα τῶν πράξεων. ἀλλ' εἴ τις τὰ χείριστα καὶ βλασφημότατα τῶν ἐπὶ διαβολῇ περὶ τοῦ Πυθαγόρου λεγομένων, οἷς ἔγωγε οὐκ ἂν πεισθείην ὡς ἀληθέσιν οὖσιν, ὅμως συναγάγοι*

---

et fortasse Φ. recte vertit Gesner. vulgaris imprecatio, de qua ego in ed. sec. et fortasse Cobetus V. L. p. 252 cogitavimus, audacissimas poscit mutationes: *πολεμίοις καὶ ἐχθροῖς, μὴ [ἡμῖν,] γένοιτο ἐντυχεῖν καὶ συγγενέσθαι τοιούτῳ τινί.* comparabam tum Luc. Gallum c. 30, Aesch. Suppl. v. 361, Prometh. v. 976, Eurip. Med. v. 95. *τό τε περίεργον* ΩFH et qui *τότε* M, sicut ob proxima *πάντα ταῦτα* in Quaestt. p. 123 conjeceram. *τὸ περίεργον* ΨΨ2BΦ, fortassis recte. *τό γε περίεργον* v. *καὶ μνημονικὸν* ΩM et v. *καὶ τὸ μνημονικὸν* ΨΨ2BΦd. *πάντα ταῦτα*] *ταῦτα πάντα* Ψ. *εἰς ὑπ.*] *ἐς ὑπ.* 𝔄ΨΨ2BC. *ἕκαστα*] *ἑκασταχοῦ* B. *ἕκαστα* χ^ο habet Ψ, in quo aliquid latet. *ἐς τὸ* BCΨΩ. *εἰς τὸ* ΦM et v. *γενναῖα*] *γενναίως* F. *αὐτὸς μὲν γὰρ* 𝔄ΨΨ2B. *αὐτὸς γὰρ* ΩΦM et v. *ῥουτιλιανῷ* B (qui ita semper) a. *ῥουτιλλιανῷ* ΩΦM et v. *ποτε* om Ψ. *καὶ τὰ μετριώτατα*] ironice loquitur. non nimis modeste, inquit, Pythagorae se similem professus est. cf. Timonem c. 51. *ἀλλ' ἵλεως* BΨΩ. *ἀλλὰ ἵλεως* v. *τὴν γνώμην*] *τὴν τέχνην* 𝔄 errore e simili l. ut e Necyomant. c. 6 petito, ubi est *θεοπεοίῳ τὴν τέχνην.* *εὖ οἶδ' ὅτι* ΨΨ2BΦ. *εὖ οἶδα ὅτι* ΩM et v. *εἶναι ἔδοξε*] *ἔδοξεν εἶναι* Ψ. *Πυθαγόρου*] *πυθαγόρα* Ψ. *ἢ συνάπτειν*] *ἢ* frustra delet Cobetus V. L. p. 148. *πρὸς ὁμοιότητα* BΨΨ2. *πρὸς* etiam C. *εἰς ὁμοιότητα* Ω. *εἰς ὁμοιότητας*

ἐς τὸ αὐτὸ, πολλοστὸν ἂν μέρος ἅπαντα ἐκεῖνα γένοιτο
τῆς Ἀλεξάνδρου δεινότητος. ὅλως γὰρ ἐννόησόν μοι καὶ
τῷ λογισμῷ διατύπωσον ποικιλωτάτην τινὰ ψυχῆς κρᾶσιν,
ἐκ ψεύδους καὶ δόλων καὶ * ἐπιορκιῶν καὶ κακοτεχνιῶν 212
συγκειμένην, ῥαδίαν, τολμηρὰν παράβολον, φιλόπονον
ἐξεργάσασθαι τὰ νοηθέντα, καὶ πιθανὴν καὶ ἀξιόπιστον
καὶ ὑποκριτικὴν τοῦ βελτίονος καὶ τῷ ἐναντιωτάτῳ τῆς
βουλήσεως ἐοικυῖαν. οὐδεὶς γοῦν τὸ πρῶτον ἐντυχὼν οὐκ
ἀπῆλθε δόξαν λαβὼν περὶ αὐτοῦ, ὡς εἴη πάντων ἀν-
θρώπων χρηστότατος καὶ ἐπιεικέστατος καὶ προσέτι
ἁπλοϊκώτατός τε καὶ ἀφελέστατος. ἐπὶ πᾶσι δὲ τούτοις
τὸ μεγαλουργὸν προσῆν καὶ τὸ μηδὲν μικρὸν ἐπινοεῖν,
ἀλλ' ἀεὶ τοῖς μεγίστοις ἐπέχειν τὸν νοῦν. 5. μειράκιον
μὲν οὖν ἔτι ὢν πάνυ ὡραῖον, ὡς ἐνῆν ἀπὸ τῆς καλάμης
τεκμαίρεσθαι καὶ ἀκούειν τῶν διηγουμένων, ἀνέδην
ἐπόρνευε καὶ συνῆν ἐπὶ μισθῷ τοῖς βουλομένοις. ἐν δὲ
τοῖς ἄλλοις λαμβάνει τις αὐτὸν ἐραστὴς γόης, τῶν μα-
γείας καὶ ἐπῳδὰς θεσπεσίους ὑπισχνουμένων * καὶ χά- 213
ριτας ἐπὶ τοῖς ἐρωτικοῖς καὶ ἐπαγωγὰς τοῖς ἐχθροῖς καὶ
θησαυρῶν ἀναπομπὰς καὶ κλήρων διαδοχάς. οὗτος ἰδὼν
εὐφυᾶ παῖδα καὶ πρὸς ὑπηρεσίαν τῶν ἑαυτοῦ πράξεων

ΦMF et v. περὶ τοῦ Π.] περὶ om Ψ. ἐννόησόν μοι Burmeister Quaestt. crit. p. 42. ἐννόησόν σοι Ψ. ἐπινόησόν μοι v. cf. infra c. 16 init. ποικιλωτάτην FΨΩ. ποικιλωτάτης 𝔄. ποικιλοτάτην edd. vett. τινὰ om 𝔄ΨΨ2B. βολήσεως edd. vett. sed βουλήσεως libri omnes, quocum Solanus Thucyd. I, 92 contulit. περὶ αὐτοῦ 𝔄ΨΨ2BV. ὑπὲρ (superscr. περὶ) αὐτοῦ Ω. ὑπὲρ αὐτοῦ v. καὶ ἐπιεικέστατος om F et pm M. ἀφελέστατος ΨΩ et v. ἀσφαλέστατος Ψ2BΦHMa. ἀσφαλέστατος F (ὰ et ε m s, superscr.). τὸ μεγαλουργὸν ΨB. τὸ μεγαλουργὲς ΩΦM et v. μηδὲν μικρὸν ἐπινοεῖν BCΦH. μηδὲν ἐπινοεῖν μικρὸν Ψ. μηδὲν ἀεὶ μικρὸν ἐπινοεῖν ΩMF et v. correxi ego in prima editione p. 223. ἀλλ' ἀεὶ] ἀλλὰ (iterum omisso ἀεὶ) C. ἀλλ' ἀεὶ caeteri et Thomas p. 114 R.

5. ἀνέδην ΩΦM et v. ἀναίδην ΨCFH. βουλομένοις ΨΨ2BRTUVY. δεομένοις ΩΩ2ΦFHM et v. καὶ ἐπαγωγὰς] καὶ λῦπ ἐπαγωγὰς cum litura in λῦπ Ψ2. τοῖς ἐχθροῖς ΨΨ2BΦH et v. ἐπὶ τοῖς ἐχθροῖς ΩΩ2FMa. simplex dativus exstat etiam in gemino l. De Merc. Cond. c. 40. ἑαυτοῦ BCΨΩ. αὐτοῦ ΦMF et v.

*ἑτοιμότατον, οὐ μεῖον ἐρῶντα τῆς κακίας αὐτοῦ ἢ αὐ-
τὸς τῆς ὥρας τῆς ἐκείνου, ἐξεπαίδευσέ τε αὐτὸν καὶ
διετέλει ὑπουργῷ καὶ ὑπηρέτῃ καὶ διακόνῳ χρώμενος.
ὁ δ' αὐτὸς ἐκεῖνος δημοσίᾳ μὲν ἰατρὸς δῆθεν ἦν, ἠπί-
στατο δὲ κατὰ τὴν Θῶνος τοῦ Αἰγυπτίου γυναῖκα
„φάρμακα πολλὰ μὲν ἐσθλὰ μεμιγμένα, πολλὰ δὲ λυγρά·“
ὧν ἁπάντων κληρονόμος καὶ διάδοχος οὗτος ἐγένετο. ἦν
δὲ ὁ διδάσκαλος ἐκεῖνος καὶ ἐραστὴς τὸ γένος Τυανεὺς
τῶν Ἀπολλωνίῳ τῷ πάνυ συγγενομένων καὶ τὴν πᾶσαν
214 αὐτοῦ τραγῳδίαν * εἰδότων. ὁρᾷς, ἐξ οἵας σοι διατριβῆς
ἄνθρωπον λέγω. 6. ἤδη δὲ πώγωνος ὁ Ἀλέξανδρος
πιμπλάμενος καὶ τοῦ Τυανέως ἐκείνου ἀποθανόντος ἐν
ἀπορίᾳ καθεστὼς, ἀπηνθηκυίας ἅμα τῆς ὥρας ἀφ' ἧς
τρέφεσθαι ἐδύνατο, οὐκέτι μικρὸν οὐδὲν ἐπενόει, ἀλλὰ
κοινωνήσας Βυζαντίῳ τινὶ χορογράφῳ τῶν καθιέντων ἐς*

μεῖον] *μικρὸν* B. *τῆς κακίας αὐτοῦ* BΨΨ$_2$. *τῆς κακίας τῆς αὐτοῦ* v. *τε* om Ψ$_2$. *καὶ ὑπηρέτῃ* om Ψ. *ἰατρὸς δῆθεν* ΨΨ$_2$BΦH. *δῆθεν ἰατρὸς* ΩΩ$_2$FM et v. *θῶνος* ΩΩ$_2$ΦMF et v. *θωνὸς* Ψ. *θόωνος* Ψ$_2$BCRTV. at Aegyptii quidem genetivus ubique *Θῶνος* est, ut in ipso Homero. cf. locos Hemsterhusi Anecd. p. (65) et Lobecki Paralip. p. 73. ab Aegyptio alii differunt, quorum in Homero genetivus est *Θόωνος*. utrique probe distincti sunt a grammatico Bekkeri Anecd. p. 1221, a schol. Ven. ad Il *ν'*, 643, quos C. Lehrsius ad Herodian. p. 107 jure secutus est. *τοῦ Αἰγυπτίου*] *τὴν τοῦ αἰγυπτίου* 𝔄BΨ$_2$. *φάρμακα — λυγρὰ*] Od. *δ'*, 230. *διάδοχος οὗτος* ΨΩBCHRTUV, probante Schaefero ad Dionys. D. C. V. p. 146. *διάδοχος αὐτὸς* ΦFM et v. *ὁ* (ante *διδάσκαλος*) om Ψ. *τυαννεὺς* F constanter. hic in M sec m supra *τυαννεὺς* et mox *τυαννεῖ* atque *τυαννέως*. *Ἀπολλωνίῳ τῷ πάνυ*] ita correxi. *Ἀπολλωνίῳ τῷ τυανεῖ* 𝔄ΨΩBCΦ. *Ἀπολλωνίῳ τῷ τυανεῖ πάνυ* ΓFHM et v. secundum vulgatam Marcilius conjecit, *Ἀπολλωνίῳ τῷ Τυανεῖ τῷ πάνυ* paullo melius quam Dindorfius, a quo *πάνυ* ejectum est quasi nominis *Τυανεῖ* dittographia. ceterum Marcilius non *τῷ* addere, sed delere *Τυανεῖ* debebat utpote glossema manifestum ideoque scribere *Ἀπολλωνίῳ τῷ πάνυ*. quod ironice dictum est, ut in Philopseudo c. 5 *παρὰ Εὐκράτους ἥκω σοι τοῦ πάνυ*. glossemato simili similis l. affectus est Pro Merc. Cond. c. 5. *λέγω*; cum interrogatione F et edd. ante Dindorfium.

6. *ἀφ' ἧς*] *ὑφ' ἧς* BC. male. Xenoph. Cyropaed. I, 1, 2 fin.: *ὠφελουμένοις ἀπ' αὐτῶν*. *χορογράφῳ* ΨΨ$_2$ΩΩ$_2$BCΦF. *χωρο-*

τοὺς ἀγῶνας, πολὺ καταρατοτέρῳ τὴν φύσιν (Κοκκωνᾶς δὲ οἶμαι ἐπεκαλεῖτο) περιῄεσαν γοητεύοντες καὶ μαγγανεύοντες καὶ τοὺς παχεῖς τῶν ἀνθρώπων (οὕτως γὰρ αὐτοὶ τῇ πατρίῳ τῶν μάγων φωνῇ τοὺς πλουσίους ὀνομάζουσιν) ἀποκείροντες. ἐν δὴ τούτοις καὶ Μακέτιν γυναῖκα, ἔξωρον μέν, ἐράσμιον δὲ ἔτι εἶναι βουλομένην ἐξευρόντες ἐπεσιτίσαντό τε τὰ ἀρκοῦντα παρ' αὐτῆς καὶ ἠκολούθησαν ἐκ τῆς Βιθυνίας ἐς τὴν Μακεδονίαν. Πελλαία δὲ ἦν ἐκείνη, πάλαι μὲν εὐδαίμονος χωρίου κατὰ τοὺς τῶν Μακεδόνων βασιλέας, νῦν δὲ ταπεινοῦ καὶ ὀλιγίστους οἰκήτορας ἔχοντος. 7. ἐνταῦθα ἰδόντες δράκοντας παμμεγέθεις, * ἡμέρους πάνυ καὶ τιθασούς, 215

γράφῳ H. χορωγράφῳ τινὶ (sic) a. χρονογράφῳ M et v. lyricos illa aetate nondum exolevisse vel Mesomedes argumento est, cui Antoninus (ap. Jul. Capitol. in Anton. c. 7) salarium imminuit. sed χορογράφον non tam poetam lyricum, quam vulgarem quendam ὑμνογράφον fuisse interpretor, qui hymnos scriberet a choro decantandos. praemio proposito hymnorum scriptores jam antiquitus inter se certasse Pausanias X, 7, 2 docuit. ἐς τοὺς] εἰς τοὺς ΨΩ. καταρατωτέρῳ Ψ. καταρωτέρῳ Φ. κοκκωνᾶς ΨΨ$_2$ΩΦM et v. (ut infra c. 9 et c. 10). κοκκονᾶς F. Casaubonus etiamtum juvenis ad Aristoph. Eqq. v. 422 Κοχωνᾶς inepte conjecit. immo a v. κόκκων cognomen scurrile Κοκκωνᾶς derivatum esse non fugit Hemsterhusium in Anecd. p. (65). similia nomina sunt Κόκκος, Κοκκίων et Κοκκαλίνη. οἶμαι ἐπεκαλεῖτο ΨΨ$_2$BΦ. οἶμαι ἐκαλεῖτο 𝔄. ἐπεκαλεῖτο (omisso οἶμαι) Γ. ἐπεκαλεῖτο οἶμαι FΩM et v.

καὶ μαγγανεύοντες 𝔄ΨΨ$_2$B. om ΩΩ$_2$ΦM et v. οὕτως γὰρ ΨΨ$_2$FΩB. οὕτω γὰρ ΦM et v. τοὺς πλουσίους (uti Bekker per se correxerat) Γ. τοὺς πολλοὺς ΨΩΦ et v. πολλοὺς B et in pr M.

ἐν δὴ τούτοις BΨ. ἐν δὲ τούτοις ΦM et v. ἐν δὲ τοιούτοις Ψ$_2$ΩΩ$_2$. hinc possis: ἐν δὴ τοιούτοις, ut est in Nigrin. c. 15 fin. et Nicomacho ap. Athen. VII p. 291, c (v. 34). Μακέτιν] μάκεστιν Ψ. μάκετιν B. μακέντιν Φ. γυναῖκα] libri omnes γυναῖκα πλουσίαν. delevi glossema. ἔτι εἶναι] ἔτι om BΨΨ$_2$. εἶναι om H.

ἐς τὴν BCΨΩ. εἰς τὴν FΦM et v. ἐκείνη om BΨ. τῶν μακεδόνων ΨΩBFM. μακεδόνων Φ et v. ταπεινοῦ (ut ego quoque dudum correxeram et Cobetus V. L. p. 252) primus edidit Bekker. libri ταπεινούς. ὀλιγίστους BCΨΨ$_2$. ὀλίγους τοὺς FΩΩ$_2$ΦM et v. Cobetus V. L. p. 252: „revoca ὀλίγους τοὺς —." minime.

7. τιθασούς ΩΨ$_2$ΦFa. τιθασσοὺς Ψ et v. καὶ ὑπὸ] καὶ om BΨΨ$_2$. πατουμένους] πατουμένοις Φ. κατὰ ταυτὰ (τάυτὰ F)

ὡς καὶ ὑπὸ γυναικῶν τρέφεσθαι καὶ παιδίοις συγκαθεύδειν καὶ πατουμένους ἀνέχεσθαι καὶ θλιβομένους μὴ ἀγανακτεῖν καὶ γάλα πίνειν ἀπὸ θηλῆς κατὰ ταὐτὰ τοῖς βρέφεσι, (πολλοὶ δὲ γίγνονται παρ' αὐτοῖς τοιοῦτοι, ὅθεν καὶ τὸν περὶ τῆς Ὀλυμπιάδος μῦθον διαφοιτῆσαι πάλαι εἰκός, ὁπότε ἐκύει τὸν Ἀλέξανδρον, δράκοντος οἶμαι συγκαθεύδοντος αὐτῇ τοιούτου), ὠνοῦνται τῶν ἑρπετῶν ἕν τι κάλλιστον ὀλίγων ὀβολῶν. 8. καὶ κατὰ τὸν Θουκυδίδην, ἄρχεται ὁ πόλεμος ἐνθένδε ἤδη. ὡς γὰρ ἂν δύο κάκιστοι καὶ μεγαλοτολμότατοι καὶ πρὸς τὸ κακουργεῖν προχειρότατοι ἐς τὸ αὐτὸ συνελθόντες, ῥᾳδίως κατενόησαν τὸν τῶν ἀνθρώπων βίον ὑπὸ δυεῖν τοῖν μεγίστοιν τυραννούμενον τυράννοιν, ἐλπίδος καὶ φόβου, καὶ ὅτι ὁ τούτων ἑκατέρῳ ἐς δέον χρήσασθαι δυνάμενος τάχιστα πλουτήσειεν ἄν· ἀμφοτέροις γάρ, τῷ τε δεδιότι

ΩFM edd. ante Reitzium. κατὰ τὰ αὐτὰ BΨΨ2. κατὰ ταυτὸν H. γίγνονται ΩFM. γίνονται ΨCΦ et v. παρ' αὐτοῖς τοιοῦτοι ΨΨ2BC. τοιοῦτοι παρ' αὐτοῖς ΩΩ2FΦM et v. δράκοντος οἶμαι συγκαθεύδοντος αὐτῇ τοιούτου] ita ΨBC. δράκοντός τινος οἶμαι τοιούτου συγκαθεύδοντος αὐτῇ ΩFΦM et vulgo et (qui om τινος) Ψ2. ἕν τι κάλλιστον Ψ. ἕν κάλλιστον Ψ2BΦH. κάλλιστον (omissis ἕν τὸ) ΩΩ2F et m pr M, in quo a m sec. ἕν suprascriptum. ἕν τὸ κάλλιστον vulgo non sine inepto articulo, quem ut removerem, in ed. sec. Veneti scripturae ignarus ἕν κάλλιστον ὂν conjeci, uti de eodem est infra c. 15: κάλλιστον, ὡς ἔφην, ὄντα.

8. τὸν om Ψ. ἄρχεται — ἤδη] verba Thucydidis II, 1. μεγαλοτολμότατοι] libri μεγαλότολμοι. δυεῖν BΩΩ2M et v. δυοῖν ΨΨ2ΦFH. τοῖν B. τούτοιν ΨΩΦMF et v. τυραννούμενον τυράννοιν] „τυράννοιν om libri. pro τυραννούμενον Φ τυραννουμένοιν. excidisse aliquid et ex antiqua lectione τοῖν et ex eo colligitur, quod spes ac metus simpliciter μεγίστω dici non possunt. τυράννοιν autem excidisse certum esse debet consideranti verba paullo inferiora, δι' οὓς προεῖπον τυράννους. perspecte igitur Hemsterhusius in Anecd. p. (65) post illa τούτοιν μεγίστοιν deesse vocem τυράννοιν judicavit. at pluribus de causis alia etiam collocatione usus ita potius corrigendum esse censui: ὑπὸ δυεῖν τοῖν μεγίστοιν τυραννούμενον τυράννοιν.“ haec in ed. sec. scripsimus. nunc Dindorfius in sua ed. sec. me ducem tacito secutus est, quum idem in ed. Paris. a vero aberrasset. τούτων omnes, etiam F (ita F). ἑκατέρῳ] ἑκατέρων Φ. πλουτήσειεν ἄν· ἀμφοτέροις

καὶ τῷ ἐλπίζοντι, ἑώρων τὴν πρόγνωσιν ἀναγκαιοτάτην
τε καὶ ποθεινοτάτην οὖσαν, * καὶ Δελφοὺς οὕτω πάλαι 216
πλουτῆσαι καὶ ἀοιδίμους γενέσθαι καὶ Δῆλον καὶ Κλάρον
καὶ Βραγχίδας, τῶν ἀνθρώπων ἀεὶ δι' οὓς προεῖπον
τυράννους φοιτώντων ἐς τὰ ἱερὰ καὶ προμαθεῖν τὰ μέλ-
λοντα δεομένων καὶ δι' αὐτὸ ἑκατόμβας θυόντων καὶ
χρυσᾶς πλίνθους ἀνατιθέντων. ταῦτα πρὸς ἀλλήλους
στρέφοντες καὶ κυκῶντες μαντεῖον συστήσασθαι καὶ χρη-
στήριον ἐβουλεύοντο· εἰ γὰρ τοῦτο προχωρήσειεν αὐτοῖς,
αὐτίκα πλούσιοί τε καὶ εὐδαίμονες ἔσεσθαι ἤλπιζον·
ὅπερ ἐπὶ μεῖζον ἢ κατὰ τὴν πρώτην προσδοκίαν ἀπήν-
τησεν αὐτοῖς καὶ κρεῖττον διεφάνη τῆς ἐλπίδος. 9. τοὐν-
τεῦθεν τὴν σκέψιν ἐποιοῦντο πρῶτον μὲν περὶ τοῦ
χωρίου, δεύτερον δὲ ἥτις ἡ ἀρχὴ καὶ ὁ τρόπος ἂν γέ-
νοιτο τῆς ἐπιχειρήσεως. ὁ μὲν οὖν Κοκκωνᾶς τὴν Καλ-
χηδόνα ἐδοκίμαζεν ἐπιτήδειον εἶναι χωρίον, ὡς ἐμπόριον

ΩΦFHMa. *πλουτήσει· ἐν ἀμφοτέροις* BΨΨ2. *πλουτήσειεν ἄν· ἐν ἀμφότεροις* v. primus *ἐν* delevit Struvius L. L. p. 245, quod e proximis verbis *τῶν ἀνθρώπων ἀεὶ* haec ad homines relata esse vidisset, neque hic *τὸ δεδιὸς* et *τὸ ἐλπίζον* indicari posse. *τῷ τε*] *τε* om BΨΨ2. *πρόγνωσιν*] *γνῶσιν* 𝔄BΨ, unde Dindorfius dubitanter snpplebat: *τὴν γνῶσιν* [*τῶν μελλόντων*]. *πάλαι πλουτῆσαι*] *πάλαι* om 𝔄. *ἀεὶ*] *αἰεὶ* ΦFa. quinque verba *ἀεὶ* usque ad *τυράννους* om Ψ. post *τυράννους* habent *τὴν ἐλπίδα καὶ τὸν φόβον* FΩΦ et v. *τὴν ἐλπίδα καὶ φόβον* B. *διὰ τὴν ἐλπίδα καὶ φόβον* Ψ, quae male attica lectio conjnncta cum superiore ejusdem libri omissiono demonstrat haec verba omnia nt glossema delenda esse, haec igitur nunc delevi et prior delerat cognitis libri Ψ scripturis Cobetns V. L. p. 297, addito, quae paullo ante bis jam nominata sint, ea tertium nisi stolide inculcari non posse. *τὰ ἱερὰ*] *τὰ* om edd. vett. praeter d, sed exstat in ΨΩΦM. *μέλλοντα*] *δέοντα* F. *κυκῶντες*] i. e. haec consilia coqnentes (ut est apud T. Livium III, 36 et alibi), sive clam agitantes. ita *κυκᾶν* usurpatur ab Arist. Lysistr. v. 489 et 491. cf. Thesmoph. v. 428 et v. 852 ed. meae. Burmeisteri in Quaesst. cr. p. 16 conjecturam *κυκλοῦντες* Jacobitius frustra recepit. *ἔσεσθαι ἤλπιζον*] *ἤλπιζον ἔσεσθαι* Ψ, fortassis recte. *ἐπὶ μεῖζον* ΨΨ2BCRTUV et adscriptum, deinde erasum in Y. *μειζόνως* FΦMΩΩ2 et v. cf. Eurip. Hecub. v. 380.

9. *πρῶτον* BCΨΨ2. *πρῶτα* FΦMΩΩ2 et v. *ἡ ἀρχὴ*] *ἡ* om BΨΨ2. *ὁ τρ.*] *ὁ* om ΨBΦH. *Καλχηδόνα* (ut Solanus voluerat)

τῇ τε Θρᾴκῃ καὶ τῇ Βιθυνίᾳ πρόσοικον, οὐχ ἑκὰς οὐδὲ τῆς Ἀσίας καὶ Γαλατίας καὶ τῶν ὑπερκειμένων ἐθνῶν
217 ἁπάντων· ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ἔμπαλιν τὰ * οἴκοι προὔκρινε, λέγων ὅπερ ἦν, πρὸς τὴν τῶν τοιούτων ἀρχὴν καὶ ἐπιχείρησιν ἀνθρώπων δεῖν παχέων καὶ ἠλιθίων τῶν ὑποδεξομένων, οἵους τοὺς Παφλαγόνας εἶναι ἔφασκεν ὑπεροικοῦντας τὸ τοῦ Ἀβώνου τεῖχος, δεισιδαίμονας τοὺς πολλούς, καὶ εἰ μόνον φανείη τις αὐλητὴς ἢ τυμπανιστὴς

ΨΩ, probante Cobeto V. L. p. 252. *Χαλκηδόνα* v. *ἐπιτήδειον εἶναι καὶ ἐμπόρων* (*ἔμπορον* H.) *χωρίον* FΩH et v. *ἐπιτήδειον εἶναι πρὸς ἐμπορίαν χωρίον* ΨΨ$_2$., pro *καὶ* ante v. *ἐμπόρων* Schaefer ad Greg. Cor. p. 25 *ὡς* conjecit, quod recepi, Bekker autem *ἅτε* et possis (*καὶ* servato) etiam *ἅτε καί*, ut saepe. sed longe gravius haec corrupta sunt: quae quum ad superius illud, *πρῶτον μὲν περὶ τοῦ χωρίου* referantur, primum sequitur vocem *χωρίον* h. l. ita transponendam esse, *ἐπιτήδειον εἶναι χωρίον* —. at hanc transpositio porro nos pro v. *ἐμπόρων* (sive *ἔμπορον* sive *ἐμπορίαν*) emendare jubet *ἐμπόριον* idque eo magis, quod urbes ejusmodi maritimae, qualis Chalcedon fuit, graece latineque *ἐμπόρια*, non *ἐμπόρων χωρία* appellari solent. quibus de causis jam in ed. sec., priusquam Veneta lectio *πρὸς ἐμπορίαν* edita esset, meo jure correxi, *ἐπιτήδειον εἶναι χωρίον, ὡς* (sive *ἅτε καὶ*) *ἐμπόριον* —. compara Xenoph. Anabas. 1, 4, 6 de Myriandro oppido: *ἐμπόριον δ' ἦν τὸ χωρίον.* *πρόσοικον* ΨΨ$_2$Bd. *προσοικοῦν* FΩΦM et v. *Γαλατίας* ΨΨ$_2$Φ et v. *Γαλατείας* a. *τῆς γαλατίας* FΩΩ$_2$. *τῆς γαλατείας* m pr et e corr. *γαλατείας* M. *ὅπερ ἦν*] ita correxi. *ὅπερ ἀληθὲς* (*ἀληθὴς* Ψ$_2$) *ἦν* FΦMΩΨ$_2$ et v. *ὅπερ ἦν ἀληθὲς* B. quum *ἀληθὲς* in optimo cod. transpositum sit, in quo et ipsum *ἀληθὲς* male locatum est et vero illa *λέγων ὅπερ ἦν* egregie conjuncta sunt: sequitur *ἀληθὲς* incertae sedis vocem ut glossema delendum esse. de attico et Lucianeo *ὅπερ ἦν* (i. e. „quod res erat") ab Jacobsio ad Achill. Tat. p. 552 satis dictum est. *τοὺς πολλοὺς*] ita correxi. *τοὺς πολλοὺς καὶ πλουσίους* BΨΨ$_2$ et (?) Ω et fortasse C. *τοὺς πολλοὺς καὶ ἠλιθίους* FΦM et v. vulgata, quae e superioribus *παχέων καὶ ἠλιθίων* sumta videtur, mihi jam olim p. 226 ed. pr. merito suspecta fuit. nam ista *καὶ ἠλιθίους* temeraria correctio est verborum sanequam ineptorum *καὶ πλουσίους*, quae verba ego plane delevi ut vocis antecedentis *πολλοὺς* dittographiam; nam *πολλοὺς* et *πλουσίους* quum alibi tum supra c. 6 in codd. confusa sunt. *καὶ εἰ μόνον*] ita correxi. libri *καὶ μόνον εἰ.* sic *καὶ εἰ μόνον* — infra c. 30 positum est et a comicis ap. Jacobium (Fragm. Com. Meineck. T. V.

κυμβάλοις κροτοῦντα ἐπαγόμενος, κοσκίνῳ τὸ τοῦ λόγου μαντευόμενος, αὐτίκα μάλα πάντας κεχηνότας πρὸς αὐτὸν καὶ ὥσπερ τινὰ τῶν ἐπουρανίων προσβλέποντας. 10. πολλῆς δὲ τῆς περὶ τούτων στάσεως αὐτοῖς γενομένης, τέλος ἐνίκησεν ὁ Ἀλέξανδρος. καὶ ἀφικόμενοι ἐς τὴν Καλχηδόνα (χρήσιμον γάρ τι ἡ πόλις ὅμως αὐτοῖς ἔχειν ἔδοξεν) ἐν τῷ τοῦ Ἀπόλλωνος ἱερῷ, ὅπερ ἀρχαιό-

---

P. 11 p. 641). αὐλητὴς ἢ τυμπανιστὴς BCΨ₂ et haud dubie Ψ. αὐλητὴν ἢ τυμπανιστὴν FΩΦM et v. κυμβάλοις κροτοῦντα] ita conjeci. ἢ κυμβάλοις κροτοῦντα FΩΦM et v. ἢ κυμβάλοις κροτῶν BCΨ. ἢ κυμβάλων κρότον Ψ₂. eodem vitio pro κοσκίνῳ mox unus cod. ἢ κοσκίνῳ exhibet. h. l. ἢ (ante v. κυμβάλοις) necessario delendum est. sane tibia a tympano disjungenda erat: at cum cymbalis tympana ubique conjuncta sunt. vide pauca de multis ipsum Luc. D. D. XII, 1, Lucretium De R. N. II, 618, Catullum LXI, 21 et ibid. v. 29. ἐπαγόμενος ΨΩΦ et v. ἐπαγόμενον F et p m (suprascripto ἐπαγόμενος) M. κοσκίνῳ] ἢ κοσκίνῳ Ψ₂. τὸ τοῦ λόγου] κατὰ τοῦ λόγου Ψ.

10. πολλῆς] libri omnes ὀλίγης, pro quo jam olim p. 226 ed. pr. πολλῆς scribendum esse confirmavi. tam gravis enim tamque diuturna haec disceptatio fuit, ut Cocconas victus multum et ipse ab altero impetraret. tum vero ὀλίγης — τέλος, quae secum ipsa pugnant, usquam conjuncta esse recte negavi. contra quibus hanc syntaxin πολλῆς — τέλος tuerer, locos aptissimos collegeram, Thucyd. V, 50 et VIII, 92, Luc. Ver. Hist. II, 7, De Merc. Cond. c. 14, quibus alios addere poteram, ut hunc Xenophontis Anabas. V, 5, 3 et alium Pausaniae VII, 8, 1. codicum scripturam a me defendere in C. G. Jacobi edit. p. 137 sq. A. Seidler frustra studuit. Seidlerum nobis unice adsensus verissime refutavit G. Hermannus in Ephemer. liter. Lips. a. 1829 N. 31 p. 244. ceterum Hermannus nostrae emendationi πολλῆς suum οὐκ ὀλίγης praeferebat, quod et ego in ed. sec. et nuper Dindorfius recepimus. res ipsa eodem redit. δὲ ΨΩCΦMF et v. δὴ 𝔄B. τῆς add. ΨΩBC. om FΦM et v. τούτων 𝔄BΨΨ₂. τοῦτο FΩΦM et v. γενομένης] γινομένης 𝔄Ψ et (ap. Jacobitium p. 197 ed. pr.) B. ἐς τὴν ΨΩBCΦ. εἰς τὴν FM et v. καλχηδόνα ΨΩ. Χαλκηδόνα v. γάρ τι] γάρ τοι Ψ. ἡ πόλις ὅμως 𝔄. ὅμως ἡ πόλις caeteri et v. ἔδοξεν, ἐν τῷ τοῦ Ἀπόλλωνος ἱερῷ] ita in ed. sec. p. 13 mera conjectura ductus edidi, quam conjecturam nunc Vaticani 87 (𝔄) auctoritate confirmatam esse Dindorfius gaudet. ἔδοξεν, ἐν τῷ ἀπόλλωνος ἱερῷ FMΩ₂ et v. ἔδοξεν, ἐν τοῦ ἀπόλλωνος τῷ ἱερῷ (τὸ ἱερὸν H) ΩΦH. ἔδοξε, τοῦ ἀπόλλωνος ἐν τῷ ἱερῷ BCΨΨ₂.

τατόν ἐστι τοῖς Καλχηδονίοις, κατορύττουσι δέλτους
χαλκᾶς, λεγούσας ὡς αὐτίκα μάλα ὁ Ἀσκληπιὸς σὺν τῷ
πατρὶ Ἀπόλλωνι μέτεισιν ἐς τὸν Πόντον καὶ καθέξει τὸ
τοῦ Ἀβώνου τεῖχος. αὗται δὲ αἱ δέλτοι ἐξεπίτηδες εὑρε-
218 θεῖσαι διαφοιτῆσαι ῥᾳδίως τὸν * λόγον τοῦτον ἐς πᾶσαν
τὴν Βιθυνίαν καὶ τὸν Πόντον ἐποίησαν, καὶ πολὺ πρὸ
τῶν ἄλλων ἐς τὸ τοῦ Ἀβώνου τεῖχος καὶ τἀπέκεινα· οἳ
καὶ νεὼν αὐτίκα ἐψηφίσαντο ἐγεῖραι, καὶ τοὺς θεμελίους
ἤδη ἔσκαπτον. κἀνταῦθα ὁ μὲν Κοκκωνᾶς ἐν Καλχη-
δόνι καταλείπεται, διττούς τινας καὶ ἀμφιβόλους [καὶ
λοξοὺς] χρησμοὺς συγγράφων· καὶ μετ᾽ ὀλίγον ἐτελεύτησε
τὸν βίον, ὑπὸ ἐχίδνης οἶμαι δηχθείς· 11. προεισπέμ-

---

ultima verbi ἔδοξεν proximam syllabam ἐν absorbuit, quae post una cum τῷ articulo alieno l. inserta est. hanc quidem collocationem, τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν τῷ ἱερῷ poetis solis relinquendam esse Porsonus ad Arist. Eqq. v. 971 docuit. τοῖς add BΨΨ$_2$ et fortassis Ω. om FΦM et v. καλχηδονίοις Ψ. Χαλκηδονίοις v. χαλκᾶς] χρυσᾶς 𝔄. ἐς τὸν BCΩ. εἰς τὸν FΨΦM et v. αὗται δὲ 𝔄 recte probante Dindorfio. αὐταὶ v. ῥᾳδίως τὸν λόγον τοῦτον ΨΨ$_2$ΩΩ$_2$BΦ. τὸν λόγον τοῦτον ῥᾳδίως C. ῥᾳδίως τοῦτον om H. ῥᾳδίως τοῦτον τὸν λόγον FM et v. πολὺ] πολλοὶ Ψ. καὶ τἀπέκεινα· οἳ] ita correxi. κἀκεῖνοι γὰρ 𝔄ΓΨΨ$_2$BYd. ἐκεῖνοι γὰρ ΦFMΩΩ$_2$ et v. crasi utendum erat ob antiquum vitium κἀκεῖνοι, tametsi nulla crasis est neque in τὰ ἐπέκεινα Verr. Hist. II, 42 neque in τὰ ἐπὶ τάδε Charone c. 5. apte vero eam congruere quam ego restitui notionem καὶ τὰ ἐπέκεινα ex eo elucet, quod ab Alexandro Paphlagones maxime petiti sunt, qui supra c. 9 ita describuntur: οἵους τοὺς Παφλαγόνας εἶναι ἔφασκεν ὑπεροικοῦντας τὸ τοῦ Ἀβώνου τεῖχος. ceterum h. l. vitiosum esse γὰρ Solanus animadvertit, Dindorfius autem pronomen οἳ (non ἐκεῖνοι) requiri recte vidit, falsus idem in eo, quod κἀκεῖνοι γὰρ (quae fortuita corruptio est) deberi finxit correctori. κἀνταῦθα BCΨΨ$_2$ et (?) Ω. ἐνταῦθα FΦM et v. compara De Hist. Conscr. c. 47. καλχηδόνι sine dubio Ψ, fortassis etiam Ω. Χαλκηδόνι v.

α αι
κατελειπετο Ψ. καὶ λοξοὺς habent ΦFMHΩ et v. sed om ABΨΨ$_2$, quae verba quasi glossema ejicere nolim. apte confert Dindorfius infra c. 22 λοξὰ καὶ ἀμφίβολα. addo D. D. XVI, 1: λοξὰ καὶ ἐπαμφοτερίζοντα. ξυγγράφων F.

11. προεισπέμπεται FΦMΩ et v. προπέμπεται BCRTVΨΨ$_2$ et marg. Ald. λευκὸν om BΨΨ$_2$. τὸν om 𝔄. αὐτὸν ABΨΨ$_2$.

πεται δὲ ὁ Ἀλέξανδρος, κομῶν ἤδη καὶ πλοκάμους καθειμένος καὶ μεσόλευκον χιτῶνα πορφυροῦν ἐνδεδυκὼς καὶ ἱμάτιον ὑπὲρ αὐτοῦ λευκὸν ἀναβεβλημένος, ἅρπην ἔχων κατὰ τὸν Περσέα, ἀφ' οὗ αὐτὸν γενεαλογῶν ἦν μητρόθεν. καὶ οἱ ὄλεθροι ἐκεῖνοι Παφλαγόνες εἰδότες αὐτοῦ ἀμφοτέρους τοὺς γονέας ἀφανεῖς καὶ ταπεινοὺς ἐπίστευον τῷ χρησμῷ λέγοντι

„Περσείδης γενεήν, Φοίβῳ φίλος οὗτος ὁρᾶται, 219
δῖος Ἀλέξανδρος, Ποδαλειρίου αἷμα λελογχώς."

οὕτως ἄρα ὁ Ποδαλείριος μάχλος καὶ γυναικομανὴς τὴν φύσιν [ἦν,] ὡς ἀπὸ Τρίκκης ἄχρι Παφλαγονίας στύεσθαι ἐπὶ τὴν Ἀλεξάνδρου μητέρα. εἴρητο δὲ ἐν χρησμῷ Σιβύλλης δὴ ὡς προμαντευσομένου,

ἑαυτὸν ΦΜΩF et v. γενεαλογῶν ἦν 𝔄C et marg. Ald. γενεαλογῶν BΨ2. γεννεαλογῶν Ψ. ἐγενεαλόγει FΩΦM et v. μητρόθεν] μητρο^σι Ψ. ὄλεθροι FΦMΩΩ2 et v. ὀλέθριοι 𝔄ΨΨ2BC. ἀμφοτέρους 𝔄BCΨΨ2. ἄμφω FΦMΩΩ2 et v. ταπεινοὺς] malim ταπεινοὺς ὄντας. περσείδης BHY. περσίδης FΨΩΦM et v. λελογχὼς] λελαχὼς Ψ. οὕτως ἄρα (ut Solanus conjecerat) BΦM. οὗτος ἄρα ΨΨ2F et v. et qui ουτος Ω. plane sic est οὕτως ἄρα in Timone c. 32, Toxar. c. 38 et c. 46. ἦν ego addidi. in libris verbum male deest. Τρίκκης] τρίκης Φ. ἄχρι] μέχρι Γ. ita Aristophanes Vesp. v. 700: ἀπὸ τοῦ Πόντου μέχρι Σαρδοῦς. alia vulgatae favent, ut Luc. Somnii c. 15 med. στύεσθαι 𝔄ΓΦM diserte F et v. et ut videtur ΩΨΨ2. de BC parum constat. στέλλεσθαι RTUVY. quod in secunda edit. ita scripsi ex conjectura: εἴρητο δὲ ἐν χρησμῷ Σιβύλλης ἤδη (hodie malim δὴ), ὡς προμαντευσομένου, id nunc Dindorfius Vaticani 𝔄 auctoritate partim confirmat, qui codex ab initio sic: εἴρητο δὲ ἐν χρησμῷ σιβύλλης ἤδη. in BΨΨ2 totus locus ita scriptus: εἴρητο δὲ ἐν χρησμῷ ἤδη σιβύλλης προμαντευομένης. et ὡς om etiam C. εἴρητο δὲ καὶ χρησμὸς ἤδη ὡς σικύλλης (sic) προμαντευσαμένης Ω et εἴρητο pro εὕρητο etiam CRTV. εὕρητο δὲ (pro δὲ habent δὲ καὶ HΩ2) χρησμὸς ἤδη ὡς Σιβύλλης προμαντευσομένης FΦMHΩ2 et v. in vulgata et εὕρητο valde displicet, neque ut par erat proximi sententia oraculi indicata est. initio quidem verissime B: εἴρητο δὲ ἐν χρησμῷ —. sed proximorum loco ἤδη σιβύλλης προμαντευομένης vel ἤδη ὡς σιβύλλης προμαντευσομένης jure mihi correxisse videor, Σιβύλλης δὴ, ὡς προμαντευσομένου, h. e. „dictus erat in Sibyllae scilicet oraculo Alexander vates futurus esse." atticae

„εὐξείνου Πόντοιο παρ' ἠόσιν, ἄγχι Σινώπης,
ἔσται τις κατὰ Τύρσιν ὑπ' Αὐσονίοισι προφήτης,
ἐκ πρώτης δεικνὺς μονάδος τρισσῶν δεκάδων τε
πένθ' ἑτέρας μονάδας καὶ εἰκοσάδα τρισάριθμον,
ἀνδρὸς ἀλεξητῆρος ὁμωνυμίην τετράκυκλον.“

220 **12.** ἐσβαλὼν οὖν ὁ Ἀλέξανδρος μετὰ τοιαύτης τραγῳδίας διὰ πολλοῦ ἐς τὴν πατρίδα περίβλεπτός τε καὶ λαμπρὸς ἦν, μεμηνέναι προσποιούμενος καὶ ἀφροῦ ἐνίοτε ὑποπιμπλάμενος τὸ στόμα· ῥᾳδίως δὲ τοῦτο ὑπῆρχεν αὐτῷ, στρουθίου τῆς βαφικῆς βοτάνης τὴν ῥίζαν διαμασησαμένῳ· τοῖς δὲ θεῖόν τι καὶ φοβερὸν ἐδόκει καὶ ὁ ἀφρός. ἐπεποίητο δὲ αὐτοῖς πάλαι καὶ κατεσκεύαστο κεφαλὴ δράκοντος ὀθονίνη ἀνθρωπόμορφόν τι ἐμφαίνουσα, κατάγραφος, πάνυ εἰκασμένη, ὑπὸ θριξὶν ἱππείαις ἀνοίγουσά τε καὶ αὖθις ἐπικλείουσα τὸ στόμα, καὶ γλῶττα οἷα δράκοντος, διττή, μέλαινα προέκυπτεν, ὑπὸ τριχῶν καὶ αὐτὴ ἑλκομένη. καὶ ὁ Πελλαῖος δὲ δράκων προϋπῆρχε καὶ οἴκοι ἐτρέφετο κατὰ καιρὸν

---

structurae εἴρητο ὡς προμαντευσομένου exempla a Lobeckio ad Soph. Ajac. v. 281 p. 203 ed. sec. aliisque tironum causa collecta sunt. addo infra c. 53 fin. παρ' ἠόσιν Ψ ut videtur. παρηϊόσιν B. παρ' ἠϊόσιν CH. παρ' ἠίσσιν Φ. παρ' ἠιοσ' ΩΨ2. παρ' ἠϊόσ' F et v. ἄγχι Φ diserte et v. ἄχρι BF. κατὰ τύρσην Φ. Αὐσονίοισι] αὐσονιηοι Ψ. δεκάδων τε ΨΨ2 et v. δεκάδων δέ τε ΩFM. εἰκοσάδα ΨΨ2 et v. εἰκοσάδας ΩBΦFM. τρισάριθμον ΨΨ2 et v. τρεῖς ἀριθμὸν ΩΦFM. ἀλεξητῆρος] ἀλεξιτῆρος ΨF.

12. ἐσβαλὼν BCΦFΩΨΨ2. εἰσβαλὼν M et v. Cobetus V. L. p. 252 sine idonea causa ἐμβαλὼν conjecit. οὖν BCΨΨ2. γοῦν FΦMΩΩ2 et v. καὶ ἀφροῦ ἐνίοτε BΨΨ2. καὶ ἀφροῦ (omisso ἐνίοτε) ΩΩ2. ἐνίοτε, καὶ ἀφροῦ FΦM et v. διαμασηο. BCΦFHΨΩa. διαμασσηο. vulgo. primam μασᾶσθαι corripit. vide exempli causa Hegesippum comicum ap. Athen. VII p. 279, d. τι (post θεῖον) om Ψ. καὶ ὁ ἀφρὸς BCΨΨ2. ὁ ἀφρὸς FΦMΩΩ2 et v. τι om BΨ. ἐμφαίνουσα B. ἐκφαίνουσα C. ἐπιφαίνουσα FΦMΩ et (?) Ψ et v. vide quae supra ad c. 3 dicta sunt. οἷα] οἷα BF. δράκοντος BCΨ et (?) Ω. δρακόντων FΦM et v. διττὴ] διπλῆ 𝔄. δεινὴ Ψ. exspectes, διττὴ καὶ μέλαινα. καὶ αὐτὴ BT et fortasse ΦΨΩ. καὶ αὕτη diserte FHM et v. quod per se ferri et ipsum potest, uti p. 229 ed. pr. ostendi. κατὰ καιρὸν] καὶ κατὰ καιρὸν ΨΨ2.

ἐπιφανησόμενος αὐτοῖς καὶ συντραγῳδήσων, μᾶλλον δὲ
πρωταγωνιστὴς ἐσόμενος. 13. ἤδη δὲ ἄρχεσθαι δέον,
μηχανᾶται τοιόνδε τι· νύκτωρ γὰρ ἐλθὼν ἐπὶ τοὺς θε-
μελίους τοῦ νεὼ τοὺς ἄρτι ὀρυττομένους (συνειστήκει δὲ
ἐν αὐτοῖς ὕδωρ, ἢ αὐτόθεν ποθὲν * συλλειβόμενον ἢ 221
ἐξ οὐρανοῦ πεσὸν) ἐνταῦθα κατατίθεται χήνειον ᾠὸν
προκεκενωμένον, ἔνδον φυλάττον ἑρπετόν τι ἀρτιγέννη-
τον· καὶ βυθίσας τοῦτο ἐν μυχῷ τοῦ πηλοῦ ὀπίσω αὖθις
ἀπηλλάττετο. ἕωθεν δὲ γυμνὸς ἐς τὴν ἀγορὰν προπη-
δήσας, διάζωμα περὶ τὸ αἰδοῖον ἔχων κατάχρυσον, . . .
καὶ τοῦτο, καὶ τὴν ἅρπην ἐκείνην φέρων, σείων ἅμα
τὴν κόμην ἄνετον ὥσπερ οἱ τῇ μητρὶ ἀγείροντές τε καὶ
ἐνθεαζόμενοι, ἐδημηγόρει ἐπὶ βωμόν τινα ὑψηλὸν ἀνα-
βὰς καὶ τὴν πόλιν ἐμακάριζεν αὐτίκα μάλα δεξομένην
ἐναργῆ τὸν θεόν. οἱ παρόντες δὲ (ξυνδεδραμήκει γὰρ
σχεδὸν ἅπασα ἡ πόλις ἅμα γυναιξὶ καὶ γέρουσι καὶ παι-

---

13. τοιόνδε τι BΨΨ2. τι τοιόνδε FΦΜΩΩ2 et v. τοὺς ἄρτι ὀρυττομένους Ω et vulgo et qui τοὺς om F. τοῦ ἄρτι ὀρυττομένου CΨΨ2 et (ap. Jacobit. p. 201 ed. prim.) B. συλλειβόμενον FΩΦΜ et v. συνθλιβόμενον ΨΨ2BRTV. πεσὸν] συμπεσὸν Ψ2.
ᾠὸν Jacobitius ὠιὸν B hic et infra. ὠὸν F et v. ᾠὸν προκεκενωμένον] compara S. Hippolytum Refut. Omn. Haeres. IV, 29 p. 94 ed. Duncker. φυλάττον] φυλάττων Ψ. διάζωμα περὶ BΨΨ2. διάζωμα δὲ περὶ F et v. ἔχων κατάχρυσον, . . . καὶ τοῦτο] lacunae signa ego posui. ἔχων, κατάχρυσον καὶ τοῦτο, F et v. ἔχων. καὶ τοῦτο BΨ2 (omissa voce κατάχρυσον). suppleo exempli causa: ἔχων κατάχρυσον, [καὶ περιστήθιον, χρυσοῦν] καὶ τοῦτο, —. prorupit γυμνὸς, i. e. sine pallio, quo plerumque (c. 11 nit.) amictus erat, cum pectorali tamen et subligaculo. videndus Heinsius ad illud Hesychii, Περιστήθιον: ἱερατικὸν ἔνδυμα. deesse aliquid vel formula καὶ τοῦτο, de qua in Quaestt. Luc. p. 85 dixi, ostenuit, ad aliam illa vestem ipsam quoque auream necessario referenda. sic est in Toxari c. 28: χρυσᾶς τε φιάλας δύο καὶ κηρύκιον, χρυσοῦν καὶ τοῦτο, — et in Baccho c. 1: κιττῷ ἐστεμμέναι, — κιττοποίητα καὶ ταῦτα. ἐκείνην om FΩΩ2 et pr m M. ἅμα τὴν κόμην] ἅμα καὶ τὴν κόμην 𝔄. οἱ τῇ μητρὶ] οἱ ἐν τῇ μητρὶ Ψ. οἱ τῇ μητρὶ τῶν θεῶν Γ. ἀγείροντές τε καὶ] ἀγείροντες καὶ B solus. ἐνθεαζόμενοι ΨΨ2BRTUVY. ἐνθεάζοντες ΦΜΩΩ2 F et v. δεξομένην BΨΨ ΩΦFMY. δεξαμένην H. δειξομένην v. ξυνδεδραμήκει BΩ. συνεδεδραμήκει H. συνδεδρα-

δίοις) ἐτεθήπεσαν καὶ εὔχοντο καὶ προσεκύνουν. ὁ δὲ φωνάς τινας ἀσήμους φθεγγόμενος, οἷαι γένοιντ' ἂν Ἑβραίων ἢ Φοινίκων, ἐξέπληττε τοὺς ἀνθρώπους οὐκ εἰδότας ὅ τι καὶ λέγοι, πλὴν τοῦτο μόνον, ὅτι πᾶσιν ἐγκατεμίγνυ τὸν Ἀπόλλω καὶ τὸν Ἀσκληπιόν. 14. *εἶτ' ἔθει δρόμῳ ἐπὶ τὸν ἐσόμενον νεών· καὶ ἐπὶ τὸ ὄρυγμα*
222 *ἐλθὼν καὶ τὴν προῳκονομημένην * τοῦ χρηστηρίου πηγὴν, ἐμβὰς ἐς τὸ ὕδωρ ὕμνους τε ᾖδεν Ἀσκληπιοῦ καὶ Ἀπόλλωνος μεγάλῃ τῇ φωνῇ, καὶ ἐκάλει τὸν θεὸν ἥκειν τύχῃ τῇ ἀγαθῇ ἐς τὴν πόλιν. εἶτα φιάλην αἰτήσας, ἀναδόντος τινὸς, ῥᾳδίως ὑποβαλὼν ἀνιμᾶται μετὰ τοῦ ὕδατος καὶ τοῦ πηλοῦ τὸ ᾠὸν ἐκεῖνο, ἐν ᾧ ὁ θεὸς αὐτῷ κατεκέκλειστο, κηρῷ λευκῷ καὶ ψιμυθίῳ τὴν ἁρμογὴν τοῦ στόματος ξυγκεκολλημένον· καὶ λαβὼν αὐτὸ ἐς τὰς χεῖρας ἔχειν ἔφασκεν ἤδη τὸν Ἀσκληπιόν. οἱ δὲ ἀτενὲς ἀπέβλεπον ὅ τι καὶ γίγνοιτο, πολὺ πρότερον θαυμάσαντες τὸ ᾠὸν ἐν τῷ ὕδατι εὑρημένον. ἐπεὶ δὲ καὶ κατάξας αὐτὸ, ἐς κοίλην τὴν χεῖρα ὑπεδέξατο τὸ τοῦ ἑρπετοῦ*

μήκει FΨΦM et v. *ἅμα γυν.*] *ἅμα* om 𝔄. *εὔχοντο* BΨΨ$_2$. *ηὔχοντο* FΩΩ$_2$ et v. *γένοιντ' ἂν*] *γένοιτ' ἂν* Ω. *γένοιντο ἂν* B. *ἑβραίων* FΩΨ. *ἐβραίων* v. *ὅ τι καὶ λέγοι* BΦHΓΨΨ$_2$. *ὅ τι καὶ λέγει* 𝔄. *ὅ τι λέγοι* FΩM et v. *ἐγκατεμίγνυ τὸν ἀπόλλω* BΨΨ$_2$. *ἐγκατεμίγνυε* (*ἐκκαταμίγνυε* Ω) *τὸν ἀπόλλωνα* FΩΦM et v.

14. *εἶτ'* FΩΦM et v. *εἶτα* BΨΨ$_2$. *νεὼν* BΦFΨΨ$_2$ et fortassis H. *νεὼ* ΩM et v. *προῳκονομημένην* ΦH, ut Lehmannus conjecerat. *προῳκονουμημένην* (sic) RΓ. *προῳκονομουμένην* FM a. *προῳκοδομημένην* BV edd. vett. praeter a. *προῳκοδομουμένην* C. de Venetis parum constat. *ἐς τὸ*] *εἰς τὸ* ΩΦFM. *ἀσκληπιῷ καὶ ἀπόλλωνι* H. *τῇ ἀγαθῇ* ΩΨΨ$_2$BΦHM a. *ἀγαθῇ* F et v. *ἐς τὴν* BC. *εἰς τὴν* FΦM et v. *ἀναδόντος* diserte ΨΨ$_2$ΩΩ$_2$ΦFM et v. *δόντος* B solus. at *ἀναδίδωμι* est „porrigo", ut saepe. *κατεκέκλειστο* BΨΨ$_2$ΩΦM et v. *κατακέκλειστο* 𝔄ΓF. *ψιμυθίῳ* C. G. Jacobus et sic fortassis ΩΨ$_2$. *ψιμύθῳ* BΨ. *ψιμμυθίῳ* FΦM et v. *ψιμμυθείῳ* a. *ψιμμιθίῳ* H. *στόματος* ΨBCT. *σώματος* Ψ$_2$. *πώματος* FΩΩ$_2$ΦM et v. *ξυγκεκολλημένην* FHM. *ξυγκεκολλημένη* Ω. *αὐτὸ*] *αὐτὰ* Ψ. *ἐς τὰς* BCΨΨ$_2$. *εἰς τὰς* FΩΦM et v. *ἀπέβλεπον*] *ἐσαπέβλεπον* ΩΩ$_2$. *ἐν τῷ ὕδατι εὑρημένον*] *εὑρημένον ἐν τῷ ὕδατι* Ψ. *καὶ κατάξας*] *καὶ* om H. *καὶ κατεάξας* F et p m M. *ἐκείνου*] *ἐκεῖνο* Ψ$_2$. *εἰλούμενον*

ἐκείνου ἔμβρυον, καὶ οἱ παρόντες εἶδον κινούμενον καὶ περὶ τοῖς δακτύλοις εἰλούμενον, ἀνέκραγον εὐθὺς καὶ ἠσπάζοντο τὸν θεὸν καὶ τὴν πόλιν ἐμακάριζον, καὶ χανδὸν ἕκαστος ἐνεπίμπλατο τῶν εὐχῶν, θησαυροὺς καὶ πλούτους καὶ ὑγίειαν καὶ τὰ ἄλλα ἀγαθὰ αἰτῶν παρ' αὐτοῦ. ὁ δὲ δρομαῖος αὖθις ἐπὶ τὴν οἰκίαν ἵετο, φέρων ἅμα τὸν * ἀρτιγέννητον Ἀσκληπιόν, „δὶς τεχθέντα, ὅτε 223
ἄλλοι ἅπαξ τίκτοντ' ἄνθρωποι," οὐκ ἐκ Κορωνίδος μὰ Δί' οὐδέ γε κορώνης, ἀλλ' ἐκ χηνὸς γεγεννημένον. ὁ δὲ λεὼς ἅπας ἠκολούθει, πάντες ἔνθεοι καὶ μεμηνότες ὑπὸ τῶν ἐλπίδων. 15. ἡμέρας μὲν οὖν τινας οἴκοι ἔμενεν,

---

BF. εἰλούμενον v. Jacobitius comparavit Lucianeum κατειλεῖν, ut infra c. 20. ἐνεπίμπλατο ΩΦFM et v. ἐνεπίμπλαντο ΨΨ_2BH, cui scripturae participium αἰτῶν repugnat. ὑγίειαν BΨΨ_2. ὑγιείας ΩΦMF et v. ἵετο ΨΩΦM et v. ἴετο H. ῞ἵετο (sic) F. in B spiritus legi nequit. ἴχετο Ψ_2. ἅμα τὸν Ψ. ἅμα Ψ_2B (omissis καὶ τόν). ἅμα καὶ τὸν F et v. cum verbis τὸν ἀρτιγέννητον Ἀσκληπιὸν confer superiora c. 13 ἑρπετόν τι ἀρτιγέννητον, ad quem ipsum l. hic respici e verbis δὶς τεχθέντα apparet. δὶς] αὖθις Ψ_2 solus. τίκτοντ' B. τίκτονται FΦM et v. et fortasse ΨΩ. praeter hanc αι diphthongi elisionem, qua in pedestri quidem sermone nihil rarius est, et ἄλλοι pronomen articulo destitutum et vero numeri ipsi jam olim me docuerant versum heroicum veteris poetae hic latere, qui de Baccho maxime deo bis nato ita scripserit, „δὶς τεχθένθ' ὅτε τ' ἄλλοι (sive δὶς τεχθέντος, ὅτ' ἄλλοι) ἅπαξ τίκτοντ' ἄνθρωποι." versum his inesse quum caeteros fugit tum etiam Cobetum, qui in V. L. p. 294 pronomine ἄλλοι offensus verba ὅτε ἄλλοι ἅπαξ τίκτονται ἄνθρωποι serio deleta voluit. at ἄλλοι ἄνθρωποι „caeteri, nominatim homines" dicuntur, de quo usu v. ἄλλος ab Heindorfio ad Phaedonem Plat. p. 234 et ad Gorgiam p. 91, Walchio Emendatt. Livian. p. 58 sqq., Elmslejo atque Hermanno ad Eurip. Medeam v. 291, Schaefero ad Demosth. T. II p. 504, ab me in Quaestt. Luc. p. 54 aliisque satis expositum est.

οὐδέ γε κορώνης B et fortasse Ψ. οὐδὲ κορώνης H. οὐδ' ἐκ κορώνης FΦM et v. γεγεννημένον BFM et fortasse ΨΩ. γεγενημένον Φ diserte et v.

15. „libri ἡμέρας μὲν οὖν οἴκοι. pluralem esse ἡμέρας e verbis c. 16 ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν apparet. at ἡμέρας „paucos aliquot dies" significare a Schaefero ad Bosii Ellips. p. 477 minime ostensum est. et hic quidem vere mihi corrigere videor, ἡμέρας μὲν οὖν [τινας] οἴκοι. cf. unum de multis l. Verr. Hist. II, 2: καὶ

ἐλπίζων ὅπερ ἦν, ὑπὸ τῆς φήμης αὐτίκα μάλα παμπόλλους τῶν Παφλαγόνων συνδραμεῖσθαι. ἐπεὶ δὲ ὑπερεπέπληστο ἀνθρώπων ἡ πόλις, ἁπάντων τοὺς ἐγκεφάλους καὶ τὰς καρδίας προεξῃρημένων, οὐδὲν ἐοικότων σιτοφάγοις ἀνδράσιν, ἀλλὰ μόνῃ τῇ μορφῇ μὴ οὐχὶ πρόβατα εἶναι διαφερόντων, ἐν οἰκίσκῳ τινὶ ἐπὶ κλίνης καθεζόμενος, μάλα θεοπρεπῶς ἐσταλμένος, ἐλάμβανεν ἐς τὸν κόλπον τὸν Πελλαῖον ἐκεῖνον Ἀσκληπιὸν, μέγιστόν τε καὶ κάλλιστον, ὡς ἔφην, ὄντα. καὶ τὸν ὁλκὸν τῷ αὐτοῦ

ἡμέρας μὲν τινας ἐπλέομεν.“ haec quum in ed. secunda scripsissem, nunc emendationem meam recipere non dubitavi, ut Veneti 517 (Ψ2), in quo hoc ipsum ἡμέρας μὲν οὖν τινας οἴκοι legitur, auctoritate nuper confirmatam. ὅπερ ἦν, ὑπὸ] ὥσπερ ἦν, ἀπὸ H. τῶν (ante Παφλαγόνων) om BΨ2. ὑπερεπέπληστο] ἐπέπληστο Ψ. προεξῃρημένων BCΨΨ2ΩΦH, uti Marcilius conjecerat. προεξυρημένων F et v. et fortasse M. οὐδὲν ἐοικότων] malim οὐδ' ἐοικότων collato hujus l. fonte Hom. Od. ι, 190. μὴ οὐχὶ] μὴ om B et in textu et in scholio. posterior scholiasta ap. Jacobitium IV p. 141 μὴ habet, fortasse tamen οὐχὶ omisso. ἐλάμβανεν BCΨΨ2 λαμβάνει FΦMΩΩ2 et v. ἐς BCΨ2ΩΦ. εἰς FΨM et v. ὄντα om Ψ. καὶ τὸν ὁλκὸν] libri omnes καὶ ὅλον, quod falsum esse nemo monitus negabit. nam si totus serpens Alexandri cervicibus circumplicatus esset, non potuisset aut cauda ejus humi trahi, aut caput sub ala abscondi. immo talem notionem, qualis est τὸ σῶμα requiri et ex hoc ipso l., in quo τὴν οὐρὰν atque τὴν κεφαλὴν opponi videmus, et e gemello, quo ad nostrum respicitur elucet infra c. 26 init.: πολλάκις μὲν οὖν, ὡς προεῖπον, ἔδειξε τὸν δράκοντα τοῖς δεομένοις, οὐχ ὅλον ἀλλὰ τὴν οὐρὰν μάλιστα καὶ τὸ ἄλλο σῶμα προβεβληκὼς, τὴν κεφαλὴν δὲ ὑπὸ κόλπου ἀθέατον φυλάττων. quae quum ita sint, pro verbis ὄντα. καὶ ὅλον certa emendatione ὄντα. καὶ τὸν ὁλκὸν rescripsi. etenim v. ὁ ὁλκὸς de volumine sive de corpore, parte totius serpentis maxima Lucianus ipse usurpavit in Hermotimo c. 79, ubi alia quaedam Gesner collegit, cujus exemplis adde scriptorem incertum ap. Suidam s. Χιλιοστύς et fortassis Euripidem ap. Macrob. Sat. I, 17: „solis meatus — iter suum velut flexum draconis involvit, unde Euripides: πυριγενὴς δὲ δράκων ὅλον (optimi OKON) ἡγεῖται ταῖς τετραμόρφοις ὥραις ΖΕΥΓΗΙΣ ΑΡΜΟΝΙΑΙΠΟΥΚΑΡΠΟΝ ὄχημα.“ erratum est et de restitutione vocis ΟΛΟΝ sive OKON (certe Musgravi conjectura ὁδὸν ἡγεῖται plerisque probata metro repugnat) et de metri ratione: est enim hoc integrum glyconeorum polyschematistorum systema. quare olim conjeci: πυρι-

τραχήλῳ περιειλήσας, καὶ τὴν οὐρὰν ἔξω ἀφεὶς (πολὺς δὲ ἦν, ὡς καὶ ἐν τῷ προκολπίῳ αὐτοῦ κεχύσθαι καὶ χαμαὶ τὸ μέρος ἐπισύρεσθαι), μόνην τὴν κεφαλὴν ὑπὸ μάλης ἔχων καὶ ἀποκρύπτων, * ἀνεχομένου πάντα ἐκεί- 224
νου, προὔφαινε τὴν ὀθονίνην κεφαλὴν κατὰ θάτερον τοῦ πώγωνος, ὡς δῆθεν ἐκείνου τοῦ φαινομένου πάντως οὖσαν. 16. εἶτά μοι ἐννόησον οἰκίσκον οὐ πάνυ φαιδρὸν οὐδὲ ἐς κόρον τοῦ φωτὸς δεχόμενον, καὶ πλῆθος ἀνθρώπων συγκλύδων τεταραγμένων καὶ προεκπεπληγμένων καὶ ταῖς ἐλπίσιν ἐπαιωρημένων, οἷς ἐσελθοῦσι τεράστιον ὡς εἰκὸς τὸ πρᾶγμα ἐφαίνετο, ἐκ τοῦ τέως μικροῦ ἑρπετοῦ ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν τοσοῦτον δράκοντα πεφηνέναι, ἀνθρωπόμορφον καὶ ταῦτα καὶ τιθασόν. ἠπείγοντο δὲ αὐτίκα πρὸς τὴν ἔξοδον, καὶ πρὶν ἀκριβῶς

γενὴς δὲ δράκοντος ὁλκὸς | ἡγεῖται τετραμόρφοις | ὥραις, ζευγνὺς ἁρμονίᾳ | πολύκαρπον ὄχημα. Macrobius ipse, qui „velut flexum draconis" scripserit, videri potest ut ego conjeci δράκοντος ὁλκὸς legisse. sol ab Euripidis choro tempestatibus anni quaternis tanquam dux praeire dicitur, ita ut currum suum frugiferum convenienti rerum ordini junxerit. αὐτοῦ Gesner. αὐτοῦ libri, diserte BΦFH.

πολὺς δὲ] πολύς τε Γ. ἦν, ὡς καὶ ἐν] καὶ om Ψ. ὡς καὶ om ΓF et p m M. ἐν om 𝔄 solus. αὐτοῦ κεχύσθαι BCΨΨ2. κεχύσθαι αὐτοῦ ΦHV. προκεχύσθαι αὐτοῦ FΩM (sic M) et v. ὑπὸ μάλης] ὑπὸ μάλην Ψ. κατὰ θάτερον τοῦ πώγωνος BΨΨ2. κατὰ θάτερον τοῦ χιτῶνος Φ et (qui in marg. γρ. πώγωνος) H. κατὰ θάτερα τοῦ χιτῶνος FΩΩ2M et v. δῆθεν ἐκείνου] δῆθεν ἐκεῖθεν Ψ. πάντως] παντὸς BΨΨ2H.

16. ἐννόησον Jacobitius. libri ἐπινόησον, uti supra c. 4. πάνυ] πολὺ B et ut e silentio colligas, nuns alterve Venetorum. falso. ἐς] εἰς Ψ. τεταραγμένον καὶ προεκπεπληγμένον Ψ. ἐπαιωρημένων] ita conjeci. libri ἐπαιωρουμένων praeter Ψ2, qui om καὶ ταῖς ἐλπίσιν ἐπαιωρουμένων. ἐσελθοῦσι BC. ἐπελθοῦσι Ψ. εἰσελθοῦσι FΦMΩΩ2 et v. ὀλίγων ἡμερῶν] ἡμερῶν ὀλίγων Ψ2 et (ut recte ait solus Schubartus) B. ἀνθρωπόμορφον καὶ ταῦτα libri omnes, etiam FΦM, qui comma ponunt post ἀνθρωπόμορφον. Solani transpositio καὶ ταῦτα ἀνθρωπόμορφον in omnibus edd. ante primam nostram temere recepta est. librorum scripturam p. 231 ed pr. ex ipso Luciano defendi. adde Strabonem XVI, c. 23 (= 780) et quae scripsimus ad Aristoph. Ranas v. 704.

καὶ (ante τιθασὸν) om Φ. τιθασὸν ΦF et fortassis ΩΨΨ2. τιθασσὸν diserte M et v. ἐξηλαύνοντο FΦMΩΨ2 et v. ἐξηλαύ-

ἰδεῖν, ἐξηλαύνοντο ὑπὸ τῶν ἀεὶ ἐπεισιόντων. ἐτετρύπητο δὲ κατὰ τὸ ἀντίθυρον ἄλλη ἔξοδος· οἷόν τι καὶ τοὺς Μακεδόνας ἐν Βαβυλῶνι ποιῆσαι ἐπ' Ἀλεξάνδρῳ νοσοῦντι λόγος, ὅτε ὁ μὲν ἤδη πονήρως εἶχεν, οἱ δὲ περιστάντες τὰ βασίλεια ἐπόθουν ἰδεῖν αὐτὸν καὶ προσειπεῖν τὸ ὕστατον. τὴν δὲ ἐπίδειξιν ταύτην οὐχ ἅπαξ ὁ μιαρὸς, ἀλλὰ πολλάκις ποιῆσαι λέγεται, καὶ μάλιστα εἴ τινες τῶν πλουσίων ἀφίκοιντο νεαλέστεροι. 17. ἐνταῦθα, ὦ φίλε Κέλσε, εἰ δεῖ τἀληθῆ λέγειν, συγγνώμην χρὴ ἀπονέμειν τοῖς Παφλαγόσι καὶ Ποντικοῖς ἐκείνοις, παχέσι καὶ ἀπαιδεύτοις ἀνθρώποις, εἰ ἐξηπατήθησαν ἁπτόμενοι [μὲν] τοῦ δράκοντος (καὶ γὰρ τοῦτο * παρεῖχε τοῖς βουλομένοις ὁ Ἀλέξανδρος), ὁρῶντες δὲ ἐν ἀμυδρῷ τῷ φωτὶ τὴν κεφαλὴν δῆθεν αὐτοῦ ἀνοίγουσάν τε καὶ συγκλείουσαν τὸ στόμα, ὥστε καὶ πάνυ τὸ μηχάνημα ἐδεῖτο Δημοκρίτου τινὸς ἢ καὶ αὐτοῦ Ἐπικούρου ἢ Μητροδώρου ἤ τινος ἄλλου ἀδαμαντίνην πρὸς τὰ τοιαῦτα τὴν γνώμην

νοντο δὲ BΨ. ἀεὶ FΨΩM et v. αἰεὶ Φ. om BΨ2. ἐπεσιόντων Ψ. οἷόν τι καὶ τοὺς B et fortasse Veneti (ΨΨ2). οἷόν τι τοὺς FΦM et v. Μακεδόνας ἐν om Ψ. ὁ μὲν] ὁ om Ψ. ἰδεῖν om BΨΨ2. post τὸ ὕστατον Ψ2 addit ἐδέοντο. ἀφίκοιντο] ἀφίκοντο Ψ. νεαλέστεροι 𝔄ΓCΩFHMYa. νεαρέστεροι (sic) Φ. νεαρώτεροι BΨΨ2T et v. dicuntur autem h. l. νεαλέστεροι „recentius congregati" sive „recentiores advenae."

17. recte libri, ὦ φίλε Κέλσε. quod h. l. numerosius est quam ὦ φίλτατε Κέλσε, ut est c. 1 et c. 21. δεῖ] δὴ Ψ. εἰ (post ἀνθρώποις)] εἰ δ (sic) Ψ. μὲν (post ἁπτόμενοι) om libri omnes.

καὶ γὰρ] γὰρ om Ψ, ex quo vitio vitiosae scripturae ὁρῶντες γὰρ (pro ὁρῶντες) origo perspicietur. ὁρῶντες δὲ] ita conjeci. ὁρῶντές γε v. ὁρῶντες BC et fortassis Ω (?) ΨΨ2. ὁρῶντες γὰρ ΦFHM. res ipsa poscebat, ut paullo ante ἁπτόμενοι μὲν et h. l. ὁρῶντες δὲ corrigerem. pariter enim utrumque, et quod tangerent draconem, et quod os aperiri claudique viderent, Paphlagones decepit. cf. c. 18: καὶ ὕστερον ἅψαιτο. συγκλείουσαν] κλείουσαν H. libri ὥστε πάνυ praeter unum H, qui ὅτι πάνυ. equidem ὥστε καὶ πάνυ correxi. nam „vel maxime" καὶ πάνυ atticis significat ut Thucydidi II, 11: ὥστε χρὴ καὶ πάνυ ἐλπίζειν. vide Quaestt. Luc. p. 6. πρὸς τὰ τοιαῦτα ΦFHMTa. πρὸς ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα B et fortasse Veneti Ω (?) ΨΨ2 et v, quod per se bene graecum et Lucianeum est, sed ejusmodi, ut hae verborum

ἔχοντος, ὡς ἀπιστῆσαι καὶ ὅπερ ἦν εἰκάσαι, καὶ εἰ μὴ εὑρεῖν τὸν τρόπον ἐδύνατο, ἐκεῖνο γοῦν προπεπεισμένου, ὅτι λέληθε μὲν αὐτὸν ὁ τρόπος τῆς μαγγανείας, τὸ δ' οὖν πᾶν ψεῦδός ἐστι καὶ γενέσθαι ἀδύνατον. 18. κατ' ὀλίγον οὖν καὶ ἡ Βιθυνία καὶ ἡ Γαλατία καὶ ἡ Θρᾴκη συνέρρει, ἑκάστου τῶν ἀπαγγελλόντων κατὰ τὸ εἰκὸς λέγοντος, ὡς καὶ γεννώμενον ἴδοι τὸν θεὸν καὶ ὕστερον ἅψαιτο αὐτοῦ, μετ' ὀλίγον παμμεγέθους γεγενημένου καὶ τὸ πρόσωπον ἀνθρώπῳ ἐοικότος. γραφαὶ δὲ ἐπὶ τούτῳ καὶ εἰκόνες καὶ ξόανα, τὰ μὲν ἐκ χαλκοῦ τὰ δ' ἐξ ἀργύρου εἰκασμένα, καὶ ὄνομά γε τῷ θεῷ ἐπετέθη· Γλύκων γὰρ ἐκαλεῖτο ἔκ τινος ἐμμέτρου καὶ θείου προστάγματος· ἀνεφώνησε γὰρ ὁ Ἀλέξανδρος

„εἰμὶ Γλύκων, τρίτον αἷμα Διός, φάος ἀνθρώποισι.“

19. καὶ ἐπειδὴ καιρὸς ἦν, οὗπερ ἕνεκα τὰ πάντα ἐμεμη-

---

transpositione opus futurum sit: ἀδαμαντίνην τὴν γνώμην πρὸς ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα. εὕροι Ψ_2. εὑρεῖν recte caeteri, etiam BΨ. ἐδύνατο (post τρόπον) om BΨΨ_2. ἐκεῖνο γοῦν] ἐκεῖνο δ' οὖν BΨΨ_2. λέληθε μὲν αὐτὸν Bekker. libri λέληθεν αὐτόν. πᾶν FΦM et fortasse Veneti ΩΨΨ_2 et v. πάνυ TUVY et marg. Ald.

18. κατ' ὀλίγον γοῦν καὶ βιθυνία Φ. Γαλατία] γαλατεία B. ἀπαγγελόντων ΦFH. κατὰ τὸ εἰκὸς BΨΨ_2 et marg. Ald. ὡς τὸ εἰκὸς FΩΦM et v. illud nunc recepi: exstat enim ap. Thucyd. III, 30 aliosque. etsi vulgatam Lucianus magis frequentat, ut infra c. 40. libri omnes hoc ordine: ἅψαιτο μετ' ὀλίγον παμμεγέθους αὐτοῦ. equidem αὐτοῦ post v. ἅψαιτο transposui. μετ' ὀλίγον om F et p m M. γραφαὶ δὲ] ita conjeci. libri γραφαί τε, praeter unum H, qui γράφονταί τε. etiam alibi dictio ἐπὶ τούτῳ (τούτοις) verbo caret, veluti De Luctu c. 12. τὰ δ' Dindorfius. libri τὰ δὲ — εἰκασμένα] ᾐκασμένα Γ solus, quod ubique fere in Luciano obliteratum esse Dindorfius queritur, ego in meis codd. usquam repertum esse ad l. De Conscr. Hist. c. 14 negavi. Γλύκων γὰρ] γὰρ om F et p m M, cujus mendae origo nunc clare patet e libri Veneti lacuna. novem verba ἐκαλεῖτο — γὰρ Ω in textu om, sed in margine adscripta habet. ἀνεφώνησε] ἐξεφώνησε ΨΨ_2, quod fortasse probandum. ἐνεφώνησε B (non H). ὁ Ἀλέξανδρος BH et fortassis Ω (?) ΨΨ_2. Ἀλέξανδρος FΦM et v. φάος] καὶ φάος F.

19. ἐμεμηχάνητο ΨΨ_2 et v. ἐμεμηχάν. η. το (η in litura) B.

226 χάνητο, ἤδη καὶ χρᾶν τοῖς δεομένοις * καὶ θεσπίζειν ἄρχεται, παρ' Ἀμφιλόχου τοῦ ἐν Κιλικίᾳ τὸ ἐνδόσιμον λαβών. καὶ γὰρ ἐκεῖνος μετὰ τὴν τοῦ πατρὸς τελευτὴν τοῦ Ἀμφιάρεω καὶ τὸν ἐν Θήβαις ἀφανισμὸν αὐτοῦ ἐκπεσὼν τῆς οἰκείας, ἐς τὴν Κιλικίαν ἀφικόμενος οὐ πονήρως ἀπήλλαξε, προθεσπίζων καὶ αὐτὸς τοῖς Κίλιξι τὰ μέλλοντα καὶ δύ' ὀβολοὺς ἐφ' ἑκάστῳ χρησμῷ λαμβάνων. ἐκεῖθεν οὖν τὸ ἐνδόσιμον λαβὼν ὁ Ἀλέξανδρος προλέγει πᾶσι τοῖς ἀφικομένοις, ὡς μαντεύσεται ὁ θεὸς ἐς ῥητήν τινα ἡμέραν. ἐκέλευσε δὲ ἕκαστον, οὗ δέοιτ'

ἐμεμηχάνωτο C. μεμηχάνητο 𝔄ΩF et a p m M. ἤδη καὶ χρᾶν Ψ_2. καὶ χρᾶν vulgo. de vocum ἤδη καὶ usu infra ad c. 24 dicetur. in edit. secunda ante v. καὶ infinitivum excidisse putabam, ut [τραγῳδεῖν] καὶ χρᾶν. θεσπίζειν ἄρχεται Ψ_2. θεσπίζειν vulgo. Venetus meam sententiam nunc confirmat, qui in edit. sec. hoc fere loco v. ἤρξατο inserebam. quum enim verbis τὸ ἐνδόσιμον λαβὼν tota enuntiatio utique finienda sit, notio qualis est ἄρχεται deesse non potest. vulgo hic locus male interpunctus inepto anacolutho laborat. παρ' Ἀμφιλόχου Solanus. παρ' ἀμφιλοχίου (sic) Ψ diserte. παρ' Ἀντιλόχου caeteri (diserte BΦFHM, puto etiam $\Omega\Psi_2$, quibus Solani conjectura tacito adsignatur). Κιλικίᾳ] λυκίᾳ H. καὶ γὰρ ἐκεῖνος BFHΩΨΨ_2 et p m M. καὶ γὰρ καὶ ἐκεῖνος v. et fortasse Φ. ἀμφιάρεω BFHa. Ἀμφιαρέω v. τῆς οἰκείας multo ante Bekkerum correxi. libri τῆς οἰκίας. ἐς τὴν κιλικίαν BCΦFΩ. εἰς τὴν κιλικίαν Ψ et v. εἰς τὴν λικίαν (sic) p m M. ἐς κιλικίαν Ψ_2. πονήρως] πονηρῶς FHMa. καὶ αὐτὸς ΩΦFHM et v. καὶ οὗτος BΨΨ_2. δύ'] δύο ΦHΨ_2. ἑκάστῳ χρησμῷ (χρησμῷ B, qui ita semper) BΨΨ_2ΩΦFHM et v. ἑκάστῳ τῶν χρησμῶν 𝔄. at vulgata ἐφ' ἑκάστῳ χρησμῷ infra c. 23 init. recurrit. μαντεύσεται] μαντεύεται 𝔄BΨΨ_2. μαντεύσαιτο F. ἐς ῥητήν τινα ἡμέραν] ita ego in edit. sec. et postea Cobetus V. L. p. 252 conjecimus. ῥητήν τινα ἡμέραν BΨΨ_2 et in quo est: ῥητὴν τινα ἡμέραν ἄνευ τοῦ προειπὼν V. ῥητὴν τινα ἡμέραν προειπὼν ΦHT et sec m M. ῥητήν τινα προειπὼν F et haud dubie Ω (cui ῥητὴν τινα solum tribuitur, quod in nullo codice est) et pr m M et edd. praeter d, in qua sola est: ῥητὴν ἡμέραν τινὰ προειπών. Solanum, cui lectio ῥητήν τινα ἡμέραν venustior et magis attica videbatur, praeter Jacobitium Bekker et Dindorfius secuti sunt. at simplex accusativus de re futura non est atticae elegantiae. prorsus attice tum quidem scribendum esse, μαντεύσεται ὁ θεὸς ἐς ῥητήν τινα ἡμέραν ego in ed. sec. plurimis ex-

ἂν καὶ ὃ μάλιστα μαθεῖν ἐθέλοι, ἐς βιβλίον ἐγγράψαντα
καταῤῥάψαι τε καὶ * κατασημήνασθαι κηρῷ ἢ πηλῷ ἢ 227
ἄλλῳ τοιούτῳ· αὐτὸς δὲ λαβὼν τὰ βιβλία καὶ ἐς τὸ
ἄδυτον κατελθὼν (ἤδη γὰρ ὁ νεὼς ἐγήγερτο καὶ ἡ σκηνὴ
κατεσκεύαστο) κατὰ τάξιν τοὺς δεδωκότας καλέσειν ἔμελ-
λεν ὑπὸ κήρυκι καὶ θεολόγῳ, καὶ παρὰ τοῦ θεοῦ ἀκούων
ἕκαστα τὸ μὲν βιβλίον ἀποδώσειν σεσημασμένον ὡς εἶχε,
τὴν δὲ πρὸς αὐτὸ ἀπόκρισιν ὑπογεγραμμένην, πρὸς ἔπος
ἀμειβομένου τοῦ θεοῦ περὶ ὅτου τις ἔροιτο. **20.** ἦν δὲ
τὸ μηχάνημα τοῦτο ἀνδρὶ μὲν οἵῳ σοί, εἰ δὲ μὴ φορ-
τικὸν εἰπεῖν, καὶ οἵῳ ἐμοί, πρόδηλον καὶ γνῶναι ῥᾴδιον,
τοῖς δὲ ἰδιώταις καὶ κορύζης μεστοῖς τὴν ῥῖνα τεράστιον
* καὶ πάνυ ἀπίστῳ ὅμοιον. ἐπινοήσας γὰρ ποικίλας 228
τῶν σφραγίδων τὰς λύσεις ἀνεγίγνωσκέ τε τὰς ἐρωτήσεις
ἑκάστας καὶ τὰ δοκοῦντα πρὸς αὐτὰς ἀπεκρίνετο, εἶτα

---

emplis omissis diserto Pollucis I, 66 sq. praecepto ostendi. eandem rem Cobetus ex l. Xenophontis in Hellen. III, 5, 6 didicit. ego in prima edit. p. 233 lectionem ῥητήν τινα ἡμέραν προειπὼν servari volueram. ac sane haec quoque usitata et attica locutio est, cujus exempla ab Schaefero ad Bosii Ellips. p. 177 ex Dionysio Halic. collecta sunt. certe haec scriptura non librario neque monacho, sed correctori et atticistae debetur, abs quo Lucianum alibi dixi recensitum esse. adeo corrector graece doctus ῥητήν τινα ἡμέραν προειπὼν audacter scripsit, ipse vero Lucianus, ut antiquissima lectio nunc docet, ἐς ῥητήν τινα ἡμέραν non minus attice posuerat. οὐ δέοιτ' ἂν ΒΨΨ2. οὐ δέοιτο ἂν FΩΦΜ et v. ὃ δέοιτο ἂν Y. καὶ ὃ μάλιστα BCΩΨΨ2. καὶ μάλιστα FM diserte, fortasse Φ et v. καταράψαι Φ. αὐτὸς δὲ] δὲ om ΨΗ. κατεσκεύαστο ΒΨΨ2. παρεσκεύαστο FΦΜΩΩ2 et v. κατὰ τάξιν τοὺς δεδωκότας καλέσειν ἔμελλεν ΒΨΨ2. καλέσειν ἔμελλε κατὰ τάξιν τοὺς δεδωκότας Φ et v. καλέσειν ἔμελλε τοὺς δεδωκότας FΩΩ2. et κατὰ τάξιν om etiam 𝔄 et pr m M. καλεῖν pro καλέσειν Cobetus V. L. p. 252 temere conjecit. καὶ παρὰ BCΦFHM et v. καὶ περὶ Ψ. καὶ ὡς παρὰ Y. ἀποδώσειν] ἀποδώσει B. εἶχε] εἶχεν F. πρὸς αὐτὸ] πρὸς αὐτῷ ΦΗ. πρὸς αὐτὸν Ψ2. ἐπιγεγραμμένην Y et marg. Ald. Venet.

20. πάνυ ΒΨΨ2HT et fortasse CΦ. πάντῃ (sive πάντη sive πάντῃ) ΩΩ2FM et v. vide mea ad Gallum c. 24. non recte Jacobsius ad Achill. Tat. p. 539. ἀνεγίγν.] libri ἀνεγίν. ἀπεκρίνετο ΒΗΩΨΨ2. ἀπεκρίνατο FΦΜ et v. ἀπεδίδου — τοῖς λαμ-

κατειλήφας αὖθις καὶ σημηνάμενος ἀπεδίδου μετὰ πολλοῦ θαύματος τοῖς λαμβάνουσι. καὶ πολὺ ἦν παρ' αὐτοῖς τό· πόθεν γὰρ οὗτος ἠπίστατο, ἃ ἐγὼ πάνυ ἀσφαλῶς σημηνάμενος αὐτῷ ἔδωκα ὑπὸ σφραγῖσι δυσμιμήτοις, εἰ μὴ θεός τις ὡς ἀληθῶς ὁ πάντα γιγνώσκων ἦν; 21. τίνες οὖν αἱ ἐπίνοιαι ἴσως ἐρήσῃ με. ἄκουε τοίνυν, ὡς ἔχῃς ἐλέγχειν τὰ τοιαῦτα. ἡ πρώτη μὲν ἐκείνη, ὦ φίλτατε Κέλσε· βελόνην πυρώσας τὸ ὑπὸ τὴν σφραγῖδα μέρος τοῦ κηροῦ διατήκων ἐξῄρει καὶ μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῇ βελόνῃ αὖθις ἐπιχλιάνας τὸν κηρόν, τόν τε κάτω ὑπὸ τῷ λίνῳ καὶ τὸν αὐτὴν τὴν σφραγῖδα ἔχοντα ῥᾳδίως συνεκόλλα. ἕτερος δὲ τρόπος ὁ διὰ τοῦ λεγομένου κολλυρίου· σκευαστὸν δὲ τοῦτό ἐστιν ἐκ πίττης Βρεττίας καὶ ἀσφάλτου καὶ λίθου τοῦ διαφανοῦς τετριμμένου καὶ
229 κηροῦ * καὶ μαστίχης· ἐκ γὰρ τούτων ἁπάντων ἀναπλάσας τὸ κολλύριον καὶ θερμήνας πυρί, σιάλῳ τὴν σφραγῖδα προχρίσας ἐπετίθει καὶ ἀπέματτε τὸν τύπον. εἶτα αὐτίκα ξηροῦ ἐκείνου γενομένου, λύσας ῥᾳδίως καὶ ἀναγνοὺς

βάνουσι.] in his verbis menda latet. sententiam ejusmodi exspectamus, qualis haec est Adv. Indoct. c. 8: θαῦμα μέγα τοῖς ὁρῶσιν.

παρ' αὐτοῖς] τὸ τὸ παρ' αὐτοῖς (sic) B (non τὸ παρ' αὐτοῖς ut in prima ed. Jacobiti p. 211): unde conjicias, τότε παρ' αὐτοῖς.

τὸ (ante πόθεν) om BΨΨ2. οὗτος ἠπίστατο] αὐτὸς ἠπίστατο BΨΨ2. id quodammodo favet conjecturae meae: πόθεν γὰρ ἂν οὗτος ἠπίστατο. πάνυ] πάντα BCΨΨ2 et marg. Ald. σημηνάμενος αὐτῷ] αὐτῷ σημηνάμενος ΨΨ2. σφραγῖσι BH. σφραγίσι F et v. ὡς ἀληθῶς ΩΨΨ2BΦH. ἀληθῶς FM et v. ὁ om Φ. γιγνώσκων M et v. γινώσκων BΦFHΩΨΨ2.

21. ἴσως BΨ et v. ἴσως γὰρ 𝔄Ψ2ΩCΦMFHa. ἐρήσει Γ solus. ὡς ἔχῃς 𝔄Ψ. ὡς ἔχεις ΓΨ2ΩΩ2BCHMa. ὡς ἔχοις F et v. et fortasse Φ. ne vulgata quidem ἔχοις, ut recte Dindorfius, ab Luciani usu abhorret. ὑπὸ τῷ λίνῳ] τὸν ὑπὸ τῷ λίνῳ Ψ2. τοῦτό ἐστιν] τοῦτο ἦν BΨΨ2. βρεττίας 𝔄ΓΩΩ2H. βλεττίας Φ. βρυττίας Fa. βηρυτίας Ψ et margo Γ. βηρυττίας edd. veteres (praeter a). βερυττίας Ψ2. βιρυττίας BC. σιάλῳ] σιέλῳ 𝔄. ἀπέματτε ΩΦFHM et v. ἀπεμάττετο BCYΨΨ2 et marg. Ald. Ven.

ἀναγνοὺς 𝔄ΓΦFHM et v. de ΩΨ2. parum constat. διαγνοὺς Ψ diserte. διαναγνοὺς B solus. verbum διαναγιγνώσκω, quod h. l. minime aptum est, praeter Cassium Dionem habet Damoxenus comicus ap. Athen. III p. 102, b (v. 13): μὴ Δημόκριτόν τε πάντα

ἐπιθεὶς τὸν κηρὸν ἀπετύπου ὥσπερ ἐκ λίθου τὴν σφραγῖδα εὖ μάλα τῷ ἀρχετύπῳ ἐοικυῖαν. τρίτον ἄλλο πρὸς τούτοις ἄκουσον· τιτάνου γὰρ ἐς κόλλαν ἐμβαλών, ᾗ κολλῶσι τὰ βιβλία, καὶ κηρὸν ἐκ τούτου ποιήσας ἔτι ὑγρὸν ὄντα ἐπετίθει τῇ σφραγῖδι καὶ ἀφελὼν (αὐτίκα δὲ ξηρὸν γίγνεται καὶ κέρατος, μᾶλλον δὲ σιδήρου παγιώτερον) τούτῳ δὴ ἐχρῆτο πρὸς τὸν τύπον. ἔστι δὲ καὶ ἄλλα πολλὰ πρὸς τοῦτο ἐπινενοημένα, ὧν οὐκ ἀναγκαῖον μεμνῆσθαι ἁπάντων, ὡς μὴ ἀπειρόκαλοι εἶναι δοκοίημεν, καὶ μάλιστα σοῦ ἐν οἷς κατὰ μάγων συνέγραψας καλλίστοις τε ἅμα καὶ ὠφελιμωτάτοις συγγράμμασι, καὶ δυναμένοις σωφρονίζειν τοὺς ἐντυγχάνοντας, ἱκανὰ παραθεμένου καὶ πολλῷ τούτων πλείονα. 22. ἔχρα οὖν καὶ ἐθέσπιζε, πολλῇ τῇ * συνέσει χρώμενος ἐνταῦθα καὶ τὸ 230
εἰκαστικὸν τῇ ἐπινοίᾳ προσάπτων, τοῖς μὲν λοξὰ καὶ ἀμφίβολα πρὸς τὰς ἐρωτήσεις ἀποκρινόμενος, τοῖς δὲ καὶ πάνυ ἀσαφῆ· χρησμῳδικὸν γὰρ ἐδόκει αὐτῷ καὶ

διανεγνωκότα. — ἐπιθεὶς] ἐπιτιθεὶς B. ἀπετύπου ΒΦΗΨΨ2. ἀνετύπου FΩΩ2 et v. τὴν σφραγῖδα ΒΨΨ2. τὴν αὐτὴν σφραγῖδα FΩ et v. at αὐτὴν natum videtur e superioribus: αὐτὴν τὴν σφραγῖδα. ἐμβαλὼν] ἐσβαλὼν ΒΨΨ2. τῇ σφραγῖδι] τὴν σφραγῖδα Ψ. γίνεται ΒΦF. τούτῳ δὴ ΨΨ2TV et v. τούτῳ (sine δὴ) 𝔄ΓΩΩ2ΦFHM et quae τοῦτο a. πρὸς τοῦτο Ψ et m pr M et v. πρὸς τούτῳ 𝔄H et sec. m M. πρὸς τούτ[ο]ω (sic) Ω. πρὸς τοῦτ[ω]ο F (p. m). σοῦ ἐν οἷς κατὰ μαγων συνέγραψας] quae Celsus de magorum artibus, quibus ad epistolas resignandas uti solerent, in illis ipsis „Κατὰ μαγείας“ libris scripserat, ea C. Fr. Hermannus recte vidit maximam partem servata esse ab S. Hippolyto in Refutat. Omn. Haeres. IV, 34 init. p. 100 ed. Duncker. ac de collyrio quidem eadem fere quae Lucianus h. l. habet jam prius ab Celso tradita erant: in caeteris ambo loci ejusmodi sunt, ut alter altero suppleatur.

22. ἔχρα TV. ἔχρη ΩΨΨ2ΒΦFHM et v., quod magis atticum est. Adv. Hesiodum c. 1 item variatur. sed in Alexandro c. 19 χρᾶν libri omnes. χρώμενος ἐνταῦθα ΒΨΨ2. ἐνταῦθα χρώμενος FΩΦM et v. εἰκαστικὸν ΩΨΨ2ΒΦΗΤUV. εἰκὸς F et fortasse M et v. προσάπτων] συνάπτων Ψ2. τοῖς δὲ] τοῖς δὲ λοξὰ Ψ. ἀσαφῆ] ἀσφαλῆ ΒCΨΨ2. σαφῆ et e corr. ἀσαφῆ M. ἐδόκει αὐτῷ καὶ τοῦτο ΒΦΨΩ. ἐδόκει αὐτῷ τοῦτο H. καὶ τοῦτο

τοῦτο. τοὺς δὲ ἀπέτρεπεν ἢ προὔτρεπεν, ὡς ἂν ἄμεινον
ἔδοξεν αὐτῷ εἰκάζοντι, τοῖς δὲ θεραπείας προὔλεγε καὶ
διαίτας εἰδώς, ὅπερ ἐν ἀρχῇ ἔφην, πολλὰ καὶ χρήσιμα
φάρμακα. μάλιστα δὲ εὐδοκίμουν παρ' αὐτῷ αἱ κυτ-
μίδες, ἀκόπου τι ὄνομα πεπλασμένον, ἐκ λίπους αἰγείου
συντεθειμένον. τὰς μέντοι ἐλπίδας καὶ προκοπὰς καὶ
231 κλήρων * διαδοχὰς εἰσαῦθις ἀεὶ ἀνεβάλλετο προστιθείς,
ὅτι ἔσται πάντα, ὁπόταν ἐθελήσω ἐγὼ καὶ Ἀλέξαν-
δρος ὁ προφήτης μου δεηθῇ καὶ εὔξηται ὑπὲρ ὑμῶν.

αὐτῷ ἰδόκει (ἐδόκει αὐτῷ F) FM et v. ἐδόκει αὐτῷ εἰκάζοντι duodecim verbis omissis Ψ2, ex quo vulgatae patet origo. ita τοῦτο in simillimis Luciani locis, quos in Quaestt. p. 148 sq. collegi, postpositum est. ἢ προὔτρεπεν om BΨ. ὡς ἂν BCΨΨ2. ὡς FΩΦM et v. θεραπείας] multo ante Alexandrum medica quoque oracula edita sunt. de iis Lobeckius in Aglaoph. p. 1085 sq. exposuit, cujus locis adde Pausan. I, 34, 3. κυτμίδες ΩΦMF et v. et fortasse Ψ2. κυτῶδες BTΩ2 κυτώδεις C. σκυτώδεις Ψ. κυτμὶς vocabulum, quod fictum esse Lucianus testatur, bis exstat in Alexandro, hic et infra c. 53, praeterea nusquam. ἀκόπου τι ὄνομα ΩΨ2ΦMF et qui ἄκοπον B et v. ἄλλο πού τι ὄνομα Ψ. κοπτοῦ τί πέμμα Ω2. κοπτοῦ τι ὄνομα C. πέμμα, κοποῦ (?) τι πέμμα marg. B. scriptura κοπτοῦ pro ἀκόπου mali correctoris est, qui ad aliud medicamentum, coptam aberrarat, quae et κοπτὴ et κοπτὸν dicitur. αἰγείου ΨΨ2BTUVY. ἀρκείου 𝔄ΓΩΦCFHM et v. „ἐκ λίπους αἰγείου. nescio cur abjecerint ἀρκείου.“ Cobetus V. L. p. 252. at ego scio: Graevio autem eximere dubitationem locus debebat quo ipse utitur Galeni XIII, p. 1008 ed. Kühn: ὅσα τε διὰ πιμελῆς καὶ στέατος συντίθεται —. ἐν δὲ τῷ μέσῳ τούτων ἐστὶ καὶ βόειόν τε καὶ αἴγειον τό τῶν ἀλωπέκων —. itaque in acopis medicamentis, de quibus Galenus l. l. solis disserit, caprini adipis usus fuit non infrequens. at ursino adipe in hoc quidem genere medici veteres non item usi esse videntur. adde quod medicamentum longe plurimis vulgo datum facile ac parabile esse debebat: atqui ursinus adeps longe rarior est caprino. συντεθειμένην Ψ. Struvii L. L. p. 245 conjecturam συντεθειμένου jam in prima edit. p. 235 refutavi. post nominativos ὄνομα πεπλασμένον rhetorica concinnitas postulavit συντεθειμένον, epitheto secundum poetas per hypallagen in participiis quoque frequentem transposito. accedit, quod ἀκόπου τι ὄνομα nihil aliud nisi ἀκόπου τινὸς ὄνομα esse potest. quare Struvius et caetori ut sibi saltem constarent, scribere ἀκόπου τινὸς ὄνομα — συντεθειμένου debebant. εἰσαῦθις] αὖθις BΨΨ2.

23. ἐτέτακτο δὲ ὁ μισθὸς ἐφ' ἑκάστῳ χρησμῷ δραχμὴ καὶ
δύ' ὀβολώ. μὴ μικρὸν δ' οἰηθῇς, ὦ ἑταῖρε, μηδ' ὀλίγον
γεγενῆσθαι τὸν πόρον τοῦτον, ἀλλ' εἰς ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ
μυριάδας ἑκάστου ἔτους ἤθροιζεν, ἀνὰ δέκα καὶ πεντε-
καίδεκα χρησμοὺς τῶν ἀνθρώπων ὑπὸ ἀπληστίας ἀνα-
διδόντων. λαμβάνων δὲ οὐκ αὐτὸς ἐχρῆτο μόνος οὐδ' ἐς
πλοῦτον ἀπεθησαύριζεν, ἀλλὰ πολλοὺς * ἤδη περὶ αὐ- 232
τὸν ἔχων συνεργοὺς καὶ ὑπηρέτας καὶ πευθῆνας καὶ
χρησμοποιοὺς καὶ χρησμοφύλακας καὶ ὑπογραφέας καὶ
ἐπισφραγιστὰς καὶ ἐξηγητὰς ἅπασιν ἔνεμεν ἑκάστῳ τὸ
κατ' ἀξίαν. 24. ἤδη δέ τινας καὶ ἐπὶ τὴν ἀλλοδαπὴν
ἐξέπεμπε, φήμας ἐμποιήσοντας τοῖς ἔθνεσιν ὑπὲρ τοῦ
μαντείου καὶ διηγησομένους, ὡς προείποι [λοιμοὺς] καὶ
ἀνεύροι δραπέτας καὶ κλέπτας καὶ λῃστὰς ἐξελέγξειε καὶ
θησαυροὺς ἀνορύξαι παράσχοι καὶ νοσοῦντας ἰάσαιτο,
ἐνίους δὲ ἤδη καὶ ἀποθανόντας ἀναστήσειεν. δρόμος

ἀεὶ] αἰεὶ ΦΗ. ἀνεβάλετο Ψ. προστιθεὶς] προστεθεὶς ΩFMa. ὑμῶν] ἡμῶν Φ.

23. ὁ μισθὸς ΒΨΨ2. καὶ μισθὸς FΩΦΜ et v. χρησμῷ] μισθῷ Ψ. μὴ μικρὸν δ'] μὴ μικρὸν δὲ Y. μὴ μικρὸν caeteri. οἰηθῇς ΒΩΨΨ2ΦFHMUVY. οἰηθεὶς v. μηδ'] μὴ δὲ BFΨ2. ὀλίγον] ὀλιγοστὸν Ψ. πόρον] τρόπον ΒΨ. ἀλλ' εἰς ἑπτὰ] FΩΦ et v. ἀλλ' ἢ ἐς (εἰς) ἑπτὰ BCΨ et marg. Ald. ἀλλ' ἢ ἑπτὰ d. ἢ ὀκτὼ ΨΩBCFHY et in textu M. καὶ ὀκτὼ ΦΨ2. marg. M et edd. ἀνὰ] ἀλλὰ Ψ. ἅμα U. χρησμοὺς] „frustra hic haerent. libellos dicit oracula petentium, ut infra c. 54.“ Burmeister Quaestt. crit. p. 45. ἐς πλοῦτον BCΨΨ2. εἰς πλοῦτον FΩΦΜ et v. περὶ αὑτὸν Solanus. περὶ αὐτὸν libri. καὶ πευθῆνας om ΒΨΨ2Ω2.

24. ὡς προείποι [λοιμούς]. ita supplevi: libri ὡς προείποι, quae mutila ab Wielandio et Bekkero sic expleta sunt: ὡς προείποι [τὰ μέλλοντα]. at id quidem justo patet latius: vatis enim hoc unum opus est, vaticinari. enimvero certa res eaque insignis afferenda est ut deinceps. possis etiam ita supplere: ὡς προείποι [σεισμούς], quorum utrivis simillimus l. favet infra c. 36: ταῖς πόλεσι προλέγων, λοιμοὺς καὶ πυρκαϊὰς φυλάττεσθαι καὶ σεισμούς. καὶ κλέπτας om ΒΨΨ2., quae deleta aequalitati rhetoricae nonnihil proderunt. ἐξελέγξειε BCFΨΨ2. ἐξελέγξει ΩΗ. ἐξελέγξοι Φ diserte, M et v. καὶ θησαυροὺς] καὶ om ΩΦFHa. ἤδη καὶ ἀποθανόντας] ita correxi. ἤδη ἀποθανόντας Φ. καὶ ἤδη

οὖν καὶ ὠθισμὸς ἁπανταχόθεν ἐγίγνετο, καὶ θυσίαι καὶ ἀναθήματα, καὶ διπλάσια τῷ προφήτῃ καὶ μαθητῇ τοῦ θεοῦ. καὶ γὰρ αὖ καὶ οὗτος ἐξέπεσεν ὁ χρησμός·

τιέμεναι κέλομαι τὸν ἐμὸν θεράπονθ' ὑποφήτην·
οὐ γάρ μοι μέλεται κτεάνων ἄγαν, ἀλλ' ὑποφήτου.

25. ἐπειδὴ δὲ πολλοὶ τῶν νοῦν ἐχόντων ὥσπερ ἐκ μέθης βαθείας ἀναφέροντες συνίσταντο ἐπ' αὐτὸν καὶ μάλισθ' οἱ Ἐπικούρου ἑταῖροι, πολλοὶ δ' ἦσαν, καὶ ἐν ταῖς πόλεσιν ἐπεφώρατο ἠρέμα ἤδη πᾶσα ἡ μαγγανεία καὶ συσκευὴ τοῦ δράματος, ἐκφέρει φόβητρόν τι ἐπ' αὐτοὺς λέγων, ἀθέων ἐμπεπλῆσθαι καὶ χριστιανῶν τὸν Πόντον,
233 οἳ περὶ αὐτοῦ τολμῶσι τὰ * κάκιστα βλασφημεῖν, οὓς ἐκέλευε λίθοις ἐλαύνειν, εἴ γ' ἐθέλουσιν ἵλεων ἔχειν τὸν

ἀποθανόντας F et v. ἤδη in dictione ἤδη καὶ ipsum quoque intendit, ut in Alexandro c. 19: ἤδη καὶ χρᾶν, Judic. Vocal. c. 11: ἤδη καὶ πρὸς τὸ ἀνθρώπειον μεταβέβηκεν, ibid.: ἤδη καὶ τῷ μεγάλῳ βασιλεῖ ἐπιβουλεύει, D. Deor. VII, 3: ἤδη καὶ μουσικόν. alibi est ἤδη — καὶ divisim, velut in Jov. Confut. c. 10 init., Alexandro c. 24 init., De Conscr. Hist. c. 31 init. ἀναστήσειεν B. ἀναστήσειε v. καὶ διπλάσια] malo Schmieder post haec verba „τῷ τε θεῷ καὶ" inseri voluit, ignarus duplicem mercedem uni Alexandro datam esse idque ad superiora c. 23 init. ἐτέτακτο δὲ — ὀβολὼ referendum esse. cf. Quaestt. Luc. Praefat. p. XX. καὶ μαθητῇ om H. τὸν ἐμὸν] τὸν om Ψ. θεράπονθ' ὑποφήτην BCΨΨ2. θεράποντα προφήτην ΩΦFHM et v. οὐ γάρ μοι ΩΩ2ΦFHM et v. οὐ γάρ ἐμοὶ BΨΨ2. μέλεται κτεάνων ἄγαν] ita correxi. μέλεται ἄγαν κτεάνων Φ. κτεάνων μέλεται ἄγαν F et vulgo, in quo ultimae in v. μέλεται productio suspecta est. tum in voce ἄγαν animadversione dignus est pro iambo pyrrhichius, cujus licentiae exemplum ne Dindorfius quidem hoc nostro novit antiquius.

25. ἐπειδὴ δὲ BCΨΨ2 et (?) Ω. ἐπεὶ δὲ ἤδη FΦM et v. ὥσπερ ἐκ μέθης 𝔄ΓBΦΨΨ2. ὥσπερ καὶ ἐκ μέθης ΩFM et v. compara Luc. Hermotim. c. 83: νυνὶ γὰρ ὥσπερ ἐκ μέθης ἀνανήφων ὁρῶ et Philostrat. Imagg. II, 13: ὁ δὲ Αἴας οἷον ἐκ μέθης ἀναφέρων. καὶ μάλισθ'] CM et v. καὶ μάλιστα BΨΨ2ΩΦFa. μάλιστα H. οἱ ἐπικούρου ἑταῖροι, πολλοὶ δὲ ἦσαν] BCΨΨ2. ὅσοι ἐπικούρου ἑταῖροι ἦσαν ΩΩ2FΦM et v. recte Bekker δ' ἦσαν sine hiatu. ἤδη πᾶσα ἡ BCΨΨ2. ἡ πᾶσα ΩΩ2FΦM et v. φόβητρόν] φόβηθρόν ΨB. ἐμπεπλῆσθαι ΩΦFM et v. πεπλῆσθαι BΨΨ2. τὸν Πόντον] τὸν τόπον Φ. εἴ γ' ἐθέλουσιν Bekker.

θεόν. περὶ δὲ Ἐπικούρου καὶ τοιοῦτόν τινα χρησμὸν ἀπεφθέγξατο· ἐρομένου γάρ τινος τί πράττοι ἐν Ἅιδου ὁ Ἐπίκουρος, ἔφη·

μολυβδίνας ἔχων πέδας ἐν βορβόρῳ κάθηται.

εἶτα θαυμάζεις, εἰ ἐπὶ μέγα ἤρθη τὸ χρηστήριον, ὁρῶν τὰς ἐρωτήσεις τῶν προσιόντων συνετὰς καὶ πεπαιδευμένας; ὅλως δὲ ἄσπονδος καὶ ἀκήρυκτος αὐτῷ ὁ πόλεμος πρὸς Ἐπίκουρον ἦν· καὶ μάλα εἰκότως. τίνι γὰρ ἂν

εἴγε ἐθέλουσιν Ψ_2ΦF et v. εἴγε θέλουσιν ΩBHM et (qui post ἵλεων ponit) Ψ. ἵλεων ΨΨ_2BH. ἵλεω FΩΦM et v. ἐπικούρου] τοῦ ἐπικούρου Ψ, fortassis recte. πράττοι ἐν ᾅδου B.
οι
πράττει ἐν ᾅδου Ψ_2ΩΦFM et v. ἐν ᾅδου πράττει Ψ. ὁ Ἐπίκουρος] ὁ om BΨΨ_2. ἔφη μολ. ἔχων] ita conjeci. μολ. ἔφη ἔχων FM et fortassis Ω et v. μολ. ἔχων ἔφη BHΦΨ_2. μολ. ἔχων (omisso ἔφη) Ψ. falsum est optimorum codicum ἔχων ἔφη dipodia dissecta. conjecturae quam supra posui Venetus Ψ favet. licet tamen etiam aut sic conjicere: μολυβδίνας ἔχων πέδας, ἔφη, — aut servare vulgatam, in qua ἔφη saltem post dipodiam primam ponitur. ceterum aperto errore hunc Alexandri vatis non comici versum Meinekius ad fragmenta comicorum anonymorum comoediae mediae retulit in Fragm. Com. Gr. IV p. 653 ed. pr. sive p. 1223 ed. sec. non ille correctus ab Henrico Jacobi. alioqui mirum est, quod Alexander oraculum h. l. tetrametro iambico concludere ausus est. pleraque tamen Alexandri quoque, ut caeterorum, oracula hexametro heroico continentur, praeterquam quod semel (c. 53) trimetro iambico usus est: et uti suo jure potuit. nam senario iambico comprehensi oraculi plura exstant monumenta, antiquissimum in Herodoto I, 174, aliud ap. Cic. De Divinat. I, 37, complura alia ap. schol. ad Aristoph. Nubes v. 145. denique Alexander in oraculis interdum, ut ex c. 52 patet, ad sermonem descendit pedestrem (ἄνευ μέτρου) duce ipsa Pythia, de qua scholiasta l. l. ὅτι δὲ καὶ — εἰσὶ χρησμοὶ — πεζῷ λόγῳ λεχθέντες τῇ Πυθίᾳ, δῆλον. μολυβδίνας BCVYΨΨ_2. μολιβδίνας H. μολιβδείνας Ω. μολυβδαίνας Φ diserte et FM et v. ὁρῶν] ὁρώντων Ψ_2. προσιόντων] εἰσιόντων Ψ. ὅλως δὲ] δὲ om Ψ. αὐτῷ ὁ πόλεμος] αὐτῷ πόλεμος Φ fortassis recte. certo in simillimo l. Demosth. Pro Corona 262 (314 R.): ἦν γὰρ ἄσπονδος καὶ ἀκήρυκτος ὑμῖν πρὸς τοὺς θεατὰς πόλεμος Bekker ὁ (ante πρὸς) cum ipso Parisino Σ delevit. καὶ μάλα εἰκότως BΨ_2. μάλα εἰκότως ΩΩ_2FΦM et v. habet vocem καὶ, sed pro proximis μάλα εἰκότως lacunam Ψ. τίνι γὰρ vulgo, sed recte τίνι γὰρ ἂν Ψ_2, quod

ἄλλῳ δικαιότερον προσεπολέμει γόης ἄνθρωπος καὶ τερατείᾳ φίλος, ἀληθείᾳ δὲ ἔχθιστος, ἢ Ἐπικούρῳ ἀνδρὶ τὴν φύσιν τῶν πραγμάτων καθεωρακότι καὶ μόνῳ τὴν ἐν αὐτοῖς ἀλήθειαν εἰδότι; οἱ μὲν γὰρ ἀμφὶ τὸν Πλάτωνα καὶ Χρύσιππον καὶ Πυθαγόραν φίλοι καὶ εἰρήνη βαθεῖα πρὸς ἐκείνους ἦν, ὁ δὲ ἄτεγκτος Ἐπίκουρος (οὕτω γὰρ αὐτὸν ὠνόμαζεν) ἔχθιστος δικαίως, πάντα ταῦτα ἐν γέλωτι καὶ παιδιᾷ τιθέμενος. διὸ καὶ τὴν Ἄμαστριν ἐμίσει μάλιστα δὴ τῶν Ποντικῶν πόλεων, ὅτι ἠπίστατο τοὺς περὶ Λέπιδον καὶ ἄλλους ὁμοίους αὐτοῖς πολλοὺς ὄντας ἐν τῇ πόλει· οὐδὲ ἐχρησμῴδησε πώποτε Ἀμαστριανῷ ἀνδρί· ὁπότε δὲ καὶ ἐτόλμησεν ἀδελφῷ συγκλητικοῦ χρησμῳδῆσαι, καταγελάστως ἀπήλλαξεν οὐχ εὑρὼν οὔτ' αὐτὸς πλάσασθαι χρησμὸν δεξιὸν

---

sive probavit cognitum sive ipse conjecit Cobetus V. L. p. 252.

γόης ἄνθρωπος] ἄνθρωπος γόης H. Ἐπικούρῳ ἀνδρὶ] pro his Ψ2 habet τῷ καλῶς sed cum rasura. καθεωρακότι] τεθεωρηκότι C. ἄτεγκτος] ἄτεκτος ΨΩ. post δικαίως B interpungit, ut in edit. prim. volueram; ἔχθιστος, δικαίως, F. Ἄμαστριν] ἄμαστραν B. ἀμαστρ (σ superscr.) (sic) Ψ. ἐμίσει μάλιστα δὴ] ita correxi. ἐμίσει. μάλιστα δὲ B. ἐμίσει μάλιστα v. τοὺς περὶ Λέπιδον] ex hoc ipso l. Lepidum apparet et nobilem Luciani aetate Epicureum fuisse et Amastride vixisse. ejusdem Lepidi infra c. 43 fin. mentio injecta est. tum in Boeckhi Corp. Inscriptt. Gr. Vol. III F. 1 p. 116 duo insunt tituli Amastride inventi, in quorum priore (n. 4149) coronasse dicitur ὁ δῆμος Τιβ(έ)ριον Κ(λαύ)διον Λέπιδον, Λεπίδου υἱὸν, τὸν ἀρχιερ(έ)α τοῦ Πόντου, ἐπιστάτην δὲ — (caetera adhuc obscura). quem virum J. Franzius Lucianeum Lepidum fuisse conjecit. immo suspicor patrem Lepidum eum ipsum fuisse quem Lucianus dixerit. nam filius quidem, Tiberius Claudius Lepidus quum summo sacerdotio functus sit, fieri vix potest, ut idem philosophus fuerit isque tam nobilis Epicureus. in titulo proximo (n. 4150) populus coronasse dicitur Claudiam Lepidam Claudii Lepidi filiam: quam ego matronam neptem Lepidi Epicurei fuisse conjicio. ὄντας BCΨΨ2, ἐνόντας ΩΩ2ΦMF et v. ὁπότε δὲ καὶ M sec m et v. ὁπότε δὲ F et pr M. ὁπότε καὶ H. καταγελάστως FΦ diserte et M et v. καταγέλαστος BΩTV. καταγελασθεὶς ΨΨ2. ἀπήλλαξεν] ἀπήλεγξεν Φ. οὔτ' MF et v. οὔτε BCΦΩΨΨ2. χρησμὸν δεξιὸν] χρησμοὺς δεξιοὺς 𝔄 solus. πρὸς καιρὸν] πρόσκαιρον H. alibi est πρὸς τὸν καιρόν, ut in D. Deor.

* *οὔτε τὸν ποιῆσαι πρὸς καιρὸν αὐτῷ δυνησόμενον.* 234
μεμφομένῳ γὰρ αὐτῷ στομάχου ὀδύνην προστάξαι βουλόμενος ὕειον πόδα μετὰ μαλάχης ἐσκευασμένον ἐσθίειν οὕτως ἔφη·

μάλβακα χοιρείων ἵερευε, κάμινε, σιπύδνῳ.

26. *πολλάκις μὲν οὖν, ὡς προεῖπον, ἔδειξε τὸν δράκοντα τοῖς δεομένοις, οὐχ ὅλον, ἀλλὰ τὴν οὐρὰν μάλιστα καὶ τὸ ἄλλο σῶμα προβεβληκώς, τὴν κεφαλὴν δὲ ὑπὸ κόλπου ἀθέατον φυλάττων. ἐθελήσας δὲ καὶ μειζόνως ἐκπλῆξαι τὸ πλῆθος ὑπέσχετο καὶ λαλοῦντα παρέξειν τὸν θεόν, αὐτὸν ἄνευ ὑποφήτου χρησμῳδοῦντα. εἶτα οὐ χαλεπῶς γεράνων ἀρτηρίας συνάψας, καὶ διὰ τῆς κεφαλῆς ἐκείνης*

IV, 1. etsi abesse articulus per se potest, ut in dictione frequente *εἰς καιρόν* (Ar. Avv. v. 1686). tamen aliam vim habet *πρὸς καιρὸν* in Luc. Abdicato c. 12. *αὐτῷ δυν.*] *αὐτὸν δυν.* Ψ. *μεμφο*$^{\omega}$*μένῳ* ΨΨ$_2$ΦM sec m et v. *μεμφομένου* Ω et pr M. *μεμφομένου* F (*ω* sec m). *χοιρείων* Ψ$_2$FM et v. *χοιράων* ΩΩ$_2$BCΦH. *χυράων* Ψ', qui modo *οἴειον* pro *ὕειον*. *ἱερῇ κυμίνευε σιπύδνῳ* v. et fortasse Ψ'. *ἱερὴν κυμίνευε σιπύδνῳ* Ω. *ἱερῇ καμίνευε σιπύδνα* Ψ$_2$. *ἱερὴν κυμίνευσιν πύδνω* Φ. *ἱερὴν κυμίνευοι πύδνῳ* (a *κυμίνευσιπύδνῳ* conjuncte) MFa. *ἱερὴν κυμίνευε πιούδνῳ* H. *σιπίδνῳ* (pro *σιπύδνῳ*) V. ridet Lucianus inprimis hibridam vocem *μάλβαξ*, fortassis etiam non alias repertam *τὸ σίπυδνον*: ex quo minime sequitur criticos praeter Hemsterhusium, qui unus in Anecd. p. (66) praeclare hic dubitavit, codicibus ipsis invitis vulgatam *ἱερῇ κυμίνευε* probare debuisse. primo verbum *κυμινεύειν* neque legitur usquam et metro repugnat, tum ut *ἡ σίπυδνος* pro genere neutro dici potuerit, at notio ipsa *ἱερῇ* absurda est. sed certae emendationis viam et Veneti (Ψ$_2$) lectio et res ipsa monstrat: hic enim de camino sermo est, non de cumino. scribendum est autem ut supra posui, *ἵερευε, κάμινε* pro vulgata *ἱερῇ κυμίνευε*, i. e. „furne, coque malvam olla carnis porcinae.“ *ἱερεύειν* poetis est etiam „coquere, cibum parare,“ ut in simillimo versu Odyss. ω, 215: „*δεῖπνον δ' αἶψα συῶν ἱερεύσατε, ὅστις ἄριστος.*“ recte autem illud quoque „*ἡ κάμινος ἱερεύει*“ dici posse Ovidius docebit in Fast. VI, 315: „panem focus ipse parabat.“

26. *μὲν οὖν* ΨΨ$_2$ΦBHY. *μὲν* FΩM et v. *ὑπὸ κόλπου* FΩΦM et v. *ὑπὸ κόλπον* BYΨΨ$_2$. *πλῆθος*] *πάθος* Ψ$_2$. *οὐ χαλεπῶς*] *οὐχ ἁπλῶς* Ψ'. *γεράνων ἀρτηρίας συνάψας*] gruum arteria magi ad edendum vaticinium (*χρησμοδοσίαν*) similiter usi

τῆς μεμηχανημένης πρὸς ὁμοιότητα διείρας, ἄλλου τινὸς
ἔξωθεν ἐμβοῶντος, ἀπεκρίνετο πρὸς τὰς ἐρωτήσεις, τῆς
235 φωνῆς διὰ * τοῦ ὀθονίνου ἐκείνου Ἀσκληπιοῦ προσπιπ-
τούσης. ἐκαλοῦντο δὲ οἱ χρησμοὶ οὗτοι αὐτόφωνοι καὶ
οὐ πᾶσιν ἐδίδοντο οὐδ' ἀνέδην, ἀλλὰ τοῖς εὐπαρύφοις
καὶ πλουσίοις καὶ μεγαλοδώροις. 27. ὁ γοῦν Σευηρια-
νῷ δοθεὶς ὑπὲρ τῆς ἐς Ἀρμενίαν εἰσόδου τῶν αὐτοφώ-
νων καὶ αὐτὸς ἦν. προτρέπων γὰρ αὐτὸν ἐπὶ τὴν εἰσ-
βολὴν οὕτως ἔφη·

Πάρθους Ἀρμενίους τε θοῷ ὑπὸ δουρὶ δαμάσσας
νοστήσεις Ῥώμην καὶ Θύμβριδος ἀγλαὸν ὕδωρ
στέμμα φέρων κροτάφοισι μεμιγμένον ἀκτίνεσσιν.

εἶτ' ἐπειδὴ πεισθεὶς ὁ ἠλίθιος ἐκεῖνος Κελτὸς εἰσέβαλε
236 καὶ ἀπήλεγξεν αὐτῇ * στρατιᾷ ὑπὸ τοῦ Ὀσρόου κατα-

---

sunt auctore S. Hippolyto in Refutat. Omn. Haeres. IV, 28 p. 92 ed. D. et ad voces per cranium edendas auctore eodem IV, 41 p. 106. ἀπεκρίνετο] ἀπεκρίνατο B. ἀποκρίνοιτο Ψ. ὀθονίνου ΦΨΨ₂. et M sec. et v. ὀθωνίνου B. ὀθονίου ΩΩ₂F et pr m M. προπιπτούσης Ψ₂H. αὐτόφωνοι] vide Wyttenbachium in Epist. Crit. p. 19 (sive p. 241 ed. Lips.) οὐ πᾶσιν] οὐ om Ψ. οὐδ'] libri οὐδὲ ἀναίδην H. ἀναίδην F (ε p m).

27. Σευηριανῷ] ante Bekkerianam Σευηριανῷ. ἐς ἀρμενίαν (ἀρμ. F) ΩΦFM et v. ἐς ἀρμενίους Ψ₂. ἀρμενίων ΨBC. εἰσβολὴν] ἐσβολὴν 𝔄 solus. ὑποδουρὶ M. δαμάσσας BC. δαμάσας ΨΨ₂ΩΦMF et v. Θύμβριδος] θύβριδος BCH. στέμμα φέρων] στέμματ' ἔχων B. στέμμα τ' ἔχων ΨΨ₂. errore forsitan orto ex Il. ά, 14. μεμιγμένον] μεμιγμένος BΨΨ₂. ἀκτίνεσιν ΨH. εἰσέβαλε FΩΦM et v. εἰσέβαλλε H. ἐσέβαλε CΨΨ₂. ἐσέβαλλε B. καὶ ἀπήλλαξεν libri omnes mendose. Gesner in versione et Seager „καὶ κακῶς ἀπήλλαξεν“ conjecerunt attica dictione ut ap. Luc. Alexand. c. 19 et c. 25 et De Merc. Cond. c. 23. at sententia quod ego reposui flagitat: καὶ ἀπήλεγξεν i. e. „et caesus (oraculum) coarguit.“ sic infra c. 33 legitur: ἐληλεγμένου τοῦ χρησμοῦ. confusa sunt in codd. ἀπήλλαξεν et ἀπήλεγξεν in hoc ipso libro c. 25 fin. στρατιᾷ cum Solano nunc B et fortassis ΩΨΨ₂. στρατειᾷ d. στρατείᾳ ΦFM diserte et v. Ὀσρόου Kuhnius ad Pausan. II, 20, 6 p. 156, probante Bekkero. ὀθρύου B. ὀθρίου Ψ. ὀρθρύου Ψ₂. ὀθριάδου Φ. ὀθρυάδου FM et fortassis Ω et v. Severianum ab Osroë Parthorum duce caesum esse ipse Lucianus De Hist. Conscr. c. 21 testatur et ibidem c. 18

κοπεὶς, τοῦτον μὲν τὸν χρησμὸν ἐξαιρεῖ ἐκ τῶν ὑπομνημάτων, ἐντίθησι δ' ἄλλον ἀντ' αὐτοῦ·

μὴ σύ γ' ἐπ' Ἀρμενίους ἐλάαν στρατόν· οὐ γὰρ ἄμεινον,
μή σοι θηλυχίτων τις ἀνὴρ τόξου ἄπο λυγρὸν
πότμον ἐπιπροϊεὶς παύσῃ βιότοιο φάους τε.

28. *καὶ γὰρ αὖ καὶ τοῦτο σοφώτατον ἐπενόησε, τοὺς μεταχρονίους χρησμοὺς ἐπὶ θεραπείᾳ τῶν κακῶς προτεθεσπισμένων καὶ ἀποτετευγμένων. πολλάκις γὰρ πρὸ μὲν τῆς τελευτῆς τοῖς νοσοῦσιν ὑγίειαν ἐπηγγέλλετο, ἀποθανόντων δὲ χρησμὸς ἄλλος ἕτοιμος ἦν παλινῳδῶν·*

μηκέτι δίζησθαι νούσοιο λυγρῆς ἐπαρωγήν·
πότμος γὰρ προφανὴς οὐδ' ἐκφυγέειν δυνατόν σοι.

29. *εἰδὼς δὲ τοὺς ἐν Κλάρῳ καὶ Διδύμοις καὶ Μαλλῷ καὶ αὐτοὺς εὐδοκιμοῦντας ἐπὶ τῇ ὁμοίᾳ μαντικῇ ταύτῃ*

---

historici fide tradit pro nomine *Ὀορόης* Graecos *Ὀξυρόης* dicere maluisse. at h. l. codices formam *Ὀορόου*, non *Ὀξυρόου* restitui jubent. vulgata *Ὀθρυάδου* mali est correctoris, qui ab Osroë Partho ad Othryadem Spartanum, virum notissimum deerrarat. vulgatam praeter Dorvillium ad Charit. p. 572 Lips. frustra Reimarus ad Dion. Cass. LXXI, 2 ita defendit, ut alium Osroën Armeniae regulum, Othryadem Parthorum ducem scilicet alium fuisse fingeret. nihili est etiam J. Palmeri in Exercitt. p. 545 sq. conjectura, qui ut vulgatae subveniret, ab solis Graecis Parthorum ducem *Ὀθρυάδου* nomine dictum voluit. *δ' ἄλλον*] *δὲ ἄλλον* BΨΨ_2Ω. *τις ἀνὴρ*] *ἀνὴρ τις* Ψ. *τόξου*] *τόξων* Ψ_2. *παύσῃ*] *παῦσαι* ΦH. *βιότοιο φάους τε* MF et v. *βιότου φάους τε* ΦH. *βιότοιο* (?) *φαόστε* Ω. *βιότου φάεός τε* ΨΨ_2BC. per has lectiones conjicere licet: *βίοτόν τε φάος τε.*

28. *χρησμοὺς* M sec. et v. *θεσμοὺς* F et pr. M. *πρὸ μὲν τῆς τελευτῆς τοῖς νοσοῦσιν* BΦΨΨ_2. *τοῖς μὲν νοσοῦσι* (*νοσοῦσιν* Ω) *πρὸ τῆς τελευτῆς* FΩM diserte et v. *ὑγιείαν* Φ. *ὑγείαν* Ψ. *ἄλλος* om BΨΨ_2. *δίζησθαι* M (ita M) et v. *δίζησθε* BCΦFΨΩ. *δίζεσθαι* (in rasura) Ψ_2. *νούσοιο* ΩΦFM et v. *νόσοιο* BΨΨ_2. *ἐπαρωγὴν*] *ἐπ' ἀρωγὴν* ΦH. *ἐκφυγέειν*] *ἐκφυγεῖν* ΨΨ_2.

29. *τοὺς ἐν*] *τὰς ἐν* Φ. *Διδύμοις*] *διδύμῳ* Ψ. *Μαλλῷ*] *δήλῳ* ΨΨ_2BTVY, quod repugnat oraculo inferiori: *ἐς Μαλλὸν χώρει* —. natum videtur e simili l. supra c. 8: *Δῆλον καὶ Κλάρον καὶ Βραγχίδας.* *καὶ αὐτοὺς*] *καὶ τοὺς* Φ. *ἐποιεῖτο* ex conjectura scripsi. plerique libri ut F et vulgo *αὐτοὺς ἐποιεῖτο*, sed *ἐποιεῖτο αὐτοὺς* H. *αὐτῷ ἐποιεῖτο* (cum rasura) Ψ_2. et praecedit modo *αὐτοὺς* et subsequitur estque hic inutile, quum nulla sequatur

237 φίλους ἐποιεῖτο, * πολλοὺς τῶν προσιόντων πέμπων ἐπ' αὐτοὺς λέγων·

ἐς Κλάρον ἵεσο νῦν, τοὐμοῦ πατρὸς ὡς ὄπ' ἀκούσῃς.

καὶ πάλιν·

Βραγχιδέων ἀδύτοισι πελάζεο καὶ κλύε χρησμῶν.

καὶ αὖθις·

ἐς Μαλλὸν χώρει θεσπίσματά τ' Ἀμφιλόχοιο.

30. ταῦτα μὲν ἐντὸς τῶν ὅρων μέχρι τῆς Ἰωνίας καὶ Κιλικίας καὶ Παφλαγονίας καὶ Γαλατίας. ὡς δὲ καὶ ἐς τὴν Ἰταλίαν διεφοίτησε τοῦ μαντείου τὸ κλέος καὶ τὴν Ῥωμαίων πόλιν ἐνέπλησεν, οὐδεὶς ὅστις οὐκ ἄλλος πρὸ ἄλλου ἠπείγετο, οἱ μὲν αὐτοὶ ἰόντες, οἱ δὲ πέμποντες, καὶ μάλιστα οἱ δυνατώτατοι καὶ μέγιστον ἀξίωμα ἐν τῇ πόλει ἔχοντες. ὧν πρῶτος καὶ κορυφαιότατος ἐγένετο Ῥουτιλιανός, ἀνὴρ τὰ μὲν ἄλλα καλὸς καὶ ἀγαθὸς καὶ
238 ἐν πολλαῖς τάξεσι Ῥωμαϊκαῖς * ἐξητασμένος, τὰ δὲ περὶ

---

appositio, ut in Piscatore c. 38 fin.: φίλον ποιοῦμαι αὐτὸν γενναῖον ὄντα. ἵεσο] ἵεσο FH. ἀκούσῃς BCΨΨ_2. ἀκούσῃ ΩΩ_2ΦFM et v. Βραγχιδέων BF. Βραγχίδεων v. ἀδύτοις BΨ. Μαλλὸν] μάλον BΨ. μᾶλον Ψ_2. χωρεῖ B. θεσπίσματά τ'] θεσπίσματ' ΩH. θεσπίσματα F.

30. ταῦτα μὲν] μὲν om BΨΨ_2. ἐντὸς τῶν ὅρων μέχρι] malim: ἐντὸς τῶν ὅρων τῶν μέχρι. ἐς τὴν Ἰταλίαν BCΩ(?)ΨΨ_2. εἰς τὴν Ἰταλίαν ΦFM et v. καὶ τὴν Ῥωμαίων Ψ. καὶ ἐς τὴν Ῥωμαίων BCΨ_2. καὶ εἰς τὴν Ῥωμαίων Ω (diserte) ΦFM et v. ἐς natum est e verbis modo praegressis: καὶ ἐς τὴν Ἰταλίαν. ἐνέπεσεν libri omnes correctione ob falsam lectionem καὶ ἐς τὴν Ῥωμαίων antiquitus facta. correxi: ἐνέπλησεν, uti paullo post legitur c. 31: ἐνέπλησε δ' οὖν τὴν πόλιν. cf. etiam Horat. Epod. XVII, 59: „impune ut urbem nomine impleris meo?" πρὸ ἄλλου] πρὸς ἄλλου ΨH. κορυφαιότατος BΨΨ_2ΩFM. κορυφαῖος v et fortasse Φ. ἐγένετο] ἐγίνετο Ψ_2. post ἐγένετο addunt καὶ BΨ. infra ubique hic vir Ῥουτιλιανὸς dictus est, hic vero, ubi primum memoratur, locus est praenomini, quod in literis ΚΑΙ latere videtur. Possis Γάϊος, vel Γναῖος vel Κόϊντος. potest tamen καὶ h. l. errore insertum esse ac potius spectare ad inferiora καὶ ἐς μόνον, quo l. καὶ ab multis codd. abest. ῥουτιλιανὸς BC (ambo constanter) Ψ_2, qui sic etiam c. 33. ῥουτιλλιανὸς ΩΦFM et v. καὶ ἀγαθὸς] κἀγαθὸς Belinus. τάξεσι ΨΨ_2ΩΦFM et v. πράξεσι BTUVY. idem error πρᾶξιν pro τάξιν statim recurret.

τοὺς θεοὺς πάνυ νοσῶν καὶ ἀλλόκοτα περὶ αὐτῶν πεπι-
στευκώς, καὶ εἰ μόνον ἀληλιμμένον που λίθον ἢ ἐστε-
φανωμένον θεάσαιτο, προσπίπτων εὐθὺς καὶ προσκυνῶν
καὶ ἐπὶ πολὺ παρεστὼς καὶ εὐχόμενος καὶ τἀγαθὰ παρ'
αὐτοῦ αἰτῶν. οὗτος τοίνυν ἀκούσας τὰ περὶ τοῦ χρη-
στηρίου μικροῦ μὲν ἐδέησεν ἀφεὶς τὴν ἐγκεχειρισμένην
τάξιν εἰς τὸ τοῦ Ἀβώνου τεῖχος ἀναπτῆναι, ἔπεμπε δ'
οὖν ἄλλους ἐπ' ἄλλοις· οἱ δὲ πεμπόμενοι ἰδιῶταί τινες
οἰκέται ῥᾳδίως ἐξαπατηθέντες ἂν ἐπανῄεσαν τὰ μὲν
ἰδόντες [καὶ ἀκούσαντες,] τὰ δὲ ὡς ἰδόντες καὶ ὡς ἀκού-
σαντες διηγούμενοι καὶ προσεπιμετροῦντες ἔτι πλείω
* τούτων, ὡς ἐντιμότεροι εἶεν παρὰ τῷ δεσπότῃ. ἐξέ- 239
καιον οὖν τὸν ἄθλιον γέροντα καὶ ἐς μανίαν ἐρρωμένην
ἐνέβαλλον. 31. ὁ δὲ ὡς ἂν τοῖς πλείστοις καὶ δυνατω-
τάτοις φίλος ὢν περιῄει τὰ μὲν διηγούμενος ὡς ἀκούσειε
παρὰ τῶν πεμφθέντων, τὰ δὲ καὶ παρ' αὐτοῦ προστι-
θείς. ἐνέπλησεν οὖν τὴν πόλιν καὶ διεσάλευσεν οὗτος
καὶ τῶν ἐν τῇ αὐλῇ τοὺς πλείστους διεθορύβησεν, οἳ
αὐτίκα καὶ αὐτοὶ ἠπείγοντο ἀκοῦσαί τι τῶν καθ' αὐτούς.

---

alibi in codd. confusa πρᾶξις et παράταξις, ut in locis Schaeferi ad Bos. Ellips. p. 397. nostro l. scripturam τάξεοι Hemsterhusius in Anecd. p. (67) jure probavit. καὶ εἰ μόνον ΨΨ$_2$BYd. εἰ μόνον vulgo et diserte ΩΦFHM. προσπίπτων εὐθὺς Ψ$_2$BC. προσπίπτων αὐτῷ Ψ. προσπίπτων ἀεὶ FΩM et v. et qui αἰεὶ ΦΩ$_2$. jam in prima ed. εὐθὺς recepi. ita αὐτίκα μάλα positum est in simillimo l. supra c. 9 fin: αὐτίκα μάλα πάντας κεχηνότας πρὸς αὐτόν. verba καὶ ἐπιπολὺ (ἐπὶ πολὺ B) usque ad εὐχόμενος om Ψ. τἀγαθὰ] τὰ ἀγαθὰ Ψ$_2$. τάξιν] πρᾶξιν Ψ. ἀναπτῆναι] ἀναβῆναι Ψ$_2$. ἂν ἐπανῄεσαν ΨΨ$_2$C et qui ἐπανίεσαν B. om ἂν ΩΦFM et v. τὰ μὲν ἰδόντες] post haec verba contra omnes libros addidi [καὶ ἀκούσαντες,] quod supplementum opposita verba καὶ ὡς ἀκούσαντες postulant. conjecturae meae favent etiam lectiones proxime inferiores. ὡς ἰδόντες καὶ ὡς ἀκούσαντες ΩΦFM et v. ὡς ἰδόντες καὶ ἀκούσαντες BΨ$_2$. ὡς ἀκούσαντες καὶ ἰδόντες Ψ. ἐξέκαιον οὖν ΩF. ἐξέκαιον δ' οὖν (δοῦν ΨΨ$_2$.) BΨΨ$_2$. ἐξέκαιον γοῦν ΦM et v. ἐς BCΨΨ$_2$ et (?) Ω. εἰς ΦFM et v.

31. παρὰ τῶν] περὶ τῶν Ψ. τὰ δὲ καὶ] τὰ δὲ BΨΨ$_2$. παρ' αὐτοῦ ΦFM. παρ' αὑτοῦ BΩΨΨ$_2$ et v. προστιθείς] τιθεὶς Ψ. ἐνέπλησεν οὖν Ψ. ἐνέπλησε δ' οὖν caeteri et v. καὶ

ὁ δὲ τοὺς ἀφικνουμένους πάνυ φιλοφρόνως ὑποδεχόμενος ξενίοις τε καὶ ταῖς ἄλλαις δωρεαῖς πολυτελέσιν εὔνους ἐργαζόμενος αὐτῷ ἀπέπεμπεν οὐκ ἀπαγγελοῦντας * μόνον τὰς ἐρωτήσεις ἀλλὰ καὶ ὑμνήσοντας τὸν θεὸν καὶ τεράστια ὑπὲρ τοῦ μαντείου καὶ αὐτοὺς ψευσομένους. 32. ἀλλὰ καὶ μηχανᾶταί τι ὁ τρισκατάρατος οὐκ ἄσοφον οὐδὲ τοῦ προστυχόντος λῃστοῦ ἄξιον· λύων γὰρ τὰ πεπεμμένα βιβλία καὶ ἀναγιγνώσκων, εἴ τι εὕροι ἐπισφα-

---

αὐτοὶ] καὶ αὐτοὶ (sic, with ῆ written above) Φ. πάνυ φιλοφρόνως ΨΨ₂ΒΦΗ. φιλοφρόνως ΩFM et v. ὑποδεχόμενος] ἀποδεχόμενος Φ. ξενίοις cum Jensio ΒΩΦΗΤUV. ξενίαις ΨFM et v. ξένια (cum rasura) Ψ₂. εὔνους vulgo deest, habent ΩΨΨ₂ΒCΦΗFMY. αὐτῷ ΩΨΨ₂ΒCΦΗ. αὔτῷ F. αὐτῷ v. ἀπέπεμπεν] ἀπέλυσεν Ψ. ἀπαγγελοῦντας] ἀγγελοῦντας Ψ₂ fortassis recte. καὶ αὐτοὺς ΩΨΨ₂ΒΦΗΤ. καὶ αὐτοῦ F. καὶ αὐτοῦ M et v. in prima edit. καὶ αὐτοῦ scripseram (ita nunc F), quod omnes secuti sunt sententia item bona („et de ipso Alexandro“). at hodie optimi codices καὶ αὐτοὺς scribi jubent, quod ad servos ab Rutiliano prius missos refertur, qui c. 30 fin. dicuntur mentiti esse. ψευσαμένους Φ. ψευδομένους B.

32. ἀλλὰ ΨΨ₂ΒΦΗΤVΜΥ. om diserte ΩF et v. μηχανᾶταί τι ΩΦΜ et v. μηχανᾶται ΨΨ₂BF. nec deesse τὶ potest (scripta hodie nollem quae in Quaestt. L. p. 92 scripsi), neque post v. μηχανᾶται (ut nunc est) poni, sed tum hoc ordine debebat: οὐκ ἄσοφόν τι. quare ut v. ἀλλὰ excidit, ita etiam τοιόνδε excidisse ratus suppleo μηχανᾶται [τοιόνδε] τι —. plane sic supra c. 13 init: μηχανᾶται τοιόνδε τι· νύκτωρ γὰρ — et infra c. 41 init: τοιόνδε τι ὁ γεννάδας ἐτεχνάσατο· ταῖς γὰρ πόλεσι —. adde Plutarchum in Vit. Sertorii c. XI: ὁ δὲ καὶ προσετεχνᾶτο τοιάδε· γνοὺς γὰρ — et quae infra ad c. 38 init. dicentur. προστυχόντος] προστυχοῦντος MF. πεπεμμένα ℨΓΩCΦΗΜ. πεμπόμενα Ψ₂Β et v. καταπεμπόμενα Ψ. πεποιημένα F. ego in Epist. Cr. p. XLVII πεπεμμένα comprobavi. rarum atticis verbi πέμπειν participium πεπεμμένος et h. l. scribas offendit et in Demosth. Adv. Aristocr. § 159 (p. 673 init. R.), ubi optimi libri πεπεμμένης itemque Photius p. 412, 4. de oratoris l. Dindorfius ad Demosth. Praef. p. XI ed. pr. recte existimavit. Cobetus V. L. p. 252 sqq. addit Porphyrium De Abstin. IV § 17, ubi in libris est πεπεμμένοις et ipse in Thucyd. III, 2 pro his μεταπεμπόμενοι ἦσαν conjicit μεταπεπεμμένοι ἦσαν. frequentius est πέττειν verbi participium prorsus idem πεπεμμένος sicut in Arist. Pluto v. 1126 et v. 1142.

λὲς καὶ παρακεκινδυνευμένον ἐν ταῖς ἐρωτήσεσι, κατεῖχεν αὐτὰ καὶ οὐκ ἀπέπεμπεν, ὡς ὑποχειρίους καὶ μόνον οὐχὶ δούλους διὰ τὸ δέος ἔχοι τοὺς πεπομφότας, μεμνημένους οἷα ἦν ἃ ἤροντο. συνίῃς δὲ, οἵας εἰκὸς τοὺς πλουσίους καὶ μέγα δυναμένους τὰς πύστεις πυνθάνεσθαι. ἐλάμβανεν οὖν πολλὰ παρ' ἐκείνων εἰδότων, ὅτι ἐντὸς αὐτοὺς ἔχοι τῶν ἀρκύων. 33. *βούλομαι δέ σοι καὶ τῶν Ῥουτιλιανῷ δοθέντων χρησμῶν ἐνίους εἰπεῖν· πυνθανομένῳ γὰρ αὐτῷ ὑπὲρ τοῦ παιδὸς [τοῦ] ἐκ προτέρας*

---

antiqui grammatici id unum quaesieraut, utrum *πεπεμμένος* verbi *πέττειν* tautnm an etiam v. *πέμπειν* atticis participium fuisset, diversas vero utriusque verbi formas ut dubio exemtas praeterierant, veluti Ar. Pac. v. 869: *ὁ πλακοῦς πέπεπται* et ex altera parte Aeschyl. Septem v. 434: *καὶ δὴ πέπεμπται*, et illi quoque laudassent factum, quod ego (De Daetalens. p. 61) ap. Athen. XIV p. 646, b pro verbis *πέμψω πλακοῦντ'* in Aristophane *πέψω πλακοῦντ'* restitui. at alii huic liti alias verbi *πέμπειν* formas immiscuerunt ut Cobetus l. l. p. 253 *ἐπέπεμπτο* et Schaefer ad Demosth. IV p. 122 Aeschyleam *πέπεμπται*. *βιβλία* ΩΦHMF et v. *βιβλίδια* ΨΨ_2BC. de eadem re *βιβλίον* infra c. 49 (bis) et c. 31 et c. 53 et c. 54 (bis) positum est. *βιβλίδιον* Pollux VII, 211 ex Antiphane protulit et paullo ante § 210 ex Aristophane *βιβλιδάριον*, deminutionem (ut alibi dixisse memini) comicam. *ἀναγιγνώσκων*] libri *ἀναγινώσκων*. *ἐπισφαλὲς* ΨΨ_2Φ et v. *οὐκ ἀσφαλὲς* 𝔄ΩFM.

ἐν ταῖς] *ἐν* om BΨΨ_2. *κατεῖχεν αὐτὰ* Ψ. *κατεῖχεν αὐτὸ* 𝔄Ψ_2BC. *κατεῖχεν αὐτὸς* FΩΦM et v. unice verum est *αὐτὰ* (scil. *τὰ βιβλία*). vulgata *αὐτὸς* utcunque inepta et ab me jam in prima ed. remota toleratur. *οὐκ ἀπέπεμπεν*] *οὐκατέπεμπεν* a. *ὡς*] *καὶ ὡς* ΩΦHF. *ἔχοι*] *ἔχῃ* Ψ_2. *ἔχειν* Ψ. *πεπομφότας*] *πέμποντας* BΨΨ_2. *ἤροντο*] *εἴροντο* B. *ἠρώτων* Φ. *συνίῃς* Solanus et fortasse Ψ_2. *συνίεις* Ω. *συνιεῖς* Y. *συνιεὶς* ΦHFMa. *συνίῃσι* ΨBVT et edd. veteres praeter a. *οἵας* Solanus et fortasse Ψ_2. et diserte VT. *οἷα* ΩΨ. *οἵα* BΦHFMa et v. *μέγα* ΨΨ_2TV et v. *μεγάλα* 𝔄ΓΩΩ_2ΦHFMa. *πύστεις*] *πίστεις* ΨΦH.

πολλὰ om Ψ. *ἐντὸς αὐτοὺς ἔχοι* BΩHFM. *ἔχοι* etiam C. *ἐντὸς αὐτοὺς ἔχει* ΦΨΨ_2. *αὐτοὺς ἐντὸς ἔχει* v.

33. *πυνθανομένῳ* libri. malim *πυθομένῳ*, ut optimi codd. c. 34 iult. *ὑπὲρ τοῦ* BCΨΨ_2ΦH. *περὶ τοῦ* ΩFM et v. *παιδὸς*] *υἱοῦ* Ψ. *τοῦ ἐκ* Ψ. *ἐκ* caeteri libri et v. *προστήσεται τὸν διδάσκαλον* B. *προστήσαιτο τὸ διδάσκαλον* (sic) Ψ_2. *προστήσαιτο* (*παραστήσαιτο* H.) *διδάσκαλον* ΩΩ_2ΦHFM et v. verba *ὅντινα προστήσεται τὸν* om Ψ. *πολέμων*] *πολέμωνα* H. *πολέ-*

γυναικὸς, παιδείας ὥραν ἔχοντος, ὅντινα προστήσεται τὸν διδάσκαλον τῶν μαθημάτων αὐτοῦ, ἔφη·

241 **Πυθαγόρην πολέμων τε διάκτορον ἐσθλὸν ἀοιδόν.*

εἶτα μετ' ὀλίγας ἡμέρας τοῦ παιδὸς ἀποθανόντος ὁ μὲν ἠπόρει καὶ οὐδὲν εἶχε λέγειν πρὸς τοὺς αἰτιωμένους, παρὰ πόδας οὕτως ἐληλεγμένου τοῦ χρησμοῦ, ὁ δὲ Ῥουτιλιανὸς αὐτὸς φθάσας ὁ βέλτιστος ἀπελογεῖτο ὑπὲρ τοῦ μαντείου λέγων, τοῦτο αὐτὸ προδεδηλωκέναι τὸν θεὸν καὶ διὰ τοῦτο ζῶντα μὲν μηδένα κελεῦσαι διδάσκαλον ἑλέσθαι αὐτῷ, Πυθαγόραν δὲ καὶ Ὅμηρον πάλαι τεθνεῶτας, οἷς εἰκὸς τὸ μειράκιον ἐν ᾅδου νῦν συνεῖναι. τί τοίνυν μέμφεσθαι ἄξιον Ἀλεξάνδρῳ, εἰ τοιούτοις ἀνθρωπίσκοις ἐνδιατρίβειν ἠξίου; 34. αὖθις δὲ πυθομένῳ αὐτῷ τὴν τίνος ψυχὴν αὐτὸς διεδέξατο, ἔφη·

Πρῶτον Πηλείδης ἐγένου, μετὰ ταῦτα Μένανδρος,
242 **εἶθ' ὃς νῦν φαίνῃ, μετὰ δ' ἔσσεαι ἠλιὰς ἀκτίς,*
ζήσεις δ' ὀγδώκοντ' ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν λυκάβαντας.

ὁ δ' ἑβδομηκοντούτης ἀπέθανε μελαγχολήσας, οὐ περιμείνας τὴν τοῦ θεοῦ ὑπόσχεσιν. 35. καὶ οὗτος ὁ χρησ-

---

μων om BΨΨ2. *διάκτορον*] Buttmannus in Lexilogo I p. 222. *ἀοιδὸν*] *ἀοιδον ὅμηρον* cum rasura Ψ2. *διὰ τοῦτο* BCΨΨ2 et marg. Ald. *δι' αὐτό* ΩΦFM et v., quod aeque Lucianeum, ut ad l. De Conscr. Hist. c. 35 monui. *ζῶντα μὲν*] *μὲν ζῶντα* H. *μηδένα κελεῦσαι* BΨΨ2. *κελεῦσαι μηδένα* ΩΦHFM et v.

ε ῶ

ἑλέσθαι] *ἐλέσθαι* F. *ἔσεσθαι* H. *τεθνεῶτας*] *τεθνηκότας* Ψ. *νῦν* (ante *συνεῖναι*) om Φ. *ἐνδιατρίβειν*] *συνδιατρίβειν* (ut videtur) Ψ. *ἐντρυφᾶν* cum rasura Ψ2. Solanus Adv. Indoct. c. 26 fin. apte contulit. adde quae Cobetus V. L. p. 254 egoque ad Arist. Ran. v. 522 diximus.

34. *πυθομένῳ* BΨ2. *πυνθανομένῳ* ΩΦFM et v. vide ad c. 33 init. *αὐτὸς διεδέξατο* BΨΨ2ΩΦCHMTUV. *διεδέξατο αὐτὸς* F. *αὐτὸς* om v. *πρῶτον*] *πρῶτον μὲν* Ψ. *ἔσσεαι*] *ἔσσαιε* Ψ. *ἔσσεται* Φ. *ἠλιὰς*] *ἰλιὰς* BΨ2. *ἰλίας* TV. *ὀγδώκοντ' ἐπὶ τοῖς*] *ὀγδοήκοντ' ἐπὶ τοῖσδ'* B. *ὀγδοήκοντα ἐπὶ τούτοις* Ψ. *ὀγδοήκοντα* etiam Φ. *λυκάβαντας*] *λυκάβαντος* Ψ. *ὁ δ'*] *ὁ δὲ* BΦ. *ὅδ'* Fa. *οὐ περιμείνας* ΓBΨΨ2Φd. *οὐδὲ περιμείνας* ΩFM et v., quod in Quaestt. p. 116 e sola Juntina corrigere non audebam.

35. *ἐρομένῳ*] *ἐρομένου* F. *ἐρωμένῳ* B. *ποτε* om Ψ. *Σεληναίης τε*] *τε* om Ψ. *αὐτοῦ ἁλῶναι* Φ. *ἁλῶναι αὐτοῦ* ple-

μὸς τῶν αὐτοφώνων ἦν. ἐρομένῳ δὲ αὐτῷ ποτε καὶ
περὶ γάμου ῥητῶς ἔφη·

Γῆμον Ἀλεξάνδρου τε Σεληναίης τε θύγατρα.

διεδεδώκει δὲ πάλαι λόγον, ὡς τῆς θυγατρός, ἣν εἶχεν,
ἐκ Σελήνης αὐτῷ γενομένης· τὴν γὰρ Σελήνην ἔρωτι αὐ-
τοῦ ἁλῶναι καθεύδοντά ποτε ἰδοῦσαν, ὅπερ αὐτῇ ἔθος,
κοιμωμένων ἐρᾶν τῶν καλῶν. ὁ δ' οὐδὲν μελλήσας ὁ
συνετώτατος Ῥουτιλιανὸς ἔπεμπεν εὐθὺς ἐπὶ τὴν κόρην
καὶ τοὺς γάμους συνετέλει ἑξηκοντούτης νυμφίος καὶ
συνῆν, τὴν πενθερὰν Σελήνην ἑκατόμβαις ὅλαις ἱλασκό-
μενος καὶ τῶν ἐπουρανίων εἷς καὶ αὐτὸς οἰόμενος γεγο-
νέναι. 36. * ὁ δ' ὡς ἅπαξ τῶν ἐν Ἰταλίᾳ πραγμάτων 243
ἐλάβετο, μείζω ἀεὶ προσεπενόει καὶ πάντοσε τῆς Ῥω-
μαίων ἀρχῆς ἔπεμπε χρησμολόγους, ταῖς πόλεσι προλέ-
γων, λοιμοὺς καὶ πυρκαϊὰς φυλάττεσθαι καὶ σεισμούς,
καὶ ἀσφαλῶς βοηθήσειν, ὡς μὴ γένοιτό τι τούτων, αὐ-
τὸς ὑπισχνεῖτο αὐτοῖς. ἕνα δέ τινα χρησμόν, αὐτόφωνον
καὶ αὐτόν, εἰς ἅπαντα τὰ ἔθνη ἐν τῷ λοιμῷ διεπέμψατο.
ἦν δὲ τὸ ἔπος ἕν·

Φοῖβος ἀκερσεκόμης λοιμοῦ νεφέλην ἀπερύκει.

καὶ τοῦτο ἦν ἰδεῖν τὸ ἔπος πανταχοῦ ἐπὶ τῶν πυλώνων

---

rique libri et v. καθεύδοντά ΨΨ2ΦFM et v. καθεύδοντός ΩBC. ποτε] που F. μελλήσας] μελήσας MHa. μελλήσας pr m F. μέλησας (?) Ω. ἔπεμπεν εὐθὺς BΦFH et ut videtur ΩΨΨ2. εὐθὺς ἔπεμπεν M et v. συνετέλει] ξυνετέλει B. ξυνεξετέλει C. τὴν (καὶ τὴν Ψ) πενθερὰν σελήνην ΩΨΦ et corrector M et v. τῇ πενθερᾷ σελήνῃ Fa et in rasura Ψ2 et pr m M. ἱλασκόμενος om Ψ2.

36. ὁ δ' ὡς] ὡσδ' ὡς B. μείζω ΓΨΨ2Φ et v. μεῖζον 𝔄CΩΩ2HFMa. προσεπενόει] προσενόει BΨa. προσενενόει Ψ2. χρησμολόγους BΨΨ2CY. χρησμοφόρους ΩΩ2ΦFM et v. πυρκαϊὰς] πυρετοὺς Ψ. φυλάττεσθαι Jacobitius. φυλάσσεσθαι libri praeter Ψ qui ἔσεσθαι. ὡς μὴ γένοιτο] εἰ γένηται Ψ. τι τούτων] τι τοιοῦτον F. ἵνα δέ τινα BCΨ2. ἐν ᾅδου Ψ. ἕνα δή τινα ΩΦFM et v. εἰς ἅπαντα ΩΦM et v. ἐς ἅπαντα ΨΨ2BC. εἰς ἅπαν F. διεπέμψατο. φοῖβος quinque verbis omissis F.

οι
ἀκειρεκόμης T. λοιμοῦ] λοιμοῖο H. λιμοῦ Ψ. ἀπερύκει Φ p m. ἀπερύκοι F. πυλώνων CBΨΨ2ΩΦF et v. πυλῶν TVY

γεγραμμένον, ὡς τοῦ λοιμοῦ ἀλεξιφάρμακον. τὸ δ' ἐς τοὐναντίον τοῖς πλείστοις περιεχώρει· κατὰ γάρ τινα τύχην αὗται μάλιστα αἱ οἰκίαι ἐκενώθησαν, αἷς τὸ ἔπος ἐπεγέγραπτο. καὶ μή με νομίσῃς τοῦτο λέγειν, ὅτι διὰ τὸ ἔπος ἀπώλλυντο, ἀλλὰ τύχῃ τινὶ οὕτως ἐγένετο. τάχα δὲ καὶ οἱ πολλοὶ θαρροῦντες τῷ στίχῳ ἠμέλουν καὶ ῥᾳθυμότερον διῃτῶντο οὐδὲν τῷ χρησμῷ πρὸς τὴν νό-
244 *σον συντελοῦντες, * ὡς ἂν ἔχοντες προμαχομένας αὐτῶν τὰς συλλαβὰς καὶ τὸν ἀκερσεκόμην Φοῖβον ἀποτοξεύοντα τὸν λοιμόν.* 37. *πευθῆνας μέντοι ἐν αὐτῇ [τῇ] Ῥώμῃ κατεστήσατο πάνυ πολλοὺς τῶν συνωμοτῶν, οἳ τὰς ἑκάστου γνώμας διήγγελλον αὐτῷ καὶ τὰς ἐρωτήσεις προεμήνυον καὶ ὧν μάλιστα ἐφίενται, ὡς ἕτοιμον αὐτὸν πρὸς τὰς ἀποκρίσεις καὶ πρὶν ἥκειν τοὺς πεμπομένους καταλαμβάνεσθαι.* 38. *καὶ τὰ μὲν πρὸς τὴν Ἰταλίαν ταῦτα· [οἴκοι δὲ] καὶ τοιαῦτα προσεμηχανᾶτο. τελετήν*

---

marg. Ald. Ven. et fortasse M, quod quum alii tum Seidler, Bekker et olim ego probavimus. *ὡς* om ΨΨ$_2$. *τοῦ λοιμοῦ ἀλεξιφάρμακον* om ΨΨ$_2$, et qui etiam *τὸ* omittit pergens *δὲ ἐς* B. ita natum est *ἐς δὲ τοὐναντίον* in Ψ$_2$ (pro *τὸ δ' ἐς τοὐναντίον*). *περιεχώρει* Cobetus V. L. p. 234 optime. libri *προὐχώρει*. *αἷς* 𝔄ΓΩΦFM et v. *ἐν αἷς* ΨΨ$_2$BHYd. *καί μη με* (sic) F. *με* om BΨΨ$_2$. *τοῦτο*] *τοῦτο με* (corr.) Ψ$_2$. *καὶ οἱ πολλοὶ θαρροῦντες* ΨBC. *καὶ οἱ πολλοὶ καταθαρροῦντες* Ψ$_2$. *οἱ πολλοὶ καὶ θαρροῦντες* Φ. *οἱ πολλοὶ καὶ καταθαρροῦντες* ΩFM et v. *αὐτῶν* Guyetus. libri *αὐτῶν*. *τὰς συλλαβὰς* ΨΨ$_2$BTV. *συλλαβὰς* ΩΦFHM et v. *ἀκερσεκόμην*] *ἀκειρεκόμην* ΦFMHa.

37. *αὐτῇ τῇ Ῥώμῃ* conjeci. *τῇ ῥώμῃ* Ψ. *αὐτῇ ῥώμῃ* v. *διήγγελλον*] *διήγγελον* HF. *προεμήνυον*] *προσεμήνυον* C.

38. *καὶ πρὸς μὲν τὰς ἐν τῇ Ἰταλίᾳ ταῦτα* ΦFM et v. *καὶ πρὸς μὲν τὰ ἐν τῇ ἰταλίᾳ ταῦτα* BΨ et ut videtur Ω. *καὶ πρὸς μὲν τῇ ἰταλίᾳ ταῦτα* Ψ$_2$H. post *ταῦτα* vulgata *καὶ τὰ τοιαῦτα προεμηχανᾶτο*, in quibus *καὶ τὰ τοιαῦτα* om BΨ; *προεμηχανᾶτο* (ut vulgo) habent ΨΨ$_2$, pro eo *προεμήχαν τοῦτο* TV, *ἐμηχανᾶτο* 𝔄ΩΦFMa. equidem hodie ita corrigo suppleoque: „*Καὶ τὰ μὲν πρὸς τὴν Ἰταλίαν ταῦτα· [οἴκοι δὲ] καὶ τοιαῦτα προσεμηχανᾶτο.*“ cum primis verbis cf. Alexandr. c. 45 fin., De Merc. Cond. c. 31 fin. et De Calumn. n. t. c. c. 21. in prima edit. p. 243 illud saltem videram, hic loci esse lacunam, quam verborum *ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα* conjunctione apud Lucianum frequente inductus minus

*τε γάρ τινα συνίστα καὶ δᾳδουχίας καὶ ἱεροφαντίας, τριῶν ἑξῆς ἀεὶ τελουμένας ἡμερῶν. καὶ ἐν μὲν τῇ πρώτῃ πρόρρησις ὥσπερ Ἀθήνησι τοιαύτη [ἦν·] εἴ τις ἄθεος ἢ Χριστιανὸς ἢ Ἐπικούρειος ἥκει κατάσκοπος τῶν ὀργίων, φευγέτω, οἱ δὲ πιστεύοντες τῷ θεῷ τελείσθωσαν τύχῃ τῇ ἀγαθῇ. εἶτ' εὐθὺς ἐν ἀρχῇ ἐξέλασις ἐγίγνετο· * καὶ ὁ μὲν ἡγεῖτο λέγων, ἔξω Χριστιανούς,* 245
τὸ δὲ πλῆθος ἅπαν ἐπεφθέγγετο, ἔξω Ἐπικουρείους. εἶτα Λητοῦς ἐγίγνετο λοχεία καὶ Ἀπόλλωνος γοναὶ καὶ Κορωνίδος γάμος καὶ Ἀσκληπιὸς ἐτίκτετο. ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ Γλύκωνος ἐπιφάνεια καὶ γέννησις τοῦ θεοῦ. 39. *τρίτη*

---

bene ita supplebam: „*Καὶ πρὸς μὲν τοὺς ἐν τῇ Ἰταλίᾳ ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα· προσεμηχανᾶτο [δὲ καὶ τοῦτο.] τελετήν* —." in his tamen conjecturam meam *προσεμηχανᾶτο* Seidler, Schubartus et caeteri praeter Dindorfium probarunt, qui speciose dicit lectionem *ἐμηχανᾶτο* praestare. mihi talia favent, cujusmodi est hoc Plutarchi in Vit. Sertorii c. 11: *ὁ δὲ καὶ προσετεχνᾶτο τοιάδε.* h. l. post me parum recte Seidler et Bekker: „*Καὶ πρὸς μὲν τοὺς ἐν τῇ Ἰταλίᾳ ταῦτα· κᾆτα καὶ τὰ τοιαῦτα προσεμηχανᾶτο.* *τελετὴν*

τε] *τε* om Ψ. *συνίστα καὶ* 𝔄Ψ². *συνιστᾶτο καὶ* Ψ. *συνίστ^α τ^ὲ καὶ* (i. e. *συνίστα τὲ καὶ*) H. *συνίστασαι καὶ* v. menda *συνίστα τὲ* caeteris antiquior ex eo nata est, quod *τὲ* post *τελετὴν* male elapsum est, male suppletum. unice verum est *συνίστα* et activo opus esse Dindorfius perspexit, qui attice scribi *συνίστη* maluit, ut est in Verr. Hist. II, 26 init. *ἵστη*. at libri exhibent in Musc. Encom. c. 7 fin.: *ἀνίστα* et in Polybio III, 43 fin: *συνίστα*. *τελουμένας* Ψ² (in rasura). *τελουμένων* caeteri et v. equidem improba vulgatae syntaxi offensus *τελουμένας* jam olim post Guyetum conjeceram. atticum est enim *τελετὴν* (s. *τέλος*, s. *ἱερὰ*) *τελεῖν*, velut in Eurip. Bacch. v. 485: *τὰ δ' ἱερὰ νύκτωρ ἢ μεθ' ἡμέραν τελεῖς;*

πρόρρησις ἦν ὥσπερ vulgo et mox omnes libri *τοιαύτη εἰ*, sed *ἦν* om BΨ. ex quo sequitur *ἦν* h. l. delendum et infra post *τοιαύτη* inserendum esse, ut supra edidi. *πιστεύοντες*] *πλεῖστοι ὄντες* Ψ mero errore. neque enim *πιστοὶ ὄντες* latet, quocum multi loci N. F. ut Ep. ad Hebr. III, 2 congruunt. *τύχῃ τῇ ἀγαθῇ*] *τύχη ἀγαθὴ* F. *ἐγίγνετο*] *ἐγίνετο* F. *ἐπεφθέγγετο* BΨΨ²Ω et diserte T et v. *ἐφθέγγετο* 𝔄HΦMa et sine accentu F. vulgata h. l. aeque certa est atque c. 39: *ἐπεφθέγγοντο*. *ἐγίγνετο*] *ἐγίνετο* BΦ. *ἐγένετο* Ψ. *γάμος*] *ποταμοὶ* Ψ insigni errore.

γέννησις BCΨΨ². *γένεσις* ΩΦFM et v.

δὲ ἡμέρα Ποδαλειρίου ἦν καὶ τῆς μητρὸς Ἀλεξάνδρου γάμος· δᾴς δὲ ἐκαλεῖτο καὶ δᾷδες [δὲ] ἐκαίοντο· καὶ τελευταῖον Σελήνης καὶ Ἀλεξάνδρου ἔρως καὶ τικτομένη ἡ τοῦ Ῥουτιλιανοῦ γυνή. ἐδᾳδούχει δὲ καὶ ἱεροφάντει ὁ Ἐνδυμίων Ἀλέξανδρος. καὶ ὁ μὲν καθεύδων δῆθεν κατέκειτο ἐν τῷ μέσῳ, κατῄει δὲ ἐπ' αὐτὸν ἀπὸ τῆς ὀροφῆς ὡς ἐξ οὐρανοῦ ἀντὶ τῆς Σελήνης Ῥουτιλία τις ὡραιοτάτη τῶν Καίσαρος οἰκονόμων τινὸς γυνή, ἐρῶσα ὡς ἀληθῶς τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ ἀντερωμένη ὑπ' αὐτοῦ, καὶ
246 *ἐν ὀφθαλμοῖς τοῦ ὀλέθρου ἐκείνης ἀνδρὸς * φιλήματά τε*

---

39. *ἦν* ΒΨΩ. *τε ἦν* Ψ$_2$ΦFM et v. *γάμος*] *ἔρως* Τ. *δᾳδὶς δὲ ἐκαλεῖτο* FM et v. haec omnia om BCΨ. *διδὶς* (sive *δϊδὶς*) *δὲ ἐκαλεῖτο* 𝔄ΓΦ. *δεδις δὲ ἐκαλεῖτο* (α supra rec m) Ω. *δὶς δὲ ἐκαλεῖτο* H. *δὶς δὲ ἐτελεῖτο* (in rasura) Ψ$_2$. pro vulgata *δᾳδὶς* conjecturam meam *δᾴς* recepi, nomine diei festi ab face nuptiali similiter ducto, atque de ipso certamine *λαμπὰς* (quo de Schoemannus ad Isaeum p. 350) dici solet. *καὶ δᾷδες* (*δάδες* H) *δὲ* libri. at h. l. *καὶ — δὲ* prorsus ineptum est, ut *δὲ* certo delendum sit. jam superiora, quae om BCΨ, in reliquis codd. ex parte tantum suppleta videntur malo omisso *ἐπεὶ* (sive *ὅτι*) post *ἐκαλεῖτο*. suppleo: *δᾴς δὲ ἐκαλεῖτο, [ἐπεὶ] καὶ δᾷδες ἐκαίοντο.* *τελευταῖον*] *τελευταῖος* ΒΨ. *ἔρως*] *γάμος* VY. *ἡ τοῦ Ῥουτιλιανοῦ*] ita conjeci. *τοῦ ῥουτιλλιανοῦ* ΨΨ$_2$ΩΦFMa et sive B sive H. *τοῦ Ῥουτιλλιανοῦ ἡ* vulgo. *κατῄει*] *κατίει* Φ. *ἀπὸ τῆς* ΓΒΦΗ et fortassis ΩΨΨ$_2$ (?). *ἐκ τῆς* 𝔄FM et v. *τῆς Σελήνης*] *τῆς* om Ψ$_2$. *Ῥουτιλία* Bekker. *ῥουτίλλειά* B. *ῥουτιλλεία* C. *Ῥουτιλλία* v. ex Rutiliorum gente „Rutilia“ mater C. Cottae ap. Cic. Epp. ad Attic. XII, 20 oriunda fuit, nostra ut *τις* pronomen indicat, non item. sed ne Solanus quidem „Rutiliam“ vidit cujusvis feminae, quae quidem pulchra esset, cognomen fuisse sumtum illud ab flore genarum. res e Festo p 262 M. patet: „r u t i l i u m rufum significat, cujus coloris studiosae etiam antiquae mulieres fuerunt, unde traxerunt cognomina r u t i l i a s (r u t i l a e Ursinus malo), ut indicat frequenter Afranius.“ adverto opposita *ἀντὶ τῆς Σελήνης Ῥουτιλία τις* h. l. „pro pallida rubicunda“: nam plerumque luna pallet. *ὡραιοτάτη* om F. *τινος* om ΒΨ. *ἐρῶσα ὡς ἀληθῶς* BCΨ. *ὡς ἀληθῶς ἐρῶσα* Ψ$_2$ΩΦHFM et v. *τοῦ Ἀλεξάνδρου*] *ἀλεξάνδρῳ* et om *τοῦ* Ψ. *ὀλέθρου* Bekker. *ὀλεθρίου* libri. *ἐκείνου* libri omnes (diserte ΦFM et haud dubie ΩΨΨ$_2$) praeter unum V qui recte *ἐκείνης*, ut bene critici antiquiores et ego jam

ἐγίγνετο ἐν μέσῳ καὶ περιπλοκαί· εἰ δὲ μὴ πολλαὶ ἦσαν αἱ δᾷδες, τάχ' ἄν τι καὶ τῶν ὑπὸ κόλπου ἐπράττετο. μετὰ μικρὸν δὲ πάλιν εἰσῄει ἱεροφαντικῶς ἐνεσκευασμένος ἐν πολλῇ τῇ σιωπῇ, καὶ αὐτὸς μὲν ἔλεγε μεγάλῃ τῇ φωνῇ, ἰὴ Γλύκων, ἐπεφθέγγοντο δὲ αὐτῷ ἐπακολουθοῦντες Εὐμολπίδαι δῆθεν καὶ Κήρυκές τινες Παφλαγόνες καρβατίνας ὑποδεδεμένοι, πολλὴν τὴν σκοροδάλμην ἐρυγγάνοντες, ἰὴ Ἀλέξανδρε. 40. πολλάκις δ' ἐπὶ ταῖς δᾳδουχίαις καὶ τοῖς μυστικοῖς σκιρτήμασι γυμνωθεὶς ὁ μηρὸς αὐτοῦ ἐξεπίτηδες χρυσοῦς ἐξεφάνη, δέρματος ὡς τὸ εἰκὸς ἐπιχρύσου περιταθέντος καὶ πρὸς τὴν αὐγὴν τῶν λαμπάδων ἀποστίλβοντος. ὥστε καὶ γενομένης ποτὲ ζητήσεως δύο τισὶ τῶν μωροσόφων ὑπὲρ αὐτοῦ, εἴτε

---

in ed. prima p. 244. ἐγίγνετο] ἐγίνετο BΨ. ἐγένετο Φ. ἐν μέσῳ BΨ. ἐν τῷ μέσῳ Ψ_2ΩΦFM et v., quod servari potest. τάχ'] τάχα BΨ. κόλπου] κόλπους BCTV. πάλιν εἰσῄει BΨ (sed ambo ἐσῄει). εἰσῄει πάλιν Ψ_2ΩΦFM et v. ἐνεσκευασμένος
s
ἐν] ita conjeci. ἐσκευασμένο 'ν F. ἐσκευασμένος ἐν caeteri et v. vide quae dixi in Quaestt. Luc. p. 322 et nuper ad l. De Conscr. Hist. c. 10 p. 42, quibus adde Cobetum V. L. p. 163. eodem vitio haec laborant De Mort. Peregr. c. 15: τραγικῶς ἐσκεύαστο et ibid. c. 36 init. ἐσκευασμένος ἐς τὸν ἀεὶ τρόπον. in antiquis Luciani codd. pro vulgata ἐσκευασμένος recte plerumque exstat
γοντ
ἐνεσκευασμένος (i. e. „indutus"). ἰὴ om BΨ. ἐπεφθέγγετο F. Εὐμολπίδαι om Ψ. Παφλαγόνες om Φ. καρβατίνας BΨΨ_2 et v. καρβατίδας 𝔄ΓΩΩ_2ΦHFMa. quod carbatinis induti fuerint, eo religionem laesam esse Lobeckius in Aglaoph. p. 245 ostendere studuit. at inprimis h. l. rusticitas Paphlagonum ridetur, ut quae ab Eumolpidarum dignitate procul abhorreat. ἰὴ] σὴν B. σὺν (vel ut ego suspicor σὴν) Ψ.

40. δ' ἐπὶ ταῖς δᾳδουχίαις BCΨ. δὲ ἐν τῇ δᾳδουχίᾳ Ω$\Omega_2$$\Psi_2$Φ FM et v. ἐξεφάνη BCΨ. διεφάνη Ω$\Omega_2$$\Psi_2$ΦFM et v. illud jam in prima ed. p. 244 probavi. frustra Cobetus V. L. p. 236 διεφάνη praetulerit, quasi v. γυμνωθεὶς hinc abesset. vide De Conscr. Hist. c. 8: γυμνὴν — ἐκφαίνουσα. ὡς τὸ εἰκὸς BCΨΩ et fortasse Φ. ὡς εἰκὸς Ψ_2FM et v. illud in Ep. Cr. p. XLVIII probavi. περιταθέντος 𝔄 probante Dindorfio. περιτιθέντος M m pr. περιτεθέντος caeteri et correctus M et v. ὥστε καὶ] ὅτε καὶ HΨ_2. δύο] .β. a. pro δύο τισὶ Φ δύο ποτέ, qui prae-

247 * *Πυθαγόρου τὴν ψυχὴν ἔχοι διὰ τὸν χρυσοῦν μηρὸν εἴτε ἄλλην ὁμοίαν αὐτῇ, καὶ τὴν ζήτησιν ταύτην αὐτῷ Ἀλεξάνδρῳ ἐπανενεγκόντων, ὁ βασιλεὺς Γλύκων χρησμῷ ἔλυσε τὴν ἀπορίαν·*

Πυθαγόρου ψυχὴ ποτὲ μὲν φθίνει, ἄλλοτε δ' αὔξει·
ἡ δὲ προφητείη δίης φρενός ἐστιν ἀπορρώξ,
καί μιν ἔπεμψε πατὴρ ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἐπαρωγόν,
καὶ πάλιν ἐς Διὸς εἶσι Διὸς βληθεῖσα κεραυνῷ.

41. *προλέγων δὲ πᾶσιν ἀπέχεσθαι παιδίου συνουσίας, ὡς ἀσεβὲς ὄν, αὐτὸς τοιόνδε τι ὁ γεννάδας ἐτεχνάσατο· ταῖς γὰρ πόλεσι ταῖς Παφλαγονικαῖς καὶ ταῖς Ποντικαῖς ἐπήγγελλε θεηκόλους πέμπειν ἐς τριετίαν ὑμνήσοντας*

---

gressum *ποτὲ* servat. *τὴν ψυχὴν* BCΦΨΨ_2H. *ψυχὴν* ΩFM et v. *αὐτῇ* ΩΦFM et v. *αὐτῷ* ΨΨ_2BTVYd et marg. Ald. Ven. (in quo male scribitur *αὐτῷ ἔλυσεν*), quod et elegantiae speciem babet et plus valet auctoritate. hinc ab omnibus me ipso (l. l. p. 244) duce *αὐτῷ* receptum est. at enim *αὐτῷ* e proximis inferioribus „*ταύτην αὐτῷ*" mero errore natum videtur. *ἐπανενεγκόντων*] *ἐπενεγκόντων* ΦΨΨ_2. *ἄλλοτε* plerique et correctus M et v. *ποτὲ* Ψ_2FH et p m M. *δ'*] *δὲ* ΨFH. *προφητείη*] *προφητεία* ΨΦ. manifesta imitatio Homeri Od. *ι*, 359, quod fugit quum alios tum Valckenaerium De Aristobulo p. 16. *ἀγαθῶν ἀνδρῶν* Ψ_2ΩBHFMTYa. *ἀγαθῶν ἀνδρῶν τε θεῶν τε* Ψ (e quo omissum *ἐπαρωγὸν* non enotatur) homerice. *ἀγαθῶν* Φ diserte et v. tum *ἐπ' αρωγὸν* F. *ἐπ' ἀρωγὸν* B. *ἐπαρρωγὸν* corr. H. *βληθεῖσα*] *κληθεῖσα* ΨBV et marg. Ald.

41. *πᾶσιν* v. et correctus M. *πάλιν* F et m pr M et a. *ἐτεχνάσατο* BΨ. *ἐτεχνήσατο* Ψ_2ΩΦFM et v. *ταῖς παφλαγονικαῖς καὶ ταῖς ποντικαῖς* BΨ et fortassis Ω. *ταῖς ποντικαῖς καὶ παφλαγονικαῖς* Ψ_2H. *ταῖς ποντικαῖς καὶ ταῖς παφλαγονικαῖς* ΦFM et v.

θεηκόλους BΨ. *θεηκέλους* Γ. *θεεικέλους* 𝔄ΩΩ_2Φ. *θεεικέλους* (o supra sec.) H. *θεοεικέλους* Ψ_2FMa. *θεοπόλους* C et marg. Ald. Ven. *θεοπόλους θεοεικέλους* Y. *θεηκόλους* (*θεοκόλους* T) *θεοπόλους θεοπρόπους* TV. *θεοπρόπους* edd. vett. praeter a. non recte h. l. *θεοπόλους* Albertius et Schaefer (hic ad Dionys. De C. V. p. 237), melius longe Hemsterhusius ad Hesychium s. *θεοκόλος* p. 1695 ed. Alb. lectionem *θεοκόλους* probavit, prorsus recte Jacobitius *θεηκόλους*. haec enim forma, cui codices favent, ex oraculo Alexandri sumta videtur *παῖδα θεηκόλον* poscentis. atqui altera forma *θεοκόλος* hexametro repugnat. in Pausania V, 15,10

παρ' αὐτῷ τὸν θεόν. καὶ ἔδει δοκιμασθέντας καὶ προ-
κριθέντας τοὺς εὐγενεστάτους * καὶ ὡραιοτάτους καὶ 248
κάλλει διαφέροντας πεμφθῆναι, οὓς ἐγκλεισάμενος ὥσπερ
ἀργυρωνήτοις ἐχρῆτο καὶ συγκαθεύδων καὶ πάντα τρόπον
ἐμπαροινῶν. καὶ νόμον δὲ ἐπεποίητο, ὑπὲρ τὰ ὀκτωκαί-
δεκα ἔτη μηδένα τῷ αὑτοῦ στόματι δεξιοῦσθαι μηδὲ
φιλήματι ἀσπάζεσθαι, ἀλλὰ τοῖς ἄλλοις προτείνων τὴν
χεῖρα κύσαι μόνους τοὺς ὡραίους κατεφίλει, καὶ ἐκα-
λοῦντο οὗτοι οἱ ἐντὸς τοῦ φιλήματος. 42. τοιαῦτα ἐν-
τρυφῶν τοῖς ἀνοήτοις διετέλει γυναῖκάς τε ἀνέδην δια-
φθείρων καὶ παισὶ συνών. καὶ ἦν μέγα καὶ εὐκτὸν
ἑκάστῳ, εἴ τινος γυναικὶ προσβλέψειεν· εἰ δὲ καὶ φιλή-
ματος ἀξιώσειεν, ἀθρόαν τὴν ἀγαθὴν τύχην ᾤετο ἕκα-
στος ἐς τὴν οἰκίαν αὐτῷ ἐσρυήσεσθαι· πολλαὶ δὲ καὶ
ηὔχουν τετοκέναι παρ' αὐτοῦ, καὶ οἱ ἄνδρες ἐπεμαρτύ-
ρουν, ὅτι ἀληθῆ λέγουσιν. 43. ἐθέλω δέ σοι καὶ διάλογον
διηγήσασθαι τοῦ Γλύκωνος καὶ Σακερδῶτός [τινος,]

---

codices θεηκολότω ὅς, pro quo Kuhnius θεηκόλῳ ὅς et prorsus recte Coraes: θεηκόλῳ τε, ὅς —, et ibid. V, 15, 8 codices θεηκαλεῶνος, pro quo recte θεηκολεῶνος Schneider (in Lex. s. Θεηκόλος), qui θεοκόλος et θεοκολεῖν formas comparat. cui adsensus Lobeckius ad Phryn. p. 652 vocem βουκόλος post Kuhnium confert. οὓς] οὕσπερ Ψ2 (in rasura). ἐχρῆτο καὶ συγκαθεύδων Ψ2, quod probandum videtur probatumque est Bekkero. ἐχρῆτο συγκαθεύδων ΩΦFM et v. ἐχρήσατο καὶ συγκαθεύδων BΨ. αὑτοῦ Bekker pro αὐτοῦ. κύσαι Jacobitius pro κῦσαι. ἐκαλοῦντο] ἐκ^{η}αλοῦντο F (η pr m. ita F). ἐκαλοῦντο in textu et suprascr. ἐκηλοῦντο M. οὗτοι om Ψ2ΩΦFM (ita M) Ha. adest vulgo et in TV. οἱ om Ψ.

42. τε] δὲ Ψ. ἀναίδην ΨΨ2H. ἐς τὴν BCΨΩF. εἰς τὴν M et v. αὐτῷ Bekker pro αὐτῷ. ἐορυήσεσθαι BΨΨ2. εἰσρυήσεσθαι ΩΦFM et v. ηὔχουν] ηὔχοντο BΨΦ. ηὔσχοντο Y. ἀληθῆ BΨΨ2d. ἀληθῶς diserte 𝔄ΓΩΩ2ΦFMH et v.

43. σακερδῶτός (σακέρδωτός H) τινος τιανοῦ BΨH. τοῦ σακέρδωτος (σακερδῶτος Φ) τινὸς τιανοῦ Ψ2ΩΦFM. τοῦ Σακέρδωτος (σακερδῶτος T) Τιανοῦ τινὸς T et v. τινός, quod e proximis „ὁποίου τινὸς" nasci potuit, ut incerta in codd. sede jactatum uncis inclusi. at quum „Sacerdos" in lingua latina viri nomen notissimum sit, Σακερδῶτός τινος per se non plus habet offensionis quam

*Τιανοῦ ἀνθρώπου, ὁποίου τινὸς τὴν σύνεσιν, εἴσῃ ἀπὸ
τῶν ἐρωτήσεων. ἀνέγνων δὲ αὐτὸν χρυσοῖς γράμμασι*
249 *γεγραμμένον ἐν * Τίῳ ἐν τῇ τοῦ Σακερδῶτος οἰκίᾳ.
εἰπὲ γάρ μοι, ἔφη, ὦ δέσποτα Γλύκων, τίς εἶ; ἔγωγε,
ἦδ' ὅς, Ἀσκληπιὸς νέος. ἄλλος παρ' ἐκεῖνον τὸν πρό-
τερον, ἢ πῶς λέγεις; οὐ θέμις ἀκοῦσαί σε τοῦτό γε.
πόσα δὲ ἡμῖν ἔτη παραμενεῖς χρησμῳδῶν; τρίτον
πρὸς τοῖς χιλίοις. εἶτα ποῖ μεταστήσῃ; ἐς Βάκτρα καὶ
τὴν ἐκεῖ γῆν· δεῖ γὰρ ἀπολαῦσαι καὶ τοὺς βαρβάρους
τῆς ἐπιδημίας τῆς ἐμῆς. τὰ δ' ἄλλα χρηστήρια, τὸ ἐν
Διδύμοις καὶ τὸ ἐν Κλάρῳ καὶ τὸ ἐν Δελφοῖς ἔτι σου
τὸν προπάτορα ἔχει τὸν Ἀπόλλω χρησμῳδοῦντα, ἢ
ψευδεῖς εἰσιν οἱ νῦν ἐκπίπτοντες ἐκεῖ χρησμοί; μηδὲ*

---

infra c. 45: *Δημόστρατός τις* vel hoc Theophili ap. Athen. X p. 417, a *Ἀγρεστίδας τις*, vel (Demetrii) De Elocut. c. 213: *Στρυαγγαῖός τις*, ut Finckhius correxit. *χρυσοῖς γράμμασι*] *γράμμασι χρυσοῖς* BΨ. *σακερδῶτος* BΦ et hic F. *Σακέρδωτος* v. *γάρ μοι*] *δέ μοι* Ψ. *ἔφη* om BΨ. *ὦ δέσποτα*] *ὦδέποτε* H. *ἔγωγε*] ita scripsi. *ἐγώγε* Ψ2. *ἐγὼ δὲ* H. *ἐγώ* v. vide Platonem C. ap. schol. ad Eurip. Hec. v. 821: *Α. οὗτος, τίς εἶ; λέγε ταχύ· (?) τί σιγᾷς; οὐκ ἐρεῖς;* | *Ε. Ἑρμῆς ἔγωγε* —, Aristoph. Avv. v. 70: *ΕΥ. ἀτὰρ σὺ τί θηρίον ποτ' εἶ πρὸς τῶν θεῶν;* | *ΤΡΟ. ὄρνις ἔγωγε δοῦλος*, Acharn. v. 729: *ΔΙ. τί δαὶ φέρεις; ΜΕ. χοίρως ἐγώνγα μυστικάς.* *ἢ πῶς λέγεις;*] ita in prima ed. p. 245 conjeci; libri et v. *πῶς λέγεις*; at nunc illud ipsum *ἢ πῶς λέγεις*; ex uno Ψ2 enotatur, ubi *ἢ* in rasura est. vide Eurip. Hippol. v. 338: *ὃν ἔσχε ταύρου, τέκνον, ἢ τί φῂς τόδε;* Arist. Thesmoph. v. 743: *τρικότυλον, ἢ πῶς; εἰπέ μοι*, Lucian. Hermotim. c. 66: *οὐ μὴν οὐδὲ τοῦτο ἀδύνατον — ἢ τί φῄς;* Parasit. c. 12: *δεῖ — ἀναπληροῦν, ἢ τί φῄς;* priora *ἄλλος παρ' ἐκεῖνον τὸν πρότερον* minime Glyconis sed item Sacerdotis verba esse Solauus viderat. *παραμενεῖς*] *περιμενεῖς* Ψ2H. *εἶτα ποῖ*] *εἶτα πῇ* Φ. *τῆς ἐπιδημίας* BΨΨ2Φ et fortassis H. *ἐπιδημίας* ΩFM et v. *ἔτι σου τὸν προπάτορα ἔχει τὸν ἀπόλλω* BΨ. *ἔχουσι τὸν προπάτορα ἀπόλλω* Ψ2. *ἔχουσι τὸν προπάτορα τὸν Ἀπόλλω* v. *προπάτορα* servat etiam F, pro quo 𝔄 *πατέρα* habet. *ἔχουσι τὸν πατέρα τὸν ἀπόλλωνα* (*ἀπόλλω* Φ) ΩΩ2ΦHa et in margine M. *ἔχουσι τὸν ἀπόλλω* (caeteris omissis) F et in textu M. *χρησμῳδοῦντα, ἢ*] ΩΩ2ΦFM et v. *χρησμοδοῦντα, ἢ* Ψ2. *χρησμοδοτοῦντα, ἢ* d. *ἢ* (omisso *χρησμῳδοῦντα*) BΨ. at hoc participium ut ad rem necessarium delcri plane non potest: quo magis a compluribus nuper deletum esse miror.

τοῦτ' ἐθελήσῃς εἰδέναι· οὐ γὰρ θέμις. ἐγὼ δέ τις ἔσομαι μετὰ τὸν νῦν βίον; κάμηλος, εἶτα ἵππος, εἶτ' ἀνὴρ σοφὸς καὶ προφήτης οὐ μείων Ἀλεξάνδρου. τοιαῦτα μὲν ὁ Γλύκων τῷ Σακερδῶτι διελέχθη. ἐπὶ τέλει δὲ χρησμὸν ἔμμετρον ἐφθέγξατο εἰδὼς αὐτὸν Λεπίδῳ ἑταῖρον ὄντα·

Μὴ πείθου Λεπίδῳ, ἐπεὶ οἱ λυγρὸς οἶτος ὀπηδεῖ.

πάνυ γὰρ ἐδεδίει τὸν Ἐπίκουρον, ὡς προεῖπον, ὥς τινα ἀντίτεχνον καὶ ἀντισοφιστὴν τῆς μαγγανείας αὐτοῦ.

44. * ἕνα γοῦν τινα τῶν Ἐπικουρείων τολμήσαντα διελέγχειν αὐτὸν ἐπὶ πολλῶν τῶν παρόντων ἐς κίνδυνον οὐ μικρὸν κατέστησεν. ὁ μὲν γὰρ προσελθὼν ἔλεγε μεγάλῃ τῇ φωνῇ, σὺ μέν, ὦ Ἀλέξανδρε, τὸν δεῖνα Παφλαγόνα προσαγαγεῖν οἰκέτας αὐτοῦ τῷ ἡγουμένῳ τῆς Γαλατίας τὴν ἐπὶ θανάτῳ ἀνέπεισας, ὡς ἀπεκτονότας τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ παιδευόμενον, ὁ δὲ νεανίσκος καὶ ζῇ καὶ ἐπανελήλυθε σῶς μετὰ τὴν τῶν οἰκετῶν ἀπώλειαν

τοῦτ'] τοῦτο BΦFa. εἶτ' ἀνὴρ F et v. εἶτα ἀνὴρ B. ὁ Γλύκων] ὡς ἑκὼν Ψ. σακερδῶτι BΦ. σακέρδωτι F et v. διελέχθη BFM et fortasse Ψ'Ψ_2Ω. διειλέχθη H. διῃλέχθη v. χρησμὸν] χρησμὸν ἐπιδοὺς Ψ. Λεπίδῳ ἑταῖρον] λεπιδώτερον B. ἐπεὶ οἱ] ἐπεὶ ἡ B. ἐπεὶ ἣ Ψ'Ψ_2Ω. ἐπεὶ ἣ Φ. ἐπειὴ FM. οἶτος] οὗτος ΨΦ, quorum Φ etiam ὀπηδεῖ. Ἐπίκουρον] ἐπικούρειον H.

44. τολμήσαντα διελέγχειν 𝔄. τολμήσαντα καὶ διελέγχειν caeteri et v. particula opus esse recte negat Dindorfius. πολλῶν τῶν παρόντων BΨ. πολλῶν παρόντων Ψ_2ΩΦFM et v. σὺ μὲν BCΨ. οὐ μέν γε 𝔄. σὺ μέντοι F. σὺ μέντοι γε diserte Ψ_2ΩΦM et v. recte a Bekkero e codd. οὐ μὲν editum est, quum ego olim Praef. ad Qu. Luc. p. XXVIII de h. l. errassem. προσαγαγεῖν Ψ_2ΩΦFM et v. προσάγειν BCΨTVY. αὑτοῦ Bekker pro αὐτοῦ.

καὶ ζῇ BΨ et fortassis Ω. ζῇ Ψ_2ΦFM et v. ἐπανελήλυθε ζῶν Ψ_2ΩΦFM et v. ἐπανελήλυθε (omisso ζῶν) BCΨ. correxi ἐπανελήλυθε σῶς —. res apparet et ex eo quod sequitur ἀπώλειαν (qua oppositione primum Homerus Od. δ, 98 utitur) et e locis geminis, ut Luciani De Sacrific. c. 2: τὸ δὲ σῶν ἐπανελθεῖν, Hom. Od. τ, 282: πέμπειν τέ μιν ἤθελον αὐτοὶ | οἴκαδ' ἀπήμαντον, Herodot. III, 124: ἢν σῶς ἀπονοστήσῃ, ibid. IV, 76: ἢν σῶς καὶ ὑγιὴς ἀπονοστήσῃ ἐς ἑωυτοῦ, Terenti (Apollodori) Hecyr. III, 4, 20: si salvus domum | redisset unquam, Plauti (Philemonis) Trinumm. v. 156: nunc si ille huc salvos revenit, reddam suum sibi; | si quid eo fuerit —. τοιοῦτο BΨ. τοιοῦτον caeteri et v.

*θηρίοις ὑπὸ σοῦ παραδοθέντων. τοιοῦτο δέ τι ἐγεγένητο·
ἀναπλεύσας ὁ νεανίσκος εἰς Αἴγυπτον ἄχρι τοῦ Κλύσ-
ματος πλοίου ἀναγομένου ἐπείσθη καὶ αὐτὸς εἰς Ἰν-
δίαν πλεῦσαι, κἀπειδήπερ ἐβράδυνεν, οἱ δυστυχεῖς ἐκεῖνοι
οἰκέται αὐτοῦ οἰηθέντες ἢ ἐν τῷ Νείλῳ πλέοντα διε-*
251 *φθάρθαι τὸν νεανίσκον ἢ καὶ ὑπὸ λῃστῶν (πολλοὶ * γὰρ
ἦσαν αὐτόθι) ἀνῃρῆσθαι, ἐπανῆλθον ἀπαγγέλλοντες αὐ-
τοῦ τὸν ἀφανισμόν. εἶτα ὁ χρησμὸς καὶ ἡ καταδίκη,
μεθ' ἣν ἐπέστη ὁ νεανίσκος διηγούμενος τὴν ἀποδη-
μίαν. ὁ μὲν ταῦτα ἔλεγεν,* 45. *ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ἀγα-
νακτήσας ἐπὶ τῷ ἐλέγχῳ καὶ μὴ φέρων τοῦ ὀνείδους τὴν
ἀλήθειαν ἐκέλευε τοὺς παρόντας λίθοις βάλλειν αὐτόν,
ἢ καὶ αὐτοὺς ἐναγεῖς ἔσεσθαι καὶ Ἐπικουρείους κληθή-
σεσθαι. τῶν δὲ βάλλειν ἀρξαμένων Δημόστρατός τις
ἐπιδημῶν [ἀπὸ] τοῦ Πόντου πρῶτος περιχυθεὶς ἐρρύ-*

δέ τι] *δέ τοι* Ψ. *ἐγεγένετο* Ψ_2. *γεγένηται* ΨC. *ἀναπλεύσας* Ψ_2ΩΦFM et v. *ἀποπλεύσας* ΨBCd. *εἰς Αἴγυπτον — εἰς Ἰνδίαν*] *ἐς* bis BΨ. *κἀπειδήπερ ἐβράδυνεν*] *κἀπειδὴ παρεβράδυνεν* BCΨΦ. *πολλοὶ γὰρ* BCΨd. *πολλοὶ δὲ* Ψ_2ΩΦFM et v. *τότε ἦσαν* Ψ solus. *ἦσαν τότε* caeteri libri et v, quod utrumque rei juxta repugnat. hodie correxi: *ἦσαν αὐτόθι*, sicut omnes libri in l. simillimo Adv. Indoct. c. 12: *ἄχρι δὴ συνελθόντας τοὺς κύνας πρὸς τὸν ἦχον (πολλοὶ δὲ ἦσαν αὐτόθι) διασπάσασθαι αὐτόν*. in prima edit. p. 246 non recte ego quidem solum mutavi interductum, attamen vitium ipsum jam tunc ab me certo monstratum nemo ac ne Seidler quidem ad edit. Jacobi sui p. 84 attendit. *ἀπαγγέλλοντες*] *ἀπαγγέλοντες* HF.

45. *καὶ Ἐπικούρους κληθήσεσθαι* pr M et v. haec tria verba om BΨ. pro eis *καὶ ἐπικούρους κριθήσεσθαι* Φ. recte *καὶ Ἐπικουρείους κληθήσεσθαι* F et correctus M et (si fides silentio) ΩΨ_2. quae quum post v. *ἔσεσθαι* ob homoeoteleuton excidissent, postea non uno modo suppleta sunt. bene Solanus *Ἐπικουρείους* conjecerat apte collato infra c. 46 fin. Solano adsensus ego in Ep. Cr. p. XLVIII praeterea supra c. 44 init. contuli. *Δημόστρατός τις*] *τις* om Ψ. *ἐπιδημῶν τῷ Πόντῳ*, corrector M et v. *ἐπιδημῶν τὸν πόντον* Φ. *ἐπιδημῶν τοῦ πόντου* ΨΨ_2ΩBCTUVHF et pr M. ex bis F comma habet post *πόντου*, C post *ἐπιδημῶν*. vulgata, quam in ed. pr. p. 246 collato infra c. 57 *τοῦ Πόντου* servavi, rei parum convenit. isto modo *ἐπιδημῶν τῇ Παφλαγονίᾳ* exspectes. in Paphlagonia enim haec acta esse ex inferioribus *τῆς Παφλα-*

σατο τοῦ θανάτου τὸν ἄνθρωπον μικροῦ δεῖν καταλευσθέντα, πάνυ δικαίως. τί γὰρ ἔδει μόνον φρονεῖν ἐν τοσούτοις μεμηνόσι καὶ παραπολαῦσαι τῆς Παφλαγόνων μωρίας; καὶ τὰ μὲν κατ' ἐκεῖνον τοιαῦτα· 46. εἰ δέ τινι τῶν προσκαλουμένων κατὰ τάξιν τῶν χρησμῶν (πρὸ μιᾶς δὲ τοῦτο τοῦ θεσπίζειν * ἐγίγνετο,) ἐρομένου τοῦ 252
κήρυκος εἰ θεσπίζει τῷδε, ἀνεῖπεν ἔνδοθεν· ἐς κόρακας, οὐκέτι τὸν τοιοῦτον οὔτε στέγη τις ἐδέχετο οὔτε πυρὸς ἢ ὕδατος ἐκοινώνει, ἀλλ' ἔδει γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνεσθαι ὡς ἀσεβῆ καὶ ἄθεον καὶ Ἐπικούρειον, ἥπερ ἦν ἡ μεγίστη λοιδορία. 47. ἓν δ' οὖν καὶ γελοιότατον ἐποίησεν ὁ Ἀλέξανδρος· εὑρὼν γὰρ τὰς Ἐπικούρου κυρίας δόξας, τὸ κάλλιστον, ὡς οἶσθα, τῶν βιβλίων, καὶ τὰ κεφαλαιώδη περιέχον τῆς τἀνδρὸς σοφίας δόγματα, κομίσας ἐς

γόνων μωρίας certo sequitur. quae regiones quum ab historicis tum a nostro supra c. 41 init. plerumque distinctae sunt. nihilo verius codd. *τοῦ πόντου* vel *τὸν πόντον*. quare supplevi: *ἐπιδημῶν* [*ἀπὸ*, pro quo possis etiam *ἐκ*] *τοῦ Πόντου* h. o. „qui ex Ponto forte aderat.“ ex Ponto patria sua venerat in Paphlagoniam. *ἐρύσατο* ΨΨ2H. *πάνυ* om BΨ. *ἔδει μόνον* BΩΦFM et v. *μόνον ἔδει* Ψ. om *μόνον* Ψ2H. vide De Conscr. Hist. c. 3 fin. et ibid. c. 4 init. *ἐν* om Ψ.

46. *τινι τῶν προσκαλουμένων*] ita conjeci. *τινων προσκαλουμένων* C. *τινα προσκαλουμένων* BΨ. *τινι προσκαλουμένων* v. et fortasse ΦM. *τινι προσκαλουμένῳ* ΩΨ2HF, quod Dindorfio placuit. *πρὸ μιᾶς*] *παρανομίας* BΨ. *τοῦτο* om Ψ2. *τοῦ* om H. *θεσπίζειν*] *θεσπίζει* H. *ἐγίγνετο*] *ἐγίνετο* Φ. *ἐγένετο* B. *ἐρομένου* Seager l. l. p. 251 conjecit, recte probante Dindorfio. libri *καὶ ἐρομένου*. *θεσπίζει, τῶδε* F (ita F). *θεσπίζει. τῷ δὲ* ΦΨΩBCMa. *θεσπίζει, ὁ δὲ* Ψ2. *θεσπίζοι, τῷ δὲ* v. recte Guelferbytanus *τῶδε* (i. e. *τῷδε*), quod cum verbo *θεσπίζει* conjungendum esse Seager vidit. eadem syntaxi Euripides utitur in Andromache v. 1162 et in Phoenissis v. 1598, utuntur Aeschylus aliique. hic tamen exspectes: *εἰ θεσπιεῖ τῷδε*. *ἀνεῖπεν* BΨΩ et v. *ἀνειπεῖν* ΦHFM. *ἀνείποι* Ψ2. *ἔνδοθεν*] *ἔνθον* Ψ. *ἔνδον* BC. *οὔτε* om Ψ. pro eo *οὐ* H p m. *στέγη* v. *στύγη* Ψ2. optime *στέγῃ* correxit Valckenarius ad Hippol. v. 82 ante Struvium L. L. p. 246. *οὔτε*] *οὐ* H pm. *πρὸ γῆς*] *πρὸς γῆς* F et in scholio cod. Parisinus. *ἐλαύνεσθαι*] *ἐλαύνοντα* Ψ. *ὡς* om Ψ2.

47. *δ' οὖν*] libri *γοῦν*. *καὶ* om Ψ. *κυρίας* om 𝔄ΩF et m pr M, in quo supra scriptum. *ὡς* om BΨ. *κεφαλαιῶδες*

τὴν ἀγορὰν μέσην ἔκαυσεν ἐπὶ ξύλων συκίνων ὡς δῆθεν αὐτὸν καταφλέγων, καὶ τὴν σποδὸν ἐς τὴν θάλατταν ἐξέβαλεν ἔτι καὶ χρησμὸν ἐπιφθεγξάμενος·

253 * Πυρπολέειν κέλομαι δόξας ἀλαοῖο γέροντος.

οὐδ' εἰδὼς ὁ κατάρατος, ὅσων ἀγαθῶν τὸ βιβλίον ἐκεῖνο τοῖς ἐντυγχάνουσιν αἴτιον γίγνεται καὶ ὅσην αὐτοῖς εἰρήνην καὶ ἀταραξίαν καὶ ἐλευθερίαν ἐνεργάζεται, δειμάτων μὲν καὶ φασμάτων καὶ τεράτων ἀπαλλάττον καὶ ἐλπίδων ματαίων καὶ περιττῶν ἐπιθυμιῶν, νοῦν δὲ καὶ ἀλήθειαν ἐντιθὲν, καὶ καθαῖρον ὡς ἀληθῶς τὰς γνώμας οὐχὶ δᾳδὶ καὶ σκίλλῃ καὶ ταῖς τοιαύταις φλυαρίαις, ἀλλὰ λόγῳ ὀρθῷ καὶ ἀληθείᾳ καὶ παρρησίᾳ. 48. ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις ἕν τι καὶ μέγιστον τόλμημα τοῦ μιαροῦ ἀνδρὸς ἄκουσον·

(κεφαλεῶδες d) — τὰ δόγματα B et edd. veteres, praeterea eo allu-
dit κεφαλὴ καὶ πόδες — τὰ δόγματα Ψ. κεφαλαιώδη — τὰ δόγ-
ματα Ψ2ΩΦHFMa, qnod non est graece dictum. cerrexi interim
τὰ κεφαλαιώδη — δόγματα. at in antiqua scriptura κεφαλαιῶδες
latet κεφαλαιωδέστατα, qni superlativus in Pseudologista c. 10 et
alibi exstat. scripserat Lucianus: τὰ κεφαλαιωδέστατα — δόγματα,
id qued recipere debebam. articulus etiam ab Cobeto V. L. p. 297
transpositus est, etsi male conjecit: τὰ κεφαλαιώδη, verbis τὰ δόγ-
ματα plane deletis. ne Solanus quidem recte κεφαλαιωδῶς veluit
caeteris servatis. κομίσας] κομίσαι BC. κομισθῆναι Ψ. ἐς]
κατὰ Ψ. εἰς F. ἔκαυσεν] ἐκέλευσεν BCΨ. ἐς τὴν θάλατταν]
BΨ. ἐς θάλατταν ΩΨ2. ἐς θάλασσαν ΦFM et v. ἐξέβαλεν]
λ
ἐξέβαλλεν BΩM et qui ἐξέβαλεν H. οὐδ' Ψ2ΦH. οὐδὲ BΨΩ.
οὐκ FM et v. ὅσων] οἵων BΨ. ἐντυγχάνουσιν BΨF. ἐντυ-
χοῦσιν Ψ2ΩΦM et v. ἐνεργάζεται] ἐργάζεται F. ὡς ἀληθῶς]
ὡς om BΨ. οὐχ ὑπὸ δᾳδὶ (διδὶ Γ) 𝔄ΓΨ2ΩΦHFM et v. οὐχ
ὕδατι RΨBCTV et marg. Ald. Ven. οὐχ ὑπὸ ὕδατι UYd. eppo-
sitio concinna dativum simplicem reqnirit. hinc jam Reitzius οὐ
δᾳδὶ, prorsus recte antem Bekker οὐχὶ δᾳδὶ emendarunt. vero
proximi due sunt errores οὐχ ὕδατι atque οὐχ ὑπὸ δᾳδί. similiter
similis l. cerruptus est Dienis Chrys. Or. XLVIII p. 536 M (II
p. 613 Emper.): ἀλλά μοι δοκεῖ περικαθάραντας τὴν πόλιν μὴ
σκίλλῃ μηδὲ δᾳδὶ (ita optime Baguetius: libri μηδὲ ὕδατι),
πολὺ δὲ καθαρωτέρῳ χρήματι, τῷ λόγῳ —. σκίλλῃ] σκύλλῃ
Ψ2 et (υ in rasura) H. σκλήλλῃ V. ὀρθῷ om B. *

48. ἔχων γὰρ οὐ μικρὰν ἐπίβασιν ἐπὶ τὰ βασίλεια καὶ τὴν αὐλὴν καὶ τὸν Ῥουτιλλιανὸν εὐδοκιμοῦντα πάροδον διαπ. v. ἔχων

ἔχων γὰρ οὐ μικρὰν ἐπίβασιν ἐπὶ τὰ βασίλεια καὶ τὴν αὐλὴν τὸν Ῥουτιλιανὸν εὐδοκιμοῦντα, διαπέμπεται χρησμὸν τοῦ * ἐν Γερμανίᾳ πολέμου ἀκμάζοντος, ὅτε ὁ 254 θεὸς Μάρκος ἤδη τοῖς Μαρκομάνοις καὶ Κουάδοις συνεπλέκετο. ἠξίου δὲ ὁ χρησμὸς δύο λέοντας ἐμβληθῆναι ζῶντας ἐς τὸν Ἴστρον μετὰ πολλῶν ἀρωμάτων καὶ θυσιῶν μεγαλοπρεπῶν. ἄμεινον δὲ αὐτὸν εἰπεῖν τὸν χρησμόν·

Ἐς δίνας Ἴστροιο διιπετέος ποταμοῖο
ἐσβαλέειν κέλομαι δοιοὺς Κυβέλης θεράποντας,
θῆρας ὀρειτρεφέας, καὶ ὅσα τρέφει Ἰνδικὸς ἀὴρ
ἄνθεα καὶ βοτάνας εὐώδεας· αὐτίκα δ' ἔσται
νίκη καὶ μέγα κῦδος ἅμ' εἰρήνῃ ἐρατεινῇ.

γενομένων δὲ τούτων, ὡς προσέταξε, τοὺς μὲν λέοντας διανηξαμένους ἐς τὴν πολεμίαν οἱ βάρβαροι ξύλοις κα-

---

γὰρ (γοῦν F) οὐ μικρὰν ἐπίβασιν ἐπὶ τὰ βασίλεια καὶ τὴν αὐλὴν καὶ τὸν ῥουτιλλιανὸν (ῥυτιλλιανὸν Φ) εὐδοκιμοῦντα διαπ. Ψ2ΩΦ HFMa. πάροδον om etiam 𝔄Γ. εὐδοκιμοῦντα πάροδον om ST. ἔχων γὰρ οὐ μικρὰν ἐπὶ (γὰρ οὐ μιαρὰν ἐπὶ V. γὰρ ἐπὶ mediis omissis Ψ) τὰ βασίλεια καὶ τὴν αὐλὴν τὸν ῥουτιλιανὸν (ῥουτιλλιανὸν ΨV) εὐδοκιμοῦντα πάροδον διαπ. BΨV. aut etiam T codex om καὶ ante τὸν Ῥουτιλιανὸν aut haec conjectura fuit Pelleti. quum v. ἐπίβασιν ante ἐπὶ excidisset, male pro eo πάροδον insertum est, quod supplementum jure deleverunt Jensius, Guyetus, Gesner, Reitzius, Seidler (ad ed. Jac. p. 90) et Burmeister Quaestt. crit. p. 45 sq. et ab Seidlero quidem Burmeisteroque deleta etiam καὶ ante τὸν omnia recte scripta erant. at Jacobitius, Bekker et Dindorfius vocem ἐπίβασιν omiserunt servato isto πάροδον, quod fieri vel inepta ejus quod est πάροδον collocatio vetat. ἔχειν ἐπίβασιν latino „aditum habere“ dixit Caesar De B. G. V, 41. omnino de aditu etiam πάροδος ponitur (ut ab J. Lydo De Mens. IV, 18 p. 61 B: ἔνθα γίνεται αὐτῷ πάροδος ἐπὶ τὴν βασιλείαν); attamen v. ἐπίβασις potius dici solet de „aditu insidioso“, velut ab Herodoto VI, 61 et Appiano Civ. I, 37, quae notio ab h. l. non prorsus abhorret. Γερμανίᾳ] γερμανείᾳ Φ. γερμονοίᾳ 𝔄.

ὅτε ὁ θεὸς Jacobitius. ὅτε ὁ C. ὁ θεὸς BΨ. ὅτε θεὸς plerique et v. Κουάδοις] Κοάδοις Ψ2. διιπετέος Vorstius et BCΨΨ2ΩΦHFM. διηπετέος v. ἐσβαλέειν BCΨΨ2ΩHFMd. ἐμβαλέειν v. de Φ siletur, quasi ἐμβαλέειν habeat. δοιοὺς] δυοὺς Φ. ὀρειτρεφέας] ὀριτροφέας Φ. ὀριτρεφέας BCHΩ. θῆρας ὀρειτρεφέας om F. ἅμ'] ἄμ' F. εἰρήνῃ τ' ἐρατείνῃ (sic) Ψ.

διανηξαμένους BCΨ. ἐκνηξαμένους Ψ2ΩΦHFM et v. ἐγένετο]

τειργάσαντο, ὥς τινας κύνας ἢ λύκους ξενικούς. αὐτίκα δὲ τὸ μέγιστον τραῦμα τοῖς ἡμετέροις ἐγένετο δισμυρίων που σχεδὸν ἀθρόων ἀπολομένων. εἶτ' ἐπηκολούθησε τὰ περὶ Ἀκυληΐαν γενόμενα καὶ ἡ παρὰ μικρὸν ἐκείνης τῆς πόλεως ἅλωσις. ὁ δὲ πρὸς τὸ ἀποβεβηκὸς τὴν Δελφικὴν ἐκείνην ἀπολογίαν καὶ τὸν τοῦ Κροίσου χρησμὸν ψυχρῶς παρῆγε· νίκην μὲν γὰρ προειπεῖν τὸν θεόν, μὴ μέντοι δηλῶσαι, Ῥωμαίων ἢ τῶν πολεμίων. 49. ἤδη δὲ πολλῶν ἐπὶ πολλοῖς ἐπιρρεόντων καὶ τῆς πόλεως ὑπ' αὐτῶν θλιβομένης καὶ ὑπὸ τοῦ πλήθους τῶν ἐπὶ τὸ χρηστήριον ἀφικνουμένων * τὰ ἐπιτήδεια διαρκῆ μὴ ἐχούσης, ἐπινοεῖ τοὺς νυκτερινοὺς καλουμένους χρησμούς· λαμβάνων γὰρ τὰ βιβλία ἐπεκοιμᾶτο ὡς ἔφασκεν αὐτοῖς

ἐγίνετο Ψ'₁. δυομυρίων F edd. vett. ἀθρόων Ψ₁Φ et v. om Ψ. pro eo ἀθρόον 𝔄ΓΒΩΗFM. ἀπολομένων] ἀπολλομένων Φ. ἀπολλυμένων Ψ. εἶτ' pro εἶτα Bekker. ἐπηκολούθησε ΒΨ. ἠκολούθησε plerique et v. ἐκείνης τῆς πόλεως ΒΨ. τῆς πόλεως ἐκείνης Ψ₁ΩΦΗFM et v. παρῆγε] ἀνῆκε Ψ. προειπεῖν] προοειπεῖν Ψ'₁Η.

49. πολλῶν ἐπιρρεόντων ΦΗFM et v. fortassis etiam ΩΨ'₁, quibus ἐπὶ πολλοῖς tacito contributa sunt. πολλῶν ἐπεορεόντων Υ. πολλῶν ἐπὶ πολλοῦ ἐπεορεόντων RT. πολλῶν ἐπὶ πολλοῖς ἐπεορεόντων (ἐπειορεόντων Ψ) ΒCΨV. quum in prima ed. p. 248 πολλῶν ἐπὶ πολλοῖς ἐπιρρεόντων recte emendassem: tamen ab aliis postea π. ἐ. π. ἐπεορεόντων male editum est. neque aptum verbum est ἐπεορεῖν et ex codicum RT errore natum. nam de hominum turba quae aliquo confluat (ut h. l. ad Alexandrum) non ἐπεορεῖν sed ubique ἐπιρρεῖν usurpatur, ut in Il. λ', 724 et in dictione Platonica ὁ ὄχλος ἐπιρρεῖ, cujus e Luc. Jov. Trag. c. 4 med. aliisque exempla Wyttenbachius Ep. Crit. p. 237 ed. Lips. collegit. nostro l. simillima haec sunt Xenoph. Cyrop. VII, 5, 39: ὁ δ' ὄχλος πλείων καὶ πλείων ἐπέρρει (sc. ad Cyrum). τῆς πόλεως ὑπ' αὐτῶν] ita correxi. libri τῆς πόλεως αὐτῶν. continuo ὑπὸ subsequitur, quo facilius idem h. l. excidere potuit. Bekker librorum scriptura bene offensus αὐτῷ pro αὐτῶν conjecit, additamento inutili. libri θλιβομένης ὑπὸ τοῦ π. τ. ἐ. τ. χ. ἀφικνουμένων καὶ τὰ —. at si cummaxime ὑπ' αὐτῶν recte scripsi: necessario sequitur vocem καὶ post θλιβομένης addendam eandemque post ἀφικνουμένων delendam esse, ut supra posui. verba ὑπὸ τοῦ πλήθους „prae multitudine" significant, ut in Arist. Nubib. v. 855: ὑπὸ πλήθους ἐτῶν. ἔφασκεν αὐτοῖς] ἔφασκεν αὐτὸς 𝔄. παρα

καὶ ὡς ὄναρ παρὰ τοῦ θεοῦ ἀκούων ἀπεκρίνετο, οὐ μέντοι σαφεῖς τοὺς πολλούς, ἀλλ' ἀμφιβόλους καὶ τεταραγμένους, καὶ μάλιστα εἴ ποτε θεάσαιτο περιεργότερον τὸ βιβλίον κατεσφραγισμένον. οὐ γὰρ [λύειν] παρακινδυνεύων τὸ ἐπελθὸν ἄλλως ὑπέγραφε χρησμοῖς πρέπειν καὶ τὸ τοιοῦτον οἰόμενος. καὶ ἦσάν τινες ἐξηγηταὶ ἐπὶ τούτῳ καθήμενοι καὶ μισθοὺς οὐκ ὀλίγους ἐκλέγοντες παρὰ τῶν τοὺς τοιούτους χρησμοὺς λαμβανόντων ἐπὶ τῇ ἐξηγήσει καὶ διαλύσει αὐτῶν. . . . . καὶ τοῦτο αὐτῶν

τοῦ θεοῦ] *περὶ τοῦ θεοῦ* Ψ. *παρὰ θεοῦ* 𝔄. *ἀπεκρίνετο*] *ἀπεκρίνατο* B. *ἀλλ' ἀμφιβόλους* BΨ. *ἀλλὰ καὶ ἀμφιβόλους* Ψ𝔷ΩΦHFM et v. *τὸ βιβλίον κατεσφραγισμένον* Ψ𝔷ΩΦHFM et v. *κατεσφραγισμένον τὸ βιβλίον* BΨ. *οὐ γὰρ παρακινδυνεύων* (*παρακινδυνεῦον* H) Ψ𝔷ΩΦHFM et (?) B et v. *οὐ γὰρ παρακίνδηνον* R. *οὐ γὰρ παρακινῶν* ΨT (ita T, non U) V. dubitant, quod periculum vitarit aperiendi an errandi, obliti omnes ipsam aperiendi notionem diserte addendam fuisse. nam etsi v. *παρακινδυνεύειν* etiam absolute positum „periclitari“ significat, ut in Icaromenippo c. 22: tamen et plerumque cum infinitivo jungitur et h. l. ipsa sententia supplementum meum postulat: *οὐ γὰρ [λύειν] παρακινδυνεύων*. refertur enim hoc ad superiora: *περιεργότερον τὸ βιβλίον κατεσφραγισμένον*. quid quod in locis gemellis haec ipsa notio constanter addita est, veluti supra c. 20, c. 21 med., c. 32 init. et infra c. 51. verbum *λύειν* in primo codice legi amplius non potuit ideoque primum fortasse cum lacunae signo, mox autem sine hoc signo plane omissum est. proxima quoque in primo codice tam obscuro scripta erant, ut literis ex parte evanidis in *παρακινῶν τὸ ἔδεθλον* vel *παρακίνδηνον τὸ ὑπελθὸν* degenerarent.

τὸ ἐπελθὸν d et quod vix credo Ψ𝔷. *τὸ ὑπελθὸν* 𝔄ΓΩΦHFM et v. *τὸ ἔδεθλον* BΨR et marg. Ald. *τὸ ἔδελθον* V. ob malam scripturam *τὸ ὑπελθὸν* Dindorfius II p. XIII cum crasi *τοὐπελθὸν* maluit. at *ὑπελθὸν* potius ortum videtur e proximo *ὑπέγραφε*, ubi vicissim *ἐπέγραφε* variatur. *ἄλλως*] *ἀλλ' ὡς* Ψ. *ὑπέγραφε*] *ἐπέγραφε* B (ita Schubartus recte) et Ψ et marg. Ald. *πρέπειν* Bekker. libri omnes *πρέπον*. *καὶ τὸ τοιοῦτον*] *κατὰ τὸ τοιοῦτον*

ὀιο

BΨ. *οἰόμενος*] *ιώμενος* (supra m pr) F. *ἐπὶ τούτῳ* Ψ𝔷ΩFM et v. *ἐπὶ τοῦτο* ΓBΨΦH. *λαμβανόντων* BΨ. *ὑπολαμβανόντων* 𝔄ΓΨ𝔷ΩΦFM et v. *ἀπολαμβανόντων* H, ut in prima ed. p. 249 e Pelleti conjectura positum est. *καὶ τοῦτο αὐτῶν*] ante haec verba lacunae signa posui. primum enim nunc verba *ἐτέλουν γὰρ κτέ.*, unde Alexandrum hos interpretum reditus magno elocasse

τὸ ἔργον ὑπόμισθον γίγνεται· ἐτέλουν γὰρ οἱ ἐξηγηταὶ τῷ Ἀλεξάνδρῳ τάλαντον Ἀττικὸν ἑκάτερος. 50. ἐνίοτε δὲ μήτε ἐρομένου τινὸς μήτε πεμφθέντος, ἀλλ' οὐδ' ὅλως ὄντος ἐχρησμῴδει πρὸς ἔκπληξιν τῶν ἀνοήτων, οἷον καὶ τοῦτο·

Δίζεαι ὅστις σὴν ἄλοχον μάλα πάγχυ λεληθὼς
Καλλιγένειαν ὑπὲρ λεχέων σαλαγεῖ κατὰ δῶμα;
δοῦλος Πρωτογένης, τῷ δὴ σύ γε πάντα πέποιθας.
ὤπυιες γὰρ ἐκεῖνον, ὁ δ' αὖθις σὴν παράκοιτιν,
256 *ἀντίδοσιν ταύτην, ὕβρεως χάριν, ἀνταποτίνων.

---

patet, mire pngnant cnm his snpra c. 23 fin. καὶ ἐξηγητὰς ἅπασιν ἔνεμεν κτέ., in quibus Alexander exegetas mercede conductos habnisse dicitur. tnm Cobetus V. L. p. 254, cui ἕκαστος scribenti non adsentior, tamen in v. ἑκάτερος recte obbaesit, qnnm praecesserit τινὲς ἐξηγηταί, nt primum non dno fuisse videantur sed plures. jam offendunt iterata καὶ et αὐτῶν (καὶ διαλύσει αὐτῶν. καὶ τοῦτο αὐτῶν), offendit denique, quod nunc antiquae scripturae ὑπόμισθον γίγνεται locus nullus est. verba desunt compluscula, quae ita fere suppleo: — καὶ διαλύσει αὐτῶν. [καὶ τὸ μὲν πρῶτον ὑπ' αὐτοῦ μάλιστα παρετρέφοντο, ὕστερον δὲ περιμαχήτου ἤδη τοῦ πράγματος ὄντος δύο ἐξηγηταὶ χειροτονοῦνται,] καὶ τοῦτο αὐτῶν τὸ ἔργον ὑπόμισθον γίγνεται. ceterum mnlto ante Alexandrum tales oraculorum interpretes jam instituti erant. nam et Delphici exegetae a Pausania X, 10, 3 et Amphiarai oracnlorum interpres ab eodem scriptore I, 34, 3 memorati sunt. tum Lampo Atheniensis oracula interpretari solebat: nam Eupolidis comici verba „Λάμπων οὐξηγητής" Antiatticista Bekkeri p. 96, 18 bene hoc modo explicnit: μάντις γὰρ ἦν καὶ χρησμοὺς ἐξηγεῖτο. sed veterrimi oraculorum interpretes utrum id privatim tantum factitarint, an partim etiam pnblice electi fuerint, nescio. fuerunt tamen etiam publici exegetae, qui longe alio modo religiones curarent auctore Timaeo Lex. Plat. p. 109 (= 93): Ἐξηγηταί: τρεῖς γίνονται Πυθόχρηστοι —. ὑπόμισθον] ὑπὸ μισθὸν FM. γίγνεται C. γίνεται BΨ. ἦν Ψ₂ΩΦHFM et v.

50. οὐδ' ὅλως Bekker pro οὐδὲ ὅλως. δίζεαι] δίζεται Φ. σὴν] ἣν H. σαλαγεῖ B et fortasse Ψ. σαλάγει plerique et v. om hoc verbum F et m pr M, nbi corrector in marg. σαλάγει habet. Hesychius, Σαλαγεῖ: ταράσσει. πρωτογένης B et fortasse Ψ. πρωτογενής F et plerique et v. σύ γε πάντα] οὐ τὰ πάντα BΨ. ὤπυιες Φa. ὤπυες FM et v. ἐκεῖνον] ἐκείνην Ψ. ὁ δ'] ὃ δ' F. ὅδ' v. ante Lehmannum. χάριν ἀνταποτίνων

ἀλλ' ἐπὶ σοὶ καὶ φάρμακ' ἀπ' αὐτῶν λυγρὰ τέτυκται,
ὡς μήτ' εἰσαΐῃς μήτ' εἰσοράᾳς ἃ ποιοῦσιν.
εὑρήσεις δὲ κάτω ὑπὸ σῷ λέχει ἀγχόθι τοίχου
πρὸς κεφαλῆς· καὶ σὴ θεράπαινα σύνοιδε Καλυψώ.

τίς οὐκ ἂν Δημόκριτος διεταράχθη ἀκούσας ὀνόματα καὶ τόπους ἀκριβῶς, εἶτα μετ' ὀλίγον κατέπτυσεν ἂν συνεὶς τὴν ἐπίνοιαν αὐτῶν. 51. (vulgo 52) ἄλλοτε πάλιν οὔτε παρόντι οὔτε ὅλως τινὶ ὄντι ἔφη ἄνευ μέτρου, ἀναστρέ-

(possis etiam ἀνταποτίων) ita correxi. ἄχαριν ἀποτίνων C. ἀκαρὴν ἀποτείνων (ἀποτίνων Ψ) BΨ. ἰδίας ἀποτίνων (ἀποτείνων F) Ψ₂ΩΦH (ita H) FM et v. σοὶ καὶ φάρμακ' Bekker. σοὶ φάρμακ' Ψ et cum lacuna (post σοὶ) B. σοὶ δὴ φάρμακ' Ψ₂ΩΦHFM et v. εἰσαΐῃς Belinus et habet Φ εἰσαίῃς. ἐσαΐοις BΨ. εἰσαΐοις caeteri et v. in prima ed. p. 249 εἰσαΐοις μήτ' εἰσοράοις volui idque aliis probavi. certe aut subjunctivo aut optativo bis opus est. εἰσοράᾳς Ψ₂ΦHFM et v. ἐσοράας BΨΩ. σῷ λέχει plerique etiam Ψ et v. τῷ λέχει B solus. ὀνόματα] τὰ ὀνόματα Y. κατέπτυσεν ἂν] ἂν κατέπτυσε (κατέπτυσεν Ψ) BΨ. qua lectione adjutus ita corrigo: εἶτα μ. ὀ. [οὐκ] ἂν κατέπτυσε —;

51 (vulgo 52). libri hoc ordine: τὴν ἐπίνοιαν αὐτῶν. 51. ἀλλὰ καὶ βαρβάροις — λείψει φάος. 52. ἄλλως πάλιν οὔτε — δέδενται ληφθέντες. 53. ὀλίγους δὲ —. dixi in prima ed. p. 249, hoc caput quod vulgo est 52 duce Gesnero partim etiam Wielandio transponendum esse. antecedit enim (vulgo c. 51) oraculum lingua datum barbara, cum quo nostrum (vulgo c. 52) ut graece scriptum minime cohaeret. et Gesner quidem potius oracula c. 50 et c. 52 conjungi debere ex eo tantum conclusit, quod utrumque personarum nominibus distinctum sit. qui etiam haec addere poterat, primum haec ambo oracula graeco sermone scripta esse, deinde πρὸς ἔκπληξιν τῶν ἀνοήτων, quae c. 50 leguntur, non minus in alterum oraculum c. 52 cadere, tum utrobique singula adeo verba convenire c. 50: „ἀλλ' οὐδ' ὅλως ὄντος et c. 52: οὔτε ὅλως τινὶ ὄντι, praeterea c. 52 init. ἄλλοτε πάλιν, quum ad initium c. 50 ἐνίοτε δὲ referatur, ut de simili re dictum continuo subsequi debere. adjice quod ordo vulgatus poscit, ut c. 53 init. post v. δοθέντων contra omnes libros vocem χρησμῶν addas, quae vulgo non praecedit: at secundum meam transpositionem v. χρησμῶν tacito suppletur. denique res ipsa poscit, ut c. 51 fin. ὁ τῷ Σκύθῃ δοθεὶς χρησμὸς et c. 53 init. καὶ τῶν ἐμοὶ δοθέντων, quae ambo inter se opponuntur, non alienis rebus interrumpantur, sed perpetuo ordine se excipiant. tamen et Gesner et ego in ed. pr. in eo erravimus, quod c. 52: ἄλλως — ληφθέντες sub finem c. 50 post v.

φειν ὀπίσω· ὁ γὰρ πέμψας σε τέθνηκεν ὑπὸ τοῦ γείτονος Διοκλέους τήμερον, ληστῶν ἐπαχθέντων Μάγνου καὶ Κέλερος καὶ Βουβάλου, οἳ καὶ ἤδη δέδενται ληφθέντες.

52. (vulgo 51) *ἀλλὰ καὶ βαρβάροις πολλάκις ἔχρησεν, εἴ τις τῇ πατρίῳ ἔροιτο φωνῇ, Συριστὶ ἢ Κελτιστί, οὐ ῥᾳδίως ἐξευρίσκων τινὰς ἐπιδημοῦντας ὁμοεθνεῖς τοῖς δεδωκόσι. διὰ τοῦτο καὶ πολὺς ὁ ἐν μέσῳ χρόνος ἦν τῆς τε δόσεως τῶν βιβλίων καὶ τῆς χρησμῳδίας, ὡς ἐν τοσούτῳ κατὰ σχολὴν λύοιντό τε οἱ χρησμοὶ ἀσφαλῶς*
257 *καὶ εὑρίσκοιντο οἱ ἑρμηνεῦσαι * δυνάμενοι ἕκαστα, οἷος καὶ ὁ τῷ Σκύθῃ δοθεὶς χρησμὸς ἦν·*

Μορφεῦ μάργουλος ἰσχιάγχνε χίψι φάος δᾶ.

Καλυψώ ab nobis positum est. immo c. 52 post finem c. 50 sive post verba *τὴν ἐπίνοιαν αὐτῶν* locandum est, quo facto haec duo oracula non minus bene inter se cohaerent. est enim haec medicina longo profecto lenior. caput 52 primo omissum est ob homoearcta *ἄλλως* (*ἄλλοτε*) *πάλιν*, quum scribae oculus ad c. 51 (vulgo) init: *ἀλλὰ καὶ βαρβάροις πολλάκις* transiluisset; postea autem errore cognito haec verba in margine primum suppleta sunt ac tum loco reposita alieno. *ἄλλοτε πάλιν*] ita correxi. *ἄλλο πάλιν* Ψ. *ἄλλος πάλιν* Ψ2BV. *ἄλλως πάλιν* ΩΦHFMa et v. *ὅλως* Ψ2ΩΦHFM et v. *ἄλλῳ* ΨBRTV. *ἄλλως* Y. *ἔφη* om BΨ. *πέμψας σε*] σε om BΨ. *ληστῶν*] *καὶ τῶν* C. *τῆς τῶν* BΨ. *ἐπαχθέντων* CBΨHTVY. *προσελθόντων* Ψ2ΩΦFM et v. *Μάγνου* 𝔄ΓCBΨΨ2ΩΦHFM. *Μάγγου* v.

52 (vulgo 51). *ἀλλὰ — ἔχρησεν*] ejusdem generis exemplum habet Herodotus VIII, 135. nam hic quoque Alexander veterum oraculorum calliditatem imitatus est. *πατρίῳ*] *πατρῴᾳ* Φ. *ἔροιτο φωνῇ* Φ et plerique et v. *φωνῇ ἔροιτο* BΨ. *Συριστὶ ἢ Κελτιστί* Φ et plerique et v. *κελτιστὶ ἢ συριστὶ* Ψ. *οὐ ῥᾳδίως* BΨ et v. *οὐ* om 𝔄ΓΨ2ΩΦHFMa. *ἐπιδημοῦντας* plerique et v. et corrector in M. *ἀποδημοῦντας* F et p m M. *ὁ ἐν μέσῳ* CB ΨΨ2ΩHYΦFMa. *ἐν μέσῳ* v. *τῶν βιβλίων*] *καὶ βιβλίων* Ψ. *ὡς* om BΨ. *λύοιντο* Ψ2ΩΦFM et v. *δίδοιντο* BΨCUV et marg. Ald. *δέδοιντο* RT. *δοθεὶς χρησμὸς*] *χρησμὸς δοθεὶς* Φ. *ἦν* ΦFM et plerique et v. om *ἦν* Ψ. *μορφεῦ μάργουλος* (*βάργουλος* V) *ἰσχιάγχνε χίψι φάος δᾶ* (*φαόσδε* V) CV. *μορφεῦ βαργούλω ἰσχὶ ἀγχινέχιψι φάος δὲ* R. *μορφεῦ. βάργουλος ἰσχι ἀγχνεχιψι δάοσδα* B. *μορφεῦ μάργουλος ἰσχνΐαγχν χίψιφαος Ωλῆσθαῖ* (ita Sommerbrodtius semel testatur) Ψ. haec prima recensio est: sequitur altera.

53. ὀλίγους δὲ καὶ τῶν ἐμοὶ δοθέντων ἄκουσον· ἐρομένου γάρ μου, εἰ φαλακρός ἐστιν Ἀλέξανδρος, καὶ κατασημηναμένου περιέργως καὶ προφρόνως ὑπογράφεται χρησμὸς νυκτερήσιος,

Σαβαρδαλάχου μάλαχ Ἄττις ἄλλος ἦν.

καὶ πάλιν ἐμοῦ ἐρομένου ἐν δύο βιβλίοις διαφόροις τὴν αὐτὴν ἐρώτησιν, πόθεν ἦν Ὅμηρος ὁ ποιητής, ἐπ' ἄλλου καὶ ἄλλου ὀνόματος, τῷ ἑτέρῳ μὲν ὑπέγραψεν ἐξαπατηθεὶς ὑπὸ τοῦ νεανίσκου τοῦ ἐμοῦ, (ἐρωτηθεὶς

μορφὴν εὐβάργουλες εἰς κακίαν χνεχικραγη λείψει φάος 𝔄. item sed ἐν βαργουλες — χνεγικραγκ — Ω. item sed εὐβάρ[γ]βουλϊς — χνεχηκραγηλείψει — F. item sed χνέγχι κραγὴ p m M, ubi corrector μόρφι et deinceps εἰς σκιήν. μορφὴν εὐβαργουλλς εἰς σκίαν χνηγικραγη λείψει ψάος H. μορφὴν ἐν βαργουλεις εἰσοκιαν χνεχικραγ ἠλείψεις Ψ2. μόρφιν ἐυβάργουλεις εἰς σκιὴν χνεχικράγη λείψει φάος Φ. pro λείψει φάος a habet: λεῖψε φάος. cohaerent lectiones BCRVΨ, in quibus nihil graeci inest. in his ipsis ob soni similitudinem Gesner hexametrum quaerebat, Scythicum videlicet. mire in 𝔄 aliisque verba insunt graeca εἰς κακίαν — λείψει φάος et iidem habent χνεχικράγη, ex quibus ultimum κράγη a codd. BCRVΨ abest. oraculum ipsum semigraecum esse nequit, ac ne id quidem credo, Scythice scriptorum versionem graecam vel partem versionis additam esse.

53. καὶ κατασημηναμένου] καὶ om Ψ. προφρόνως] ita conieci, sed licet etiam προσφυῶς. libri προφανῶς mendose. cautio adhibita est, ne tabellae magorum artibus recludi possent, id quod testatur Hippolytus Refut. omn. haeres. IV, 34 fin. p. 100 ed. Duncker: ἵνα δὲ μὴ λύηται ταύτῃ ἡ σφραγίς, στέαρ ὕειον καὶ τρίχας τῷ κηρῷ τις μίξας σφραγιζέτω. ὑπογράφεται] ἀπογράφεται HΨ2. νυκτερήσιος 𝔄ΓΦHM et v. νυκτερίσιος Ψ2ΩF. νυκτερείσιος BΨ. Σαβαρδαλάχου μάλαχ Ἄττις ἄλλος ἦν] ita v. σαβαρδαλάχου μάλαχα, ἀττίαλος ἦν Fa, item sed μαλαχᾶ ἀττκαλος (vel ἀττηαλὸς) ἦν H, item sed ἀττιάλλος ἦν ΩM, item sed μαλαχααττηαλος ἦν Φ. σαβαρδαλαχου μαλαχα ἀτου καλὸς ἦν Ψ2. σαβαρδάχου μάλα ἄττης ἄλλο ἦν B. σαβαρδάχ[ου] μα[χα] ἄττης ἄλλοτῷ Ψ. σαβαρδαλαχούμαλα lemma scholii. turpiter haec corrupta sunt. latet autem trimeter, in quo nomen Ἄττης sive Ἄττις fuit. ἐν δύο] ἐν om BΨ. pro δύο Ψ2 habet δυσί. διαφόροις om Ψ. τοῦ νεανίσκου τοῦ ἐμοῦ BΨ. τοῦ ἐμοῦ νεανίσκου Ψ2ΩΦHFM et v. ἐφ' ὅ τι ΩΦFM et v. ἔφη ὅτι B. ἔφη (?) Ψ. ἐφ' ὅτῳ H et in ras.

γὰρ ἐφ' ὅ τι ἧκε, θεραπείαν, ἔφη, αἰτήσων πρὸς ὀδύνην πλευροῦ·)

258 ** Κυτμίδι χρίεσθαι κέλομαι δροσίῃ τε κέλητος.*

τῷ δ' ἑτέρῳ, ἐπεὶ καὶ τοῦτ' ἠκηκόει, ὡς ἐρομένου τοῦ πέμψαντος, εἴτε οἱ πλεῦσαι εἰς Ἰταλίαν εἴτε πεζοπορῆσαι λῷον, ἀπεκρίνατο οὐδὲν πρὸς τὸν Ὅμηρον·

Μὴ σύ γε πλωέμεναι, πεζὴν δὲ κατ' οἶμον ὅδευε.

54. *πολλὰ γὰρ τοιαῦτα καὶ αὐτὸς ἐπεμηχανησάμην αὐτῷ, οἷον καὶ ἐκεῖνο· μίαν ἐρώτησιν ἐρωτήσας ἐπέγραψα τῷ βιβλίῳ κατὰ τὸ ἔθος· τοῦ δεῖνος χρησμοὶ ὀκτώ, ψευσάμενός τι ὄνομα, καὶ τὰς ὀκτὼ δραχμὰς καὶ τὸ γιγνόμενον ἔτι πρὸς αὐταῖς πέμψας· ὁ δὲ πιστεύσας τῇ ἀπο-*

Ψ2. ἧκε] ἧκεν ΦF. ἥκει B. ἔφη] φησὶν Ψ et ut videtur B. κυτμίδι C et v. ὑμιτίδι B. ὑμίτιδι Ψ. κυτμίδια Ψ2ΩΦHF et pr m M in quo corrector κυτμίδι σε. κυτμίδα Y. χρίεσθαι BCΨΨ2ΩΦHFM. σε χρίεσθαι a. σε χρίσθαι v. δροσίῃ Reitzius. libri δροσίην. forma δροσίη male addubitata videtur ab Schneidero Supplementis ad Lex. Gr. p. 72. τε κελητοῦς ΦΨ2. τε κελητοῖς Ω. sed τέ κε λητοῦς (disjuncte) FM et v. τε καὶ λητοῦς BΨ. τε κέλητος Seidler ad edit. Jacobi p. 96, collato Plinio Hist. Nat. XXVIII, 47 (al. 48), 17 de aurium doloribus sanandis: „utilior equi spuma —." quanquam h. l. de laterum doloribus agitur. τῷ δ' B. τῷ δὲ F et v. ἐπεὶ BCΨ et fortassis Ω. ἐπειδὴ Ψ2ΦHFM et v. τοῦτ' B. τοῦτο F et v. ἠκηκόει ὡς ἐρομένου Ψ2ΩΦHFM et v. ἠκηκόει ἐρομένου BΨV et qui ἐραμένου R. ἠκηκόει ὡς ἐρόμενος C. τοῦ πέμψαντος] παρὰ τοῦ πέμψαντος ὡς C. τοῦ πλευοῦντος Ψ. τούτου πλευσοῦντος B. τούτου (τοῦτον R) καὶ πλευσοῦντος RV. εἴτε οἱ πλεῦσαι Seager conjecerat, quod nunc tres optimi BCΨ confirmant. nam εἰ δέοι πλεῦσαι BC. εἰ δέον πλεῦσαι Ψ. εἴτε μοι πλεῦσαι Ψ2ΩΦHFM et γρ' εἰς v., quod per se ferri et ipsum potest. εἰς ἰταλίαν 𝔄ΩM. πρὸς ἰταλίαν F. ἐπ' ἰταλίας B. ἐπ' ἰταλίαν v. et fortasse ΨΦΨ2. λῷον] qui oracula consulebant, hac ipsa uti formula solebant εἰ λῷον, sive εἰ λῷον καὶ ἄμεινον, cujus formulae exempla ab Lobeckio in Aglaoph. p. 1093 sq. collecta sunt. πεζὴν] πεζῇ B. κατ' οἶμον Ψ. καθ' οἶμον F. καθ' οἶμον plerique et vulgo ante Dindorfium. ὅδευε] ὤδευε F. βάδιζε Ψ.

54. ἐπεμηχανησάμην] ἀπεμηχανησάμην Φ. ἐμηχανησάμην B. καὶ ἐκεῖνο] καὶ om BΨ. ἐρωτήσας CBΨΨ2H. ἐπερωτήσας ΩΦFM et v. τῷ βιβλίῳ] τὸ βιβλίον HΨ2. γιγνόμενον] γινό-

*πομπῇ τοῦ μισθοῦ καὶ τῇ ἐπιγραφῇ τοῦ βιβλίου πρὸς
μίαν ἐρώτησιν (ἦν δὲ αὕτη· πότε ἁλώσεται μαγγανεύων
Ἀλέξανδρος;) ὀκτώ μοι χρησμοὺς ἔπεμψεν οὔτε γῆς,
φασίν, οὔτε οὐρανοῦ ἁπτομένους, ἀνοήτους δὲ καὶ δυσ-
νοήτους ἅπαντας. ἅπερ ὕστερον αἰσθόμενος, καὶ ὅτι
τὸν Ῥουτιλιανὸν ἀπέτρεπον ἐγὼ καὶ τοῦ γάμου καὶ τοῦ
[πάνυ] προσκεῖσθαι ταῖς τοῦ χρηστηρίου ἐλπίσιν, ἐμίσει,
ὡς τὸ εἰκός, καὶ ἔχθιστον ἡγεῖτο. καί ποτε περὶ ἐμοῦ
ἐρομένῳ τῷ Ῥουτιλιανῷ ἔφη·*

Νυκτιπλάνοις ὀάροις χαίρει κοίταις τε δυσάγνοις.

* *καὶ ὅλως ἔχθιστος εἰκότως ἦν ἐγώ.* 55. *κἀπειδὴ ἐσελ-* 259
*θόντα με ἐς τὴν πόλιν ᾔσθετο καὶ ἔμαθεν ὡς ἐκεῖνος
εἴην ὁ Λουκιανός, (ἐπηγόμην δὲ καὶ στρατιώτας δύο,
λογχοφόρον καὶ κοντοφόρον, παρὰ τοῦ ἡγουμένου τῆς
Καππαδοκίας τότε φίλου ὄντος λαβών, ὥς με παρα-*

μενον BΦ. *διδόμενον* Ψ. *ἔτι πρὸς αὐταῖς* Ψ, quod vel conjectura restitui debebat. *ἔτι πρὸς ταύταις* caeteri et v. *πιστεύσας τῇ ἀποπομπῇ τοῦ μισθοῦ*] affert Thomas M. s. *Ἀποπέμπω* p. 35, 3 R. *ἐπιγραφῇ* BΨΨsΦ et v. *ἀπογραφῇ* 𝔄ΓΩHFMa. *τοῦ βιβλίου*] *τοῦ ἡλίου* Ψ. *ὀκτώ μοι*] *μοι* om BΨ. *οὔτε — ἁπτομένους*] vide grammaticum in Paroemiogr. Gr. T. I p. 444 ed. L. *φασιν*] *φησιν* Ψ. *ἀνοήτους*] id vero aliud est', aliud *δυσνοήτους*. sed pro *ἀνοήτους* conjicio *ἀδιανοήτους*, quam vocem ponunt positamque recte explicant et Quinctilianus VIII, 2, 20 et Polybius III, 36. *ἅπερ ὕστερον*] *ὥσπερ ὕστερον* 𝔄, ita ut scribere liceat: *ὧνπερ ὕστερον*. *τὸν ῥουτιλιανὸν* BΨ. om *τὸν* ΨsΩΦHFM et v. *ἀπέτρεπον ἐγὼ καὶ τοῦ γάμου* BΨ. *ἐγὼ ἀπέτρεπον τοῦ γάμου* caeteri et v. *πάνυ* om BΨΩ et potest abesse.

νυκτιπλάνοις] *νυκτιπλάνος* Ω. *νυκτὶ πλάνος* F et p m M in quo corrector *νυκτιπλάνοις*. *τε δυσάγνοις*] *δη λάγνοις* et om *τε* Ψ.

55. *ἐσελθόντα — πάλιν*] pro his lacuna in Ψ. *ἐσελθόντα* BΨΨs. *εἰσελθόντα* ΩΦHFM et v. *ἐς τὴν*] *εἰς τὴν* ΦF. *κἀπειδὴ εἰς τὴν πόλιν εἰσελθόντα με ᾔσθετο* H. *ᾔσθετο*] *ᾐσθάνετο* BΨ. *ὡς ἐκεῖνος*] *ὡς ἐκεῖνος ὡς* Ψ. *εἴην — ἐπηγόμην*] lacuna in Ψ. *κοντοφόρον*] *κορυνηφόρον* Ψ, sc. e glossa, ut c. 53 fin. *βάδιζε*. *τότε, φίλου*] ita hodie corrigo. *φίλου τότε* ΨsΦH et v. *φίλου τε* ΩFM. *φίλου* BCΨ. in ed. prima p. 251 quum vidissem v. *τότε* in locis geminis (ut De Morte Peregr. c. 14, Alexand. c. 57, Toxar. c. 17) addi solere, non praetermitti: tamen paullo audacius *τότε* ante *ἡγουμένου* transposui praeeunte Schmiedero et

πέμψειαν ἄχρι πρὸς τὴν θάλατταν) αὐτίκα μεταστέλλεται δεξιῶς πάνυ καὶ μετὰ πολλῆς φιλοφροσύνης. ἐλθὼν δ' ἐγὼ πολλοὺς καταλαμβάνω περὶ αὐτόν· συνεπηγόμην δὲ καὶ τοὺς στρατιώτας τύχῃ τινὶ ἀγαθῇ. καὶ ὁ μὲν προὔτεινέ μοι κύσαι τὴν δεξιάν, ὥσπερ εἰώθει τοῖς πολλοῖς, ἐγὼ δὲ προσφὺς ὡς φιλήσων δήγματι χρηστῷ πάνυ μικροῦ δεῖν χωλὴν αὐτῷ τὴν χεῖρα ἐποίησα. οἱ μὲν οὖν παρόντες ἄγχειν με καὶ παίειν ἐπειρῶντο ὡς ἱερόσυλον, καὶ πρότερον ἤδη ἀγανακτήσαντες, ὅτι Ἀλέξανδρον, ἀλλὰ μὴ προφήτην αὐτὸν προσεῖπον· ὁ δὲ πάνυ γεννικῶς καρτερήσας κατέπαυέ τε αὐτοὺς καὶ ὑπισχνεῖτο τιθασόν με ῥᾳδίως ἀποφανεῖν καὶ δείξειν τὴν Γλύκωνος ἀρετήν, ὅτι καὶ τοὺς πάνυ τραχυνομένους φίλους ἀπεργάζεται. καὶ μεταστησάμενος ἅπαντας ἐδικαιολογεῖτο·

Seidlero ad ed. Jacob. p. 98 comprobaute. *ὥς με παραπέμψειαν*] *ὡς μεταπέμψειαν* Φ. *ὥς με περιπέμψειαν* H. *ἄχρι πρὸς* BΨΩ. *μέχρι πρὸς* Ψ'ₐΦHFM et v. *πολλῆς φιλοφροσύνης*] *πολλῆς τῆς εὐφροσύνης* Ψ. *δ' ἐγὼ* B. *δὲ ἐγὼ* v. *πολλοὺς καταλαμβάνω* B. *καταλαμβάνω πολλοὺς* Ψ' (diserte) Ψ'ₐΩΦHFM et v. compara nostrum iu Gallo c. 10 iuit. *κύσαι* B. *κῦσαι* v. *εἰώθει* TBHΨΨ'ₐΩΦFM. *εἴωθε* v. *αὐτῷ* ΦFM et v. *αὐτ^{σ}* Ψ. *αὐτοῦ* 𝔄, quocum confer D. Meretr. II, 1. *τὴν χεῖρα ἐποίησα* BΨ et fortassis Ω. *ἐποίησα τὴν χεῖρα* ΨₐΦFM et fortassis 𝔄, unde affertur *αὐτοῦ ἐποίησα*. *καὶ πρότερον ἤδη*] ita correxi. libri *καὶ πρότερον ἔτι*. at hic *ἤδη* requiritur. plane sic iufra est c. 57: *καὶ πρὸ τῆς ἐπιβουλῆς ἤδη μισῶν αὐτόν*. sine participio frequeus est *ἤδη καὶ πρότερον*, ut in Jove Coufut. c. 10. *ἀλλὰ μὴ προφήτην αὐτὸν* C. *αὐτὸν ἀλλὰ μὴ προφήτην* plerique et v. pro *προφήτην* Ψ *ὑποφήτην*. *πάνυ γεννικῶς*] *πάντα γεννικῶς* H. *πάνυ γενικῶς* Ψ. *κατέπαυέ*] *κατέπαυσέ* BΨ'd. *κατέπλυε* Ψₐ. *τιθασόν* Φ. *τιθασσὸν* F et v. *φίλους ἀπεργάζεται. καὶ μεταστησάμενος*] haec om BΨ. post *ἅπαντας* C addit: *εὐμενῶς ὁρᾷ καὶ* —, unde suppleo: *μεταστησάμενος ἅπαντας* [*εὐμενὲς ὁρῶν*] *ἐδικαιολ.* vide Pro Imagg. c. 16 fiu.: *πολλὴν τὴν εὐμένειαν ἐπιφαίνει τῷ προσώπῳ* et huic contrarium D. D. XIX, 1 fiu: *καὶ ὁρᾷ δὲ δριμύ*. uempe Lucianus, ut c. 56 iuit. ipse fatetur, amicitiae simulatione ab Alexandro deceptus est. itaque illa ipsa, quam ante v. *ἐδικαιολογεῖτο* supplevi notionem vehementer ad rem pertiuet. *ἐδικαιολογεῖτο πρός με*] *ἐδικαιολογεῖ τότε πρὸς ἐμὲ* C. libri *πάνυ με εἰδέναι καὶ τά* (Ω tameu fortassis om *με*):

*πρός με, λέγων πάντα εἰδέναι τὰ ὑπ' ἐμοῦ Ῥουτιλιανῷ συμβουλευόμενα· καὶ * τί παθὼν τάδε με εἰργάσω δυνάμενος ὑπ' ἐμοῦ ἐπὶ μέγα προαχθῆναι παρ' αὐτῷ; κἀγὼ ἄσμενος ἤδη ἐδεχόμην τὴν φιλοφροσύνην ταύτην ὁρῶν οἷ κινδύνου καθειστήκειν, καὶ μετ' ὀλίγον προῆλθον φίλος γεγενημένος. καὶ τοῦτο οὐ μικρὸν θαῦμα τοῖς ὁρῶσιν ἔδοξεν, οὕτω ῥᾳδία γενομένη μου ἡ μεταβολή.* 56. *εἶτα δή μου ἐκπλεῖν προαιρουμένου ξένια καὶ δῶρα πολλὰ πέμψας (μόνος δὲ σὺν τῷ Ξενοφῶντι ἔτυχον ἐπιδημῶν, τὸν πατέρα καὶ τοὺς ἐμοὺς ἐς Ἄμαστριν προεκπεπομφὼς) ὑπισχνεῖται καὶ πλοῖον αὐτὸς*

---

in quibus quum Solanus recte haesisset, ego in ed. pr. p. 252 *με* deletum volui idque nonnullis persuasi. postea vidi etiam *καὶ* expungi, *πάνυ* autem (quod modo tribus locis recto positum antecessit) h. l. in *πάντα* mutari debere. scripserat Lucianus ut supra edidi: *λέγων πάντα εἰδέναι τὰ —*. eadem confusione modo pro *πάνυ γεννικῶς* cod. Vindob. (H) dat *πάντα γεννικῶς*, quae varietas fortassis a principio potius ad nostrum l. nostrumque *πάνυ* pertinuerat et ex margine in textu sedem invasit alienam. hoc vult: „mecum expostulabat se dicens omnia comperisse.“ Cicero quum et in Catilinae conjuratione et paullo post inimicos saepe bis verbis terrere conatus esset, ut se diceret „omnia comperisse“: ob id ipsum ab Clodio aliisque salse irrisus est, ita ut consulem tantum „comperisse omnia“ criminarentur. vide Casaubonum in Epp. ad Attic. I, 15 (al. 14) p. 91 Graev. *τάδε* BCΨ. *ταῦτα* Ψ2ΩΦHFM et v. *ἐπὶ μέγα* BΨΨ2ΩΦT et v. *ἐπὶ* om 𝔄FMa. *οὕτω ῥᾳδία γενομένη μου ἡ μεταβολὴ* 𝔄ΓΨ2ΩHFMa et Bourdeloti Florentinus. at meus (Φ): *οὕτω ῥαδία γενομένη μου ̔μεταβολὴ* (sine articulo). *οὕτω μου ῥᾳδία γενομένη μεταβολὴ* BC. *οὕτω μου ῥᾳδία γενομένη καταβολὴ* Ψ. *οὕτω μοι ῥᾳδίας γενομένης μεταβολῆς* v.

56. *δ' ἐμοῦ* Seager malebat. at *δὴ* ad superiora c. 55: *ὥς με παραπέμψειαν ἄχρι πρὸς τὴν θάλατταν* referri potest. *μου — προαιρουμένου*] *μοι — προαιρουμένῳ* HΨ2. *σὺν τῷ Ξενοφῶντι*] liberto Luciani, ut bene Wielandius, qui conferre poterat et ampla nomina libertis data ap. nostrum Timone c. 22 et *Χρύσιππον* libertum ap. Cic. Epp. ad Famil. VII, 14 init. et *Ἰσαῖον* Assyrium sophistam ap. Philostrat. Vit. Sophist. I, 20 et *Θουκυδίδην* virum militarem teste Cassio Dione ap. Suidam s. *Μάρτιος*.

ἐς] *εἰς* F. *Ἄμαστριν*] $\overset{\alpha}{\text{ἀκαστριν}}$ Γ hic et infra c. 57. *προ-*

παρέξειν καὶ ἐρέτας τοὺς ἀπάξοντας· κἀγὼ μὲν ᾤμην ἁπλοῦν τι εἶναι τοῦτο καὶ δεξιόν. ἐπεὶ δὲ κατὰ μέσον τὸν πόρον ἐγενόμην, δακρύοντα ὁρῶν τὸν κυβερνήτην καὶ τοῖς ναύταις τι ἀντιλέγοντα, οὐκ ἀγαθὰς εἶχον περὶ τῶν μελλόντων τὰς ἐλπίδας. ἦν δὲ αὐτοῖς ἐπεσταλμένον ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἀραμένους ἡμᾶς ῥίψαι ἐς τὴν θάλατταν· ὅπερ εἰ ἐγένετο, ῥᾳδίως ἂν αὐτῷ διεπεπολέ-

---

εκπεπομφὼς Ψ2ΩΦΗFM. προπέμπων CBΨ. προὐκπεπομφὼς v. in sermone pedestri diaeresis usitatior est, ut ap. Luc. Philops. c. 6: προεξεληλυθώς, D. Meret. 13, 1: προεξήλασα et Rhet. Praec. c. 14: προετελέσθης, tum προέβη, προέλαβεν, προελήλυθα, προέπιεν in comicorum locis, de quibus errantem Piersonum ad Moer. p. 302 Meinekius Fragm. Com. Gr. IV, p. 544 correxit. tamen de h. l. Coboto V. L. p. 140 non plane adsentior προὐκπεπομφὼς peccatum esse et „pessime“ scriptum: quod ipsum servant et Bekker et qui T. I p. XXIV Luciano tribuit προὐξορμήσας et προὐξήλασα, Dindorfius. quae in sermone mero non e tragoediae usu metienda sunt (ut ex Aesch. Prometh. v. 101 et v. 699, vel Eur. Phoeniss. 92) sed e codicum fide, usu comicorum (velut Aristophanis ap. Stobaeum CXXI, 18 v. 7: προὐκείμεθα), praeceptis atticistarum, sicut Moer. p. 302: Προὔτρεψεν, οὐ προετρέψατο. dixit Lucianus in Nigrino c. 2: προὔκειτο, Pro Lapsu in S. c. 2 init: προὐφάνη, Timone c. 51: προὐγράφην, sed προὔχειν et προέχειν promiscue. in scriptoribus prosaicis etsi talium verborum aliorum alia ratio est, in universum tamen synaloepha eis non valde placuit. ὑπισχνεῖται] ὑπισχνεῖτο Ψ. ἁπλοῦν τι εἶναι τοῦτο 𝔄ΩFM. ἁπλοῦν τι τοῦτο εἶναι ΓΨ2ΦΗ. ἁπλοῦν τοῦτο (τοῦτ' C) εἶναι CBΨTV. ἁπλοῦν τι εἶναι v. in ed. prima p. 252 ex mera etiamtum coniectura scripsi: ἁπλοῦν τι τοῦτο εἶναι, postea autem in Ep. Crit. p. XLVIII e codice malui: ἁπλοῦν τι εἶναι τοῦτο, quod Dindorfius quoque nunc praefert. πόρον Ψ2ΩΦFMUa. πόντον BΨV et v. πόρον fortassis etiam H, „de quo nihil refert Schubartus.“ τι ἀντιλέγοντα] τι om BΨ. τὰς ἐλπίδας] τὰς om BΨ (fortassis etiam Ψ2Ω) HFM. eodem modo variatur in Verr. Hist. II, 31 fin., non variatur in Somnio c. 2 fin: χρηστὰς εἶχον ἐπ' ἐμοὶ τὰς ἐλπίδας, neque in Zeuxide c. 8: πάνυ πονηρὰς εἶχε τὰς ἐλπίδας. ἐπεσταλμένον] ἐπηγγελμένον Ψ. ὑπὸ] παρὰ Ψ. ἡμᾶς ῥίψαι BΨ. ῥίψαι ἡμᾶς caeteri et v. ῥῖψαι pro ῥίψαι Jacobitius. ἐς BCΨ. εἰς F et v. θάλατταν CΨΨ2. θάλασσαν BΩΦFM et v. ἐγένετο 𝔄ΓB. ἐγεγένητο Ψ(?)Ψ2ΩΦΗFM et v. ῥᾳδίως ἂν ΨΨ2BCY. ῥᾳδίως ΩΦΗFM et v. διεπεπολέμητο BΨ. ἐπεπολέμητο plerique et v. τοὺς συνναύτας plerique et v.

μητο τὰ πρὸς ἐμέ. ἀλλὰ δακρύων ἐκεῖνος ἔπεισε καὶ τοὺς * συνναύτας μηδὲν δεινὸν ἢ κακὸν ἡμᾶς ἐργά- 261
σασθαι· καὶ πρὸς ἐμὲ ἔφη, ἔτη ἑξήκοντα, ὡς ὁρᾷς, ἀνεπίληπτον βίον καὶ ὅσιον προβεβιωκὼς οὐκ ἂν βουλοίμην ἐν τούτῳ τῆς ἡλικίας καὶ γυναῖκα καὶ τέκνα ἔχων μιᾶναι φόνῳ τὰς χεῖρας· δηλῶν ἐφ' ὅπερ ἡμᾶς ἀνειλήφει κατὰ τὰ ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου προστεταγμένα. 57. καταθέμενοι δὲ ἡμᾶς ἐν Αἰγιαλοῖς, ὧν καὶ ὁ καλὸς Ὅμηρος μέμνηται, ὀπίσω ἀπήλαυνον. ἔνθα ἐγὼ παραπλέοντας εὑρὼν Βοσποριανούς τινας πρέσβεις παρ' Εὐπάτορος τοῦ βασιλέως ἐς τὴν Βιθυνίαν ἀπιόντας ἐπὶ

τοὺς ναύτας Ψ fortasse solus. vulgaris oppositio est ὁ κυβερνήτης καὶ οἱ ναῦται, sed alterum exstat etiam in Jove Trag. c. 47: ὁ δὲ οὐς οὗτος κυβερνήτης — καὶ οἱ συνναῦται αὐτοῦ. μηδὲν δεινὸν ἢ κακὸν ἡμᾶς C. μηδὲν ἡμᾶς δεινὸν ἢ κακὸν BΨ et (?) Ω. μηδὲν δεινὸν ἡμᾶς ΦHFM et v. μηδὲν ἡμᾶς δεινὸν (?) Ψ_2. ὡς ὁρᾷς, ἀνεπίληπτον βίον] βίον ὡς ὁρᾷς ἀνεπίληπτον H. βίον om Ψ_2. προβεβιωκὼς juro probat Piersouus ad Moer. p. 475 et est in TVΨ_2 et v. προβεβληκὼς 𝔄. προβεβηκὼς ΓΩΩ_2ΦFMa. βεβιωκὼς CBΨ. μιᾶναι Lehmanuus. μιάναι F et v. exempla formae minus atticae ἐμίανα Schwidopius Observ. Luciau. Spec. II p. 42. adnot. nuper collegit. ἐφ' ὅπερ] ἐφ' ᾧπερ C. ἐφ' ὤπερ (ὁ o pm) F. libri ἀνειλήφει καὶ τά, pro quo correxi: ἀνειλήφει κατὰ τὰ —, subita ac mira structurae variatione offensus. ut justa syntaxis existeret, conjectura opus fuit. vide Hermotimum c. 63: πέραινε κατὰ τὰ ἐξ ἀρχῆς σοι δεδογμένα.

57. καταθέμενοι] ita conjeci. libri καταθέμενος. sed alterum lectio poscit verisimilis ἀπήλαυνον. ἀπήλαυνον ΩΦFM abc. ἀπήλαυνεν v. ἔνθα] ἔνθα γὰρ Ψ. voluit fortassis ἔνθαπερ, quod tamen h. l. minus aptum est. Βοσποριανούς 𝔄ΓBΨΨ_2ΩVΦHFM probante etiam Lobeckio in Patholog. p. 199 adnot. Βοσπορειανούς d. Βοσποpανούς v. παρ'] παρὰ BΨ. Εὐπάτορος] hunc adhuc post Antonini Pii mortem regnasse haud pauci numi testantur, quorum primum Spanhemius De Praest. et Us. Num. I p. 490 sq. protulit, alios alii mox addiderunt, ut Khevenhueller, Waxelius, Köhnius, Sibirskyus. quorum major pars intra a. 459—461 aerae Bosp. sive a. 162—164 aerae Christ. cusa est. at hic Eupator jam sub Antonino Pio rerum potitus erat. praeterquam enim quod unus hujusmodi numus ap. Burmeisterum Qu. Crit. p. 19 in annum aerae Christ. 155 incidit: res apparet etiam e Capitolino Vit. An-

κομιδῇ τῆς ἐπετείου συντάξεως καὶ διηγησάμενος αὐτοῖς τὸν περιστάντα ἡμᾶς κίνδυνον καὶ δεξιῶν αὐτῶν τυχὼν ἀναληφθεὶς ἐπὶ τὸ πλοῖον διασώζομαι ἐς τὴν Ἄμαστριν παρὰ τοσοῦτον ἐλθὼν ἀποθανεῖν. τοὐντεῦθεν καὶ αὐτὸς ἐπεκορυσσόμην αὐτῷ καὶ πάντα κάλων ἐκίνουν ἀμύνασθαι βουλόμενος, καὶ πρὸ τῆς ἐπιβουλῆς ἤδη μισῶν αὐτὸν καὶ ἔχθιστον ἡγούμενος διὰ τὴν τοῦ τρόπου μιαρίαν, καὶ πρὸς τὴν κατηγορίαν ὡρμώμην πολλοὺς συνα-
262 *γωνιστὰς ἔχων καὶ μάλιστα τοὺς * ἀπὸ Τιμοκράτους τοῦ Ἡρακλεώτου [φιλοσόφους·] ἀλλ' ὁ τότε ἡγούμενος τῆς Βιθυνίας καὶ τοῦ Πόντου Ἄνεκτος ἐπέσχε μονον-*

---

tooini Pii c. 9: „Rhoemetalceo in regnum Bosporanum audito inter ipsum et Eupatorem (ita recte anouymus. plerique libri „et curatorem") negotio remisit." haec Capitolini verba Spanhemium l. l. fugerunt: quo judice rex Sauromates fortassis Eupatori nostro in regno proxime antecessit. addere debebat, post Sauromatis mortem, qui integro Bosporanorum regno solus praefoisset, hoc regnum Eopatorem inter et Rhoemetalcen divisum esse omniooque saepius accidisse, ut Bosporanorum regnum in duas partes distribueretur. *ἐς τὴν* BΨ. *εἰς τὴν* ΦFM et v. *συντάξεως*] *συνάξεως* F. *δεξιῶν* BΨΨ₂VY. *δεξιῶς* ΩΩ₂ΦFM et v. *ἐπὶ τὸ* BΨ. *ἐς τὸ* Ψ₂ΩΦFM et v. *ἐπεκορυσσόμην*] *ἐπεκηρυσσόμην* C. *ἀπεκορυσσόμην* 𝔄FM. *ὡρμήμην*] ita vulgo. sed in ed. prima p. 253 coojeci *ὡρμώμην*, recte uti nuoc docet 𝔄, qui *ὡρμωμένην* (ω supra) habet id est *ὡρμήμην*. emeodationem meam solns recepit Dindorfius. *Τιμοκράτους*] *τιμοκράτου* B. *φιλοσόφους* Ψ₂ΩΦFM et v. *φιλοσόφου* BΨd. vide Demonact. c. 3: *Τιμοκράτει τῷ Ἡρακλεώτῃ.* si recte habet *φιλοσόφους*, cooferas hoc Varronis De L. L. X p. 568 ed. Speng: „alii ab Aristarcho grammatici." hodie tamen v. *φιλοσόφους* ut glossematis nomine suspectum deleverim. vide Pro Laps. i. S. c. 5 de Pythagora: *ἅπαντες γοῦν οἱ ἀπ' αὐτοῦ.* et ita sexcenties. *ὁ τότε*] *ὅ τε* B. *ὅτε* Ψ. *τῆς Βιθυνίας* BΨ. *Βιθυνίας* ΦFM et v. *ἀνεκτὸς* C. *αὔεκτος* ΨB (ita B Schubarti ap. Jacobit. p. 250 ed. prim., non *ἄνεκτος*). *αὐτὸς* diserte ΩΩ₂ΦFM et v. Praefecti in his literis nomen latere non fugit Schubartom. ut in tam dubio nomioe, quod latinum maxime fuisse opinor, ego cum Bekkero (qoem conjecisse *Ἀνίκιος* in Corrigendis poenituit) et Dindorfio partim e C interim scripsi *Ἄνεκτος* hoc accentu. vide Eustathium ad Il. p. 156 extrem: *Ἄνεκτος μὲν προπαροξυτόνως κύριον, ἀνεκτὸς δὲ ὀξυτόνως ὁ φο-*

ουχὶ ἱκετεύων καὶ ἀντιβολῶν παύσασθαι· διὰ γὰρ τὴν πρὸς Ῥουτιλιανὸν εὔνοιαν μὴ ἂν δύνασθαι, καὶ εἰ φανερῶς λάβοι ἀδικοῦντα, κολάσαι αὐτόν. οὕτω μὲν ἀνεκόπην τῆς ὁρμῆς καὶ ἐπαυσάμην, οὐκ ἐν δέοντι θρασυνάμενος ἐφ' οὕτω δικαστοῦ διακειμένου. 58. ἐκεῖνο δὲ πῶς οὐ μέγα ἐν τοῖς ἄλλοις τὸ τόλμημα τοῦ Ἀλεξάνδρου, τὸ αἰτῆσαι παρὰ τοῦ αὐτοκράτορος μετονομασθῆναι τὸ τοῦ Ἀβώνου τεῖχος καὶ Ἰωνόπολιν κληθῆναι, καὶ

ρητός. non placet neque Ἄννιος nomen neque Ἀνίκητος, de quo Fronto I p. 80 ed. Mediol. denique Burmeister Qnaestt. crit. p. 18 tametsi ex Ulpiano in Pand. lib. L Tit. II de Decur. 3 (p. 948 ed. Osenbr.): „Divi Fratres Lolliano Avito Bithyniae praesidi rescripserunt", intra annos 161—169 p. C. aliquando Lollianum Avitum Bithyniae praefuisse demonstravit: tamen conjectura ejus Ἄβιτος (ita enim exarare debebat) improbanda est. nam Lucianus quo erat erga imperatorem animo tantum tamque gratiosum virum, praesertim consularem dedecoris causa nominare vix potuit. ceterum „Avitus" cognomen est, ut „A. Cluentius Avitus", pro quo Tullii oratio exstat. ἱκετεύων plerique et pm M et v. κελεύων Φ et in γρ. M. πρὸς Ῥουτιλλιανὸν plerique et v. περὶ ῥουτιλιανὸν B. πρὸς τὸν ῥουτιλλιανὸν HΨ2. τῆς ὁρμῆς BΨΨ2ΦΠTUVY. τῆς ὀργῆς ΩΩ2FM et v. ἐπαυσάμην CBΨV. ἀνεπαυσάμην TY. ἀνεπαυόμην Ψ2ΩΩ2ΦFM et v. θρασυνάμενος Ψ2. θρασυνόμενος plerique et v. hoc dicit: „ab incepto destiti, quum coram tali judice intempestive audaciam sumsissem." in simili loco Pro Merc. Cond. c. 6, ubi eadem varietas est, recte vulgatur: προπετῶς μὲν θρασυνάμενος. ἐφ' οὕτω] ἐφ' ὅτου Ψ.

58. τὸ τόλμημα libri, sed τὸ malim abesse. παρὰ] περὶ Ψ. μετωνομασθῆναι F et edd. vett. τὸ μετονομασθῆναι BΨ. τὸ τοῦ ἀβώνου ΓΒΨΨ2. τὸ ἀβώνου ΩΦΠFM et v. at τοῦ Ἀβώνου toto hoc libro constanter scriptum est. Ἰωνόπολιν] recte Solanus nummum ullum cum Alexandri effigie cusum esse negat, sed hanc priorem petitionis partem eidem concessam esse. exstat enim nummus sub L. Vero signatus cum humano capite in serpentem desinente et cum hac inscriptione: ΙωΝοΠοΛΕΙΤωΝ ΓΛΤΚωΝ. qui nummus post Sponium et Harduinum ab Spanhemio De Praest. Et Us. Num. T. I p. 213 sq. ed. nov. ita tractatus est, ut clare ostenderet Abonitichos postea quoque Jonopolin appellatam esse, allatis tum Novellis Justiniani XXIX, 1 (T. III p. 202 ed. Osenbr.) in oppidorum recensu Paphlagoniae: Ἀμάστριδος καὶ πρός γε τῆς Ἰωνοπολιτῶν, tum etiam Concil. Calched. Act. III (Sacr. Concil. T. VIII p. 523): Ῥῆνος Ἰωνοπόλεως (de Rheno hujus op-

*νόμισμα καινὸν κόψαι ἐγκεχαραγμένων τῇ μὲν Γλύκωνος,
κατὰ θάτερα δὲ Ἀλεξάνδρου στέμματά τε τοῦ πάππου
Ἀσκληπιοῦ καὶ τὴν ἅρπην ἐκείνην τοῦ πατρομήτορος*
263 *Περσέως ἔχοντος;* 59. * *προειπὼν δὲ διὰ χρησμοῦ περὶ
αὐτοῦ, ὅτι ζῆσαι εἵμαρται αὐτῷ ἔτη πεντήκοντα καὶ
ἑκατόν, εἶτα κεραυνῷ βληθέντα ἀποθανεῖν, οἰκτίστῳ
τέλει οὐδὲ ἑβδομήκοντα ἔτη γεγονὼς ἀπέθανεν, ὡς Πο-
δαλειρίου υἱὸς [δὴ] διασαπεὶς τὸν πόδα μέχρι βουβῶνος
καὶ σκωλήκων ζέσας, ὅτεπερ καὶ ἐφάνη φαλακρὸς ὢν
παρέχων τοῖς ἰατροῖς ἐπιβρέχειν αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν διὰ*

pidi episcopo). quae quum ita sint, h. l. Bekkeri conjectura itemque Dindorfii *Γλυκωνόπολιν* pro *Ἰωνόπολιν* rebus ipsis refutata atque exclusa est. *κόψαι* om Ψ₂ΦFM et v. addunt BΨCYd et fortassis Ω. *ἐγκεχαραγμένον* libri absurde: quasi cum Gesnero *τὴν εἰκόνα* tacito supplere liceat. dudum correxi: *ἐγκεχαραγμένων* genetivo, quod verbum etiam de personis usurpatum est, ut in Cataplo c. 4. *Γλύκωνος* BΨ. *τοῦ Γλύκωνος* caeteri et v. *θάτερα*] *θάτερον* ΓΦΗΨ₂. *Ἀλεξάνδρου στέμματά τε*] haec om Ψ. *τὴν ἅρπην* CBΨΨ₂ et v. *τὴν ἀρετὴν* 𝔄ΩΩ₂ΦFMa. *ἀρτὴν* T. *ἐκείνην*] *ἐκείνου* Ψ₂ solus. *πατρομήτορος* TVCBΨ et v. *προμήτορος* 𝔄Ψ₂ΦF (ita F) MHn. *Περσέως* BΦHFM diserte et ut videtur ΨΨ₂Ω. *τοῦ Περσέως* v.

59 init. in eis quae nunc proxime antecedunt, de audacis Alexandri sermo est. at oratio non optime cohaeret: in quo aut ipsius negligentia Luciani accusanda est, aut ante verba: *προειπὼν δὲ* aliquid excidit de falsis Alexandri oraculis. *αὐτοῦ* B. *αὐτοῦ* ΨΦΗ. *ἑαυτοῦ* v. *εἵμαρται*] *εἵμαρτο* Φ. *τέλει*] *τλου
βε* Ψ, quod interpretor: *τέλει βίου.* *οὐδὲ*] *οὔτε* Ψ. *ὡς Ποδαλειρίου υἱὸς διασαπεὶς* libri et scholiasta. quod ita demum ferri posset, si haec seria esset comparatio ac si Podalirius eodem morbo perisset. nunc haec plena esse debent irrisionis, plena acuminis vere comici, quod in syllabis *ποδα* repetitis inest: *ΠΟΔΑλειρίου — τὸν ΠΟΔΑ.* quibus de causis in prima ed. p. 253 *ὁ* pro *ὡς* conjeci: *ὁ Ποδαλειρίου υἱὸς*, cum ludibrio Alexandri, quae vis saepe articulo inest. quam conjecturam etsi Seidlero aliisque probavi: hodie tamen servato *ὡς* ante v. *διασαπεὶς* voculam *δὴ* inserere malui, ut supra editum est: *ὡς Ποδαλειρίου υἱὸς [δὴ] διασαπεὶς* —. neque enim *ὡς* simplex et nudum, sed *ὡς — δὴ* cum irrisione dici solet, ut olim ad Luc. D. Deor. p. 53 pluribus ostendi. *μέχρι βουβῶνος* BΨ. *μέχρι τοῦ βουβῶνος* caeteri et v. *ἐφάνη* CBΨΨ₂TVV. *ἐφωράθη* ΩΦHFM et v. *ἐπιβρέχειν*]

τὴν ὀδύνην, ὃ οὐκ ἂν ποιῆσαι ἐδύναντο μὴ οὐχὶ τῆς φενάκης ἀφῃρημένης. **60.** *τοῦτο τέλος τῆς Ἀλεξάνδρου τραγῳδίας καὶ αὕτη τοῦ παντὸς δράματος ἡ καταστροφὴ ἐγένετο, ὡς εἰκάζειν προνοίας τινὸς τὸ τοιοῦτον, εἰ καὶ κατὰ τύχην συνέβη. ἔδει δὲ καὶ τὸν ἐπιτάφιον αὐτοῦ γενέσθαι ἄξιον τοῦ βίου καὶ ἀγῶνά τινα συστήσασθαι ὑπὲρ τοῦ χρηστηρίου, * τῶν συνωμοτῶν ἐκείνων καὶ* 264
γοήτων, ὅσοι κορυφαῖοι ἦσαν, ἐλθόντων ἐπὶ διαιτητὴν τὸν Ῥουτιλιανόν, τίνα χρὴ προκριθῆναι αὐτῶν καὶ διαδέξασθαι τὸ μαντεῖον καὶ στεφανωθῆναι τῷ ἱεροφαντικῷ καὶ προφητικῷ στέμματι. ἦν δὲ ἐν αὐτοῖς καὶ Παῖτος ἰατρὸς τὴν τέχνην, πολιὸς ὤν, οὔτε ἰατρῷ πρέποντα οὔτε πολιῷ ἀνδρὶ ταῦτα ποιῶν. ἀλλ᾽ ὁ ἀγωνοθέτης Ῥουτιλιανὸς ἀστεφανώτους αὐτοὺς ἀπέπεμψεν, αὐτῷ τὴν

ε
ἐπιβρέχων Ψ. *φενάκης*] *φαινάκης* B. *φαινάκης* Γ. *ἀφῃρημένος* BΨ. *ἀφῃρημένης* ut vulgo F, sed *νη* fortassis ex *νο*, utrumque a p m.

60. *τοιοῦτο τὸ τέλος* Ψ. *τοιοῦτο τέλος* caeteri et v. correxi: *τοῦτο τέλος*, cum anaphora: haec enim sequuntur, *καὶ αὕτη*. compara Luc. Convivium c. 48: *τοῦτό σοι τέλος, ὦ καλὲ Φίλων, ἐγένετο τοῦ συμποσίου*, et De Morte Peregr. c. 42: *τοῦτο τέλος τοῦ κακοδαίμονος Πρωτέως ἐγένετο.* *ἐγένετο* om BΨ et fortassis Ω. male. *τὸ τοιοῦτον* CΨ. *τὸ τοιοῦτο* Ψ_2ΩFM et v. *γενέσθαι ἄξιον* BΨ. *ἄξιον γενέσθαι* caeteri et v. *συστήσασθαι*] *συστῆναι* Ψ_2 in rasura. *ὑπὲρ τοῦ*] *ἐπὶ τοῦ* Ψ. *ἐκείνων* addunt CBΨ. om Ψ_2ΩΦFM et v. *καὶ γοήτων* BΨΩFM et v. *καὶ* om HΨ_2. *καὶ γοήτων* om Φ. *ἀνελθόντων* plerique et v. sed recte *ἐλθόντων* BΨ. vide pauca de multis, Demosthenem 29, 58 fin: *ἐπὶ τὸν κληρωτὸν δὲ διαιτητὴν ἐλθών*, et Pollucem VIII, 126: *πρὶν ἐπὶ διαιτητὰς ἐλθεῖν.* *ἐπὶ διαιτητὴν τὸν*] *ἐπὶ τὸν διαιτητὴν τὸν* 𝔄FM. *χρὴ*] *δεῖ* Ψ_2. *διαδέξασθαι*] *δέξασθαι* F. *πολίτης ὢν οὔτε* edd. vett. *πολιώδης ὢν οὔτε* primum edd. m o. scil. e Benedicti conjectura. *πόλιος* adnotatum in Y. *πολίτης ὃς οὔτε* 𝔄ΓCBΨΨ_2ΩΦHFM. quod, ut Dindorfius verissime, nihil aliud est, quam *πολίτης* superscripto *ος*, id est *πολιός*. hoc ita restitui, ut tamen *ὢν*, quod necessarium est, libris invitis servarem scriberemque: *πολιὸς ὢν οὔτε* —. scite Dindorfius hoc quoque observavit, adjectivum *πολιώδης* non videri usquam occurrere nisi ap. Alexandrum (Aphrodisiensem) Problem. I, 8: *καὶ ἁπαλότριχες καὶ πολιώδεις.* *αὐτοὺς ἀπέπεμψεν, αὐτῷ* v. pro *ἀπέπεμψεν*

προφητείαν φυλάττων μετὰ τὴν ἐντεῦθεν ἀπαλλαγήν. 61. ταῦτα, ὦ φιλότης, ὀλίγα ἐκ πολλῶν δείγματος ἕνεκα γράψαι ἠξίωσα, καὶ σοὶ μὲν χαριζόμενος ἀνδρὶ ἑταίρῳ καὶ φίλῳ [καὶ] ὃν ἐγὼ πάντων μάλιστα θαυμάσας ἔχω ἐπί τε σοφίᾳ καὶ τῷ πρὸς ἀλήθειαν ἔρωτι καὶ τρόπου πραότητι καὶ ἐπιεικείᾳ καὶ γαλήνῃ βίου καὶ δεξιότητι πρὸς τοὺς συνόντας, τὸ πλέον δέ, ὅπερ καὶ σοὶ ἥδιον, Ἐπικούρῳ τιμωρῶν, ἀνδρὶ ὡς ἀληθῶς ἱερῷ καὶ θεσπεσίῳ τὴν φύσιν καὶ μόνῳ μετ' ἀληθείας τὰ καλὰ ἐγνωκότι καὶ παραδεδωκότι καὶ ἐλευθερωτῇ τῶν ὁμιλησάντων αὐτῷ γενομένῳ. οἶμαι * δέ, ὅτι καὶ τοῖς ἐντυγχοῦσι χρήσιμόν τι ἔχειν δόξει ἡ γραφὴ τὰ μὲν διελέγχουσα, τὰ δ' ἐν ταῖς τῶν εὖ φρονούντων γνώμαις βεβαιοῦσα.

B: ἀπέπεμπεν et HΨs: ἔπεμψεν, pro αὐτῷ F: ἀυτῶ. denique hoc ordine: ἀπέπεμψεν αὐτοὺς αὐτῷ Φ solus. in ed. prima cum Solano male scripseram αὑτῷ. at, ut bene Gesner, oraculum ipsi Alexandro post mortem servatum esse dicitur, sicut in Amphiarai, Trophonii, Branchi oraculis. neque αὐτῷ nimis nude dictum esse arbitror. simillime in Veris Histor. II, 3: βασιλεύειν δὲ τῶν χωρίων τούτων ἐλέγετο Τυρὼ ἡ Σαλμωνέως, μετὰ τὴν ἐντεῦθεν ἀπαλλαγὴν ταύτην παρὰ τοῦ Ποσειδῶνος λαβοῦσα τὴν τιμήν.

61. δείγματος ἕνεκα] ἕνεκα om Φ. φίλῳ καὶ ὃν libri. ego vocem καὶ deleo. ἐγὼ πάντων μάλιστα θαυμάσας ἔχω] οὕτω μάλιστα πάντων ἔχω BCΨ. ἐπί τε σοφίᾳ] διά τε σοφίαν BCΨ. καὶ τῷ πρὸς] καὶ πρὸς Φ. τιμωρῶν] βοηθῶν RTV. παραδεδωκότι] περὶ ἀδήλου CBΨ. γενομένῳ] βουλομένῳ CBΨ. ἐντυχοῦσι] ἐντυχοῦσιν F. χρήσιμόν τι] utilissimus hic liber est propterea quod oraculorum omnium et origo et vanitas ex eo perspici potest. recte Valckenaerius in Opusculis Vol. II p. 362 ed. Lips: „gentilium oracula vetera fraudibus debentur humanis sacerdotum —." ceterum de oraculorum mendaciis haud ita multo post Lucianum scripsit Oenomaus Gadarensis philosophus Cynicus, quo de vide Kusterum ad Suidam s. Οἰνόμαος. διελέγχουσα BΨ. διεξελέγχουσα caeteri et v. prius illud Bekker et Dindorfius recte probarunt. ita libri omnes supra c. 44 init: διελέγχειν. contra male Cobetus V. L. p. 236 ἐξελέγχουσα h. l. conjecit. quid enim hic ulla opus fuit conjectura? — δ' ἐν B. δὲ ἐν F et v. εὖ φρονούντων] εὐφρονούντων BΦ.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΕΡΕΓΡΙΝΟΥ ΤΕΛΕΥΤΗΣ.

Reitz. III p. 325.

1. *Λουκιανὸς Κρονίῳ εὖ πράττειν. Ὁ κακοδαίμων Περεγρῖνος ἢ ὡς αὐτὸς ἔχαιρεν ὀνομάζων ἑαυτὸν Πρωτεὺς * αὐτὸ δὴ ἐκεῖνο τὸ τοῦ Ὁμηρικοῦ Πρωτέως ἔπα-* 326
θεν· ἅπαντα γὰρ δόξης ἕνεκα γενόμενος καὶ μυρίας

Suidas s. *Λουκιανὸς Σ.* — *εἰς γὰρ τὸν Περεγρίνου βίον καθάπτεται τοῦ Χριστιανισμοῦ*, in quo l. *εἰς* non minus recte habet, quam in schol. ad Arist. Nub. v. 557: *τὰ εἰς τὰς Ἀρτοπώλιδας λεχθέντα κατ' αὐτοῦ* et in Etymol. M. p. 61, 43 et ibidem p. 62, 1. at Suidae elogio „*Περεγρίνου βίος*" longe praestat vulgatum: „*Περὶ τῆς Περεγρίνου τελευτῆς*", quo etiam Thomas M. p. 363, 16 usus est. item codices in alio titulo sequor: *Ἀλέξανδρος ἢ Ψευδόμαντις*, tametsi pro eo Thomas M. p. 35, 3 et p. 114, 2 speciose posuit: *Λουκιανὸς ἐν τῷ Ἀλεξάνδρου βίῳ.* nam in Alexandro et initium libri c. 1 Thomae favet et c. 2 haec verba: *Τιλλοβόρου γοῦν τοῦ λῃστοῦ κἀκεῖνος βίον ἀναγράψαι ἠξίωσεν.* sed liber ipse hanc inscriptionem: „*Ἀλεξάνδρου τοῦ Ἀβωνοτειχίτου βίος*" respuit; flagitat aut eam ipsam quam codices tuentur aut eandem leniter mutatam: „*Ἀλεξάνδρου τοῦ ψευδομάντεως βίος.*" alia ratio est tertii libri „*Δημώνακτος βίος*", quod elogium et codicum auctoritate et ipso libri argumento extra dubitationem positum est. verum in alio libello, cui in codd. sic inscriptum est: „*Περὶ τοῦ ἐνυπνίου ἤτοι βίος Λουκιανοῦ*" recte vidit Hemsterhusius in Anecd. p. (2) sq., veram inscriptionem ab Thoma, qui „*Λουκιανοῦ ἐνύπνιον*" affert servatam, in codd. autem ultima verba *βίος Λουκιανοῦ* prorsus inepte addita esse.

1. *Πρωτεὺς*] Suidas s. *Φιλόστρατος ὁ πρῶτος* inter hujus Philostrati opera haec quoque recensuit: *Πρωτέα. Κύνα ἢ Σοφιστήν. Νέρωνα. Θεατήν.* qui errores quum ab Solano ad h. l. ex parte dudum correcti essent, postea neque a Bernhardio ad Suidam neque ab Kaysero ad Philostr. Praef. p. II emendati sunt. recte enim Solanus verba priora ita conjunxit, ut unicus liber existat: *Πρωτέα κύνα ἢ Σοφιστήν.* at quod deinceps Meursi con-

τροπὰς τραπόμενος τὰ τελευταῖα ταῦτα καὶ πῦρ ἐγένετο·
τοσούτῳ ἄρα τῷ ἔρωτι τῆς δόξης εἴχετο. καὶ νῦν ἐκεῖνος
ἀπηνθράκωταί σοι ὁ βέλτιστος κατὰ τὸν Ἐμπεδοκλέα,
παρ' ὅσον ὁ μὲν κἂν διαλαθεῖν ἐπειράθη ἐμβαλὼν
ἑαυτὸν εἰς τοὺς κρατῆρας, ὁ δὲ γεννάδας οὗτος τὴν πο-
λυανθρωποτάτην τῶν Ἑλληνικῶν πανηγύρεων τηρήσας
πυρὰν ὅτι μεγίστην νήσας ἐνεπήδησεν ἐπὶ τοσούτων
μαρτύρων, καὶ λόγους τινὰς ὑπὲρ τούτου εἰπὼν πρὸς
τοὺς Ἕλληνας οὐ πρὸ πολλῶν ἡμερῶν τοῦ τολμήματος.
2. πολλὰ τοίνυν δοκῶ μοι ὁρᾶν σε γελῶντα ἐπὶ τῇ κο-
ρύζῃ τοῦ γέροντος, μᾶλλον δὲ καὶ ἀκούω βοῶντος οἷά
σε εἰκὸς βοᾶν· ὢ τῆς ἀβελτερίας, ὢ τῆς δοξοκοπίας, ὢ
327 τῶν ἄλλων, * ἃ λέγειν εἰώθαμεν περὶ αὐτῶν. σὺ μὲν
οὖν πόρρω ταῦτα καὶ μακρῷ ἀσφαλέστερον, ἐγὼ δὲ
παρὰ τὸ πῦρ αὐτὸ, καὶ ἔτι πρότερον ἐν πολλῷ πλήθει
τῶν ἀκροατῶν εἶπον αὐτὰ, ἐνίων μὲν ἀχθομένων, ὅσοι
ἐθαύμαζον τὴν ἀπόνοιαν τοῦ γέροντος, ἦσαν δέ τινες,
οἳ καὶ αὐτοὶ ἐγέλων ἐπ' αὐτῷ. ἀλλ' ὀλίγου δεῖν ὑπὸ τῶν
Κυνικῶν ἐγώ σοι διεσπάσθην ὥσπερ ὁ Ἀκταίων ὑπὸ
τῶν κυνῶν ἢ ὁ ἀνεψιὸς αὐτοῦ ὁ Πενθεὺς ὑπὸ τῶν
Μαινάδων. 3. ἡ δὲ πᾶσα τοῦ δράματος διασκευὴ
τοιάδε ἦν· τὸν μὲν ποιητὴν οἶσθα οἷός τε ἦν καὶ ἡλίκα
ἐτραγῴδει παρ' ὅλον τὸν βίον ὑπὲρ τὸν Σοφοκλέα καὶ

---

junctio verborum *Νέρωνα θεατήν* Solano probata est: ego vix dubito, quin ita potius scribendum sit „*Νέρωνα ἢ θεατήν.*" *ἅπαντα γάρ*] pro *ἅπαντα* malim *πάντα* ex ipso Homero Od. δ, 417: *πάντα δὲ γιγνόμενος πειρήσεται —.* *ὑπὲρ τούτου*] τουτου accentu caret in F.

2. *ἀβελτερίας* Lehmannus. *ἀβελτηρίας* libri (etiam F). *ὢ τῶν ἄλλων, ἃ λέγειν εἰώθαμεν περὶ αὐτῶν*] miror et *ἄλλων* et multo minus *αὐτῶν* intelligo. dubitanter conjeci: „*ὢ τῶν [λήρων, καὶ ὅσα] ἄλλα λέγειν εἰώθαμεν περὶ τοιούτων* (vel *τῶν τοιούτων*)." vide Timonem c. 27 init: *χωλὸν ἢ τυφλὸν ἢ ὅσα ἄλλα μοι πρόσεστιν.* *ἀλλ' ὀλίγου δεῖν — ὑπὸ τῶν κυνῶν*] ex hoc ipso l. compositum videtur mendacium, quod habet Suidas s. *Λουκιανός.* — *τελευτῆσαι δὲ αὐτὸν λόγος ὑπὸ κυνῶν, ἐπεὶ κατὰ τῆς ἀληθείας ἐλύττησεν. εἰς γὰρ τὸν Περεγρίνου βίον κ. τ. ἑ.*

3. *τοῦ δράματος* Faber et Hemsterhusius (ad Necyomant. c. 16). libri *τοῦ πράγματος.* *οἷός τε* M. *οἷός γε* F et v.

*τὸν Αἰσχύλον. ἐγὼ δ' ἐπεὶ τάχιστα εἰς τὴν Ἦλιν ἀφι-
κόμην, διὰ τοῦ γυμνασίου . . . . αὐτῶν ἐπήκουον ἅμα
Κυνικοῦ τινος μεγάλῃ καὶ τραχείᾳ τῇ φωνῇ τὰ συνήθη
ταῦτα καὶ ἐκ τριόδου τὴν ἀρετὴν . . . . ἐπιβοωμένου * καὶ* 328
*ἅπασιν ἀπαξαπλῶς λοιδορουμένου, εἶτα κατέληξεν αὐτῷ
ἡ βοὴ ἐς τὸν Πρωτέα· καὶ ὡς ἂν οἷός τε ὦ, πειράσο-
μαί σοι αὐτὰ ἐκεῖνα ἀπομνημονεῦσαι ὡς ἐλέγετο. σὺ
δὲ γνωριεῖς δηλαδή, πολλάκις αὐτοῖς παραστὰς βοῶσι.*
4. *Πρωτέα γάρ τις, ἔφη, κενόδοξον τολμᾷ λέγειν, ὦ γῆ
καὶ ἥλιε καὶ ποταμοὶ καὶ θάλαττα καὶ πατρῷε Ἡράκλεις,
Πρωτέα τὸν ἐν Συρίᾳ δεθέντα, τὸν τῇ πατρίδι ἀνέντα
πεντακισχίλια τάλαντα, τὸν ἀπὸ τῆς Ῥωμαίων πόλεως
ἐκβληθέντα, τὸν τοῦ Ἡλίου ἐπισημότερον, τὸν ἀνταγω-
νίσασθαι καὶ αὐτῷ τῷ Ὀλυμπίῳ δυνάμενον. ἀλλ' ὅτι
διὰ πυρὸς ἐξάγειν τοῦ βίου διέγνωκεν ἑαυτόν, εἰς κενο-
δοξίαν τινὲς τοῦτο ἀναφέρουσιν. οὐ γὰρ Ἡρακλῆς * οὐ-* 329

Αἰσχύλον] *αἰσχύνην* F. *δ' ἐπεὶ*] *δὲ ἐπεὶ* F. *Ἦλιν* a. *ἠλῒν* F. libri *διὰ τοῦ γυμνασίου αὐτῶν ἐπήκουον.* Struvius L. L. p. 229 post *αὐτῶν* inseruit: *ἰών.* at *αὐτῶν* isto quidem modo servari non potest. Schaefer autem ad Bos. Ellips. p. 800 *ἀλύων* pro *αὐτῶν* conjecit, quod nescio quo modo omnibus probatum est. equidem nulla mutatione facta post v. *γυμνασίου* signa posui lacunae. neque enim h. l. tacere licebat, magnam hominum multitudinem, ut fit in re nova convenisse eisque ipsum adstitisse Lucianum. res apparet inprimis ex inferiore loco c. 7 init: *οὐ περιμείνας διαλυθῆναι τὸ πλῆθος* eodemque spectare videntur superiora c. 2: *ἔτι πρότερον ἐν πολλῷ πλήθει τῶν ἀκροατῶν.* nostro l. haec fere desunt: *διὰ τοῦ γυμνασίου [ἰὼν πολύ τι πλῆθος ἀνθρώπων συλλεγόμενον ἑώρων καὶ παραστὰς πλησίον] αὐτῶν ἐπήκουον —.*
τραχείᾳ] *τραχεῖα* F. libri *τὰ συνήθη ταῦτα καὶ ἐκ τριόδου τὴν ἀρετὴν ἐπιβοωμένου.* Jacobsius (pone R. Porsoni Advers. p. 303) etsi verba *τὰ συνήθη ταῦτα καὶ ἐκ τριόδου* ab Fabro male disjuncta esse vidit: tamen quod ipse „sincera haec" pronuntiavit, non adsentior. immo pluralis *τὰ συνήθη ταῦτα* manifesto docet post verba *τὴν ἀρετὴν* aliquid deesse. ego suppleo: *τ. σ. τ. κ. ε. τ. τὴν ἀρετὴν [καὶ τὸν ἱδρῶτα] ἐπιβοωμένου.* eisdem fere verbis ad Hesiodi dictum adluditur in Necyomant. c. 4, ubi item ut h. l. de cynicis sermo est, et in Hermotim. c. 2. recte post *δηλαδή*, non ante hanc vocem interpungitur in edd. vett. et in F.

4. *Ἡράκλεις*] *ἡρακλεις* sine accentu F.

τως; οὐ γὰρ Ἀσκληπιὸς καὶ Διόνυσος κεραυνῷ; οὐ γὰρ
τὰ τελευταῖα Ἐμπεδοκλῆς εἰς τοὺς κρατῆρας; 5. ὡς δὲ
ταῦτα εἶπεν ὁ Θεαγένης (τοῦτο γὰρ ὁ κεκραγὼς ἐκεῖνος
ἐκαλεῖτο,) ἠρόμην τινὰ τῶν παρεστώτων, τί βούλεται
τὸ περὶ τοῦ πυρὸς ἢ τί Ἡρακλῆς καὶ Ἐμπεδοκλῆς πρὸς
τὸν Πρωτέα; ὁ δὲ, οὐκ εἰς μακρὰν, ἔφη, καύσει ἑαυτὸν
ὁ Πρωτεὺς Ὀλυμπίασι. πῶς, ἔφην, ἢ τίνος ἕνεκα; εἶτα
ὁ μὲν ἐπειρᾶτο λέγειν, ἐβόα δὲ ὁ Κυνικὸς, ὥστε ἀμή-
χανον ἦν ἄλλου ἀκούειν. ἐπήκουον οὖν τὰ λοιπὰ ἐπαν-
τλοῦντος αὐτοῦ καὶ θαυμαστάς τινας ὑπερβολὰς διεξι-
όντος κατὰ τοῦ Πρωτέως· τὸν μὲν γὰρ Σινωπέα ἢ τὸν
330 διδάσκαλον * αὐτοῦ Ἀντισθένη οὐδὲ παραβάλλειν ἠξίου
αὐτῷ, ἀλλ' οὐδὲ τὸν Σωκράτη αὐτὸν, ἐκάλει δὲ τὸν Δία
ἐπὶ τὴν ἅμιλλαν. εἶτα μέντοι ἔδοξεν αὐτῷ ἴσους πως
φυλάξαι αὐτοὺς καὶ οὕτω κατέπαυσε τὸν λόγον· 6. δύο
γὰρ ταῦτα, ἔφη, ὁ βίος ἄριστα δημιουργήματα ἐθεάσατο,
τὸν Δία τὸν Ὀλύμπιον καὶ Πρωτέα· πλάσται δὲ καὶ
τεχνῖται τοῦ μὲν Φειδίας, τοῦ δὲ ἡ φύσις. ἀλλὰ νῦν ἐξ
ἀνθρώπων εἰς θεοὺς τὸ ἄγαλμα τοῦτο οἰχήσεται ὀχού-
μενον ἐπὶ τοῦ πυρὸς ὀρφανοὺς ἡμᾶς καταλιπόν. ταῦτα
ξὺν πολλῷ ἱδρῶτι διεξελθὼν ἐδάκρυε μάλα γελοίως καὶ
τὰς τρίχας ἐτίλλετο ὑποφειδόμενος μὴ πάνυ ἕλκειν, καὶ
τέλος ἀπῆγον αὐτὸν λύζοντα μεταξὺ τῶν Κυνικῶν τινες
παραμυθούμενοι. 7. μετὰ δὲ τοῦτον ἄλλος εὐθὺς ἀνα-
βαίνει οὐ περιμείνας διαλυθῆναι τὸ πλῆθος, ἀλλ' ἐπ'
αἰθομένοις τοῖς προτέροις ἱεροῖς ἐπέχει τῶν σπονδῶν.

---

5. ὁ κεκραγὼς] praestat fortassis ὁ κεκράκτης, ut est in Jove Trag. c. 33. Ὀλυμπίασι Jacobitius pro Ὀλυμπιάσι. ἐπαντλοῦντος] ἐπατλοῦντος F. διεξιόντος] διδειόντος F (ita F). ἀλλ' οὐδὲ — τὸν Δία] αὐτὸν ita transpono: ἀλλ' οὐδὲ τὸν Σωκράτη, ἐκάλει δὲ αὐτὸν τὸν Δία et confero supra c. 4: τὸν ἀνταγωνίσασθαι καὶ αὐτῷ τῷ Ὀλυμπίῳ δυνάμενον. ἴσους πως] ἴσους πῶς F. κατέπαυσε] κατέπαυε F.

6. τεχνῖται Lehmannus. libri τεχνίται. καὶ τὰς τρίχας — μὴ πάνυ ἕλκειν o libro nostro affert Thomas M. s. Τίλλω p. 363, 16 R., ubi pro ὑποφειδόμενος duo libri: ὑποφοιδόμενος.

7. ἀλλ' ἐπ' Bekker pro ἀλλὰ ἐπ'. τοῖς προτέροις ἱεροῖς] ita correxi. libri τοῖς προτέροις ἱερείοις. aperte enim adluditur

*καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἐπὶ πολὺ ἐγέλα καὶ δῆλος ἦν νειό-
θεν αὐτὸ δρῶν, εἶτα ἤρξατο ὧδέ πως· ἐπεὶ ὁ κατάρα-
τος * Θεαγένης τέλος τῶν μιαρωτάτων αὐτοῦ λόγων τὰ* 331
*Ἡρακλείτου δάκρυα ἐποιήσατο, ἐγὼ κατὰ τὸ ἐναντίον
ἀπὸ τοῦ Δημοκρίτου γέλωτος ἄρξομαι. καὶ αὖθις ἐγέλα
ἐπὶ πολύ, ὥστε καὶ ἡμῶν τοὺς πολλοὺς ἐπὶ τὸ ὅμοιον
ἐπεσπάσατο.* 8. *εἶτα ἐπιστρέψας ἑαυτόν, ἢ τί γὰρ ἄλλο,
ἔφη, ὦ ἄνδρες, χρὴ ποιεῖν ἀκούοντα μὲν οὕτω γελοίων
ῥήσεων, ὁρῶντα δὲ ἄνδρας γέροντας δοξαρίου καταπτύ-
στου ἕνεκα μονονουχὶ κυβιστῶντας ἐν τῷ μέσῳ; ὡς δὲ
εἰδείητε, οἷόν τι τὸ ἄγαλμά ἐστι τὸ καυθησόμενον,
ἀκούσατέ μου ἐξ ἀρχῆς παραφυλάξαντος τὴν γνώμην
αὐτοῦ καὶ τὸν βίον ἐπιτηρήσαντος· ἔνια δὲ παρὰ τῶν
πολιτῶν αὐτοῦ ἐπυνθανόμην καὶ οἷς ἀνάγκη ἦν ἀκριβῶς
εἰδέναι αὐτά.* 9. *τὸ γὰρ τῆς φύσεως τοῦτο πλάσμα καὶ
δημιούργημα, ὁ τοῦ Πολυκλείτου κανών, ἐπεὶ εἰς ἄν-
δρας τελεῖν ἤρξατο, ἐν Ἀρμενίᾳ μοιχεύων ἁλοὺς μάλα
πολλὰς πληγὰς ἔλαβε καὶ τέλος κατὰ τοῦ τέγους ἁλόμε-*

---

ad Homeri versus de Peleo sacra faciente, Il. λ', 775: *ἔχε δὲ χρύσειον ἄλεισον, | σπένδων αἴθοπα οἶνον ἐπ' αἰθομένοις ἱεροῖσιν.* his sacris *τὰ ἄπυρα ἱερὰ* opponi solent, de quibus Valckenaerius in Diatribe p. 43 aliique disputarunt. apud nostrum De Sacrific. c. 1: *ἡ τῶν ἱερείων διαμαρτία* alteram scripturam *ἡ τῶν ἱερῶν δ.* praefero. solemnis est autem in codd. harum vocum *ἱερὰ* et *ἱερεῖα* confusio: quam rem post alios nuper Cobetus N. L. p. 736 attigit. *καὶ τὸ μὲν πρῶτον — ὧδέ πως·*] Xenoph. Anabas. I, 3, 2: *καὶ πρῶτον μὲν ἐδάκρυε πολὺν χρόνον ἑστώς· οἱ δὲ ὁρῶντες ἐθαύμαζον καὶ ἐσιώπων· εἶτα δὲ ἔλεξε τοιάδε.* *ἐπὶ πολὺ*] *ἐπιπολὺ* F hic et infra ut solet. de horum integritate dixi in Quaestt. L. p. 205. *μιαρωτάτων* F. *μιαροτάτων* edd. ante Reitzium. *αὑτοῦ* Bekker pro *αὐτοῦ*.

8. *ἀκούοντα* et mox *ὁρῶντα* F idemque supra scriptum in M. *ἀκούοντας* et *ὁρῶντας* a et in textu M. *ὡς δὲ εἰδείητε*] Lucianus saepe ille quidem praesenti praegresso conjunctionem finalem cum optativo conjunxit, sed in tali loco, qualis hic est, nusquam. malim igitur: *ὡς δὲ εἰδῆτε —.* *ἐξ ἀρχῆς* Jacobitius pro *ἐξαρχῆς*.
ἀκριβῶς εἰδέναι αὐτά] ita correxi. libri *ἀκριβῶς εἰδέναι αὐτόν.*

9. *μάλα πολλὰς πληγὰς ἔλαβε*] in scholio ad h. l. scholiasta et vulgatus et ap. Bachmannum Anecdot. II p. 345 Parisinus mendose habent *μετὰ πολλὰς τὰς ἄλλας*, quod ab Vossio, J. Gro-

332 νος διέφυγε ῥαφανῖδι τὴν πυγὴν βεβυσμένος· * εἶτα
μειράκιόν τι ὡραῖον διαφθείρας τρισχιλίων ἐξωνήσατο
παρὰ τῶν γονέων τοῦ παιδὸς πενήτων ὄντων, μὴ ἐπὶ
τὸν ἁρμοστὴν ἀπαχθῆναι τῆς Ἀσίας. 10. ταῦτα μὲν
καὶ τὰ τοιαῦτα ἐᾶσειν μοι δοκῶ· πηλὸς γὰρ ἔτι ἄπλα-
στος ἦν καὶ οὐδέπω ἐντελὲς ἄγαλμα ἡμῖν ἐδεδημιούρ-
γητο. ἃ δὲ τὸν πατέρα ἔδρασε, καὶ πάνυ ἀκοῦσαι ἄξιον·
καίτοι πάντως ἴστε καὶ ἀκηκόατε, ὡς ἀπέπνιξε τὸν γέ-
ροντα οὐκ ἀνασχόμενος αὐτὸν ὑπὲρ ἑξήκοντα ἔτη ἤδη
γηρῶντα. εἶτα ἐπειδὴ τὸ πρᾶγμα διεβεβόητο, φυγὴν ἑαυ-
333 τοῦ * καταδικάσας ἐπλανᾶτο ἄλλην ἄλλοτε ἀμείβων.
11. ὅτεπερ καὶ τὴν θαυμαστὴν σοφίαν τῶν Χριστιανῶν
ἐξέμαθε περὶ τὴν Παλαιστίνην τοῖς ἱερεῦσι καὶ γραμμα-
τεῦσιν αὐτῶν ξυγγενόμενος. καὶ τί γάρ; ἐν βραχεῖ παῖ-
δας αὐτοὺς ἀπέφηνε προφήτης καὶ θιασάρχης καὶ ξυνα-
γωγεὺς καὶ πάντα μόνος αὐτὸς ὤν. καὶ τῶν βίβλων τὰς
μὲν ἐξηγεῖτο καὶ διεσάφει, πολλὰς δὲ καὶ αὐτὸς ξυνέ-
γραφε, καὶ ὡς θεὸν αὐτὸν ἐκεῖνοι ἡδοῦντο καὶ νομοθέτῃ

---

novio aliis non bene correctum est. scribe ex ipso Luciano: *μετὰ πολλὰς τὰς πληγάς.* *ἀλόμενος* ita libri, cui *ἁλάμενος* formam vere atticam in Luciano substituendam esse recte negavit Lehmannus, prudentior ille Cobeto V. L. p. 206. *ῥαφανῖδι* Bekker pro *ῥαφανίδι.* de h. l. Valckenaerius ad Hippolyt. v. 415: „ubi versus latet Comici.“ de qua re dubitare licet. etsi potuit sane fieri, ut in comoedia olim alicubi talis fere versus exstaret: *φεύγει ῥαφανῖδι τὴν πυγὴν βεβυσμένος.*

10. *ταῦτα μὲν καὶ*] ita scripsi *μὲν* inserto. libri *ταῦτα καὶ* —. vide Pro Merc. Cond. c. 8: *ταῦτα μὲν καὶ τὰ τοιαῦτα* — et Bis Accusat. c. 2 init. *ἐδεδημιούργητο*] *δεδημιούργητο* F. *καίτοι πάντως ἴστε*] ita correxi. libri *καίτοι πάντες ἴστε* cum mendacio oratoris ingente. quis enim credat Peregrinum parricidium si omnibus innotuisset, tam diu impune ferre potuisse? ego confero D. Deor. XX, 13: *πάντως δὲ καὶ σὺ ἀκήκοας τι περὶ αὐτῆς.*

11. *καὶ τί γάρ; ἐν βραχεῖ*] pro *ἐν βραχεῖ* F *ἐν βραχῖ.* gemina haec sunt in Toxar. c. 15: *καὶ τί γάρ; ἐν βραχεῖ ὁ Λυσίωνος οἶκος — ἐξήντλητο.* exempla formulae *καὶ τί γάρ;* dedit Jacobsius ad Anthol. Pal. c. XI 184 p. 690. alibi est *καὶ τί γὰρ ἄλλο;* ut in Diog. Laert. IV, 52. de re mira dici solet. nostrates: was denn sonst? *καὶ αὐτὸς ξυνέγραφε* Cobetus V. L. p. 207. libri *αὐτὸς καὶ ξυνέγραφε.* Solano ad h. l. judice „libros a se con-

*ἐχρῶντο καὶ προστάτην ἐπεγράφοντο. . . . . μετὰ * γοῦν* 334
[τοσοῦτον χρόνον] ἐκεῖνον ἔτι σέβουσι τὸν ἄνθρωπον τὸν ἐν τῇ Παλαιστίνῃ ἀνασκολοπισθέντα, ὅτι καινὴν ταύτην

---

scriptos Peregrinus hoc palam auctore ut suos edidit neque eos pro sacris aut voluit obtrudere aut potuit." at mores Peregrinum ab fraude tum maxime inter christianos usitata haudquaquam vindicabunt. tu inprimis vide Valckenarium De Aristobulo p. 7. *ἤδοῦντο*, ut ego quoque olim correxeram, habet Cobetus V. L. p. 207. *ἐδιηγοῦντο* a. *ἡγοῦντο* FM. vide Cicer. Quaestt. Tuscul. I, 21: „eumque (inventorem) venerantur ut deum." *ἐπέγραφον. τὸν μέγαν γοῦν ἐκεῖνον ἔτι σέβουσι τὸν ἄνθρωπον* F et *σέβουσι τὸν ἄνθρωπον* etiam lemma scholii. at *σέβουσιν ἄνθρωπον* a, caetera eodem modo. pro *ἐπέγραφον τὸν* certatim ego, Bekker et Cobetus *ἐπεγράφοντο* correximus, quem usum tirones vel e Bis Accusat. c. 29 et Fugitiv. c. 4 discant. tum pro *μέγαν γοῦν* correxi *μετὰ γοῦν* et verba [*τοσοῦτον χρόνον*] supplevi caeteris non mutatis: *ἐπεγράφοντο. μετὰ γοῦν [τοσοῦτον χρόνον] ἐκεῖνον ἔτι σέβουσι τὸν ἄνθρωπον* —. simillima haec sunt in Somnio c. 5: *ἔτι γοῦν καὶ μετὰ τοσοῦτον χρόνον τά τε σχήματά μοι τῶν φανέντων ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς παραμένει* —. et *ΜΕΤΑ* quidem in literis *ΜΕΓΑΝ* latere Cobetus V. L. p. 207 recte vidit, cujus tamen conjecturam: *ἐπεγράφοντο. μετὰ γοῦν ἐκεῖνον ἔτι σέβουσι τὸν ἄνθρωπον* non intelligo, ut Oedipo opus sit interprete. tum nexus orationis *γοῦν* voculam, pro qua *γὰρ* dicendum erat, nullo modo fert. hinc post *ἐπεγράφοντο* signa posui lacunae. recte enim Faber uno probante Wielandio h. l. aliquid deesse vidit, etsi multa „adversus Christum" scripta fuisse male conjecit. nam ad Christum ipsum Lucianus ab his demum verbis transit: *ἐκεῖνον ἔτι σέβουσι τὸν ἄνθρωπον*. immo christiani in iis quae desunt perstricti erant ut superstitiosi et antiquae fidei tenacissimi. suppleo: *ἐπεγράφοντο. [οἱ γὰρ Χριστιανοὶ τὰ πρὸς τὸ θεῖον πάνυ δεισιδαιμόνως διάκεινται, τῶν δεδογμένων ἐξ ἀρχῆς ἀπρὶξ ἐχόμενοι· παρ' ὃ καὶ τότε τὸν Πρωτέα διὰ τιμῆς ἦγον.] μετὰ γοῦν [τοσοῦτον χρόνον] ἐκεῖνον ἔτι σέβουσι τὸν ἄνθρωπον* —. ne quid antea in ipsum Christum possit dictum esse, articulus *τὸν ἄνθρωπον* impedimento est. falso igitur Gesner haud improbante Bekkero *τὸν μάγον* pro *τὸν μέγαν* conjecit. sane Christum ob miracula sua quasi praestigiatorem ab adversariis *μάγον* dici solitum esse quum ex aliis patet, tum e Lactantio Institutt. Divin. IV, 13 med. et V, 3, Justino M. Dial. c. Tryph. 69 fin., Clemente Romano Recognit. I, 58, quae res in hunc Luciani l. non cadit. Gesner autem de h. l. saepius erravit, etiam in iis quae de eodem habet De Aet. et Auct. Philopatr. XVIII (ad Lucian. IX p. 652 sq. ed. Lehm.).

τελετὴν εἰσήγαγεν ἐς τὸν βίον. 12. τότε δὴ καὶ συλληφθεὶς ἐπὶ τούτῳ ὁ Πρωτεὺς ἐνέπεσεν εἰς τὸ δεσμωτήριον, ὅπερ καὶ αὐτὸ οὐ μικρὸν αὐτῷ ἀξίωμα περιεποίησε πρὸς τὸν ἑξῆς βίον καὶ τὴν τερατείαν καὶ δοξοκοπίαν, ὧν ἐρῶν ἐτύγχανεν. ἐπεὶ δ' οὖν ἐδέδετο, οἱ Χριστιανοὶ συμφορὰν ποιούμενοι τὸ πρᾶγμα πάντα [κάλων] ἐκίνουν ἐξαρπάσαι πειρώμενοι αὐτόν. εἶτ' ἐπεὶ τοῦτο ἦν ἀδύνατον, * ἥ γε ἄλλη θεραπεία πᾶσα οὐ παρέργως ἀλλὰ σὺν σπουδῇ ἐγίγνετο· καὶ ἕωθεν μὲν εὐθὺς ἦν ὁρᾶν παρὰ τῷ δεσμωτηρίῳ περιμένοντα γράδια χήρας τινὰς καὶ

---

denique haec Suidae verba sub Λουκιανὸς Σ. — εἰς γὰρ τὸν Περεγρίνου βίον καθάπτεται τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ αὐτὸν βλασφημεῖ τὸν Χριστὸν ὁ παμμίαρος. διὸ καὶ τῆς λύττης ποινὰς ἀρκούσας ἐν τῷ παρόντι δέδωκεν· ἐν δὲ τῷ μέλλοντι κληρονόμος τοῦ αἰωνίου πυρὸς μετὰ τοῦ Σατανᾶ γενήσεται, haec igitur verba vix dubito, quin ex antiquis scholiis ad librum nostrum c. 13, ad quem l. simile scholium hodieque exstat, derivata sint. id Kusterus et Bernhardius ad Suidam quodammodo sensisse videntur, non sensit ad h. l. Faber, qui ex his Suidae verbis „αὐτὸν βλασφημεῖ τὸν Χριστὸν" temere conjecit, nostro l. (c. 11 fin.) multa, quae hic adversus Christum ipsum scilicet dicta fuerint, de industria ab monachis deleta et sublata esse. Christo autem tum hic tum infra c. 13 Lucianus et ex animi sententia ut paganus maledixit et suae securitatis causa, ne pro christiano clandestino haberi et ipso posset. vide C. Plinium Epist. X, 97 § 5 sq.

12. Χριστιανοὶ] χριστιανανοὶ a. libri πάντα ἐκίνουν. ad Aristoph. Thesmoph. p. 192 recte haec ita supplevi: πάντα κάλων ἐκίνουν, praefatus locutione πάντα κάλων κινεῖν Lucianum in Alexandr. c. 57 et in Scytha c. 11 usum esse. bene enim Hemsterhusius in Anecdot. p. (124) etiam πάντα κάλων κινεῖν dictum esse judicavit, licet Graeci vulgo ita potius loquantur, πάντα κάλων σείειν vel ἀνασείειν vel ἐξιέναι. quam emendationem probavi Jacobitio, non item Cobeto V. L. p. 207, suspicanti legendum esse πάντα λίθον ἐκίνουν, ut Graecis solemne sit dicere. etsi, ut ad Thesmoph. l. l. ostendi, proverbium πάντα λίθον κίνει longe aliam vim habere solet a vipera quae sub lapide latent petitam, „prudenter age": interdum tamen πάντα λίθον κινεῖν ut latine „omnem lapidem movere" sane est „nullum non laborem exantlare", velut in C. Plinii Epist. I, 20 § 15, ut tum quidem πάντα κάλων κινεῖν et πάντα λίθον κινεῖν nihil ad rem differant. at vel sic manet, Lucianeum esse nostrum supplementum, non item Cobeti. ἐπεὶ] ἐπὶ a. σὺν σπουδῇ] συνσπουδῇ F (ita F). ξὺν

παιδία ὀρφανά, οἱ δὲ ἐν τέλει αὐτῶν καὶ συνεκάθευδον ἔνδον μετ' αὐτοῦ διαφθείραντες τοὺς δεσμοφύλακας· εἶτα δεῖπνα ποικίλα εἰσεκομίζετο καὶ λόγοι ἱεροὶ αὐτῶν ἐλέγοντο καὶ ὁ βέλτιστος Περεγρῖνος (ἔτι γὰρ τοῦτο ἐκαλεῖτο) καινὸς Σωκράτης ὑπ' αὐτῶν ἐνομίζετο. * 13. καὶ 336
μὴν κἀκ τῶν ἐν Ἀσίᾳ πόλεων ἔστιν ὧν ἧκόν τινες, τῶν Χριστιανῶν στελλόντων ἀπὸ τοῦ κοινοῦ, βοηθήσοντες καὶ ξυναγορεύσοντες καὶ παραμυθησόμενοι τὸν ἄνδρα. ἀμήχανον δέ τι τὸ τάχος ἐπιδείκνυνται, ἐπειδάν τι τοιοῦτον γένηται· δημοσίᾳ γὰρ ἐμβραχὺ ἀφειδοῦσι πάντων. καὶ δὴ καὶ τῷ Περεγρίνῳ πολλὰ τότε ἧκε χρήματα παρ' αὐτῶν ἐπὶ προφάσει τῶν δεσμῶν καὶ πρόσοδον οὐ μικρὰν ταύτην ἐποιήσατο. πεπείκασι γὰρ αὐτοὺς * οἱ κα- 337
κοδαίμονες, τὸ μὲν ὅλον ἀθάνατοι ἔσεσθαι καὶ βιώσεσθαι τὸν ἀεὶ χρόνον, παρ' ὃ καὶ καταφρονοῦσι τοῦ θανάτου καὶ ἑκόντες αὐτοὺς ἐπιδιδόασιν οἱ πολλοί. ἔπειτα δὲ ὁ νομοθέτης ὁ πρῶτος ἔπεισεν αὐτούς, ὡς

σπουδῇ v. γρᾴδια Jacobitins. libri γραΐδια. διαφθείραντες Lehmannus. libri διαφθείροντες. ἐνομίζετο] ita correxi. ὀνομάζετο F. ὠνομάζετο v. notam in codd. hanc confusionem ad Somnium c. 9 fin. attigi. et hic quidem quum verbum ἐκαλεῖτο modo antecesserit, vulgata minime elegans et aperte mendosa est.

13. κἀκ τῶν Dindorfius, ante quem Jacobitins καὶ ἐκ τῶν. libri καὶ τῶν. libri δημόσιον· ἐν βραχεῖ (ἐν βραχῖ F) γὰρ —. pro ἐν βραχεῖ Cobetus V. L. p. 208 ἔμβραχυ (immo ἐμβραχὺ) optime correxit, tametsi ille ἔμβραχυ quod fieri nequit ab initio enuntiati posuit. sed praeterea δημόσιον absurdum est, pro quo δημοσίᾳ scripsi et γὰρ leniter transposui mutata etiam interpunctione: γένηται· δημοσίᾳ γὰρ ἐμβραχὺ —. Περεγρίνῳ] περεϊγρίνω F. παρ' αὐτῶν] δι' αὐτῶν F, quae lectio primum non ad h. l. pertinuisse videtur sed ad verba paullo inferiora παρ' ὃ καὶ —, pro quibus olim etiam δι' ὃ καὶ lectum fuisse suspicor. habet Lucianus δι' ὃ καὶ, ut in Alexandro c. 25, habet vero etiam παρ' ὃ καὶ in Convivio c. 12. ἐποιήσατο Faber. libri ἐποιήσαντο.

γὰρ αὐτοὺς et mox ἑκόντες αὐτοὺς Faber. libri γὰρ αὐτοὺς et ἑκόντες αὐτούς. οἱ κακοδαίμονες] hoc probrum ipsi Luciano redditum est in marg. F ad h. l.: συκοφαντεῖ τοὺς χριστιανοὺς ὁ κακοδαίμων λουκιανός. ὁ νομοθέτης ὁ πρῶτος] Christus ipse dicitur, cui hoc plane divinum praeceptum debemus (in Ev. Matthaei XXIII, 8). pro verbis αὐτὸν δὲ τὸν νομοθέτην Lucianus τὸν

ἀδελφοὶ πάντες εἶεν ἀλλήλων, ἐπειδὰν ἅπαξ παραβάντες
θεοὺς μὲν τοὺς Ἑλληνικοὺς ἀπαρνήσωνται, τὸν δὲ ἀνε-
σκολοπισμένον ἐκεῖνον σοφιστὴν ἀντ' αὐτῶν προσκυνῶσι
338 καὶ κατὰ τοὺς * ἐκείνου νόμους βιῶσι. καταφρονοῦσιν
οὖν [τῶν ἰδίων] ἁπάντων ἐξ ἴσης καὶ κοινὰ ἡγοῦνται,
ἄνευ τινὸς ἀκριβοῦς πίστεως τὰ τοιαῦτα παραδεξάμενοι.
ἢν τοίνυν παρέλθῃ τις εἰς αὐτοὺς γόης καὶ τεχνίτης ἄν-
θρωπος καὶ πράγμασι χρῆσθαι δυνάμενος, αὐτίκα μάλα
. . . ., πλούσιος ἐν βραχεῖ ἐγένετο ἰδιώταις ἀνθρώποις
ἐγχανών. 14. πλὴν ἀλλ' ὁ Περεγρῖνος ἀφείθη ὑπὸ τοῦ
τότε τῆς Συρίας ἄρχοντος, ἀνδρὸς φιλοσοφίᾳ χαίροντος,
ὃς συνεὶς τὴν ἀπόνοιαν αὐτοῦ καὶ ὅτι δέξαιτ' ἂν ἀπο-
θανεῖν, ὡς δόξαν ἐπὶ τούτῳ καταλίποι, ἀφῆκεν αὐτὸν
339 * οὐδὲ τῆς κολάσεως ὑπολαβὼν ἄξιον. ὁ δὲ εἰς τὴν οἰ-
κείαν ἐπανελθὼν καταλαμβάνει τὸ περὶ τοῦ πατρῴου

δὲ ἀνεσκολοπισμένον ἐκεῖνον σοφιστὴν de industria scripsit, non quo distingueret vel diversos esse fingeret, sed tantum ut locus esset maledicto. ἀνεσκολοπισμένον vulgo et lemma scholii. ἀνασκολοπισμένον F, ut fortassis hic olim lectum fuerit etiam ἀνασκολοπισθέντα, quemadmodum in libris est supra c. 11 fin.

libri σοφιστὴν αὐτῶν, quorum loco correxi: σοφιστὴν ἀντ' αὐτῶν (scil. ἀντὶ θεῶν τῶν Ἑλληνικῶν). ut σοφιστὴς notio absoluta regere genetivum unquam possit: vel sic tamen αὐτῶν vocabulum est prorsus inutile. libri καταφρονοῦσιν οὖν ἁπάντων ἐξίσης, sententia vel per se inepta. tum male deest notio τὰ χρήματα, ad quam deinceps illud κοινὰ refertur. quare haec ita supplevi: καταφρονοῦσιν οὖν [τῶν ἰδίων] ἁπάντων ἐξ ἴσης. saepe τὸ ἴδιον et τὰ ἴδια „facultates, rem familiarem" significant. ridet Lucianus hanc bonorum communionem, quod secundum eam τὰ ἴδια et τὰ κοινὰ mire confundantur. pro ἐξίσης Bekker ἐξ ἴσης. ἢν τοίνυν] ἂν τοίνυν F, fortassis recte. de qua re ad Somnium c. 12 init. dictum est. libri αὐτίκα μάλα πλούσιος ἐν βραχεῖ (ita etiam F) ἐγένετο. at neque αὐτίκα μάλα et ἐν βραχεῖ jungi possunt, neque praegressis his ἢν τοίνυν παρέλθῃ aoristus ἐγένετο sequi potest pro tempore praesenti. ex quo sequitur post verba αὐτίκα μάλα aliquid deesse. posui lacunae signa et suppleo: αὐτίκα μάλα [πλουτίζεται — sive πλοῦτον συνάγει — ὁ τοιοῦτος, ὥσπερ καὶ οὗτος] πλούσιος ἐν βραχεῖ ἐγένετο.

14. καταλίποι] ita correxi. libri ἀπολίποι. vide D. Mort. XXIV, 3 fin., Pseudolysiam in Epitaph. § 81, al. οἰκείαν FM:

φονου ἔτι φλεγμαῖνον καὶ πολλοὺς τοὺς ἐπανατεινομέ-
νους τὴν κατηγορίαν. διήρπαστο δὲ τὰ πλεῖστα τῶν κτη-
μάτων παρὰ τὴν ἀποδημίαν αὐτοῦ καὶ μόνοι ὑπελεί-
ποντο οἱ ἀγροὶ ὅσον εἰς πεντεκαίδεκα τάλαντα· ἦν γὰρ
ἡ πᾶσα οὐσία τριάκοντά που ταλάντων ἀξία, ἣν ὁ γέρων
κατέλιπεν, οὐχ ὥσπερ ὁ παγγέλοιος Θεαγένης ἔλεγε πεν-
τακισχιλίων· τοσούτου γὰρ οὐδὲ ἡ πᾶσα τῶν Παριανῶν
πόλις πέντε σὺν αὐτῇ τὰς γειτνιώσας παραλαβοῦσα
πραθείη ἂν αὐτοῖς * ἀνθρώποις καὶ βοσκήμασι καὶ τῇ 340
λοιπῇ παρασκευῇ. 15. ἀλλ' ἔτι γε ἡ κατηγορία καὶ τὸ
ἔγκλημα θερμὸν ἦν, καὶ ἐῴκει οὐκ εἰς μακρὰν ἐπανα-
στήσεσθαί τις αὐτῷ, καὶ μάλιστα ὁ δῆμος αὐτὸς ἠγα-
νάκτει χρηστόν, ὡς ἔφασαν οἱ ἰδόντες, γέροντα πενθοῦν-
τες οὕτως ἀσεβῶς ἀπολωλότα. ὁ δὲ σοφὸς οὗτος Πρω-
τεὺς πρὸς ἅπαντα ταῦτα σκέψασθε οἷόν τι ἐξεῦρε καὶ
ὅπως τὸν κίνδυνον διέφυγε. παρελθὼν γὰρ εἰς τὴν ἐκ-
κλησίαν τῶν Παριανῶν (ἐκόμα δὲ ἤδη καὶ τρίβωνα πι-
ναρὸν ἠμπείχετο καὶ πήραν παρήρτητο καὶ ξύλον ἐν τῇ
χειρὶ εἶχε καὶ ὅλως μάλα τραγικῶς ἐνεσκεύαστο,) τοιοῦ-
τος οὖν ἐπιφανεὶς αὐτοῖς ἀφεῖναι ἔφη τὴν οὐσίαν, ἣν
ὁ μακαρίτης πατὴρ αὐτῷ κατέλιπε, δημοσίαν εἶναι πᾶ-
σαν. τοῦτο ὡς ἤκουσεν ὁ δῆμος, πένητες ἄνθρωποι καὶ
πρὸς διανομὰς κεχηνότες, ἀνέκραγον εὐθὺς ἕνα φιλόσο-
φον, ἕνα φιλόπατριν, ἕνα Διογένους καὶ Κράτητος ζηλω-
τήν. οἱ δὲ ἐχθροὶ ἐπεφίμωντο, κἂν εἴ τις * ἐπιχειρήσειε 341

οἰκίαν a. αὐτοῦ καὶ μόνοι] αὐτοῦ. καὶ μόνον F (ita F). σὺν αὐτῇ] libri σὺν αὐτῇ. γειτνιώσας] γειτνιῶσας F.

15. Παριανῶν] παρειανῶν F. ἐκόμα δὲ ἤδη] frustra Solanus in his adhaesit, quae ad aetatem referenda sunt, ut in Alexand. c. 11 init: κομῶν ἤδη. καὶ ξύλον] ita correxi. libri καὶ τὸ ξύλον. ἐν τῇ χειρὶ εἶχε] ita supplevi. vulgo ἐν τῇ χειρὶ ἦν, sed ἦν om F. eadem de Cynicis eisdem dicuntur in Cataplo c. 3: καὶ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ ἔχοντα et Fugitiv. c. 14 init. καὶ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ ἔχειν. ceterum si vera sunt quae h. l. et c. 16 leguntur, Peregrinus eodem tempore et cynicum egit et christianum, ut vel propterea ab christianis merito ejectus sit. τραγικῶς ἐνεσκεύαστο] ita correxi. libri τραγικῶς ἐσκεύαστο. κἂν εἴ τις ἐπιχειρήσειε — ἐβάλλετο] frustra Bekkerus καὶ εἴ τις con-

μεμνῆσθαι τοῦ φόνου, λίθοις [εὐθὺς] ἐβάλλετο. 16. ἐξῄει
οὖν τὸ δεύτερον πλανησόμενος, ἱκανὰ ἐφόδια τοὺς Χρι-
στιανοὺς ἔχων, ὑφ' ὧν δορυφορούμενος ἐν ἅπασιν ἀφθό-
νοις ἦν. καὶ χρόνον μέν τινα οὕτως ἐβόσκετο· εἶτα
παρανομήσας τι καὶ ἐς ἐκείνους, (ὤφθη γάρ τι, ὡς οἶ-
μαι, ἐσθίων τῶν ἀπορρήτων αὐτοῖς) οὐκέτι προσιεμένων
αὐτὸν ἀπορούμενος ἐκ παλινῳδίας ᾤετο δεῖν ἀπαιτεῖν
παρὰ τῆς πόλεως τὰ κτήματα, καὶ γραμματεῖον ἐπιδοὺς
ἠξίου αὐτὰ κομίσασθαι, κελεύσαντος βασιλέως. εἶτα τῆς
πόλεως ἀντιπρεσβευσαμένης οὐδὲν ἐπράχθη, ἀλλ' ἐμμέ-
νειν ἐκελεύσθη οἷς ἅπαξ διέγνω μηδενὸς καταναγκάσαν-
τος. 17. τρίτη ἐπὶ τούτοις ἀποδημία εἰς Αἴγυπτον
παρὰ τὸν Ἀγαθόβουλον, ἵναπερ τὴν θαυμαστὴν ἄσκησιν
διήσκητο, ξυρόμενος μὲν τῆς κεφαλῆς τὸ ἥμισυ, χριόμε-
νος δὲ πηλῷ τὸ πρόσωπον, ἐν πολλῷ δὲ τῶν περιεστώ-
των δήμῳ ἀναφλῶν τὸ αἰδοῖον καὶ τὸ ἀδιάφορον δὴ
342 * τοῦτο καλούμενον ἐπιδεικνύμενος, εἶτα παίων καὶ
παιόμενος νάρθηκι εἰς τὰς πυγὰς καὶ ἄλλα πολλῷ νεα-

---

jecit. vide Saturnal. c. 37: κἂν εἴ τι ἐπιψεύδοιντο ἡμῖν, ἀλλ' οἵ γε ἀκούοντες ἐπίστευον ἄν. libri λίθοις εὐθὺς ἐβάλλετο. ego εὐθὺς deleo, quod facillime e superiore illo: ἀνέκραγον εὐθὺς oriri potuit.

16. τὸ δεύτερον F. τοδεύτερον a. τῶν ἀπορρήτων αὐτοῖς] recte Gesner et Bosius haec ad esum referunt idolothytorum, ab apostolis etiam in Act. XV, 20 et 29 prohibitum, neglecto tamen C. Plinii loco Epist. X, 97 fin., qui victimarum rarissimum emtorem dicit inventum esse. hic quoque cynicum Peregrinus egit, non christianum. οὐκέτι F. οὐκ ἔτι a. αὐτὸν F, ut Luciani usus postulat. αὐτῶν a. αὐτὰ κομίσασθαι] ita correxi. libri ταῦτα κομίσασθαι. οὐδὲν ἐπράχθη] corrige: οὐδὲν αὐτῷ ἐπράχθη. neque enim deesse dativus potest. vide Charonem c. 6 et Hermotim. c. 45 fin. et alia de causa Ruhnkenium ad Rutil. Lup. II, 11.

17. τὸ ἀδιάφορον a. τὸ ἀδιάφθορον FM. frustra Guyotus et Faber haec graviter corrupta esse putarunt. immo illo nomine cynici alieni judicii contemtionem appellare solebant, ut patet vel ex Hermotim. c. 18. πολλῷ νεανικώτερα] ita correxi. libri πολλὰ νεανικώτερα. vide De Conscr. Hist. c. 21, Icaromen. c. 29 et Deor. Conc. c. 10, ubi est: καὶ ἄλλα πολλῷ γελοιότερα. θαυματοποιῶν a. θαυμαστοποιῶν F.

νικώτερα θαυματοποιῶν. 18. ἐκεῖθεν δὲ οὕτω παρεσκευασμένος εἰς Ἰταλίαν ἔπλευσε καὶ ἀποβὰς τῆς νεὼς εὐθὺς ἐλοιδορεῖτο πᾶσι καὶ μάλιστα τῷ βασιλεῖ πρᾳότατον αὐτὸν καὶ ἡμερώτατον εἰδώς· ὥστε ἀσφαλῶς ἐτόλμα. ἐκείνῳ γάρ, ὡς εἰκός, ὀλίγον ἔμελε τῶν βλασφημιῶν καὶ οὐκ ἠξίου τὴν φιλοσοφίαν ὑποδυόμενόν τινα κολάζειν ἐπὶ ῥήμασι καὶ μάλιστα τέχνην τὸ λοιδορεῖσθαι πεποιημένον. τούτῳ δὲ καὶ ἀπὸ τούτων τὰ τῆς δόξης ηὐξάνετο παρὰ γοῦν τοῖς ἰδιώταις, καὶ περίβλεπτος ἦν ἐπὶ τῇ ἀπονοίᾳ, μέχρι δὴ ὁ τὴν πόλιν ἐπιτετραμμένος ἀνὴρ σοφὸς ἀπέπεμψεν αὐτὸν ἀμέτρως ἐντρυφῶντα τῷ πράγματι, ἐπειπὼν μὴ δεῖσθαι τὴν πόλιν τοιούτου φιλοσόφου.
* πλὴν ἀλλὰ καὶ τοῦτο κλεινότατον καὶ διὰ στόματος 343
ἦν ἅπασιν, ὁ φιλόσοφος διὰ τὴν παρρησίαν καὶ τὴν ἄγαν ἐλευθερίαν ἐξελαθεὶς καὶ προσελαύνων κατὰ ταὐτὸ τῷ Μουσωνίῳ καὶ Δίωνι καὶ Ἐπικτήτῳ καὶ εἴ τις ἄλλος ἐν περιστάσει τοιαύτῃ ἐγένετο. 19. οὕτω δὴ ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ἐλθὼν ἄρτι μὲν Ἠλείοις ἐλοιδορεῖτο, ἄρτι δὲ τοὺς Ἕλληνας ἔπειθεν ἀντάρασθαι ὅπλα Ῥωμαίοις, ἄρτι

---

18. εἰς Ἰταλίαν] ita correxi. libri ἐπὶ Ἰταλίαν. τὴν φιλοσοφίαν F. φιλοσοφίαν a. libri τέχνην τινά. sed τινὰ delevi in Praefat. ad Quaestt. Luc. p. XXVI, quod omnes secuti sunt. ηὐξάνετο παρὰ γοῦν τοῖς ἰδιώταις,] interpungebatur: ηὐξάνετο. παρὰ γοῦν τοῖς ἰδιώταις libri εἰπών, sed correxi ἐπειπών, ut Luciani usus postulat. idem error in Conviv. c. 48 codicis ope sublatus est. κλεινότατον] ita correxi. libri κλεινὸν αὐτοῦ, sed αὐτοῦ absurdum est. tu vide Pro Lapsu in Sal. c. 6 fin: τὸ γνωριμώτατον ἐκεῖνο καὶ πᾶσι διὰ στόματος. libri ἐξελαθείς. καὶ προσήλαυνε. at hoc postremum Lucianus cum ejusdem stirpis verbo ἐξελαθεὶς arcte conjunxerat, quod nunc ab eodem male disjunctum est. hinc correxi ἐξελαθεὶς καὶ προσελαύνων h. e. „et navem appellens eodem modo quo Musonius“ scil. ut exul. continuo enim haec sequuntur: οὕτω δὴ ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ἐλθὼν —. vide Cataplum c. 18: προσελάσαντες. libri κατὰ τοῦτο (τούτῳ lemma scholii). recte κατὰ ταὐτὸ Guyetus solus.

19. Ἠλείοις fortasse corruptum est. nam repugnare videntur inferiora c. 41: εἰκόνας — ἀναστησομένας. ἔπειθεν ἀντάρασθαι ὅπλα] haec quidem ferri posse concedo: quanquam Lucianus alibi ἀντάρεσθαι semper sine accusativo posuit. magis Lucianeum est: ἔπειθεν ἐναντία ἄρασθαι ὅπλα, sicut est in Jov. Trag. c. 3.

δὲ ἄνδρα παιδείᾳ καὶ ἀξιώματι προὔχοντα, διότι ἐν τοῖς
ἄλλοις οἷς εὖ ἐποίησε τὴν Ἑλλάδα καὶ ὕδωρ ἐπήγαγε τῇ
Ὀλυμπίᾳ καὶ ἔπαυσε δίψει ἀπολλυμένους τοὺς πανη-
γυριστάς, κακῶς ἠγόρευεν ὡς καταθηλύναντα τοὺς Ἕλ-
ληνας, δέον τοὺς θεατὰς τῶν Ὀλυμπίων διακαρτερεῖν
διψῶντας καὶ νὴ Δία γε καὶ ἀποθνήσκειν πολλοὺς αὐ-
τῶν ὑπὸ σφοδρῶν τῶν νόσων, αἳ τέως διὰ τὸ ξηρὸν τοῦ
344 * χωρίου ἐν πολλῷ τῷ πλήθει ἐπεπόλαζον· καὶ ταῦτα
ἔλεγε πίνων τοῦ αὐτοῦ ὕδατος. ὡς δὲ μικροῦ κατέλευσαν
αὐτὸν ἐπιδραμόντες ἅπαντες, τότε μὲν ἐπὶ τὸν Δία κα-
ταφυγὼν ὁ γενναῖος εὕρετο τὸ μὴ ἀποθανεῖν, 20. ἐς δὲ
τὴν ἑξῆς Ὀλυμπιάδα λόγον τινὰ διὰ τεττάρων ἐτῶν συν-
θεὶς τῶν διὰ μέσου ἐξήνεγκε πρὸς τοὺς Ἕλληνας, ἔπαι-
νον τοῦ τὸ ὕδωρ ἐπαγαγόντος καὶ ἀπολογίαν ὑπὲρ τῆς
τότε φυγῆς. ἤδη δὲ ἀμελούμενος ὑφ' ἁπάντων καὶ μη-
κέθ' ὁμοίως περίβλεπτος ὤν, (ἕωλα γὰρ ἦν ἅπαντα καὶ
οὐδὲν ἔτι καινουργεῖν ἐδύνατο, ἐφ' ὅτῳ ἐκπλήξει τοὺς
ἐντυγχάνοντας καὶ θαυμάζειν καὶ πρὸς αὐτὸν ἀποβλέπειν
ποιήσει, οὗπερ ἐξ ἀρχῆς δριμύν τινα ἔρωτα ἐρῶν ἐτύγχανε)
τὸ τελευταῖον τοῦτο τόλμημα ἐβουλεύσατο τὸ περὶ τῆς

διότι ἐν τοῖς ἄλλοις οἷς εὖ] ita correxi. libri διότι καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις εὖ —. vide Alexandr. c. 5 init. et Fugitiv. c. 7 init. ἐποίησε F. ἐποίησεν a. ἀπολλυμένους a. ὀλλυμένους F. καὶ ἀποθνήσκειν a. sed F incertum ἀποθνήσκειν habeat an ut vulgo καὶ ἀποθνήσκειν. ἐν πολλῷ τῷ πλήθει] pro his minime scribendum videtur ἐν πολλῷ τῷ πνίγει, licet de eadem re ita dictum sit in Lucian. Herodoto c. 8. libri εὗρε τὸ μὴ ἀποθανεῖν vitiose. Cobetus V. L. p. 85 et p. 209 εὕρετο μὴ ἀποθανεῖν conjecit partim recte. ego articulo servato εὕρετο τὸ μὴ ἀποθανεῖν scribere malui, ut est in Piscat. c. 15: μόγις γοῦν εὑρόμην πολλὰ ἱκετεύσας τὸ σοὶ φυλαχθῆναι τὴν δίκην.

20. λόγον τινὰ] λόγον ἕνα Bekker conjecit. at tum hoc ordine, ἕνα λόγον opus erat. libri ἔπαινον ὑπὲρ τοῦτο ὕδωρ. Guyeti et Fabri conjecturam ἔπαινον ὑπὲρ τοῦ τὸ ὕδωρ omnes receperunt, partim recte. at etiam ὑπὲρ (quod ex inferioribus ἀπολογίαν ὑπὲρ natum est) expungere debebant. correxi igitur, ἔπαινον τοῦ τὸ ὕδωρ —. καινουργεῖν a. κακουργεῖν F. πρὸς αὐτὸν] libri πρὸς αὐτόν. ἐξ ἀρχῆς Jacobitius. libri ἐξαρχῆς. ἐβουλεύσατο τὸ περὶ Halmius. libri ἐβουλεύσατο περὶ —.

πυρᾶς, καὶ διέδωκε λόγον ἐς τοὺς Ἕλληνας εὐθὺς ἀπ' Ὀλυμπίων τῶν ἔμπροσθεν ὡς ἐς τοὐπιὸν καύσων ἑαυτόν. 21. καὶ νῦν αὐτὰ ταῦτα θαυματοποιεῖ, ὥς φασι, βόθρον ὀρύττων καὶ ξύλα συγκομίζων καὶ δεινήν τινα τὴν καρτερίαν ὑπισχνούμενος. ἐχρῆν δέ, οἶμαι, μάλιστα μὲν περιμένειν τὸν θάνατον καὶ μὴ δραπετεύειν ἐκ τοῦ βίου· εἰ δὲ καὶ πάντως διέγνωστό οἱ ἀπαλλάττεσθαι, * μὴ πυρὶ μηδὲ τοῖς ἀπὸ τῆς τραγῳδίας τούτοις χρῆ- 345
σθαι, ἀλλ' ἕτερόν τινα θανάτου τρόπον μυρίων ὄντων ἑλόμενον ἀπελθεῖν. εἰ δὲ καὶ τὸ πῦρ ὡς Ἡράκλειόν τι ἀσπάζεται, τί δή ποτε οὐχὶ κατὰ σιγὴν ἑλόμενος ὄρος εὔδενδρον ἐν ἐκείνῳ ἑαυτὸν ἐνέπρησε μόνος ἕνα τινὰ οἷον Θεαγένη τουτονὶ Φιλοκτήτην παραλαβών; ὁ δὲ ἐν Ὀλυμπίᾳ τῆς πανηγύρεως πληθούσης [καὶ] μόνον οὐκ ἐπὶ σκηνῆς ὀπτήσει ἑαυτόν, οὐκ ἀνάξιος ὢν μὰ τὸν Ἡρακλέα, εἴ γε χρὴ καὶ τοὺς πατραλοίας καὶ τοὺς ἀθέους δίκας διδόναι τῶν τολμημάτων. καὶ κατὰ τοῦτο πάνυ ὀψὲ δρᾶν αὐτὸ ἔοικεν, ὃν ἐχρῆν πάλαι ἐς τὸν τοῦ Φαλάριδος ταῦρον ἐμπεσόντα τὴν ἀξίαν ἀποτετικέναι, ἀλλὰ μὴ ἅπαξ πρὸς τὴν φλόγα χανόντα ἐν ἀκαρεῖ τεθνάναι. καὶ γὰρ αὖ καὶ τόδε πολλοί μοι λέγουσιν, ὡς οὐδεὶς ὀξύτερος ἄλλος θανάτου τρόπος τοῦ διὰ πυρός· ἀνοῖξαι γὰρ δεῖν μόνον τὸ στόμα, καὶ αὐτίκα τεθνάναι.

---

21. θαυματοποιεῖ a. θαυμαστοποιεῖ F. φασι F. φασιν a. μόνος ἕνα τινὰ] malim, ἕνα τινὰ μόνον. Θεαγένη τουτονὶ] ita correxi. libri Θεαγένη τοῦτον. vide si opus Cobetum V. L. p. 229. μόνον οὐκ ἐπὶ σκηνῆς] ante haec verba ego καὶ vocem addidi, ut Lucianus solet v. c. in Bis Accus. c. 27 init., Alexand. c. 32, Fugitiv. c. 3, De Merc. Cond. c. 34, Pro Merc. Cond. c. 4.

libri ἅπαξ χανόντα (γρ. χανέντα X) πρὸς τὴν φλόγα. quae ita transposui: ἅπαξ πρὸς τὴν φλόγα χανόντα partim ob superioris membri concinnitatem: ἐς τὸν τοῦ Φαλάριδος ταῦρον ἐμπεσόντα, partim et maxime quidem ob nostri loci fundum ab Solano monstratum Hom. Od. μ', 350: βούλομ' ἅπαξ πρὸς κῦμα χανὼν ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι. καὶ τόδε πολλοὶ] ita correxi. libri καὶ τόδε οἱ πολλοί. ἀνοῖξαι γὰρ δεῖν] ita correxi. libri ἀνοῖξαι γὰρ δεῖ, quo servato pergendum erat, καὶ αὐτίκα τέθνηκέ τις, non τεθνάναι, quem infinitivum in Quaestt. Luc. p. 132 frustra excusare studui. at nunc infinito δεῖν reposito alterius quoque membri infinitivus

22. *τὸ μέντοι θέαμα ἐννοεῖτε ὡς σεμνὸν, ἐν ἱερῷ χωρίῳ*
καιόμενος ἄνθρωπος, ἔνθα μηδὲ θάπτειν ὅσιον τοὺς
ἄλλους ἀποθνήσκοντας. ἀκούετε δὲ, οἶμαι, ὡς καὶ πάλαι
346 *θέλων τις ἔνδοξος γενέσθαι, ἐπεὶ κατ' ἄλλον * τρόπον*
οὐκ εἶχεν ἐπιτυχεῖν τούτου, ἐνέπρησε τῆς Ἐφεσίας Ἀρ-
τέμιδος τὸν νεών. τοιοῦτόν τι καὶ αὐτὸς ἐπινοεῖ· τοσοῦ-
τος ὁ ἔρως τῆς δόξης ἐντέτηκεν αὐτῷ. **23.** *καίτοι φησὶν,*
ὅτι ὑπὲρ τῶν ἀνθρώπων αὐτὸ δρᾶν . . . ., ὡς διδάξειεν
αὐτοὺς θανάτου καταφρονεῖν καὶ ἐγκαρτερεῖν τοῖς δει-
νοῖς. ἐγὼ δὲ ἡδέως ἂν ἐροίμην οὐκ ἐκεῖνον ἀλλ' ὑμᾶς,
εἰ καὶ τοὺς κακούργους βούλοισθε ἂν μαθητὰς αὐτοῦ
γενέσθαι τῆς καρτερίας ταύτης καὶ καταφρονεῖν θανάτου
καὶ καύσεως καὶ τῶν τοιούτων δειμάτων; ἀλλ' οὐκ ἂν
εὖ οἶδ' ὅτι βουληθείητε. πῶς οὖν ὁ Πρωτεὺς τοῦτο δια-
κρινεῖ καὶ τοὺς μὲν χρηστοὺς ὠφελήσει, τοὺς δὲ πονη-
ροὺς οὐ φιλοκινδυνοτέρους καὶ τολμηροτέρους ἀποφανεῖ;
24. *καίτοι δυνατὸν ἔστω ἐς τοῦτο μόνους ἀπαντήσεσθαι*
τοὺς πρὸς τὸ ὠφέλιμον ὀψομένους τὸ πρᾶγμα. ὑμᾶς

τεθνάναι recte habet. „os tantum, inquit, homini dicunt aperiendum esse tumque eum statim exspirasse."

22. libri *ἐπινοεῖται, οἶμαι, ὡς.* pro *ἐπινοεῖται* Halmius *ἐπινενόηται* male conjecit, sed verissime Bekker *ἐννοεῖτε.* praeterea ego verbum *οἶμαι* delevi, quod ex inferioribus: *ἀκούετε δὲ, οἶμαι* ortum, hic vero inepte additum est, ut ex v. *ἐννοεῖτε* apparet, qui est imperativus. vide vel infra c. 41 init. *ἐννόει.* ita saepe Lucianus incipit *εἶτ' ἐννόησον* et *καί μοι ἐννόησον* et *νῦν μοι ἐννοήσατε.* *καιόμενος*] *κάομενος* Dindorfius. *πάλαι θέλων*] recte opinor Dindorfius: *πάλαι ἐθέλων.* *τοσοῦτος ὁ ἔρως*] ita correxi. libri *τοσοῦτος ἔρως.* vide supra c. 1: *τοσούτῳ ἄρα τῷ ἔρωτι τῆς δόξης εἴχετο.*

23. *δρᾶν . . . ., ὡς*] *δρᾶν ὡς* F. *δρᾷ, ὡς* a et vulgo. recepto infinitivo indicavi lacunam, quam ita suppleo: *δρᾶν* [*βούλεται,*] *ὡς.* *καύσεως* FM. *κακώσεως* a. *διακρινεῖ*] ita scripsi in Quaestt. Luc. p. 66. libri *διακρίνει.* *φιλοκινδυνοτέρους*] ita scripsi eodem loco. libri *φιλοκινδυνωτέρους.* *τολμηροτέρους* a. *τολμηρωτέρους* F.

24. *ἐς τοῦτο*] corrigo, *ἐπὶ τοῦτο.* Lucianus enim *ἀπαντᾶν ἐπί τι* dicere solet, ut olim in Epist. cr. 1. p. XVI observavi. *μόνους* libri, etiam F, de quo errat Jacobitius. *τοὺς πρὸς τὸ* a. *τοὺς τὸ* F. libri *ἐρήσομαι.* at malim *ἐρήσομαι, εἰ,* quod quum

*δ' οὖν αὖθις ἐρήσομαι, δέξαισθ' ἂν τοὺς παῖδας ὑμῶν
ζηλωτὰς * τοῦ τοιούτου γενέσθαι; οὐκ ἂν εἴποιτε. καὶ* 347
*τί τοῦτο ἠρόμην, ὅπου μηδ' αὐτῶν τις τῶν μαθητῶν
αὐτὸν ζηλώσειεν ἄν; τὸν γοῦν Θεαγένη τοῦτο μάλιστα
αἰτιάσαιτο ἄν τις, ὅτι τἆλλα ζηλῶν τἀνδρὸς οὐχ ἕπεται
τῷ διδασκάλῳ καὶ συνοδεύει παρὰ τὸν Ἡρακλέα, ὥς
φησιν, ἀπιόντι, δυνάμενος ἐν βραχεῖ πανευδαίμων γε-
νέσθαι συνεμπεσὼν ἐπὶ κεφαλὴν ἐς τὸ πῦρ. οὐ γὰρ ἐν
πήρᾳ καὶ βάκτρῳ καὶ τρίβωνι ὁ ζῆλος, ἀλλὰ ταῦτα μὲν
ἀσφαλῆ καὶ ῥᾴδια καὶ παντὸς ἂν εἴη, τὸ τέλος δὲ καὶ
τὸ κεφάλαιον χρὴ ζηλοῦν καὶ πυρὰν συνθέντα κορμῶν
συκίνων ὡς ἔνι μάλιστα χλωρῶν ἐναποπνιγῆναι τῷ καπνῷ.
τὸ πῦρ γὰρ αὐτὸ οὐ μόνον Ἡρακλέους καὶ Ἀσκληπιοῦ
ἀλλὰ καὶ τῶν ἱεροσύλων καὶ ἀνδροφόνων, οὓς ὁρᾶν ἔστιν
ἐκ καταδίκης αὐτὸ πάσχοντας. ὥστε ἄμεινον τὸ διὰ
τοῦ καπνοῦ· ἴδιον γὰρ Κυνικῶν μόνων ἂν γένοιτο.* 25.
*ἄλλως τε ὁ μὲν Ἡρακλῆς, εἴπερ ἄρα καὶ * ἐτόλμησέ τι* 348
*τοιοῦτον, ὑπὸ νόσου αὐτὸ ἔδρασεν ὑπὸ τοῦ Κενταυρείου
αἵματος, ὥς φησιν ἡ τραγῳδία, κατεσθιόμενος. οὗτος
δὲ τίνος αἰτίας ἕνεκεν ἐμβάλλει φέρων ἑαυτὸν εἰς τὸ
πῦρ; νὴ Δί', ὅπως τὴν καρτερίαν ἐπιδείξηται καθάπερ*

in prima interrogatione c. 23 init. positum sit, in altera concinne sequetur. adde Hermotim. c. 80 init. et locos ab Akenio (Lehre von Tempus cet. p. 215 sq.) collectos. *δέξαισθ' ἂν* F. *δέξασθ' ἂν* a. *τοὺς παῖδας ὑμῶν* F. *ὑμῶν τοὺς παῖδας* a. *καὶ τί*] *καίτοι τί* Lehmaunus. vide quae dixi in Epist. cr. p. XXI et Wyttenbachium ad Julianum p. 141 sq. ed. Lips. *αὐτὸν*] ita correxi. libri *αὐτοῦ*. *γοῦν* Bekker. libri *οὖν*. *συνεμπεσὼν* F. *συμπεσὼν* M. *καὶ συμπεσὼν* a. libri *ἐπὶ κεφαλῆς*. Jacobitius *ἐπὶ κεφαλὴν*, de quo dixi ad l. De Conscr. Hist. c. 12. *συνθέντα* a. *συντιθέντα* (syllaba *τι* a p m duobus punctis supra oxpungitur) F. *συκίνων* F. *σικύνων* a. libri *καὶ ὑμῶν*, pro quo Faber et alii *καὶ κυνῶν* scripsere (voluerunt *κυνῶν*). ego *Κυνικῶν* ponere malui. vulgata mendosa est, in qua *ὑμῶν* pronomen, quod ad auditores referendum esset, si quis servatum voluerit, is suppleat: *ἴδιον γὰρ ὑμῶν μόνων [τὸ θέαμα] ἂν γένοιτο* et conferat c. 22 init.

25. *κενταυρείου* F. *Κενταυρίου* a. *ἠξίου Θεαγένης αὐτὸν*] ita scripsi. *ἠξίου Θεαγένης ἑαυτὸν* F. *ἑαυτὸν ἠξίου Θεαγένης* a,

οἱ Βραχμᾶνες· ἐκείνοις γὰρ ἠξίου Θεαγένης αὐτὸν εἰκά-
ζειν, ὥσπερ οὐκ ἐνὸν εἶναί τινας καὶ ἐν Ἰνδοῖς μωροὺς
καὶ κενοδόξους ἀνθρώπους. ὅμως δ' οὖν κἂν Ἰνδοὺς
μιμείσθω· ἐκεῖνοι γὰρ οὐκ ἐμπηδῶσιν εἰς τὸ πῦρ, ὡς
Ὀνησίκριτος ὁ Ἀλεξάνδρου κυβερνήτης ἰδὼν Κάλανον
καόμενόν φησιν, ἀλλ' ἐπειδὰν πυρὰν νήσωσι πλησίον
349 παραστάντες * ἀκίνητοι ἀνέχονται παροπτώμενοι, εἶτ'
ἐπιβάντες κατὰ σχῆμα κάονται οὐδ' ὅσον ὀλίγον ἐκτρέ-
ψαντες τῆς κατακλίσεως. οὗτος δὲ τί μέγα, εἰ ἐμπεσὼν
τεθνήξεται συναρπασθεὶς ὑπὸ τοῦ πυρός; οὐδ' ἀνέλ-
πιστός εἰμι ἀποπηδήσεσθαι αὐτὸν καὶ ἡμίφλεκτον, εἰ

unde Faber caeterique αὐτὸν ἠξίου Θεαγένης ediderunt. εἶναί τινας καὶ ἐν ἰνδοῖς F. καὶ ἐν Ἰνδοῖς εἶναί τινας a. κἂν Ἰνδοὺς μιμείσθω· ἐκεῖνοι] ita correxi. libri. κἂν ἐκείνους μιμείσθω· ἐκεῖνοι, pronomine eodem male bis posito. Κάλανον] κάλαμον (ut videtur) F. libri ἐπειδὰν νήσωσι. correxi cum uno Guyeto, ἐπειδὰν πυρὰν νήσωσι, ut de eadem re Plutarchus scripsit in Alexandro c. 69. κάονται Bekker. καίονται F. καίονται a. ἐκτρέψαντες Faber. libri ἐντρέψαντες et hoc loco et de eadem re in Fugitiv. c. 7 ἐντρέποντες. quo servato olim conjeceram hoc loco, ut permirum istuc κατὰ σχῆμα removerem: ἐπιβάντες κατακάονται, οὐδ' ὅσον ὀλίγον ἐντρέψαντες τὸ σχῆμα τῆς κατακλίσεως et in Fugitiv. c. 7 conjeceram: ἀνέχονται καόμενοι, οὐδὲν τὸ σχῆμα τῆς καθέδρας ἐντρέποντες. similiter de hoc ipso Calano Plutarchus in Alexand. c. 69 fin: ἐν ᾧ κατεκλίθη σχήματι, τοῦτο διατηρῶν. de ejusdem Calani morte corrige Arrianum Anabas. VII, 3, 5: οὕτω δὴ ἐπιβάντα τῇ πυρᾷ κατακλιθῆναι μὲν ἐν κόσμῳ — θαῦμα παρασχέσθαι οὐδέν τι παρακινήσαντα ἐν τῷ πυρὶ τοῦ σώματος, corrige inquam, τοῦ σχήματος et de harum vocum in codd. confusione vide Hemsterhusium ad Luc. Somnium c. 8 init. libri, οὗτος δὲ τί μέγα, εἰ, in quibus Guyetus jure haesit, qui ποιεῖ supplebat. ego suppleo: οὗτος δὲ τί μέγα [τοῦτο ποιήσει,] εἰ —. vide D. Meretr. XII, 2: οὐ μέγα, ὦ Λυσία, τοῦτο ποιεῖς, γύναιον ἄθλιον λυπῶν et Fugitiv. c. 7: ἀλλ' οὐ μέγα τοῦτό γε. οὐδ' ἀνέλπιστός εἰμι] ita correxi. libri οὐκ ἀπ' ἐλπίδος μὴ —. vide Thucydidem VIII, 1: ἀνέλπιστοι ἦσαν ἐν τῷ παρόντι σωθήσεσθαι. ἀναπηδήσεσθαι a. ἀναπηδήσεσθαι F. (α supra) correxi, ἀποπηδήσεσθαι. nam „resilire et ab incepto desistere" nusquam est ἀναπηδᾶν sed saepius ita dicitur ἀποπηδᾶν. alibi ἀποπηδᾶν τινος est „aliquem deserere", ut in Xenoph. Memorab. I, 2, 16, ubi Ruhnkenius apte contulit Libanium Ep. 79. Gronovius h. l.

μὴ, ὅπερ φασὶ, μηχανήσεται βαθεῖαν γενέσθαι καὶ ἔμ-
βοθρον τὴν πυράν. 26. *εἰσὶ δ' οἳ καὶ μεταβουλεύεσθαί*
φασιν αὐτὸν καί τινα ὀνείρατα διηγεῖσθαι, ὡς τοῦ Διὸς
οὐκ ἐῶντος μιαίνειν ἱερὸν χωρίον. ἀλλὰ θαρρείτω τούτου
γε ἕνεκα· ἐγὼ γὰρ διομοσαίμην ἂν, ἦ μὴν μηδένα τῶν
*θεῶν ἀγανακτήσειν, εἰ * Περεγρῖνος κακὸς κακῶς ἀπο-* 350
θάνοι. οὐ μὴν οὐδὲ ῥᾴδιον αὐτῷ ἔτ' ἀναδῦναι· οἱ γὰρ
συνόντες κύνες παρορμῶσι καὶ συνωθοῦσιν ἐς τὸ πῦρ
καὶ ὑπεκκάουσι τὴν γνώμην οὐκ ἐῶντες ἀποδειλιᾶν· ὧν
εἰ δύο συγκατασπάσας ἐμπέσοι εἰς τὴν πυρὰν, τοῦτο
μόνον χάριεν ἂν ἐργάσαιτο. 27. *ἤκουον δὲ ὡς οὐδὲ*
Πρωτεὺς ἔτι καλεῖσθαι ἀξιοῖ, ἀλλὰ Φοίνικα μετωνόμα-
σεν ἑαυτὸν, ὅτι καὶ φοῖνιξ τὸ Ἰνδικὸν ὄρνεον ἐπιβαίνειν
πυρᾶς λέγεται πορρωτάτω γήρως προβεβηκώς. ἀλλὰ καὶ
λογοποιεῖ καὶ χρησμούς τινας διέξεισι παλαιοὺς δὴ, ὡς
χρεὼν εἴη δαίμονα νυκτοφύλακα γενέσθαι αὐτὸν, καὶ

---

saltem non *μεταναπηδήσεσθαι*, sed *μεταπηδήσεσθαι* coujicere debebat, quod etsi ab re alienum tamen usitatum est et exstat in Abdicato c. 9 et Demosth. Encom. c. 18. *καὶ ἔμβοθρον*] ita correxi. libri *καὶ ἐν βόθρῳ* mendose. praegressum enim adjectivum *βαθεῖαν* item adjectivum poscit. quae in fovea vel in fossa sunt, ea *ἔμβοθρα* ab Theophrasto H. Pl. IX, 3 aliisque dicuntur.

26. *μεταβουλεύεσθαί*] ita coujeci. *μεταβάλέσθαι* F. *μεταβάλλεσθαι* a. de eodem facinore supra c. 20 haec dicta sunt: *τὸ τελευταῖον τοῦτο τόλμημα ἐβουλεύσατο* —. *κακὸς κακῶς ἀποθάνοι*] ita correxi in Praef. ad Quaestt. Luc. p. XXVI idque omnibus fere probavi. sed Cobetus V. L. p. 209 praeterea conjecit: *κακὸς κακῶς ἀπόλοιτο.* at vide Philopseud. c. 20: *κακὸς κακῶς ἀπέθανε μαστιγούμενος*, D. Mort. V, 2: *κακοὶ κακῶς ἀποθανόντες.* tales loci minime rari sunt. *ὑπεκκάουσι* F. *ὑπεκκαίουσι* a. *ἂν ἐργάσαιτο* Jacobitius. libri *ἐργάσαιτο.*

27. *χρεὼν εἴη* Bekker. libri *χρεὼν εἶναι.* *δῆλός ἐστι* a. *δῆλος ἐστιν* (sic) F. *ἀναστήσεσθαι*] frustra Halmius *ἀνασταθήσεσθαι* hic et infra c. 41 conjecit forma parum attica, uti Cobetus V. L. p. 197 recte judicavit. tum veteris atticismi semper fuisse *χρυσοῦν ἱστάναι τινά*, pro quo Lucianum et Aelianum saepius *χρυσοῦν ἀνιστάναι τινά* dixisse primus recte observavit Hemsterhusius ad Luc. Timonem c. 51, unde sumtum Cobetus V. L. p. 197 et p. 210 repetiit.

δῆλός ἐστι βωμῶν ἤδη ἐπιθυμῶν καὶ χρυσοῦς ἀναστήσεσθαι ἐλπίζων. 28. καὶ μὰ Δί' οὐδὲν ἀπεικὸς ἐν πολλοῖς τοῖς ἀνοήτοις εὑρεθήσεσθαί τινας τοὺς καὶ τεταρταίων ἀπηλλάχθαι δι' αὐτοῦ φήσοντας καὶ νύκτωρ ἐντετυχηκέναι τῷ δαίμονι τῷ νυκτοφύλακι. οἱ κατάρατοι δὲ οὗτοι μαθηταὶ αὐτοῦ καὶ χρηστήριον, οἶμαι, καὶ ἄδυτον
351 *ἐπὶ τῇ πυρᾷ μηχανήσονται, διότι καὶ * Πρωτεὺς ἐκεῖνος ὁ Διός, ὁ προπάτωρ τοῦ ὀνόματος, μαντικὸς ἦν. μαρτύρομαι δὲ ἦ μὴν καὶ ἱερέας αὐτῷ ἀποδειχθήσεσθαι μαστίγων ἢ καυτηρίων ἤ τινος τοιαύτης τερατουργίας, ἢ καὶ νὴ Δία τελετήν τινα ἐπ' αὐτῷ συστήσεσθαι νυκτέριον καὶ δᾳδουχίαν ἐπὶ τῇ πυρᾷ. 29. Θεαγένης δὲ ἔναγχος, ὥς μοί τις τῶν ἑταίρων ἀπήγγειλε, καὶ Σίβυλλαν ἔφη προειρηκέναι περὶ τούτων· καὶ τὰ ἔπη γὰρ ἀπεμνημόνευεν·*

ἀλλ' ὁπόταν Πρωτεὺς Κυνικῶν ὄχ' ἄριστος ἁπάντων
Ζηνὸς ἐριγδούπου τέμενος κάτα πῦρ ἀνακαύσας
ἐς φλόγα πηδήσας ἔλθῃ πρὸς μακρὸν Ὄλυμπον,
δὴ τότε πάντας ὁμῶς, οἳ ἀρούρης καρπὸν ἔδουσι,

---

28. *μὰ Δί'*] libri *μὰ Δία*. *ἐν πολλοῖς τοῖς*] ita correxi. libri *ἐν τοῖς πολλοῖς τοῖς*. *ἱερέας αὐτῷ*] ita correxi. *ἱερέας αὐποῦ* (ut videtur) F. *ἱερέας αὐτοῦ* a, quod ferri nequit ob genetivos insequentes. *καυτηρίων*] de hac re vide Lobeckium in Aglaoph. p. 658. *ἐπ' αὐτῷ* F. *ἐπαυτῷ* a. libri *στήσεσθαι*, pro quo Cobetus V. L. p. 209 recte scripsit *συστήσεσθαι*. vide si opus Alexandrum c. 38. *νυκτέριον* libri adjectivo mere poetico, quo Lucianus nusquam usus est. hinc pro *νυκτέριον* conjicio *νυκτερείων* et de sacris pervigiliorum accipio, quae attice *παννυχίδες* et *νυκτέλια ἱερά*, ab serioribus autem *νυκτερεῖα* dicuntur sive *νυκτερεῖαι*, ita ut h. l. etiam *νυκτερειῶν* scribere liceat. genetivi idem usus est in dictione *τελετὴ καθαρμῶν* al.

29. *Σίβυλλαν* Lehmannus. *σιβύλλαν* Fa. *Σιβύλλας* X. *καὶ τὰ ἔπη γὰρ*] Fugitiv. c. 25: *καὶ ἡ πόλις γὰρ ἤδη φαίνεται.* *ὄχ'* a. *ὀχ'* (ut videtur) F. *κάτα* Jacobitius pro *κατά* *ἔλθῃ* a. *ἔλθοι* F. *πρὸς μακρὸν Ὄλυμπον*] ita correxi. libri *ἐς μακρὸν Ὄλυμπον*. utrumvis Homericum est, alterum in Il. *σ'*, 142: *ἐγὼ δ' ἐς μακρὸν Ὄλυμπον | εἶμι* al. alterum in hemistichio: *ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὄλυμπον* et in Il. *α'*, 494: *καὶ τότε δὴ πρὸς Ὄλυμπον ἴσαν —*. ceterum in hisce oraculis bis (c. 29 et c. 30) legitur *ἀλλ' ὁπόταν — δὴ τότε*. cujus formulae multa ex oraculis exempla

νυκτιπόλον κέλομαι τιμᾶν ἥρωα μέγιστον
σύνθρονον Ἡφαίστῳ καὶ Ἡρακλῆϊ ἄνακτι.

30. *ταῦτα μὲν Θεαγένης Σιβύλλης ἀκηκοέναι * φησίν,* 352
ἐγὼ δὲ Βάκιδος αὐτῷ χρησμὸν ὑπὲρ τέτων ἐρῶ· φησὶ δὲ
ὁ Βάκις οὕτω, σφόδρα εὖ προειπών,

ἀλλ᾽ ὁπόταν Κυνικὸς πολυώνυμος ἐς φλόγα πολλὴν
πηδήσῃ δόξης ὑπ᾽ ἐρινύϊ θυμὸν ὀρινθείς,
δὴ τότε τοὺς ἄλλους κυναλώπεκας, οἵ οἱ ἕπονται,
μιμεῖσθαι χρὴ πότμον ἀποιχομένοιο λύκοιο.
ὃς δέ κε δειλὸς ἐὼν φεύγῃ μένος Ἡφαίστοιο,
λάεσσιν βαλέειν τῦτον τάχα πάντας Ἀχαιούς,
ὡς μὴ ψυχρὸς ἐὼν θερμηγορέειν ἐπιχειρῇ,
χρυσῷ σαξάμενος πήρην μάλα πολλὰ δανείζων,
ἐν καλαῖς Πάτραισιν ἔχων τρὶς πέντε τάλαντα.

τί ὑμῖν δοκεῖ, ἄνδρες; ἆρα φαυλότερος χρησμολόγος ὁ
Βάκις τῆς Σιβύλλης εἶναι; ὥστε ὥρα τοῖς θαυμαστοῖς
*τέτοις ὁμιληταῖς * τοῦ Πρωτέως περισκοπεῖν ἔνθα ἑαυ-* 353
τοὺς ἐξαερώσουσι· τοῦτο γὰρ τὴν καῦσιν καλοῦσι. 31.
ταῦτ᾽ εἰπόντος ἀνεβόησαν οἱ περιεστῶτες ἅπαντες „νὴ
Δία καέσθωσαν ἄξιοι τοῦ πυρός.“ καὶ ὁ μὲν κατέβη

---

collegit Lobeckius in Aglaoph. p. 842, quibus addo nostra et Aristophaneum in Eqq. v. 197 sqq. *κέλομαι τιμᾶν*] ita transposui. libri *τιμᾶν κέλομαι.* vide oracula in Alexandro c. 24 v. 1: *τιέμεναι κέλομαι,* ibid. c. 47: *πυρπολέειν κέλομαι,* ibid. c. 48 v. 2: *ἐσβαλέειν κέλομαι.* pro librorum scriptura frustra afferas Alexandr. c. 53: *κυτμίδι χρίεσθαι κέλομαι.*

30. *φησὶν ἐγὼ* F. *φησὶ ἐγὼ* a. *οὕτω* a. *οὕτως* F. *σφόδρα εὖ προειπὼν*] ita correxi. libri *σφόδρα εὖ ἐπειπών,* quod Gesner ita vertit: „praeclare adjiciens caeteris.“ quasi hoc oraculum non seorsim edatur, sed pro alius appendice haberi debeat. cum nostra emendatione confer Aeschyl. Pers. v. 449: *κακῶς τὸ μέλλον ἱστορῶν.* *ἐρινύϊ* Jacobitius pro *ἐριννύϊ.* *οἵ οἱ* a. *οἷοι* F. *φεύγῃ* correxi in Quaestt. Luc. p. 212. libri *φεύγει.* *λάεσσιν* Dindorfius pro *λάεσσι.* *βαλέειν* Benedictus in ed. Salmuriensi. libri *βαλλέειν.* *τρὶς* a. *τρεῖς* F (Ita F). *ἑαυτοὺς ἐξαερώσουσι*] cum dubitatione conjicio: *ἑαυτοὺς συνεξαερώσουσι.* vide Lydum De Mensibus III, 27 p. 44 ed. Bekker: *ὅτι τὰ τῶν νεκρῶν σώματα ἔκαιον οἱ παλαιοί, συνεξαιθεροῦντες αὐτὰ τῇ ψυχῇ.*

31. *νὴ Δία*] ita conjeci. libri *ἤδη,* quod defendi non potest.

γελῶν, „Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχὴ," τὸν Θεαγένη, ἀλλ' ὡς ἤκουσε τῆς βοῆς, ἧκεν αὖθις καὶ ἀναβὰς ἐκεκράγει καὶ μυρία κακὰ διεξῄει περὶ τοῦ καταβεβηκότος· οὐ γὰρ οἶδα ὅστις ὁ βέλτιστος ἐκεῖνος ἐκαλεῖτο. ἐγὼ δὲ ἀφεὶς αὐτὸν διαρρηγνύμενον ἀπῄειν ὀψόμενος τοὺς ἀθλητάς· ἤδη γὰρ οἱ Ἑλλανοδίκαι ἐλέγοντο εἶναι ἐν τῷ πλεθρίῳ. ταῦτα μέν σοι τὰ ἐν Ἤλιδι· 32. *ἐπεὶ δὲ εἰς τὴν Ὀλυμπίαν ἀφικόμεθα, μεστὸς ἦν ὁ ὀπισθόδομος τῶν κατηγορούντων Πρωτέως ἢ ἐπαινούντων τὴν προαίρεσιν αὐτοῦ, ὥστε καὶ εἰς χεῖρας αὐτῶν ἦλθον οἱ πολλοί· ἄχρι δὴ παρελθὼν αὐτὸς ὁ Πρωτεὺς μυρίῳ τῷ πλήθει παραπεμπόμενος κατόπιν . . . . τοῦ τῶν κηρύκων*
354 *ἀγῶνος λόγους τινὰς * διεξῆλθε περὶ αὐτοῦ τὸν βίον τε ὡς . . . . ἐβίω καὶ τοὺς κινδύνους ὅσους ἐκινδύνευσε διη-*

καίοθωσαν Dindorfius. libri *καιίοθωσαν*. *Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχὴ*] ex Il. ξ, 1. *ἧκεν αὖθις*] ita conjeci. libri *ἧκεν εὐθύς*. at ibidem ab eodem Theagene prior oratio (supra c. 3 sqq.) habita est. tum vide Aristoph. Pac. 219: *ἥξουσι καὖθις*. *Ἑλλανοδίκαι* a. *ἑλλανοδίκαι* F.

32. libri *κατόπιν τοῦ τῶν κ. ἀ.* absurde. ego post *κατόπιν* lacunae signa posui. desunt autem duo verba: *κατόπιν [ἑπομένῳ, ἀπὸ] τοῦ τῶν κ. ἀ.* h. l. *κατόπιν* adverbium est et *κατόπιν ἕπεσθαι* habet noster in Necyomant. c. 11, habent alii ut Aristoph. Plut. 1209 et in Tagenistis ap. Photium p. 13, 2. nostrum l. ab aliis non intellectum Palmerius in Exercc. p. 578 partim recte accepit, monens *τόν τῶν κηρύκων ἀγῶνα* eum locum fuisse, in quo praecones inter se certare solerent. post Palmerium Wielandius optime contulit Pausaniam V, 22, 1: *ἔστι δὲ βωμὸς ἐν τῇ Ἄλτει τῆς ἐσόδου πλησίον τῆς ἀγούσης ἐς τὸ στάδιον· ἐπὶ τούτου θεῶν μὲν οὐδενὶ θύουσιν Ἠλεῖοι, σαλπιγκταῖς δὲ ἐφεστηκόσιν αὐτῷ καὶ τοῖς κήρυξιν ἀγωνίζεσθαι καθέστηκε.* atqui vera h. l. sententia supplementum nostrum efflagitat. nam Peregrinus orationem habuit stans in ea ipsa ara, quam Pausanias supra descripsit. sic etiam alii in ara stantes concionati sunt, ut Alexander in Luc. Alexandro c. 13: *ἐδημηγόρει ἐπὶ βωμόν τινα ὑψηλὸν ἀναβὰς* et Gorgias in Pythico certamine ap. Philostrat. Vit. Soph. p. 493: *τὸν μὲν λόγον τὸν Πυθικὸν ἀπὸ τοῦ βωμοῦ ἤχησεν.* *περὶ αὐτοῦ* Reitzius. libri *περὶ αὐτοῦ.* libri *ὡς ἐβίω*, quibus verbis lacunae signum interposui. *ἐπίπονον* excidit: *ὡς [ἐπίπονον] ἐβίω.* vide Luc. Jov. Confut. c. 19. accedit quod voces *ἐπίπονος* et *κίνδυνος* conjungi solent, ut ab Xenoph. in Anabas. I, 3, 19. *ὅσους ἐκινδύνευσε*]

γούμενος καὶ ὅσα πράγματα φιλοσοφίας ἕνεκα ὑπέμεινε. τὰ μὲν οὖν εἰρημένα πολλὰ ἦν· ἐγὼ δὲ ὀλίγων ἤκουσα ὑπὸ πλήθους τῶν περιεστώτων. εἶτα φοβηθεὶς μὴ συντριβείην ἐν τοσαύτῃ τύρβῃ, ἐπεὶ καὶ πολλοὺς τοῦτο πάσχοντας ἑώρων, ἀπῆλθον μακρὰ χαίρειν φράσας θανατιῶντι σοφιστῇ τὸν ἐπιτάφιον ἑαυτοῦ πρὸ τελευτῆς διεξιόντι. 33. πλὴν τό γε τοσοῦτον ἐπήκουσα· ἔφη γὰρ βούλεσθαι χρυσῷ βίῳ χρυσῆν κορώνην ἐπιθεῖναι· χρῆναι

---

ita correxi. libri οὓς ἐκινδύνευον. φιλοσοφίας ἕνεκα] tolle hiatum et pro ἕνεκα scribe ἕνεκεν. μακρὰ Pelletus. libri μακρὰν

θανατιῶντι libri. θανατῶντι bene corrigit Cobetus V. L. p. 210 probante Dindorfio. certo atticum est θανατᾶν, alterum tamen diserte agnoscit Suidas s. Θανατᾶν uno etiam exemplo scriptoris incerti illius quidem, verumtamen serioris ejusque ut videtur historici allato. θανατᾶν adbuc dixit Libanius Vol. I p. 36 Reisk non magis quam θανατιᾶν attica sunt λιθιᾶν et βραγχιᾶν (vide Photium p. 223, 18) et ψωριᾶν (vide eundem p. 657, 17). ἑαυτοῦ a. αὐτοῦ F.

33. τό γε Gronovius egoque Praef. Quaestt. L. p. XXVI. libri τό τε. ἐπήκουσα a. ἤκουσα et in marg. γρ' ἐπήκουσα F.

χρυσῆν κορώνην ἐπιθεῖναι] Cobetus V. L. p. 210: „κορώνην] immo vero κορωνίδα ut omnes loquuntur et Lucianus ipse 25, 26." at immemor fuit Homeri Il. δ', 111 de arcu Pandari: πᾶν δ' εὖ λειήνας χρυσέην ἐπέθηκε κορώνην, immemor eorum quae ad hunc ipsum versum ab Eustathio p. 451, 14 tradita sunt: ἡ δὲ ὁμηρικὴ χρυσῆ κορώνη καὶ εἰς παροιμίαν ἔπεσε. καὶ ὁ ἀγαθὸν τέλος τοῖς φθάσασιν ἐπιθεὶς χρυσέην ἐπιθεῖναι τῷ παντὶ κορώνην λέγεται. ἡ δὲ χρυσῆ κορωνὶς ἴσως μὲν καὶ ἐκ ταύτης τῆς κορώνης ὑπεκορίσθη, ἴσως δὲ καὶ ἐκ τῆς τὰς θύρας συναπτούσης κ. τ. ἑ. hic etsi κορωνὶς vocem, quae ab coronide librariorum signo circa finem librorum poni solito ducta est, male interpretatur: docet tamen alteram hujus proverbii formam hanc fuisse „χρυσῆ κορώνη", ut Cobeti conjectura probari nequeat. sed in altero proverbio non χρυσῆ sed aliud poni adjectivum solet. nisi enim supra semel in Eustathio, χρυσῆ κορωνὶς nusquam invenitur, ne in uno quidem ex tot exemplis proverbii κορωνίδα ἐπιθεῖναι, quae e Plutarcho et aliunde Wyttenbachius ad Plutarch. p. 511 collegit. priorem autem formam ex ipso Homero sumtam in Byzantinis quoque legere memini, veluti saepius in Menaeis (s. Menologiis, s. Martyrologiis), quorum codex bombycinus saec. XIII Rostochiensis Acad. bibliothecam ornat, in quo codico fol. 288 hi versiculi exstant: χρυσῆν κορώνην οἷα σεμνὴ παρθένε | τῷ τοῦ χρόνου τίθημι

γὰρ τὸν ἡρακλείως βεβιωκότα ἡρακλείως ἀποθανεῖν καὶ ἀναμιχθῆναι τῷ αἰθέρι. καὶ ὠφελῆσαι, ἔφη, βούλομαι τοὺς ἀνθρώπους δείξας αὐτοῖς ὃν χρὴ τρόπον θανάτου
355 καταφρονεῖν. πάντας οὖν δεῖ μοι τοὺς * ἀνθρώπους Φιλοκτήτας γενέσθαι. οἱ μὲν οὖν ἀνοητότεροι τῶν ἀνθρώπων ἐδάκρυον καὶ ἐβόων „σώζου τοῖς Ἕλλησιν," οἱ δὲ ἀνδρωδέστεροι ἐκεκράγεσαν „τέλει τὰ δεδογμένα," ὑφ' ὧν ὁ πρεσβύτης οὐ μετρίως ἐθορυβήθη ἐλπίζων πάντας ἕξεσθαι αὐτοῦ καὶ μὴ προήσεσθαι τῷ πυρί, ἀλλ' ἄκοντα δὴ καθέξειν ἐν τῷ βίῳ. τὸ δὲ „τέλει τὰ δεδογμένα" πάνυ ἀδόκητον αὐτῷ προσπεσὸν ὠχριᾶν ἔτι μᾶλλον ἐποίησε, καίτοι ἤδη νεκρικῶς τὴν χροιὰν ἔχοντα, καὶ νὴ Δία καὶ ὑποτρέμειν. ὡς δὲ κατέπαυσε τὸν λόγον, 34. ἐγὼ μὲν, εἰκάζεις, οἶμαι, πῶς ἐγέλων· οὐδὲ γὰρ

σὴν ζωὴν τέλει. ἐκεκράγεσαν Dindorfius. ἐκεκράγεισαν libri etiam F, de quo errat Jacobitius. προήσεσθαι a. προΐεσθαι et in marg. γρ' προσήεσθαι (sic) F. ἀλλ' Bekker pro ἀλλὰ
τὸ δὲ τέλει] ita correxi. libri τὸ δὴ τελεῖν, in quibus verbis neque δὴ pro δὲ positum et multo minus τελεῖν infinitivus ferri potest, qui eo valuit, ut Gesnerus ab ipsa sententia aberraret. atqui ea ipsa quae praecessit acclamatio: τέλει τὰ δεδογμένα hic totidem verbis ac literis repetenda est, quae res non fugit Wielandium.
πάνυ om a. habent FM. ἔτι om a. habent FM. ἔχοντα Bekker. libri ἔχοντι. καὶ νὴ Δία καὶ ὑποτρέμειν] in hac formula γὲ non semper adjectum esse in Quaestt. Luc. p. 155 sqq. ostendi. supra c. 19: καὶ νὴ Δία γε καὶ ἀποθνήσκειν voces καὶ νὴ Δία γε continuo ordine positae sunt, ut in Vitt. Auct. c. 20, De Merc. Cond. c. 28 aliisque locis apud Schwidopium in Observv. Luciann. III p. 20 sq., in quo genere potius καὶ — γὲ particulas cohaerere tenendum est. nusquam tamen ita Aristophanes, qui idem (ut ad Ranas v. 70 monui) saepe habet καὶ νὴ Δία — γε veluti: καὶ νὴ Δί' ἕτερόν γ' ἔστιν. neque usquam attici aliter collocant, ut Demosthenes De Coron. § 251: καὶ νὴ Δί' εὐδαιμόν γε idque nunc jure restitutum eidem Demostheni XIII § 16, 1 pro „καὶ νὴ Δία γε". omnino veteres atticos nunquam νὴ τὴν Δήμητρά γε vel simile quidquam dixisse primus demonstravit Porsonus in Adversariis p. 33 sqq., quem ad Ar. Thesmoph. v. 225 meritis laudibus extuli. 33 et

34. ὑποτρέμειν. ὡς δὲ κατέπαυσε τὸν λόγον, ἐγὼ μὲν] ita corrigere non dubitavi. libri ὑποτρέμειν, ὥστε κατέπαυσε τὸν λόγον. ἐγὼ δὲ hac etiam interpunctione. quae primum superiori

ἐλεεῖν ἄξιον ἦν οὕτω δυσέρωτα τῆς δόξης ἄνθρωπον
ὑπὲρ ἅπαντας, ὅσοι τῇ αὐτῇ ποινῇ ἐλαύνονται· παρε-
πέμπετο δ' ὅμως ὑπὸ πολλῶν καὶ ἐνεφορεῖτο τῆς δόξης
ἀποβλέπων * ἐς τὸ πλῆθος τῶν θαυμαζόντων, οὐκ εἰ- 356
δὼς ὁ ἄθλιος ὅτι καὶ τοῖς ἐπὶ τὸν σταυρὸν ἀπαγομένοις
ἢ ὑπὸ τοῦ δημίου ἐχομένοις πολλῷ πλείους ἕπονται.
35. καὶ δὴ τὰ μὲν Ὀλύμπια τέλος εἶχε, κάλλιστα Ὀλυμ-
πίων γενόμενα ὧν ἐγὼ εἶδον, τετράκις ἤδη ὁρῶν. ἐγὼ
δὲ, (οὐ γὰρ ἦν εὐπορῆσαι ὀχήματος ἅμα πολλῶν ἐξιόν-
των) ἄκων ὑπελειπόμην. ὁ δὲ ἀεὶ ἀναβαλλόμενος ἐς
νύκτα τὴν τελευταίαν προειρήκει ἐπιδείξασθαι τὴν καῦ-
σιν· καί με τῶν ἑταίρων τινὸς παραλαβόντος περὶ μέσας
νύκτας ἐξαναστὰς ἀπῄειν εὐθὺ τῆς Ἁρπίνης, ἔνθα ἦν
ἡ πυρά. στάδιοι πάντες οὗτοι εἴκοσιν ἀπὸ τῆς Ὀλυμ-
πίας κατὰ τὸν ἱππόδρομον ἀπιόντων πρὸς ἕω. καὶ ἐπεὶ
τάχιστα ἀφικόμεθα, καταλαμβάνομεν πυρὰν νενησμένην

---

loco repugnant c. 32 fin: ἀπῆλθον, unde Lucianum patet hujus orationis non finem sed initium modo audire potnisse. tum hoc dici debet: „qnum illo dicendi finem fecisset, ego quidem suaviter ridebam, multi autem hominem prosequebantnr.“ nam Peregrinus ab multis qui eum a tergo seqnerentur et adductus est ad aram (supra c. 32) et finita oratione honoris causa inde deductus. saepe Lucianus et incipit Ὡς δὲ — nt supra in simili loco c. 5 et apodosin orditur ab ἐγὼ μὲν vel ab οἱ μέν, velut D. Mariu. XIV, 2: ἐπεὶ δ' οὖν ἧκεν ὅπου διῃτῶντο, αἱ μὲν ἐκάθευδον οἶμαι, ὁ δὲ ἀποτεμὼν τῆς Μεδούσης τὴν κεφαλὴν ᾤχετο ἀποπτάμενος.
οἶμαι, πῶς] corrige: οἶμαι, ὅπως —. δ' ὅμως] libri δὲ ὅμως. ὅτι καὶ τοῖς] aut hic καὶ delendum est aut paullo post verba πολλῷ πλείους corrupta sunt.

35. ὑπελειπόμην F. ὑπελιπόμην a. ἐς νύκτα τὴν τελευταίαν] ita correxi. libri inepte νύκτα τὸ τελευταῖον. at sicut e praegressis τὰ μὲν Ὀλύμπια τέλος εἶχε patet, ultima demnm illorum Olympiorum nocte se combussit. de hoc usu εἰς praeverbii ad Alexand. c. 19 med. disserui. προειρήκει ἐπιδείξασθαι] malim προειρήκει ἐπιδείξεσθαι. vide interpretes ad Aristoph. Nub. v. 35 et Cobetnm V. L. p. 98. ἔνθα ἦν F, ut Lehmannus conjecerat. ἔνθα ἡ a. στάδιοι πάντες οὗτοι εἴκοσιν] in hac collocatione articnlum requiro: στάδιοι οἱ πάντες οὗτοι εἴκ., sine articulo transpono: στάδιοι οὗτοι πάντες εἴκ., quorum utrumque est atticum. caeterum εἴκοσιν a. κ̄ F. ἐν βόθρῳ] ita correxi. libri

ἐν βόθρῳ ὅσον ἐς ὀργυιὰν τὸ βάθος. δᾷδες ἦσαν τὰ
πολλὰ καὶ παρεβέβυστο τῶν φρυγάνων, ὡς ἀναφθείη
τάχιστα. 36. καὶ ἐπειδὴ ἡ σελήνη ἀνέτελλεν, (ἔδει γὰρ
357 κἀκείνην θεάσασθαι τὸ κάλλιστον τοῦτο ἔργον) * πρό-
εισιν ἐκεῖνος ἐνεσκευασμένος ἐς τὸν ἀεὶ τρόπον καὶ ξὺν
αὐτῷ τὰ τέλη τῶν κυνῶν, καὶ μάλιστα ὁ γεννάδας ὁ ἐκ
Πατρῶν δᾷδα ἔχων, οὐ φαῦλος δευτεραγωνιστής· ἐδᾳδο-
φόρει δὲ καὶ ὁ Πρωτεύς. καὶ προσελθόντες ἄλλος ἀλλα-
χόθεν ἀνῆψαν τὸ πῦρ μέγιστον ἅτε ἀπὸ δᾴδων καὶ
φρυγάνων· ὁ δὲ, καί μοι πάνυ ἤδη πρόσεχε τὸν νοῦν,
ἀποθέμενος τὴν πήραν καὶ τὸ τριβώνιον καὶ τὸ Ἡρά-
κλειον ἐκεῖνο ῥόπαλον ἔστη ἐν ὀθόνῃ ῥυπώσῃ ἀκριβῶς.
εἶτα ᾔτει λιβανωτὸν, ὡς ἐπιβάλοι ἐπὶ τὸ πῦρ, καὶ ἀνα-
δόντος τινὸς ἐπέβαλέ τε καὶ εἶπεν ἐς τὴν μεσημβρίαν
ἀποβλέπων (καὶ γὰρ καὶ τοῦτο τῶν πρὸς τὴν τραγῳδίαν
ἦν, ἡ μεσημβρία) „δαίμονες μητρῷοι καὶ πατρῷοι δέξα-
σθέ με εὐμενεῖς.“ ταῦτα εἰπὼν ἐπήδησεν ἐς τὸ πῦρ,

ἐν βάθει errore ex voce βάθος nato quae proxime subsequitur. hanc emendationem duo loci superiores postulant, alter c. 21 init: αὐτὰ ταῦτα θαυματοποιεῖ, ὥς φασι, βόθρον ὀρύττων (debet enim quod illic inchoatur, hic absolutum esse), alter c. 25 fin: εἰ μὴ, ὅπερ φασὶ, μηχανήσεται βαθεῖαν γενέσθαι καὶ ἔμβοθρον τὴν πυράν (debet enim prorsus quod illic praedicitur, hic evenire).

δᾷδες ἦσαν τὰ πολλὰ] i. e. „rogus ex taeda arbore ut plurimum constabat“, sicuti Palmerius in Exerce. p. 579 bene interpretatur. caeterum τὰ πολλὰ a. ταπολλὰ F (ut supra ὑπεράπαντας et ὑποπολλῶν).

36. ἀνέτελλεν F. ἀνέτειλλεν a. ἀνέτειλεν caeterae edd. Jacobitiana priores. τοῦτο ἔργον a. τοῦτο τὸ ἔργον F. ἐνεσκευασμένος] libri ἐσκευασμένος. ἀεὶ duae edd. Basileenses. αἰεὶ a. ἀιεὶ more suo F. καί μοι π. ἤ. πρόσεχε τὸν νοῦν] vide locum plane gemellum in nostri Convivio c. 43. ἔστη a. ἕστη (ut videtur) F. ἐπιβάλοι a. ἐπιβάλλοι (primo voluit ἐπιβάλλει sed ipse correxit) F. τοῦτο τῶν πρὸς] ita correxi. τοῦτο τὸ πρὸς F. τοῦτο πρὸς a. „hoc quoque, inquit, ex eorum numero erat, quae ad tragoediam istam pertinerent“. τὰ πρὸς τὴν τραγῳδίαν ita dictum est, ut ipse Lucianus scripsit Τὰ πρὸς Κρόνον. hunc autem gentilium ritum attigit Lobeckius in Aglaoph. p. 916.

ἐς F. εἰς a. περιεσχέθη Benedictus in ed. Salmuriensi. περιεσχέθην F. περιεσχέσθη a. ἠρεμένης a. ἠρεμένης F.

οὐ μὴν ἑωρᾶτό γε, ἀλλὰ περιεσχέθη ὑπὸ τῆς φλογὸς
πολλῆς ἠρμένης. 37. αὖθις ὁρῶ γελῶντά σε, ὦ καλὲ
Κρόνιε, τὴν καταστροφὴν τοῦ δράματος. ἐγὼ δὲ τοὺς
μητρῴους μὲν δαίμονας ἐπιβοώμενον μὰ τὸν * Δί' οὐ 358
σφόδρα ᾐτιώμην, ὅτε δὲ καὶ τοὺς πατρῴους ἐπεκαλέσατο,
ἀναμνησθεὶς τῶν περὶ τοῦ φόνου εἰρημένων οὐδὲ κα-
τέχειν ἠδυνάμην τὸν γέλωτα. οἱ Κυνικοὶ δὲ περιστάντες
τὴν πυρὰν οὐκ ἐδάκρυον μέν, σιωπῇ δὲ ἐνεδείκνυντο
λύπην τινὰ εἰς τὸ πῦρ ὁρῶντες, ἄχρι δὴ ἀποπνιγεὶς ἐπ'
αὐτοῖς „ἀπίωμεν," φημί, „ὦ μάταιοι· οὐ γὰρ ἡδὺ τὸ θέ-
αμα ὠπτημένον γερόντιον ὁρᾶν κνίσης ἀναπιμπλαμέ-
νους πονηρᾶς. ἢ περιμένετε ἔστ' ἂν γραφεύς τις ἐπελ-
θὼν ἀπεικάσῃ ὑμᾶς, οἵους τοὺς ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ ἑταί-
ρους τῷ Σωκράτει παραγράφουσιν;" ἐκεῖνοι μὲν οὖν
ἠγανάκτουν καὶ ἐλοιδοροῦντό μοι, ἔνιοι δὲ καὶ ἐπὶ τὰς
βακτηρίας ᾖξαν. εἶτα ἐπειδὴ ἠπείλησα ξυναρπάσας τινὰς
ἐμβαλεῖν εἰς τὸ πῦρ, ὡς ἂν ἕποιντο τῷ διδασκάλῳ,
ἐπαύσαντο καὶ εἰρήνην ἦγον. 38. ἐγὼ δὲ ἐπανιὼν ποι-
κίλα, ὦ ἑταῖρε, πρὸς ἐμαυτὸν ἐνενόουν, τὸ φιλόδοξον
οἷόν τί * ἐστιν ἀναλογιζόμενος, ὡς μόνος οὗτος ὁ ἔρως 359
ἄφυκτος καὶ τοῖς πάνυ θαυμαστοῖς εἶναι δοκοῦσιν, οὐχ
ὅπως ἐκείνῳ τἀνδρὶ καὶ τἆλλα ἐμπλήκτως καὶ ἀπονενο-
ημένως βεβιωκότι καὶ οὐκ ἀναξίως τοῦ πυρός. 39. εἶτα
ἐνετύγχανον πολλοῖς ἀπιοῦσιν ὡς θεάσαιντο καὶ αὐτοί·

---

37. *τὴν καταστροφὴν*] similiter Simo magus ab discipulis vivum se defodi jussit (Hippolytus Refut. Omn. Haeres. VI, 20 p. 258 D.). *φόνου* Fa. „*φόνου* legendum fortassis" Y. *φθόνου* edd. pleraeque. *ἐνεδείκνυντο*] *ἐνδείκνυσθαί τι* „aliquid ostentare" habent Herodotus et saepe Demosthenes. plane sic *ἐμφαίνειν* dicitur ut (ab Luciano) De Cal. n. t. cred. c. 24. *ἀποπνιγεὶς ἐπ' αὐτοῖς*] haec in Epist. crit. p. XXXIV recte tuitus sum Fabro adsentiens. *γερόντιον* F. *γέροντα* a. *κνίσης* Jacobitius pro *κνίσσης*. *παραγράφουσιν* nimis mire dictum est. quare pro eo conjicio: *προσγράφουσιν*, ut est Pro Imagg. c. 17 init. *ἔνιοι δὲ* habet a, om haec verba F. *ᾖξαν* Faber. *ἤξαν* c. *ἦξαν* Fa.

38. *ποικίλα, ὦ ἑταῖρε*] ita correxi in Praef. ad Quaestt. L. p. XXV. libri *ποικίλως ἑταῖρε*.

39. *ἔτι ζῶντα καταλήψεσθαι*] ita correxi. libri *ἔτι καταλήψεσθαι ζῶντα*. vide Navigium c. 40 fin., Aristoph. Thesmoph. v. 77

*ᾤοντο γὰρ ἔτι ζῶντα καταλήψεσθαι αὐτόν. καὶ γὰρ καὶ τόδε τῇ προτεραίᾳ διεδέδοτο, ὡς πρὸς ἀνίσχοντα τὸν ἥλιον ἀσπασάμενος .... (ὥσπερ ἀμέλει καὶ τοὺς Βραχμᾶνας φασὶ ποιεῖν) ἐπιβήσεται τῆς πυρᾶς. ἀπέστρεφον οὖν τοὺς πολλοὺς αὐτῶν λέγων ἤδη τετελέσθαι τὸ ἔργον, οἷς μὴ καὶ τοῦτο περισπούδαστον ἦν, κἂν αὐτὸν ἰδεῖν τὸν τόπον καί τι λείψανον καταλαμβάνειν τοῦ πυρός. ἔνθα δή, ὦ ἑταῖρε, μυρία πράγματα εἶχον ἅπασι διηγούμενος ἀνακρίνουσι καὶ ἀκριβῶς ἐκπυνθανομένοις. εἰ μὲν οὖν ἴδοιμί τινα χαρίεντα, ψιλὰ ἂν ὥσπερ * σοὶ τὰ πραχθέντα διηγούμην, πρὸς δὲ τοὺς βλᾶκας καὶ πρὸς τὴν ἀκρόασιν κεχηνότας ἐπετραγῴδουν τι παρ' ἐμαυτοῦ, ὡς ἐπειδὴ ἀνήφθη μὲν ἡ πυρά, ἐνέβαλε δὲ φέρων ἑαυτὸν ὁ Πρωτεύς, σεισμοῦ πρότερον μεγάλου γενομένου σὺν μυκηθμῷ τῆς γῆς, γὺψ ἀναπτάμενος ἐκ μέσης τῆς*

al. post *ἀσπασάμενος* lacunae signum posui. excidit *πρότερον* scribendumque est: *ἀσπασάμενος πρότερον, ὥσπερ.* vide geminos Luciani locos, qui in Praef. ad Quaestt. L. p. XXVII allati sunt. verba *πρὸς ἀνίσχοντα τὸν ἥλιον ἐπιβήσεται* structura cohaerent, unde ad v. *ἀσπασάμενος* tacito *αὐτόν* adsumatur. *λει καὶ τοὺς βραχμᾶνας φασὶ ποιεῖν*] inde ab his literis extrema pars Peregrini in cod. Vindobon. 114 (II) casu servata est, quae operae pretium erit contulisse. integrum hunc librum habet cod. Parisinus M, raro tantum ab Fabro et a Belino inspectus: at hic quidem liber tantum non ubique cum F consentire videtur. *ἐπιβήσεται* Pelletus. *ἐπιβήσεσθαι* (τ supra pr m) F. *ἐπιβήσεσθαι* a, cui scripturae nominativus *ἀσπασάμενος* adversatur. erravi de h. l. in Quaestt. L. p. 172. *οὖν* Bekker. libri *δ' οὖν*. *καὶ τοῦτο*] ita correxi. *καὶ ταυτὸ* F. *καὶ τοῦτ' αὐτὸ* a. *διηγούμενος ἀνακρίνουσι*] ita scripsi *καὶ* voce deleta. *διηγούμενος καὶ ἀνακρίνουσι* a. *διηγούμενος* in textu et in marg. pr m *καὶ ἀνακρίνουσι* F. *βλᾶκας* Jacobitius pro *βλάκας*. *ἐπετραγῴδουν*] ita scripsi. libri *ἐτραγῴδουν*, quod verbum nusquam ita ponitur. tu vide Toxar. c. 12: *μηδὲν παρ' ἐμαυτοῦ ἐπιτραγῳδῶν*. eodem modo saepius usurpatur *προστραγῳδεῖν*, interdum etiam *προσεπιτραγῳδεῖν* ut ab scriptore incerto ap. Suidam s. *Προσεπιτραγῳδήσονοι* et ab ipso Luciano etiam *προσεπιμετρεῖν* De Merc. Cond. c. 29 et Alexand. c. 30. *ἀνθρωπίνως μεγάλῃ*] ita correxi. libri *ἀνθρωπίνῃ μεγάλῃ*, quae absurde conjuncta sunt. tu vide Gallum c. 2: *ἀνθρωπίνως ἐλάλησεν ἀλεκτρυών.* *σεισμοῦ πρότερον — ἐς Ὀλυμ-*

φλογὸς οἴχοιτο ἐς τὸν οὐρανὸν ἀνθρωπίνως μεγάλῃ τῇ φωνῇ λέγων „ἔλιπον γᾶν, βαίνω δ' ἐς Ὄλυμπον.“ ἐκεῖνοι μὲν οὖν ἐτεθήπεσαν καὶ προσεκύνουν ὑποφρίττοντες καὶ ἀνέκρινόν με λέγοντες, πότερον πρὸς ἕω ἢ πρὸς

πον] minime h. l. res christianorum tanguntur. immo primum vultur, ut Gesner solus vidit, ad aquilam adludit e rogo emitti solitam in consecratione romana (Herodian. Hist. IV, 2 fin.). similia ab transformationum scriptoribus tradi solent, ut ab Antonino Lib. I, 1 fin: ἐκ τῆς στρωμνῆς πελειὰς ἐξέπτη. deinde tantum abest, ut primis verbis ad Christi mortem respici possit, de qua sic est in Ev. Matthaei XXVII, 51: καὶ ἡ γῆ ἐσείσθη κ. τ. ἑ., ut ad Herculis mortem unice adlusum sit, de qua Diodorus S. IV, 38 fin. ita scripsit: εὐθὺς δὲ καὶ κεραυνῶν ἐκ τοῦ περιέχοντος πεσόντων ἡ πυρὰ πᾶσα κατεφλέχθη. rem conficiunt verba ἔλιπον — Ὄλυμπον, quae ab Novo Testamento procul abhorrere et „ex tragicorum aliquo“ fluxisse Fabrum non latuit. quae ex Euripidis choro sumta esse conjicio easque glyconeorum reliquias esse polyschematistorum:

— — — — — ἔλιπεν ·
γᾶν, βαίνει δ' ἐς Ὄλυμπον.

quod ad Euripidem pertinet, qui tertia usus persona de Hercule haec scripsisse videtur, is quidem in choris aliena ab ipso argumento tam saepe intorcinit, ut haec in tragoediam ejus cadere possint ab Herculis rebus caeteroquin alienam. quanquam Herculis conflagrationem in ipsis quoque tragoediis tractatam esse docent superiora c. 21: μὴ πυρὶ μηδὲ τοῖς ἀπὸ τῆς τραγῳδίας τούτοις χρῆσθαι, docet inprimis Suidas s. Σπίνθαρος, ubi inter ejus tragoedias haec quoque affertur: „Περικαόμενος Ἡρακλῆς“, docet Attius ap. Cicer. De Nat. Deor. III, 16: „non video quo pacto ille, cui in monte Oetaeo illatae lampades fuerint, ut ait Attius, in domum aeternam patris ex illo ardore pervenerit.“ in quo Atti loco jam ad Aristoph. Ranas p. 62 pro „aeternam“ correxi „aetheriam“. sermo est enim de morte Herculis τοῦ ἑαυτὸν ἐξαερώσαντος (ut supra c. 30 legitur), quae mors supra c. 33 his verbis descripta est: ἡρακλείως ἀποθανεῖν καὶ ἀναμιχθῆναι τῷ αἰθέρι. tum l. l. illud addidi, christianorum esse ut II Corinth. V, 1 οἰκίαν αἰώνιον, gentilium vero „aetheriam domum“, ut ap. Horat. Carm. I, 3, 29. quae si vere dicta sunt, eodem vitio haec laborant ejusdem Ciceronis De Republ. VI, 23, ubi coelum ita circumscribitur: „alte spectare si voles atque hanc sedem et aeternam domum contueri“, ita ut hic item „aetheream domum“ conjicere audeam. similiter nunc critici quidam Hyperidi in laudatione funebri Kol. XI, 6 ea imputant, quae christianorum sunt,

δυσμὰς ἐνεχθείη ὁ γύψ; ἐγὼ δὲ τὸ ἐπελθὸν ἀπεκρινά-
μην αὐτοῖς. 40. ἀπελθὼν δὲ ἐς τὴν πανήγυριν ἐπέστην
τινὶ πολιῷ ἀνδρὶ καὶ νὴ τὸν Δί' ἀξιοπίστῳ τὸ πρόσωπον,
361 ὅσον ἐπὶ τῷ πώγωνι καὶ τῇ λοιπῇ * σεμνότητι, τά τε
ἄλλα διηγουμένῳ περὶ τοῦ Πρωτέως καὶ ὡς μετὰ τὸ
καυθῆναι θεάσαιτο αὐτὸν ἐν λευκῇ ἐσθῆτι μικρὸν ἔμ-
προσθεν, καὶ νῦν ἀπολίποι περιπατοῦντα φαιδρὸν ἐν
τῇ ἑπταφώνῳ στοᾷ κοτίνῳ τε ἐστεμμένον· εἶτ' ἐπὶ πᾶσι
προσέθηκε τὸν γῦπα, διομνύμενος ἦ μὴν αὐτὸς ἑωρα-
κέναι ἀναπτάμενον ἐκ τῆς πυρᾶς, ὃν ἐγὼ ἀφῆκα πέτε-
σθαι καταγέλωτα τῶν ἀνοήτων καὶ βλακικῶν τὸν τρόπον.
41. ἐννόει τὸ λοιπὸν οἷα εἰκὸς ἐπ' αὐτῷ γενήσεσθαι,
ποίας μὲν οὐ μελίττας ἐπιστήσεσθαι ἐπὶ τὸν τόπον, τί-
νας δὲ τέττιγας οὐκ ἐπᾴσεσθαι, τίνας δὲ κορώνας οὐκ

---

gentilium uon sunt: „τῶν τὸ ζῆν εἰς αἰώνιον τάξιν μετηλλαχότων“, ubi recte Babingtonus p. 24 in adnotatione εἰς δαιμόνων τάξιν scribi voluit. sed labor longius.

40. τὸ πρόσωπον, ὅσον ἐπὶ] ita correxi. libri τὸ πρόσωπον ἐπὶ, quod non est graece dictnm. ὅσον, quod ego inserui, more positum est prorsus Lucianeo, cujus ad Dial. Deor. VII, 1 p. 19 exempla collegi plurima. εἶτ' ἐπὶ a. εἶτα ἐπὶ F. γῦπα Lehmannus pro γύπα. ὃν ἐγὼ ἀφῆκα Bekker. libri ὃν ἐγὼ μικρὸν ἔμπροσθεν ἀφῆκα. at verba μικρὸν ἔμπροσθεν hic quidem plane nihil significant et e superioribns nata sunt, in quibus θεάσαιτο — μικρὸν ἔμπροσθεν, καὶ νῦν ἀπολίποι optime conjnguntur. καταγέλωτα τῶν] ita correxi. καταγελῶν τα τῶν a (ita a). καταγελῶν τὰ τῶν F. καταγελῶντα τῶν edd. ab Aldina ad Reitzianam, quod ad sententiam ineptum est. tnm Faber, Guyetus et Solanus (deleto τα vel τὰ) conjecerunt: καταγελῶν τῶν, quod et languet neque codicum scripturis inest. immo id quod habent libri sic interpretandum est: κατάγελων (τα) h. e. κατάγελων et supra καταγέλωτα. alterutrum Luciano, qui tamen attice γέλων rarius dixit quam γέλωτα, reddendum est. hinc leniore etiam medela καταγέλωτα τῶν scribere malui quam κατάγελων τῶν. saepe vero ita vox κατάγελως usurpata est, inprimis a poetis, ut ab Aeschylo in Agamemn. v. 1223 τί δῆτ' ἐμαυτῆς καταγέλωτ' ἔχω τάδε;

41. τὸ λοιπὸν F. τολοιπὸν a. ἐπ' αὐτῷ a. ἐπ' αὐτον (ῷ) F (ita F). ἐπᾴσεσθαι Wyttenbachius ad Plat. Phaedon. p. 195 ed. Lips., quod omnes fere merito receperunt. libri ἐπαγαγέσθαι.

*ἐπιπτήσεσθαι καθάπερ ἐπὶ τὸν Ἡσιόδου τάφον, καὶ τὰ
τοιαῦτα. εἰκόνας μὲν γὰρ παρά τε * Ἠλείων αὐτῶν* 362
παρά τε τῶν ἄλλων Ἑλλήνων, οἷς καὶ ἐπεσταλκέναι ἐλέγετο, αὐτίκα μάλα οἶδα πολλὰς ἀναστησομένας. φασὶ δὲ πάσαις σχεδὸν ταῖς ἐνδόξοις πόλεσιν ἐπιστολὰς διαπέμψαι αὐτὸν διαθήκας τινὰς καὶ παραινέσεις καὶ νόμους· καί τινας ἐπὶ τέτῳ τῶν ἑταίρων πρεσβευτὰς ἐχειροτόνησε νεκραγγέλους καὶ νερτεροδρόμους προσαγορεύσας. 42. *τοῦτο τέλος τοῦ κακοδαίμονος Πρωτέως ἐγένετο, ἀνδρὸς, ὡς βραχεῖ λόγῳ περιλαβεῖν, πρὸς ἀλήθειαν μὲν οὐδεπώποτε ἀποβλέψαντος, ἐπὶ δόξῃ δὲ καὶ τῷ παρὰ τῶν πολλῶν ἐπαίνῳ ἅπαντα εἰπόντος ἀεὶ καὶ πράξαντος, ὡς καὶ εἰς πῦρ ἅλλεσθαι, ὅτε μηδ' ἀπολαύειν τῶν ἐπαίνων ἔμελλεν ἀναίσθητος αὐτῶν γενόμενος.* 43. *ἓν ἔτι σοι προσδιηγησάμενος παύσομαι, ὡς ἔχῃς ἐπὶ πολὺ γελᾶν. ἐκεῖνο μὲν γὰρ πάλαι οἶσθα εὐθὺς ἀκούσας
μου ὅτε ἧκον ἀπὸ Συρίας διηγουμένου, ὡς ἀπὸ* * 363
Τρῳάδος συμπλεύσαιμι αὐτῷ καὶ τήν τε ἄλλην ἐν τῷ

τίνας δὲ κορώνας — Ἡσιόδου τάφον] vide Pausaniam IX, 38, 3. *Ἑλλήνων* a. *ἑλλήνων* F. *ἐλέγετο*] ita correxi. libri *ἔλεγεν*, pro quo multi duce Solano *ἔλεγον* scripserunt. *διαθήκας*] comparare licet eloginm operis Orphicorum „*Διαθῆκαι*“, quod Lobeckius in Aglaoph. p. 366 et p. 449 bene explicavit. *ἐπὶ τούτῳ* FM (et fortasse X?). *ἐπὶ τούτων* a. *τῶν ἑταίρων πρεσβευτὰς*] ita scripsi. libri *πρεσβευτὰς τῶν ἑταίρων* verbis inepte trajectis.

42. *οὐδεπώποτε* a. *οὐδὲ πώποτε* F. *καὶ τῷ παρὰ* F, ut Pelletus conjecerat. *καὶ τὸ παρὰ* a. *ἅλλεσθαι* F. *ἀλλέσθαι* a. *ἀναίσθητος* a. *ἀναισθήτως* F. *αὐτῶν γενόμενος*] malim *αὐτὸς γενόμενος*, sicut exstat in Navigio c. 40, ubi pro vulgata *αὐτῶν* optimi libri *αὐτῷ* habent: *τίς ἔτι ἀπόλαυσις ἀναισθήτῳ αὐτῷ γενομένῳ*; adde Menandrum in Compar. Men. et Phil. p. 364: *μὴ κλᾶε τοὺς θανόντας· οὐ γὰρ ὠφελεῖ | τὰ δάκρυ' ἀναισθήτῳ γεγονότι καὶ νεκρῷ*, quas conjecturas Heinsius etiam Meinekio in Fragm. C. IV p. 269 probavit. nempe Epicureis placuit mortuos esse *ἀναισθήτους* secundum Epicuri sententiam ap. Stobaeum Tit. CXVIII, 30: *τὸ διαλυθὲν ἀναισθητεῖ, τὸ δὲ ἀναίσθητον οὐδὲν πρὸς ἡμᾶς.* contrarium aliorum praeceptum fuit, *ὅτι ἔστιν αἴσθησις ἐν ᾅδου*, ut Hyperidis ap. eundem Stobaeum Tit. CXXIV, 36.

43. *ἐπὶ πολὺ* Jacobitius pro *ἐπιπολύ*. *ἐκεῖνο*] libri *ἐκεῖνα*. *οἶσθα* a. *ἴσθι* F. *ἧκον* Benedictus in Salmuriensi. libri

πλῷ τρυφὴν καὶ τὴν περὶ τὸ μειράκιον τὸ ὡραῖον, ὅ ἔπεισε κυνίζειν, ὡς ἔχοι καὶ αὐτός τινα Ἀλκιβιάδην, καὶ ὡς ἐπιταραχθείημεν τῆς νυκτὸς ἐν μέσῳ τῷ Αἰγαίῳ γνόφου καταβάντος καὶ κῦμα παμμέγεθες ἐγείραντος, ... ἐκώκυε μετὰ τῶν γυναικῶν ὁ θαυμαστὸς καὶ θανάτου κρείττων εἶναι δοκῶν. 44. ἀλλὰ μικρὸν πρὸ τῆς τελευτῆς, πρὸ ἐννέα σχεδόν που ἡμερῶν, πλέον οἶμαι τοῦ ἱκανοῦ ἐμφαγὼν ἤμεσέ τε τῆς νυκτὸς καὶ ἑάλω πυρετῷ μάλα σφοδρῷ. ταῦτα δέ μοι Ἀλέξανδρος ὁ ἰατρὸς διηγήσατο μετακληθεὶς ὡς ἐπισκοπήσειεν αὐτόν. ἔφη οὖν καταλαβεῖν αὐτὸν χαμαὶ κυλιόμενον καὶ τὸν φλογμὸν οὐ φέροντα καὶ ψυχρὸν αἰτοῦντα πάνυ ἐρωτικῶς, αὐτὸς δὲ μὴ δοῦναι. καίτοι εἰπεῖν ἔφη πρὸς αὐτόν, ὡς εἰ πάντως θανάτου δέοιτο, ἥκειν αὐτὸν ἐπὶ τὰς θύρας αὐτόματον,
364 ὥστε καλῶς ἔχειν ἕπεσθαι μηδὲν * τοῦ πυρὸς δεόμενον. τὸν δ' αὖ φάναι· „ἀλλ' οὐχ ὁμοίως ἔνδοξος ὁ. τρόπος

ἥκων. καὶ τήν τε ἄλλην ἐν τῷ πλῷ τρυφὴν καὶ τὴν περὶ τὸ μειράκιον] ita correxi. libri: καὶ τήν τε ἄλλην τὴν ἐν τῷ πλῷ τρυφὴν καὶ τὸ μειράκιον absurde. Ἀλκιβιάδην] hic jocus eo tendit, quod Peregrinus interdum cum Socrate comparatus est, ut supra c. 12 fin. et c. 37 fin. ἐπιταραχθείημεν Bekker. ἐπιταραχθείη μὲν a. ἐπιταραχθείημὲν (conjuncte, sed duplici accentu) F. male Struvius in L. L. p. 231 ἐπιταραχθεὶς μὲν conjecerat non ille ad v. μὲν usum attendens. Αἰγαίῳ a. ἀγῶνι F. ἐγείραντος ἐκώκυε] inter haec verba auctore Bekkero lacunae signa posui. excidit sive ὅπερ καὶ (vide Charonem c. 7 fin., Alexand. c. 59, Toxar. c. 24, Adv. Indoct. c. 9 et ibid. c. 12, Peregrin. c. 11 init. et ubi imperfectum sequitur Thucydidem I, 8), sive ὅτε δὴ καὶ (De Sacrific. c. 4 et De Domo c. 11), sive ὅτε καὶ (De Cal. n. t. cr. c. 18), sive τότε δὴ (Peregrin. c. 12 init. et Rhet. Praecept. c. 5).

44. libri πλεῖον, sed recte Lehmannus πλέον motus etiam simillimis locis D. Mort. VII, 1 et De Merc. Cond. c. 18. Ἀλέξανδρος a. ὁ ἀλέξανδρος F male, quum homo hic primum memoratus sit. αὐτὸς δὲ] ita correxi. libri ἑαυτὸν δέ, pro quo αὐτὸν δὲ lenius conjeceram accusativo in oppositione locato ut in exemplis partim dubiis Lobecki ad Phrynich. p. 750 et meis in Quaestt. Luc. p. 102, sed nominativus vere atticus est. verum Cobetus V. L. p. 107 pro ἑαυτὸν δὲ h. l. conjecit ἓ δὲ probante Dindorfio.

γένοιτ' ἂν πᾶσι κοινὸς ὤν." 45. ταῦτα μὲν ὁ Ἀλέξανδρος· ἐγὼ δὲ οὐδ' αὐτὸς πρὸ πολλῶν ἡμερῶν εἶδον αὐτὸν ἐγκεχρισμένον, ὡς ἀποδακρύσειε, τῷ δριμεῖ φαρμάκῳ. ὁρᾷς; οὐ πάνυ τοὺς ἀμβλυωποῦντας ὁ Αἰακὸς παραδέχεται. ὅμοιον ὡς εἴ τις ἐπὶ σταυρὸν ἀναβήσεσθαι μέλλων τὸ ἐν τῷ δακτύλῳ πρόσπταισμα θεραπεύοι. τί σοι δοκεῖ ὁ Δημόκριτος, εἰ ταῦτα εἶδε; κατ' ἀξίαν γελάσαι ἂν ἐπὶ τῷ ἀνδρί; καίτοι πόθεν εἶχεν ἐκεῖνος τοσοῦτον γέλωτα; σὺ δ' οὖν, ὦ φιλότης, γέλα καὶ αὐτὸς, καὶ μάλιστα ὁπόταν τῶν ἄλλων ἀκούσῃς θαυμαζόντων αὐτόν.

---

45. *ἐγκεχρισμένον* libri. *ἐγκεχριμένον* Dindorfius. in Saturnal. c. 2 libri omnes item dant *κεχρισμένον*, et saepius in Luciano *χρίσμα*, nusquam *χρῖμα*. atticum *κέχριμαι* tetigit Cobetus V. L. p. 127. de ironico *ὁρᾷς*; vide Quaestt. Luc. p. 96. *τὸ ἐν τῷ* F. *τῷ ἐν τῷ* a. *σὺ δ' οὖν* a. *σὺ δὲ* F.

ΦΙΛΟΨΕΥΔΗΣ Η ΑΠΙΣΤΩΝ.

Reitz. III p. 29.

1. ΤΥΧΙΑΔΗΣ. Ἔχεις μοι, ὦ Φιλόκλεις, εἰπεῖν, τί ποτε ἄρα τοῦτό ἐστιν, ὃ πολλοὺς εἰς ἐπιθυμίαν τοῦ ψεύδεσθαι προάγεται, ὡς αὐτούς τε χαίρειν μηδὲν ὑγιὲς λέγοντας καὶ τοῖς τὰ τοιαῦτα διεξιοῦσι μάλιστα προσέχειν τὸν νοῦν; ΦΙΛΟΚΛΗΣ. πολλά, ὦ Τυχιάδη, ἐστὶν ἃ τοὺς ἀνθρώπους ἐνίους ἀναγκάζει τὰ ψευδῆ λέγειν ἐς τὸ χρήσιμον ἀποβλέποντας. ΤΥΧ. οὐδὲν πρὸς ἔπος ταῦτα, φασίν, οὐδὲ περὶ τούτων ἠρόμην, ὁπόσοι τῆς χρείας ἕνεκα ψεύδονται. συγγνωστοὶ γὰρ οὗτοί γε μᾶλλον δὲ καὶ ἐπαίνου τινὲς αὐτῶν ἄξιοι, ὁπόσοι ἢ πολεμίους ἐξηπάτησαν ἢ ἐπὶ σωτηρίᾳ τῷ τοιούτῳ φαρμάκῳ ἐχρήσαντο ἐν τοῖς δεινοῖς, οἷα πολλὰ καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς ἐποίει τήν τε αὑτοῦ ψυχὴν ἀρνύμενος καὶ τὸν νόστον

Φιλοψευδὴς ἢ ἀπιστῶν libri (diserte ΦΜ a) et Thomas Mag. bis p. 22, 4 et p. 79, 11, sed idem p. 366, 16 R. habet *ἐν τῷ φιλοψευδεῖ* tantum caeteris omissis. argumentum hujus libelli ejusmodi est, ut multo magis *Δεισιδαίμων ἢ ἀπιστῶν* exspectares, nisi ipse Lucianus superstitiouis errores in mendacia philosophorum convertisset.

1. *τοῦτο* (post *ἄρα*) om Φ. *πολλοὺς* Φ. *τοὺς πολλοὺς* v. *φασὶν* v et in M corrector, ubi m pr *φησιν*. *συγγνωστοὶ γὰρ οὗτοί γε μᾶλλον δὲ καὶ* Burmeister Quaestt. cr. p. 30. libri *συγγνώμης τοιγαροῦν οὗτοί γε μᾶλλον καὶ* —. cave scribas *συγγνωστοὶ γὰρ οὖν οὗτοί γε* —. nam *γὰρ οὖν* atticum illud et Lucianeum ab h. l. abhorret. quum codicum scripturae aperte hoc insit:

στοὶ
συγγνώμης quumque *συγγνώμης ἄξιος* etiam alibi (ut De Merc. Cond. c. 5 init.) exstet: per se non minus attica haec lectio est: *συγγνώμης γὰρ οὗτοί γε*, longe tamen elegantior est altera *συγγνωστοὶ* —. *ὁ Ὀδυσσεὺς* Φ. *Ὀδυσσεὺς* v. *αὑτοῦ*] *αὐτοῦ* Φa.

τῶν ἑταίρων. ἀλλὰ περὶ ἐκείνων, ὦ ἄριστε, φημὶ οἳ αὐτὸ ἄνευ τῆς χρείας τὸ ψεῦδος παρὰ πολὺ τῆς ἀληθείας * 30
προτίθενται ἡδόμενοι τῷ πράγματι καὶ ἐνδιατρίβοντες ἐπ' οὐδεμιᾷ προφάσει ἀναγκαίᾳ. τούτους οὖν ἐθέλω εἰδέναι, τίνος ἀγαθοῦ τοῦτο ποιοῦσιν. 2. ΦΙΛ. ἤ που κατανενόηκας ἤδη τινὰς τοιούτους, οἷς ἔμφυτος ἔρως οὗτός ἐστι πρὸς τὸ ψεῦδος; ΤΥΧ. καὶ μάλα πολλοί εἰσι τοιοῦτοι. ΦΙΛ. τί οὖν ἄλλο ἢ ἄνοιαν χρὴ αἰτίαν εἶναι αὐτοῖς φάναι τοῦ μὴ ἀληθῆ λέγειν, εἴ γε τὸ χείριστον ἀντὶ τοῦ βελτίστου προαιροῦνται; ΤΥΧ. οὐδὲ τοῦτο· ἐπεὶ πολλοὺς ἂν ἐγώ σοι δείξαιμι συνετοὺς τἄλλα καὶ τὴν γνώμην θαυμαστοὺς οὐκ οἶδ' ὅπως ἑαλωκότας τούτῳ τῷ κακῷ καὶ φιλοψευδεῖς ὄντας, ὡς ἀνιᾶσθαί με, εἰ τοιοῦτοι ἄνδρες ἄριστοι τὰ πάντα ὅμως χαίρουσιν αὑτούς τε καὶ τοὺς ἐντυγχάνοντας ἐξαπατῶντες. ἐκείνους μὲν γὰρ τοὺς παλαιοὺς πρὸ ἐμοῦ σὲ χρὴ εἰδέναι, τὸν Ἡρόδοτον καὶ Κτησίαν τὸν Κνίδιον καὶ πρὸ τούτων τοὺς ποιητὰς καὶ τὸν Ὅμηρον αὐτόν, ἀοιδίμους ἄνδρας, ἐγγράφῳ τῷ ψεύσματι κεχρημένους, ὡς μὴ μόνον ἐξα-

τήν τε — ἑταίρων] ex Odyss. α', 5. libri περὶ πολλοῦ τῆς ἀληθείας τίθενται, itemque partim scholiasta, qui: ἀντὶ τοῦ, περὶ πλείονος. correxi, παρὰ πολὺ τῆς ἀληθείας προτίθενται. vide Luc. Pro Merc. Cond. c. 4 et Convivium c. 22. Jacobsius in Append. ad Porsoni Advers. p. 300 πρὸ πολλοῦ τῆς ἀληθείας τίθενται conjecit probante Bekkero, quod graece dictum esse nego negavitque Cobetus V. L. p. 269, qui ipse dubitanter scripsit, περὶ πλείονος τῆς ἀλ. τίθενται, justo ille quidem audacius sed attice, velut De Conscr. Hist. c. 39. τίνος ἀγαθοῦ] Adv. Indoct. c. 5 init. et Anachars. c. 5.

2. πολλοί εἰσι τοιοῦτοι] ita conjeci. πολλοί εἰσιν οἱ τοιοῦτοι v. sed εἰσιν οἱ om ΦΜa. τί οὖν] libri τί δ' οὖν —. εἴ γε] schol. Voss: αὐτὸς καθ' ἑαυτοῦ κόνιν ἅμα ταῦτα διεξιών. corrige: αὐτὸς καθ' ἑαυτοῦ κόνιν ἀμᾶται ταῦτα διεξιών, noto proverbio, cujus ab Leutschio in Paroemiogr. Gr. I p. 423 exempla allata sunt. οὐδὲ τοῦτο] libri οὐδὲν τοῦτο. at respicitur ad haec ejusdem verba superiora: οὐδὲν πρὸς ἔπος ταῦτα. omnino οὐδὲν τοῦτο ita simpliciter dici non solet, sed aut οὐδὲν τοῦτο φής, ut in D. Deor. VI, 4 et ibid. XVIII, 2, aut οὐδὲν τοιοῦτον, ut D. Deor. X, 1, Hermotim. 15 et Fugitiv. 3. αὑτούς] αὐτοὺς a. πρὸ ἐμοῦ χρὴ m pr et corrector πρὸ ἐμοῦ σε χρὴ M. μέχρι Jaco-

31 πατὰν τοὺς τότε ἀκούοντας * αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ μέχρι ἡμῶν διικνεῖσθαι τὸ ψεῦδος ἐκ διαδοχῆς ἐν καλλίστοις ἔπεσι καὶ μέτροις φυλαττόμενον. ἐμοὶ γοῦν πολλάκις αἰδεῖσθαι ὑπὲρ αὐτῶν ἔπεισιν, ὁπόταν Οὐρανοῦ τομὴν καὶ Προμηθέως δεσμὰ διηγῶνται καὶ Γιγάντων ἐπανάστασιν καὶ τὴν ἐν ᾅδου πᾶσαν τραγῳδίαν, καὶ ὡς δι' ἔρωτα ὁ Ζεὺς ταῦρος ἢ κύκνος ἐγένετο καὶ ὡς ἐκ γυναικός τις ἐς ὄρνεον ἢ ἐς ἄρκτον μετέπεσεν, ἔτι δὲ Πηγάσους καὶ Χιμαίρας καὶ Γοργόνας καὶ Κύκλωπας καὶ ὅσα τοιαῦτα, πάνυ ἀλλόκοτα καὶ τεράστια μυθίδια, παίδων ψυχὰς κηλεῖν δυνάμενα ἔτι τὴν Μορμὼ καὶ τὴν Λάμιαν δεδιότων. 3. καίτοι τὰ μὲν τῶν ποιητῶν ἴσως μέτρια, τὸ δὲ καὶ πόλεις ἤδη καὶ ἔθνη πολλὰ κοινῇ καὶ δημοσίᾳ ψεύδεσθαι πῶς οὐ γελοῖον; εἰ Κρῆτες μὲν τοῦ Διὸς τάφον δεικνύντες οὐκ αἰσχύνονται, Ἀθηναῖοι δὲ τὸν Ἐριχθόνιον ἐκ τῆς γῆς ἀναδοθῆναί φασι καὶ τοὺς πρώτους ἀνθρώπους ἐκ τῆς Ἀττικῆς ἀναφῦναι, καθάπερ τὰ λάχανα, πολὺ σεμνότερον οὗτοι τῶν Θηβαίων, οἳ ἐξ
32 ὄφεως ὀδόντων Σπαρτούς τινας * ἀναβεβλαστηκέναι διηγοῦνται. ὃς δ' ἂν οὖν ταῦτα καταγέλαστα ὄντα μὴ οἴηται ἀληθῆ εἶναι, ἀλλ' ἐμφρόνως ἂν ἐξετάζων αὐτὰ Κοροίβου τινὸς ἢ Μαργίτου νομίζῃ τὸ πείθεσθαι, ἢ Τρι-

---

hitius pro *μέχρις*. *κύκνος ἐγένετο*] *κύκνος ἐγίνετο* Φ. *ἐκ γυναικὸς* m pr et corrector *ἐκ γυναικός τις* M. *ἐς ὄρνεον*] *ἔς τι ὄρνεον* M. *ἔτι δὲ Πηγάσους — τεράστια μυθίδια*] Plato in Phaedro p. 229, d fin., quae Luciano obversata sunt judice etiam Cobeto V. L. p. 192. *μυθίδια*] participii *δυνάμενα* notio ut nunc est ab h. l. abhorret. quare suppleo: *μυθίδια [μόλις ἂν] παίδων ψυχὰς κηλεῖν δυνάμενα —*. vide De Merc. Cond. c. 20.

3. *τῶν ποιητῶν*] *τῶν* om pr m, add in marg. M. *τοῦ Διὸς*] *τὸν διὸς* Φ. vulgatae favent De Sacrific. c. 10 et Jup. Tragoed. c. 45. *δεικνύντες* Φ. *δεικνύοντες* v. *φασι καὶ*] *φασίν· καὶ* Φ. *ἐκ τῆς Ἀττικῆς* ΦMa et v. *ἐκ τῆς γῆς ἀττικῆς* V. *γῆς* etiam addit Y. Bekker *ἐκ τῆς Ἀττικῆς* delevit verba ad rem necessaria. hic enim *Ἀττικοὶ αὐτόχθονες* (Arist. Vesp. v. 1076) clare designandi sunt. *ἀναφῦναι*] *ἀναφῆναι* a. *λάχανα*] Poliochus c. ap. Athen. II p. 60, c v. 6: *λάχανα τῶν αὐτοχθόνων*. *ἐμφρόνως*] *εὐφρόνως* Ma. *ἐξετάζων αὐτὰ*] ita correxi. libri *ἐξετάζων ταῦτα*. *Κοροίβου — Μαργίτου*] de his et de scholio ad Arist. Ranas

πτόλεμον ἐλάσαι διὰ τοῦ ἀέρος ἐπὶ δρακόντων ὑποπτέ-
ρων ἢ Πᾶνα ἥκειν ἐξ Ἀρκαδίας σύμμαχον ἐς Μαραθῶνα
ἢ Ὠρείθυιαν ὑπὸ τοῦ Βορέου ἁρπασθῆναι, ἀσεβὴς οὗτός
γε καὶ ἀνόητος αὐτοῖς ἔδοξεν, οὕτω προδήλοις καὶ ἀλη-
θέσι πράγμασιν ἀπιστῶν· ἐς τοσοῦτον ἐπικρατεῖ τὸ
ψεῦδος. 4. ΦΙΛ. ἀλλ' οἱ μὲν ποιηταί, ὦ Τυχιάδη, καὶ
αἱ πόλεις δὲ συγγνώμης τυγχάνοιεν ἄν, οἱ μὲν τὸ ἐκ
τοῦ μύθου τερπνὸν ἐπαγωγότατον ὂν ἐγκαταμιγνύντες
τῇ γραφῇ, οὗπερ μάλιστα δέονται πρὸς τοὺς ἀκροατάς,
Ἀθηναῖοι δὲ καὶ Θηβαῖοι καὶ εἴ τινες ἄλλοι σεμνοτέρας
ἀποφαίνονται τὰς πατρίδας ἐκ τῶν τοιούτων. εἰ γοῦν
τις ἀφέλοι τὰ μυθώδη ταῦτα ἐκ τῆς Ἑλλάδος, οὐδὲν ἂν
κωλύσειε λιμῷ τοὺς περιηγητὰς αὐτῶν διαφθαρῆναι,
μηδὲ ἀμισθὶ τῶν ξένων τἀληθὲς ἀκούειν * ἐθελησάντων. 33
οἱ δὲ μηδεμιᾶς ἕνεκα αἰτίας τοιαύτης ὅμως χαίροντες
τῷ ψεύσματι παγγέλοιοι εἰκότως δοκοῖεν ἄν. 5. ΤΥΧ.
εὖ λέγεις· ἐγὼ γὰρ παρὰ Εὐκράτους ἥκω σοι τοῦ πάνυ
πολλὰ τὰ ἄπιστα καὶ μυθώδη ἀκούσας· μᾶλλον δὲ με-
ταξὺ λεγομένων ἀπιὼν ᾠχόμην οὐ φέρων τοῦ πράγματος
τὴν ὑπερβολήν, ἀλλά με ὥσπερ αἱ Ἐρινύες ἐξήλασαν

p. 323 et p. 325 aliquid dixi. *νομίζῃ τὸ* Bekker. *νομίζοι τὸ* v. *νομίζοιτο* ΦΜ. optativum conditionalem post verba *ἂν ἐξετάζων* servare licet. *Πᾶνα* pro *Πάνα* Lehmannus. *ἁρπασθῆναι* Φ. *ἀναρπασθῆναι* v. Cobetus quoque V. L. p. 191 h. l. *ἀρπασθῆναι* rescribit, si forte ex Ω sumtum, laude dignus, sin ut suam conjecturam, reprehensione. nam et haec ipsa res a Platone in Phaedro p. 229, c verbis *ἀνάρπαστον γεγονέναι* et ab Apollonio Rhodio I, 214 vorbo *ἀνερείψατο* et similiter ab Ovidio Metam. VI, 707 significata est, et *ἀνήρπασεν* in re venerea jam ab Homero Il. ι', 564 ponitur. plerique tamen de Orithyiae raptu *ἁρπάζειν* habent, idem Plato in Phaedro p. 229, b et d, Acusilaus ap. schol. ad Odyss. ξ, 533, Pausanias I, 19, 6 et iterum V, 19, 1, Apollodorus III, 15, 2, alii. *οὗτός γε*] *οὗτός τε* Φ. *αὐτοῖς*] *αὐτὸς* m pr et corrector *αὐτοῖς* M.

4. *αἱ πόλεις δὲ*] *δὲ* om m pr sed suprascr. M. *κωλύσειε λιμῷ* Dindorfius. *κωλύσῃ ἐλεγμῷ* et supra *γρ. λιμῷ* Φ. *κωλύσῃ λιμῷ* v. *κωλύσαι λιμῷ* Lehmannus et alii. *αἰτίας τοιαύτης* Φ. *τοιαύτης αἰτίας* v.

5. *Ἐρινύες*] libri *Ἐριννύες*. *πολλὰ τεράστια*] ita libri. sed *πολλὰ* deleo ut natum e superioribus: *πολλὰ τὰ ἄπιστα*. *διεξι-*

31 πατᾶν τοὺς τότε ἀκούοντας * αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ μέχρι ἡμῶν διικνεῖσθαι τὸ ψεῦδος ἐκ διαδοχῆς ἐν καλλίστοις ἔπεσι καὶ μέτροις φυλαττόμενον. ἐμοὶ γοῦν πολλάκις αἰδεῖσθαι ὑπὲρ αὐτῶν ἔπεισιν, ὁπόταν Οὐρανοῦ τομὴν καὶ Προμηθέως δεσμὰ διηγῶνται καὶ Γιγάντων ἐπανάστασιν καὶ τὴν ἐν ᾅδου πᾶσαν τραγῳδίαν, καὶ ὡς δι' ἔρωτα ὁ Ζεὺς ταῦρος ἢ κύκνος ἐγένετο καὶ ὡς ἐκ γυναικός τις ἐς ὄρνεον ἢ ἐς ἄρκτον μετέπεσεν, ἔτι δὲ Πηγάσους καὶ Χιμαίρας καὶ Γοργόνας καὶ Κύκλωπας καὶ ὅσα τοιαῦτα, πάνυ ἀλλόκοτα καὶ τεράστια μυθίδια, παίδων ψυχὰς κηλεῖν δυνάμενα ἔτι τὴν Μορμὼ καὶ τὴν Λάμιαν δεδιότων. 3. καίτοι τὰ μὲν τῶν ποιητῶν ἴσως μέτρια, τὸ δὲ καὶ πόλεις ἤδη καὶ ἔθνη πολλὰ κοινῇ καὶ δημοσίᾳ ψεύδεσθαι πῶς οὐ γελοῖον; εἰ Κρῆτες μὲν τοῦ Διὸς τάφον δεικνύντες οὐκ αἰσχύνονται, Ἀθηναῖοι δὲ τὸν Ἐριχθόνιον ἐκ τῆς γῆς ἀναδοθῆναί φασι καὶ τοὺς πρώτους ἀνθρώπους ἐκ τῆς Ἀττικῆς ἀναφῦναι, καθάπερ τὰ λάχανα, πολὺ σεμνότερον οὗτοι τῶν Θηβαίων, οἳ ἐξ
32 ὄφεως ὀδόντων Σπαρτούς τινας * ἀναβεβλαστηκέναι διηγοῦνται. ὃς δ' ἂν οὖν ταῦτα καταγέλαστα ὄντα μὴ οἴηται ἀληθῆ εἶναι, ἀλλ' ἐμφρόνως ἂν ἐξετάζων αὐτὰ Κοροίβου τινὸς ἢ Μαργίτου νομίζῃ τὸ πείθεσθαι, ἢ Τρι-

---

bitius pro *μέχρις*. *κύκνος ἐγένετο*] *κύκνος ἐγίνετο* Φ. *ἐκ γυναικὸς* m pr et corrector *ἐκ γυναικός τις* M. *ἐς ὄρνεον*] *ἔς τι ὄρνεον* M. *ἔτι δὲ Πηγάσους — τεράστια μυθίδια*] Plato in Phaedro p. 229, d fin., quae Luciano obversata sunt judice etiam Cobeto V. L. p. 192. *μυθίδια*] participii *δυνάμενα* notio ut nunc est ab h. l. abhorret. quare suppleo: *μυθίδια* [*μόλις ἂν*] *παίδων ψυχὰς κηλεῖν δυνάμενα* —. vide De Merc. Cond. c. 20.

3. *τῶν ποιητῶν*] *τῶν* om pr m, add in marg. M. *τοῦ Διὸς*] *τὸν διὸς* Φ. vulgatae favent De Sacrific. c. 10 et Jup. Tragoed. c. 45. *δεικνύντες* Φ. *δεικνύοντες* v. *φασι καὶ*] *φασίν· καὶ* Φ.

ἐκ τῆς Ἀττικῆς ΦMa et v. *ἐκ τῆς γῆς ἀττικῆς* V. *γῆς* etiam addit Y. Bekker *ἐκ τῆς Ἀττικῆς* delevit verba ad rem necessaria. hic enim *Ἀττικοὶ αὐτόχθονες* (Arist. Vesp. v. 1076) clare designandi sunt. *ἀναφῦναι*] *ἀναφῆναι* a. *λάχανα*] Poliochus c. ap. Athen. II p. 60, c v. 6: *λάχανα τῶν αὐτοχθόνων*. *ἐμφρόνως*] *εὐφρόνως* Ma. *ἐξετάζων αὐτὰ*] ita correxi. libri *ἐξετάζων ταῦτα*.

Κοροίβου — Μαργίτου] de bis et de scholio ad Arist. Ranas

πτόλεμον ἐλάσαι διὰ τοῦ ἀέρος ἐπὶ δρακόντων ὑποπτέ-
ρων ἢ Πᾶνα ἥκειν ἐξ Ἀρκαδίας σύμμαχον ἐς Μαραθῶνα
ἢ Ὠρείθυιαν ὑπὸ τοῦ Βορέου ἁρπασθῆναι, ἀσεβὴς οὗτός
γε καὶ ἀνόητος αὐτοῖς ἔδοξεν, οὕτω προδήλοις καὶ ἀλη-
θέσι πράγμασιν ἀπιστῶν· ἐς τοσοῦτον ἐπικρατεῖ τὸ
ψεῦδος. 4. ΦΙΛ. ἀλλ' οἱ μὲν ποιηταί, ὦ Τυχιάδη, καὶ
αἱ πόλεις δὲ συγγνώμης τυγχάνοιεν ἄν, οἱ μὲν τὸ ἐκ
τοῦ μύθου τερπνὸν ἐπαγωγότατον ὂν ἐγκαταμιγνύντες
τῇ γραφῇ, οὗπερ μάλιστα δέονται πρὸς τοὺς ἀκροατάς,
Ἀθηναῖοι δὲ καὶ Θηβαῖοι καὶ εἴ τινες ἄλλοι σεμνοτέρας
ἀποφαίνονται τὰς πατρίδας ἐκ τῶν τοιούτων. εἰ γοῦν
τις ἀφέλοι τὰ μυθώδη ταῦτα ἐκ τῆς Ἑλλάδος, οὐδὲν ἂν
κωλύσειε λιμῷ τοὺς περιηγητὰς αὐτῶν διαφθαρῆναι,
μηδὲ ἀμισθὶ τῶν ξένων τἀληθὲς ἀκούειν * ἐθελησάντων. 33
οἱ δὲ μηδεμιᾶς ἕνεκα αἰτίας τοιαύτης ὅμως χαίροντες
τῷ ψεύσματι παγγέλοιοι εἰκότως δοκοῖεν ἄν. 5. ΤΥΧ.
εὖ λέγεις· ἐγὼ γὰρ παρὰ Εὐκράτους ἥκω σοι τοῦ πάνυ
πολλὰ τὰ ἄπιστα καὶ μυθώδη ἀκούσας· μᾶλλον δὲ με-
ταξὺ λεγομένων ἀπιὼν ᾠχόμην οὐ φέρων τοῦ πράγματος
τὴν ὑπερβολήν, ἀλλά με ὥσπερ αἱ Ἐρινύες ἐξήλασαν

---

p. 323 et p. 325 aliquid dixi. *νομίζῃ τὸ* Bekker. *νομίζοι τὸ* v. *νομίζοιτο* ΦΜ. optativum conditionalem post verba *ἂν ἐξετάζων* servare licet. *Πᾶνα* pro *Πάνα* Lehmannus. *ἁρπασθῆναι* Φ. *ἀναρπασθῆναι* v. Cobetus quoque V. L. p. 191 h. l. *ἁρπασθῆναι* rescribit, si forte ex Ω sumtum, laude dignus, sin ut suam conjecturam, reprehensione. nam et haec ipsa res a Platone in Phaedro p. 229, c verbis *ἀνάρπαστον γεγονέναι* et ab Apollonio Rhodio I, 214 verbo *ἀνερείψατο* et similiter ab Ovidio Metam. VI, 707 significata est, et *ἀνήρπασεν* in re venerea jam ab Homero Il. ι', 564 ponitur. plerique tamen de Orithyiae raptu *ἁρπάζειν* habent, idem Plato in Phaedro p. 229, b et d, Acusilaus ap. schol. ad Odyss. ξ, 533, Pausanias I, 19, 6 et iterum V, 19, 1, Apollodorus III, 15, 2, alii. *οὗτός γε*] *οὗτός τε* Φ. *αὐτοῖς*] *αὐτὸς* m pr et corrector *αὐτοῖς* M.

4. *αἱ πόλεις δὲ*] *δὲ* om m pr sed suprascr. M. *κωλύσειε λιμῷ* Dindorfius. *κωλύσῃ ἐλεγμῷ* et supra *γρ. λιμῷ* Φ. *κωλύσῃ λιμῷ* v. *κωλῦσαι λιμῷ* Lehmannus et alii. *αἰτίας τοιαύτης* Φ. *τοιαύτης αἰτίας* v.

5. *Ἐρινύες*] libri *Ἐριννύες*. *πολλὰ τεράστια*] ita libri. sed *πολλὰ* deleo ut natum e superioribus: *πολλὰ τὰ ἄπιστα*. *διεξι-*

[πολλὰ] τεράστια καὶ ἀλλόκοια διεξιόντος. *ΦΙΛ.* καίτοι, ὦ Τυχιάδη, ἀξιόπιστος ὁ Εὐκράτης ἐστὶ καὶ οὐδεὶς ἂν [οὐδὲ] πιστεύσειεν, ὡς ἐκεῖνος οὕτω βαθὺν πώγωνα καθειμένος, ἑξηκοντούτης ἀνὴρ, ἔτι καὶ φιλοσοφίᾳ ξυνὼν τὰ πολλὰ, ὑπομείνειεν ἂν καὶ ἄλλου τινὸς ψευδομένου ἀκοῦσαι παρὼν, οὐχ ὅπως αὐτός τι τολμῆσαι τοιοῦτον. *ΤΥΧ.* οὐ γὰρ οἶσθα, ὦ ἑταῖρε, οἷα μὲν εἶπεν, ὅπως δὲ αὐτὰ ἐπιστώσατο, ὅς γε καὶ ἐπώμνυτο τοῖς πλείστοις παραστησάμενος τὰ παιδία, ὥστε με καὶ ἀποβλέποντα ἐς αὐτὸν ποικίλα ἐννοεῖν, ἄρτι μὲν ὡς μεμήνοι καὶ ἔξω εἴη τοῦ καθεστηκότος, ἄρτι δὲ ὡς γόης ὢν ἄρα τοσοῦ-
34 τον χρόνον * ἐλελήθει με ὑπὸ τῇ λεοντῇ γελοῖόν τινα πίθηκον περιστέλλων· οὕτως ἄτοπα διηγεῖτο. *ΦΙΛ.* τίνα ταῦτα πρὸς τῆς Ἑστίας, ὦ Τυχιάδη; ἐθέλω γὰρ εἰδέναι, ἥν τινα τὴν ἀλαζονείαν ὑπὸ τηλικούτῳ τῷ πώγωνι ἔσκεπεν. 6. *ΤΥΧ.* εἴωθα μὲν καὶ ἄλλοτε, ὦ Φιλόκλεις, φοιτᾶν πρὸς αὐτὸν, εἴ ποτε πολλὴν τὴν σχολὴν ἄγοιμι, τήμερον δὲ Λεοντίχῳ συγγενέσθαι δεόμενος, (ἑταῖρος δέ μοι, ὡς οἶσθα) ἀκούσας παρὰ τοῦ παιδὸς, ὡς παρ' Εὐκράτην ἕωθεν ἀπέλθοι νοσοῦντα ἐπισκεψόμενος, ἀμφοῖν ἕνεκα ὡς καὶ τῷ Λεοντίχῳ συγγενοίμην κἀκεῖνον ἴδοιμι, (ἠγνοήκειν γὰρ ὡς νοσοίη) παραγίγνομαι πρὸς αὐτόν· εὑρίσκω δὲ αὐτόθι τὸν μὲν Λεόντιχον οὐκέτι, (ἐφθάκει γὰρ, ὡς ἔφασκον, ὀλίγον προεξεληλυθὼς) ἄλλους δὲ συχνοὺς, ἐν οἷς Κλεόδημός τε ἦν ὁ ἐκ τοῦ Περιπάτου καὶ Δεινόμαχος ὁ Στωϊκὸς καὶ Ἴων· οἶσθα τὸν ἐπὶ τοῖς Πλάτωνος λόγοις θαυμάζεσθαι ἀξιοῦντα, ὡς

όντος] διεξιόντες V, uti male Solanus non intellecto illo ὥσπερ, quod est „quasi". vide Heindorfium ad Plat. Phaedon. p. 88 d.
καὶ οὐδεὶς ἂν οὐδὲ πιστεύσειεν] οὐδὲ fortasse delendum est.
τά πολλὰ] ταπολλὰ Φ. τολμῆσαι] τολμήσαι a. ὅς γε καὶ] ita correxi. libri pessime: ὡς δέ καὶ —. ceterum apte conferunt Demosthenem 54, 38 init. ὥστε με ἀποβλέποντα m pr sed supra ὥστε με καὶ ἀποβλέποντα M. et καὶ fortasse delendum est.
ἐς αὐτὸν] ἐπ' αὐτόν Φ.

6. Λεοντίχῳ συγγενέσθαι] malim: Λεοντίχῳ τι συγγενέσθαι. vide infra c. 39 et Arist. Ran. v. 44. παραγίγνομαι] παραγίνομαι Φ. ἔφασκον] ἔφασκεν Ma. ἄλλους δὲ] ἄλλους τὲ a.

*μόνον ἀκριβῶς κατανενοηκότα τὴν γνώμην τοῦ ἀνδρὸς καὶ τοῖς ἄλλοις ὑποφητεῦσαι δυνάμενον. ὁρᾷς οἵους ἄνδρας σοι φημί, πανσόφους καὶ παναρέτους, ὅ τιπερ τὸ κεφάλαιον αὐτὸ ἐξ ἑκάστης * προαιρέσεως, αἰδεσίμους ἅπαντας καὶ μονονουχὶ φοβεροὺς τὴν πρόσοψιν. ἔτι καὶ ὁ ἰατρὸς Ἀντίγονος παρῆν κατὰ χρείαν, οἶμαι, τῆς νόσου ἐπικληθείς, καὶ ῥᾷον ἐδόκει ἤδη ἔχειν ὁ Εὐκράτης καὶ τὸ νόσημα τῶν συντρόφων ἦν· τὸ ῥεῦμα γὰρ ἐς τοὺς πόδας αὖθις αὐτῷ κατεληλύθει. καθέζεσθαι οὖν με παρ' αὐτὸν ἐπὶ τῆς κλίνης ὁ Εὐκράτης ἐπένευεν, ἠρέμα ἐγκλίνας τὴν φωνὴν ἐς τὸ ἀσθενικόν, ὁπότε εἶδέ με, καίτοι βοῶντος αὐτοῦ καὶ διατεινομένου τι μεταξὺ εἰσιὼν ἐπήκουον. κἀγὼ μάλα πεφυλαγμένως, μὴ ψαύσαιμι τῶν ποδῶν αὐτοῦ, ἀπολογησάμενος τὰ συνήθη ταῦτα, ὡς ἀγνοήσαιμι νοσοῦντα καὶ ὡς, ἐπεὶ ἔμαθον, δρομαῖος ἔλθοιμι, ἐκαθεζόμην πλησίον. 7. οἱ μὲν δὴ ἐτύγχανον περὶ τοῦ νοσήματος τὰ μὲν ἤδη προειρηκότες, τὰ δ' ἔτι*

ὑποφητεῦσαι] *ὑποφυτεῦσαι* M. *παναρέτους*] dixi (De atticismo Luc. I p. 20) Lucianum etiam laudandum fuisse, quod *ἐνάρετος* vocem minus atticam sed, ut recte Phrynichus in Epit. p. 328 Stoicis frequentem, in D. Meretr. X, 3 Stoico philosopho tribuerit, similemque nostro l. vocis *πανάρετος* esse rationem. paullo tamen antiquius est *ἐνάρετος*, quam Lobeckio l. l. videbatur. neque enim Diogenes Laertius VI, 11 ipse eo utitur, sed apud Diogenem Antisthenes philosophus. *πανάρετος*, pro quo h. l. cave *ἐναρέτους* scribas, eidem philosophi non minus jactasse videntur. *ὅ τιπερ τὸ κεφάλ.*] Quaestt. Luc. p. 38. verba *καὶ παναρέτους — αἰδεσίμους ἅπαντας* quasi scholium sine ullo scholio e cod. Voss. allata sunt, ex quo apparet haec ipsa verba ob homoearcton *καὶ παναρέτους* et *καὶ μονονουχὶ φοβεροὺς* in codice excidisse. *τῶν συντρόφων ἦν*] Lucianus Thucydidem II, 50 imitatur. *ἐπὶ τῆς κλίνης Γ* Bastii ad Aristaenet. p. 268. *ἐπὶ τῇ κλίνῃ* ΦMa et v. *ἐπένευεν*] ita scripsi. *ἐπένευσεν Γ*. *ἐκέλευεν* ΦMa et v. *τὴν φωνὴν*] ita correxi. libri *τῇ φωνῇ*. vide Pseudologistam c. 7 et Tullium in Oratore c. 8. *πεφυλαγμένος* m pr et corrector *πεφυλαγμένως* M. *πεφυλαγμένος* etiam efg, quod Jensio male probatum est. *ἔλθοιμι* ΦMa et v. *ἐξέλθοιμι* VY perverse. tu vide Toxar. c. 30.

7. *ἐτύγχανον* Bekker. libri *ἐτύγχανον ἤδη*. *περὶ* ΦMa. *ὑπὲρ* v. *τὰ μὲν ἤδη* v. *τὰ μὲν δὴ* fortasse Φ. *τὰ μὲν δὴ* m pr et

καὶ τότε διεξιόντες καὶ θεραπείας τινὰς ἕκαστος ὑποβάλ-
λοντες. ὁ γοῦν Κλεόδημος, εἰ τοίνυν, φησί, τῇ ἀριστε-
ρᾷ τις ἀνελόμενος χαμᾶθεν τὸν ὀδόντα τῆς μυγαλῆς
οὕτω φονευθείσης, ὡς προεῖπον, ἐνδήσειεν εἰς δέρμα
λέοντος ἄρτι ἀποδαρέντος, εἶτα περιάψειε περὶ τὰ σκέλη,
36 αὐτίκα παύεται * τὸ ἄλγημα. οὐκ εἰς λέοντος, ἔφη ὁ
Δεινόμαχος, ἐγὼ ἤκουσα, ἐλάφου δὲ θηλείας ἔτι παρθέ-
νου καὶ ἀβάτου· καὶ τὸ πρᾶγμα οὕτω πιθανώτερον· ὠκὺ
γὰρ ἡ ἔλαφος καὶ ἔρρωται μάλιστα ἐκ τῶν ποδῶν. ὁ δὲ
λέων ἄλκιμος μέν, καὶ τὸ λίπος αὐτοῦ καὶ ἡ χεὶρ ἡ
δεξιὰ καὶ αἱ τρίχες ἐκ τοῦ πώγωνος αἱ ὀρθαὶ μεγάλα
δύναιντ' ἄν, εἴ τις ἐπίσταιτο αὐτοῖς χρῆσθαι μετὰ τῆς
οἰκείας ἐπῳδῆς ἑκάστῳ· ποδῶν δὲ ἴασιν ἥκιστα ἐπαγγέλ-
λεται. καὶ αὐτός, ἦδ' ὃς ὁ Κλεόδημος, οὕτω πάλαι ἐγίγ-
νωσκον ἐλάφου χρῆναι διὰ τοῦτο δέρμα εἶναι, διότι ὠκὺ
ἡ ἔλαφος· ἔναγχος δὲ Λίβυς ἀνὴρ σοφὸς τὰ τοιαῦτα με-
τεδίδαξέ με εἰπὼν ὠκυτέρους εἶναι τῶν ἐλάφων τοὺς
λέοντας. ἀμέλει, ἔφη, καὶ αἱροῦσιν αὐτὰς διώκοντες. ἐπή-
νεσαν οἱ παρόντες, ὡς εὖ εἰπόντος τοῦ Λίβυος. 8. ἐγὼ
δέ, οἴεσθε γάρ, ἔφην, ἐπῳδαῖς τισι τὰ τοιαῦτα παύεσθαι

in marg. τὰ μὲν ἤδη M, de quo Belinus non solum errat, sed lectionem quao nulla est „sino cunctatione adoptat.“ habet enim M deinceps: τὰ δὲ καὶ τότε. τὰ δ' ἔτι καὶ τότε διεξιόντες καὶ θερ.] ita ἔτι transposui. libri τὰ δὲ καὶ τότε διεξιόντες, ἔτι δὲ καὶ θερ. at verba τὰ μὲν ἤδη et τὰ δ' ἔτι καὶ τότε opposita esse debent. libri χαμόθεν, sed recte χαμᾶθεν Cobetus V. L. p. 89, forma hellenistica χαμόθεν ex Asino c. 30 temere expulsa, de quo libro ipse p. 260 recte judicavit. τὸν ὀδόντα] post τὸν fortassis adjectivum excidit. μυγαλῆς pro μυγάλης Lehmannus.

περιάψειε] περιάψειεν Φ. ὁ δὲ λέων] ita correxi. libri καὶ ὁ λέων. libri μεγάλα δύναιντο. bene Dindorfius: μεγάλα δύναιντ' ἄν. Halmius: μεγάλ' ἂν δύναιντο. ego olim conjeceram: μεγάλα δύνανται, ratus scripturam Y δύναται (sic) ad h. l. pertinere, non ad inferiora. ἐπαγγέλλεται] δύναται Y (?). ἐγίγνωσκον] ἐγίνωσκον Φ. χρῆναι Φ diserte a et v et corrector in M, ubi m pr χρῆσθαι. διὰ τοῦτο δέρμα] ita correxi. διὰ τὸ δέρμα ΦMVYd. τὸ δέρμα v. ὠκὺ ἡ ἔλαφος] ita conjeci. libri hic: ὠκὺ ἔλαφος, sed iidem paullo ante: ὠκὺ γὰρ ἡ ἔλαφος.

8. ἔφην Φa et v. om M. ἐπῳδαῖς] ἐπαοιδαῖς ΦMa. οὐδεὶς εὖ φρονῶν correxi multo ante Cobetum V. L. p. 192. libri

ἢ τοῖς ἔξωθεν παραρτήμασι τοῦ κακοῦ ἔνδον διατρίβον-
τος; ἐγέλασαν ἐπὶ τῷ λόγῳ μου καὶ δῆλοι ἦσαν κατε-
γνωκότες μου πολλὴν τὴν ἄνοιαν, ἐπεὶ μὴ ἐπισταίμην
τὰ προδηλότατα καὶ περὶ ὧν ἂν οὐδεὶς εὖ φρονῶν ἀν-
τείποι, μὴ οὐχὶ οὕτως ἔχειν. ὁ μέντοι ἰατρὸς Ἀντίγονος
ἐδόκει μοι ἡσθῆναι τῇ ἐρωτήσει μου· πάλαι γὰρ ἠμε-
λεῖτο, οἶμαι, βοηθεῖν ἀξιῶν τῷ Εὐκράτει μετὰ τῆς τέχ-
νης, οἴνου τε παραγγέλλων ἀπέχεσθαι καὶ λάχανα σιτεῖ-
σθαι καὶ ὅλως ὑφαιρεῖν τοῦ τόνου. ὁ δ' οὖν Κλεόδημος
ὑπομειδιῶν ἅμα, τί λέγεις, ἔφη, ὦ Τυχιάδη; * ἄπιστον 37
εἶναί σοι δοκεῖ τὸ ἐκ τῶν τοιούτων γίγνεσθαί τινας ὠφε-
λείας ἐς τὰ νοσήματα; ἔμοιγε, ἦν δ' ἐγώ, εἰ μὴ πάνυ
κορύζης τὴν ῥῖνα μεστὸς εἴην, ὡς πιστεῦσαι τὰ ἔξω καὶ
μηδὲν κοινωνοῦντα τοῖς ἔνδοθεν ἐπεγείρουσι τὰ νοσή-
ματα μετὰ ῥηματίων, ὥς φατε, καὶ γοητείας τινὸς ἐνερ-
γεῖν καὶ τὴν ἴασιν ἐπιπέμπειν προσαρτώμενα. τὸ δ'
οὐδαμῶς ἂν γένοιτο, οὐδ' ἢν ἐς τοῦ Νεμείου λέοντος
τὸ δέρμα ἐνδήσῃ τις ἑκκαίδεκα μυγαλᾶς ὅλας· ἐγὼ γοῦν
αὐτὸν τὸν λέοντα εἶδον πολλάκις χωλεύοντα ὑπ' ἀλγη-
δόνων ἐν ὁλοκλήρῳ τῷ αὐτοῦ δέρματι. 9. πάνυ γὰρ
ἰδιώτης, ἔφη ὁ Δεινόμαχος, εἶ τὰ τοιαῦτα καὶ οὐκ ἐμέ-
λησέ σοι ἐκμαθεῖν, ὅντινα τρόπον ὁμολογεῖ τοῖς νοσή-
μασι προσφερόμενα. καί μοι δοκεῖς οὐδὲ τὰ προφανέ-

οὐδεὶς φρονῶν. δ' οὖν] libri γοῦν. κορύζης τὴν ῥῖνα μεστὸς Φ. τὴν ῥῖνα κορύζης μεστὸς v. vide Alexandrum c. 20: κορύζης μεστοῖς τὴν ῥῖνα. ὡς πιστεῦσαι Lehmannus. ὡς πιστεύσειν Φa et v. ὡς πιστεύειν M solus. vide Hermotim. c. 17: οἴει Μαργίτῃ διαλέγεσθαί τινι, ὡς πιστεῦσαι —. τὸ δ'] τόδ' a. τὸ δὲ Y. οὐδαμῶς ἂν γένοιτο] ita conjeci. οἷς ἂν γένοιτο VYd. οὐκ ἂν γένοιτο ΦMa. ἐνδήσῃ τις] ἐνδύσει τις Φ. ἐνδύσῃ τις Md. ἐνδήσῃς VY. μυγάλας ὅλας Ma (ita M). ὅλας μυγαλᾶς v et fortasse Φ. τὸν λέοντα] τὸν om M. ὁλοκλήρῳ] ὀλίγῳ VYd. αὐτοῦ] αὑτοῦ a g.

9. εἶ τὰ τοιαῦτα, καὶ] ita transposui. libri εἶ καὶ τὰ τοιαῦτα. ὁμολογεῖ] ita conjeci. ὁμιλεῖ ΦMa, ὠφελεῖ v, quae si conjectura est, sumta videtur e superioribus c. 8: γίγνεσθαί τινας ὠφελείας ἐς τὰ νοσήματα. sed ὁμολογεῖ h. l. ita dictum est, ut in Stoicorum decreto: ὁμολογεῖν τῇ φύσει, de quo vide Madvigium ad Cic. De Finibus III, 6 p. 378. καί μοι] κἀμοὶ ΦM. τί

στατα ἂν παραδέξασθαι ταῦτα, τῶν ἐκ περιόδου πυρετῶν τὰς ἀποπομπὰς καὶ τῶν ἑρπετῶν τὰς καταθέλξεις καὶ βουβώνων ἰάσεις καὶ τἄλλα ὁπόσα καὶ αἱ γρᾶες ἤδη ποιοῦσιν. εἰ δὲ ἐκεῖνα γίγνεται ἅπαντα, τί δή ποτε οὐχὶ καὶ ταῦτα οἴῃ γίγνεσθαι ὑπὸ τῶν ὁμοίων; ἀπέραντα, ἦν δ' ἐγώ, σὺ περαίνεις, ὦ Δεινόμαχε, καὶ ἥλῳ, φασίν, ἐκκρούεις τὸν ἧλον· οὐδὲ γὰρ ἃ φῂς αὐτὰ δῆλα μετὰ τοιαύτης δυνάμεως γιγνόμενα. ἢν γοῦν μὴ πείσῃς πρότερον ἐπάγων τῷ λόγῳ, διότι φύσιν ἔχει γίγνεσθαι οὕτω τά τε τοῦ πυρετοῦ καὶ τοῦ οἰδήματος, δεδιότος ἢ ὄνομα θεσπέσιον ἢ ῥῆσιν βαρβαρικὴν καὶ διὰ τοῦτο ἐκ
38 τοῦ * βουβῶνος δραπετεύοντος, ἴσα σοι γραῶν μύθοις τὰ λεγόμενά ἐστιν. 10. σύ μοι δοκεῖς, ἦδ' ὃς ὁ Δεινόμαχος, τὰ τοιαῦτα λέγων οὐδὲ θεοὺς εἶναι πιστεύειν, εἴ γε μὴ οἴει τὰς ἰάσεις οἷόν τε εἶναι ὑπὸ ἱερῶν ὀνομάτων γίγνεσθαι. τοῦτο μέν, ἦν δ' ἐγώ, μὴ λέγε, ὦ ἄριστε·

δή ποτε] ὅτι δήποτε ΥΦΜa. οὐχὶ καὶ ταῦτα] ita scripsi. libri οὐχὶ ταῦτα. σὺ περαίνεις] ita correxi. σὺ παραινεῖς Φ. ξυμπεραίνῃ v. Cobetus V. L. p. 192 ξυμπεραίνεις conjecit non prorsus falso. at etsi etiam συμπεραίνειν ita usurpatur, hic tamen praegresso illo ἀπέραντα ductus simplex περαίνειν ex optimo codice restitui. vide Sextum Empiricum VIII, 436: ἀπέραντον λόγον φάσκοντας περαίνειν. αὐτὰ δῆλα] ita conjeci. libri ταῦτα δῆλα. τῷ λόγῳ ΦΜa. τὸν λόγον v. γίγνεσθαι οὕτω τά τε τοῦ πυρετοῦ] ita conjeci. γίγνεσθαι οὕτω τε τοῦ πυρετοῦ ΦVYdp. γίγνεσθαι, οὔτε τοῦ πυρετοῦ M (ita M). γίγνεσθαι τοῦ τε πυρετοῦ v. olim in Quaestt. p. 347: γίγνεσθαι οὕτω, τοῦ τε πυρετοῦ conjeceram partim recte, sed zeugma satis incommodum nunc demum sustuli. ῥῆσιν βαρβαρικὴν] Lobeckius in Aglaoph. p. 1330 sq. ἴσα σοι γραῶν μύθοις] ita conjeci. libri ἔτι σοι γραῶν μῦθοι (ita diserte ΦΜ, sed a μῦθλοι (sic) pro μῦθοι). hinc Cobetus V. L. p. 269 melius h. l. esse dicit ὕθλοι quam μῦθοι. ac sane conjicere licet: ἴσα σοι γραῶν ὕθλοις. certe respicitur ad Dinomachi verba c. 9 init: ὁπόσα καὶ αἱ γρᾶες ἤδη ποιοῦσιν. sed ἔτι h. l. molestum atque mendosum esse jam Jacobsius in Append. ad Porsoni Advers. p. 300 bene perspexit. meae conjecturae haec favent: Arist. Avv. v. 1167: ἴσα γὰρ ἀληθῶς φαίνεταί μοι ψεύδεσιν et Lucian. V. Hist. I, 40: ἀπίστοις ἐοικότα. ἐστιν Φ. ἐστι v, sed ἐστι om pr m et suprascriptum habet M.

κωλύει γὰρ οὐδὲν καὶ θεῶν ὄντων ὅμως τὰ τοιαῦτα ψευδῆ εἶναι. ἐγὼ δὲ καὶ θεοὺς σέβω, καὶ ἰάσεις αὐτῶν ὁρῶ, καὶ ἃ εὖ ποιοῦσι τοὺς κάμνοντας ὑπὸ φαρμάκων καὶ ἰατρικῆς ἀνιστάντες. ὁ γοῦν Ἀσκληπιὸς αὐτὸς καὶ οἱ παῖδες αὐτοῦ ἤπια φάρμακα πάσσοντες ἐθεράπευον τοὺς νοσοῦντας, οὐ λεοντᾶς καὶ μυγαλᾶς περιάπτοντες. **11.** ἔα τοῦτον, ἔφη ὁ Ἴων, ἐγὼ δὲ ὑμῖν θαυμάσιόν τι διηγήσομαι. ἦν μὲν ἐγὼ μειράκιον ἔτι ἀμφὶ τὰ τέτταρα καὶ δέκα ἔτη σχεδὸν, ἧκε δέ τις ἀγγέλλων τῷ πατρὶ, Μίδαν τὸν ἀμπελουργὸν, ἐρρωμένον ἐς τὰ ἄλλα οἰκέτην καὶ ἐργατικὸν, ἀμφὶ πλήθουσαν ἀγορὰν ὑπὸ ἐχίδνης δηχθέντα κεῖσθαι ἤδη σεσηπότα τὸ σκέλος· ἀναδοῦντι γὰρ αὐτῷ τὰ κλήματα καὶ ταῖς χάραξι περιπλέκοντι προσερπύσαν τὸ θηρίον δακεῖν κατὰ τὸν μέγαν δάκτυλον, καὶ τὸ μὲν φθάσαν καταδῦναι αὖθις ἐς τὸν φωλεὸν, τὸν * δὲ 39
οἰμώζειν ἀπολλύμενον ὑπ' ἀλγηδόνων. ταῦτά τε οὖν ἀπηγγέλλετο καὶ τὸν Μίδαν ἑωρῶμεν αὐτὸν ἐπὶ σκίμποδος ὑπὸ τῶν ὁμοδούλων προσκομιζόμενον, ὅλον ᾠδηκότα, πελιδνὸν, μυδῶντα τὴν ἐπιφάνειαν, ὀλίγον ἔτι ἐμπνέοντα. λελυπημένῳ δὴ τῷ πατρὶ τῶν φίλων τις παρελθὼν, θάρρει, ἔφη, ἐγὼ γάρ σοι ἄνδρα Βαβυλώνιον τῶν Χαλδαίων, ὥς φασιν, αὐτίκα μέτειμι, ὃς ἰάσεται

10. *ἤπια φάρμακα πάσσοντες*] ex Hom. Il. δ, 218 sq. at vel sic h. l. malim attice *πάττοντες* cum Dindorfio. *λεοντᾶς* Cobetus V. L. p. 86. libri *λέοντας*. *μυγαλᾶς* Lehmannus pro *μυγάλας*.

11. *τὰ τέτταρα*] *τὰ* om Ma. *δηχθέντα* om m pr et suprascriptum m sec M. *φθάσαν καταδῦναι*] ita conjeci. libri *φθάσαι καὶ καταδῦναι* (*καταδύναι* a). Cobetus V. L. p. 192: *φθάσαι καταδὺν* scribi voluit probante Dindorfio. *ἐς τὸν*] *ἐς τὴν* dp. *ἑωρῶμεν*] *ὁρῶμεν* M. *ἐπὶ σκ.* Φ et v. *ὑπὸ σκ.* Ma. *παρελθὼν* Φa. *παρὼν* v et M. *τῶν Χαλδαίων, ὥς φασιν*] ita libri neque id inepte dictum est: „ex numero ut ajunt Chaldaeorum". melior tamen sententia evadet, si ante v. *τῶν Χαλδαίων* suppleveris: *ἐν τοῖς πρώτοις*, h. e. „unum de Chaldaeorum principibus." vide Cic. De Divinat. II, 47: „in primis Chaldaicis rationibus eruditus" et Augustinum De Civ. D. X, 9: „vir in chaldaica bonus." certe h. l. ad Juliani cognomen *ὁ Χαλδαῖος* alludi puto.
ἰάσεται Φ et v. *ἰάσετο* Y. *ἰάσαιτο* Ma. *προσαρτήσας* Φa.

τὸν ἄνθρωπον. καὶ ἵνα μὴ διατρίβω λέγων, ἧκεν ὁ Βαβυλώνιος καὶ ἀνίστησε τὸν Μίδαν ἐπῳδῇ τινι ἐξελάσας τὸν ἰὸν ἐκ τοῦ σώματος, ἔτι καὶ προσαρτήσας τῷ ποδὶ τεθνηκυίας παρθένου λίθον ἀπὸ τῆς στήλης ἐκκόψας. καὶ τοῦτο μὲν ἴσως μέτριον, (καίτοι ὁ Μίδας αὐτὸς ἀράμενος τὸν σκίμποδα, ἐφ' οὗ ἐκεκόμιστο, ᾤχετο ἐς τὸν ἀγρὸν ἀπιών· τοσοῦτον ἡ ἐπῳδὴ ἐδυνήθη καὶ ὁ στηλίτης ἐκεῖνος λίθος), 12. ὁ δὲ καὶ ἄλλα ἐποίησε θεσπέσια ὡς ἀληθῶς. ἐς τὸν ἀγρὸν γὰρ ἐλθὼν ἕωθεν, ἐπειπὼν ἱερά τινα ἐκ βίβλου παλαιᾶς ὀνόματα ἑπτά, θείῳ καὶ δᾳδὶ καθαγνίσας τὸν τόπον περιελθὼν ἐς τρίς, ἐξήλασεν ὅσα ἦν ἑρπετὰ ἐντὸς τῶν ὅρων. ἧκον οὖν

προσαναρτήσας v et (?) M. vide supra c. 8 init: *τοῖς ἔξωθεν παραρτήμασιν* et c. 8 fin: *προσαρτώμενα*. *αὐτὸς ἀράμενος τὸν σκίμποδα*] in Evang. Matth. IX, 6, Marci II, 11 sq. et Lucae V, 25 simile miraculum traditur, quod Luciano non magis innotuerat, quam T. Livio II, 36 fin. item similia narranti. *ὁ στηλίτης ἐκεῖνος λίθος*] Cic. Pro Plancio c. 40 init: „dixisti — me — lapidem e sepulchro venerari pro deo".

12 *ἐς τὸν ἀγρὸν γὰρ* M. *ἐς γὰρ τὸν ἀγρὸν* v. vide infra ad c. 25. *ἱερά τινα* VYp. *ἱερατικά τινα* marg V et ΦMa et v. vide quae item de magis dicta sunt inprimis supra c. 10 init: *ὑπὸ ἱερῶν ὀνομάτων*, c. 9 fin: *ὄνομα θεσπέσιον* et haec Procli in Tim. IV, p. 226: *ὀνόματα θεῖα νυκτὸς καὶ ἡμέρας* et in Cratyl. p. 77: *ὀνόματα τῶν θείων κόσμων*. nomina quaedam sacra ab Lobeckio in Aglaoph. p. 871 sqq. collecta sunt. forma *ἱερατικὸς* i. e. „theurgicus" non Luciani est, sed seriorum ut ejusdem Procli in Civ. p. 379: *ταῖς ἱερατικαῖς ἁπάσαις πραγματείαις, ταῖς τελεταῖς* — et fortassis in mendosa Hesychii glossa *Βαιῶμφαι* (sic), ubi verba *ἐν ἱερατικοῖς* de sacris interpretor theurgicis. *ἐξήλασεν ὅσα ἦν ἑρπετὰ*] in Philopseude non solum philosophorum superstitiones, sed magorum artes rideutur, qui primi fuerant istarum superstitionum auctores iique teste etiam Aeliano De Nat. Anim. VI, 33 serpentes quoque incantando evocabant. in cod. V voci *ἱερατικὰ* aureum scholium adscriptum est: *οἷα εἰκὸς τὰ τελεστικά φησιν Ἰουλιανοῦ, ἃ Πρόκλος ὑπομνηματίζει, οἷς ὁ Προκόπιος ἀντιφθέγγεται πάνυ δεξιῶς καὶ γενναίως*. de Julianis, patre et filio vide Suidam bis s. v. et conjectanea Lobecki Aglaoph. p. 99 sqq., cujus copiis Thilo De coelo empyreo II p. 13 Arnobium adv. gent. lib. I p. 31 ed. Lugd., Basilium Seleuc. de vita s. Theclae l. I p. 100 ed. Pantin. et Anastasium Sin. quaestt. XX.

ὥσπερ ἑλκόμενοι πρὸς τὴν ἐπῳδὴν ὄφεις πολλοὶ καὶ ἀσπίδες καὶ ἔχιδναι καὶ κεράσται καὶ ἀκοντίαι * φρῦνοί τε καὶ φύσαλοι, ἐλείπετο δὲ εἷς δράκων παλαιὸς ὑπὸ γήρως, οἶμαι, ἐξερπύσαι μὴ δυνάμενος ἢ παρακούσας τοῦ προστάγματος. ὁ δὲ μάγος οὐκ ἔφη παρεῖναι ἅπαντας, ἀλλ' ἕνα τινὰ τῶν ὄφεων τὸν νεώτατον χειροτονήσας πρεσβευτὴν ἔπεμψεν ἐπὶ τὸν δράκοντα, καὶ μετὰ μικρὸν ἧκε κἀκεῖνος. ἐπεὶ δὲ συνηλίσθησαν, ἐνεφύσησε μὲν αὐτοῖς ὁ Βαβυλώνιος, τὰ δὲ αὐτίκα μάλα κατεκαύθη ἅπαντα ὑπὸ τῷ φυσήματι, ἡμεῖς δὲ ἐθαυμάζομεν. **13.** εἰπέ μοι, ὦ Ἴων, ἦν δ' ἐγώ, ὁ ὄφις ὁ πρεσβευτὴς ὁ νέος ἄρα καὶ ἐχειραγώγει τὸν δράκοντα ἤδη, ὡς φής, γεγηρακότα, ἢ σκίπωνα ἔχων ἐκεῖνος ἐπεστηρίζετο; σὺ μὲν παίζεις, ἔφη ὁ Κλεόδημος, ἐγὼ δὲ καὶ αὐτὸς ἀπιστότερος ὢν σου πάλαι τὰ τοιαῦτα, (ᾤμην γὰρ οὐδενὶ λόγῳ δυνατὸν εἶναι γίγνεσθαι αὐτά,) ὅμως ὅτε τὸ πρῶ-

---

in biblioth. PP. max. T. IX p. 990 et (II p. 19) Lydum De Mensibus p. 20 ed. Bekk., deniquo (II p. 14 sq.) de oraculis utriusque Juliani praeclaras conjecturas addidit, Crameri Anecdota Ox. Vol. III p. 187 et p. 369, 15 non addidit. uter Julianus h. l. dictus sit, dubitare licet. uterque enim et theurgus fuit clarissimus et aequalis Luciano, qui quonam anno Philopseuden scripserit, nescitur. alteruter quidem Julianus quum hic tum aliis Philopseudis locis omnino videtur derisus esse. nam Lucianus quos rideret, ne veteres quidem, ut ipse in Ver. Hist. I, 2 fin. testatur, omnes nedum aequales suos nomino appellavit. patrem Julianum ab scholiasta h. l. significari Lobeckius Agl. p. 100 conjiciebat Suida minus favente, qui *Τελεστικὰ* Juliano tribuit minori. sed Lobeckium ad alium libri nostri locum c. 16, quae in patrem Julianum cadunt, in filium non cadunt, ne adspirasse quidem miramur. *τῶν ὄρων*] *τῶν ὁρῶν* Φ. *τῶν ὀρῶν* M. *ὀρῶν* (omisso *τῶν*) a. *φρῦνοί τε*] malim: *καὶ φρῦνοι δὲ* —. *ἢ παρακούσας*] libri *παρακούσας*, sed *ἢ* Cobetus V. L. p. 192 recte inseruit. *συνηλίσθησαν* Solanus. codices (diserte ΦM) et edd. vett. *συνηυλίσθησαν*. ita De Luctu c. 7 pro *συναλισθῶσι* codex malo *συναυλισθῶσι*. *αὐτοῖς* ΥΦMa. *αὐτὰ* v.

13. *ἄρα*] *ἄρα* Φa. *ἤδη* om a. *δυνατὸν εἶναι γίγνεσθαι αὐτά,*] ita conjeci. *δυνατῷ* (*δυνατὸν* X) *πιστεῦσαι* et in marg. *γρ. δυνατὸν γίγνεσθαι* Φ et unus X. *δυνατῷ πιστεῦσαι αὐτὰ* et in *γρ. δυνατὸν γίγνεσθαι ἂν αὐτὰ* VY. *δυνατὸν γενέσθαι* (ita m pr

τον εἶδον πετόμενον τὸν ξένον τὸν βάρβαρον, (ἐξ Ὑπερ-
βορέων δὲ ἦν, ὡς ἔφασκεν) ἐπίστευσα καὶ ἐνικήθην ἐπὶ
πολὺ ἀντισχών. τί γὰρ ἔδει ποιεῖν αὐτὸν ὁρῶντα διὰ
τοῦ ἀέρος φερόμενον ἡμέρας οὔσης καὶ ἐφ' ὕδατος βα-
δίζοντα καὶ διὰ πυρὸς διεξιόντα σχολῇ καὶ βάδην; σὺ
ταῦτα εἶδες, ἦν δ' ἐγώ, τὸν Ὑπερβόρεον ἄνδρα πετό-
41 μενον ἢ ἐπὶ τοῦ * ὕδατος βεβηκότα; καὶ μάλα, ἦδ'
ὃς, ὑποδεδεμένον γε καρβατίνας, οἷα μάλιστα ἐκεῖνοι
ὑποδοῦνται. τὰ μὲν γὰρ σμικρὰ ταῦτα τί χρὴ καὶ λέγειν,
ὅσα ἐπεδείκνυτο ἔρωτας ἐπιπέμπων καὶ δαίμονας ἀνά-
γων καὶ νεκροὺς ἑώλους ἀνακαλῶν καὶ τὴν Ἑκάτην αὐ-
τὴν ἐναργῆ παριστὰς, καὶ τὴν Σελήνην κατασπῶν. 14.
ἐγὼ γοῦν διηγήσομαι ὑμῖν ἃ εἶδον γενόμενα ὑπ' αὐ-
τοῦ ἐν Γλαυκίου τοῦ Ἀλεξικλέους. ἄρτι γὰρ ὁ Γλαυκίας
τοῦ πατρὸς ἀποθανόντος παραλαβὼν τὴν οὐσίαν ἠράσθη
Χρυσίδος τῆς Δημέου γυναικὸς, ἐμοὶ δὲ διδασκάλῳ

---

et corrector γίγνεσθαι) αὐτὰ πιστεῦσαι M. δυνατὸν γενέσθαι πιστεῦσαι αὐτὰ a. δυνατὸν πιστεῦσαι ἂν alius X. δυνατὸν γίγνεσθαι ἂν αὐτὰ πιστεῦσαι Aldinae, quod in nullo codice legitur, sed e pluribus scripturis mirifice conflatum est. Solanus et ego in Quaestt. p. 348 πιστεῦσαι vidimus delendum esse: at delendum etiam ἂν et potius ἂν in εἶναι mutandum erat, qui infinitivus deesse nequit. ἐπίστευσα καὶ] ἐπίστευσα δὲ καὶ M. possis: ἐπίστευσά τε καὶ —. φερόμενον libri omnes etiam M mpr, sed corrector πετόμενον. σχολῇ Bekker. libri καὶ σχολῇ. εἶδες, ἦν δ' ἐγὼ Φ. ἦν δ' ἐγώ, εἶδες v. τὴν Ἑκάτην αὐτὴν] Hecaten unam omnium deorum dearumque maxime theurgi invocare solebant, uti bene Lobeckius in Aglaoph. p. 224. adde nunc prae caeteris Hippolytum Refutat. omn. haeres. IV, 35 p. 102 ed. Duncker, ubi magus Hecaten ita precari incipit: Νερτερίη χθονίη τε καὶ οὐρανίη μόλε βομβώ (sic), ubi ocius corrige: μόλε Βόμβῳ. magus enim sibimet ipse sanctum nomen imponit Bombi, id est antiqui vatis, de quo vide Zenobium II, 84 p. 53 ed. L. structura poetica μολεῖν τινι nota est vel tironibus.

14. universam hanc de Chryside narrationem cum dial. meretr. IVto comparare licet. γενόμενα] γιγνόμενα Φ. τῆς Δημέου γυναικὸς Φ et Δημέου in γρ. etiam schol. Voss. τῆς Δημαινέτου θυγατρὸς v. in vulgata artibus magicis eo minus quidquam loci est, quod ne hoc quidem additur, Glauciam ab Chryside non redamatum esse. nunc quum Chrysis Demeae uxor fuerit, magi

ἐχρῆτο πρὸς τοὺς λόγους, καὶ εἴ γε μὴ ὁ ἔρως ἐκεῖνος
ἀπησχόλησεν αὐτὸν, ἅπαντα ἂν ἤδη τὰ τοῦ Περιπάτου
ἠπίστατο, ὃς καὶ ὀκτωκαιδεκαέτης ὢν ἀνέλυε καὶ τὴν
φυσικὴν ἀκρόασιν μετεληλύθει ἐς τέλος· ἀμηχανῶν δὲ
ὅμως τῷ ἔρωτι μηνύει μοι τὸ πᾶν. ἐγὼ δὲ ὥσπερ εἰκὸς
ἦν διδάσκαλον ὄντα, τὸν Ὑπερβόρεον ἐκεῖνον μάγον
ἄγω πρὸς αὐτὸν ἐπὶ μναῖς τέτταρσι μὲν τὸ παραυτίκα
(ἔδει γὰρ προτελέσαι τι πρὸς τὰς θυσίας,) ἑκκαίδεκα δὲ,
εἰ τύχοι τῆς Χρυσίδος. ὁ δὲ αὐξομένην τηρήσας τὴν
σελήνην (τότε γὰρ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τὰ * τοιαῦτα τελε- 42
σιουργεῖται) βόθρον τε ὀρυξάμενος ἐν αἰθρίῳ τινὶ τῆς
οἰκίας περὶ μέσας νύκτας ἀνεκάλεσεν ἡμῖν πρῶτον μὲν
τὸν Ἀλεξικλέα τὸν πατέρα τοῦ Γλαυκίου πρὸ ἑπτὰ μη-
νῶν τεθνεῶτα· ἠγανάκτει δὲ ὁ γέρων ἐπὶ τῷ ἔρωτι καὶ
ὠργίζετο, τὰ τελευταῖα δὲ ὅμως ἐφῆκεν αὐτῷ ἐρᾶν.
μετὰ δὲ τὴν Ἑκάτην τε ἀνήγαγεν ἐπαγομένην τὸν Κέρ-
βερον καὶ τὴν Σελήνην κατέσπασε, πολύμορφόν τι θέα-
μα καὶ ἄλλοτε ἀλλοῖόν τι φανταζόμενον· τὸ μὲν γὰρ
πρῶτον γυναικείαν μορφὴν ἐπεδείκνυτο, εἶτα βοῦς ἐγίγ-
νετο πάγκαλος, εἶτα σκύλαξ ἐφαίνετο. τέλος δ' οὖν ὁ

---

scilicet solertia opus fuit, qui lateri adhaerentem mariti uxorem avelleret. sed *Δημαινέτου* e c. 27, ubi *Δημαινέτη* est, sumtum videtur. ita duplex hic interpolatio est, et *θυγατρὸς* et vero *Δημαινέτου*, nomen per se atticum et ne comicis quidem, in quibus hodie *Δημέας* tantum exstat, olim ignotum, ut Plauti docet Asinaria. ceterum mulier ipsa ab Luciano non temere *Χρυσὶς* appellata est, quod nomen et apud nostrum D. Meretr. VIII° et in comoedia satis constat esse meretricium. *ἐς τέλος* Φ. *εἰς τέλος* v. *τέτταρσι* Jacobitius. *τέσσαρσι* libri (diserte M). *παραυτίκα* m pr et supra *τὸ παραυτίκα* M. *αὐξομένην* libri omnes, nullus *αὐξανομένην*. *ἐπιτοπολὺ* Φ et v ante Jacobitium, qui diremit. *ἐπιπολὺ* Ma. *περὶ μέσας νύκτας*] *περὶ μέσης νυκτός* (superscr. *ας* … *ας*) Φ. *Ἀλεξικλέα* Reitzius, ut libri supra c. 14 init. hic autem libri *Ἀναξικλέα*. *τὰ τελευταῖα δὲ ὅμως*] *τὰ τελευταῖα. ὅμως* (*ὁμῶς* Φ) *δὲ* ΦΜ. *πολύμορφον*] *πολύφωτον* Φ, sed in M m pr *πολύμορφον* et suprascr. *πολύφωτον*. ego malim: *καλλίμορφόν* vel potius: *κατέσπασεν, εὔμορφόν* —. *ἐγίγνετο*] ita scripsi ex Φ, qui *ἐγίνετο*. vulgo est *ἐγένετο*. *εἶτα βοῦς* — *εἶτα σκύλαξ*] conjicio aut *ἔπειτα β.* — *εἶτα σκ.*, aut *εἶτα β.* — *ἔπειτα σκ.* sic *εἶτα* — *ἔπειτα* Philyllius c. ap.

Ὑπερβόρεος ἐκ πηλοῦ ἐρώτιόν τι ἀναπλάσας, ἄπιθι, ἔφη, καὶ ἄγε Χρυσίδα. καὶ ὁ μὲν πηλὸς ἐξέπτατο, μετὰ μικρὸν δὲ ἐπέστη κόπτουσα τὴν θύραν ἐκείνη καὶ εἰσελθοῦσα περιβάλλει τὸν Γλαυκίαν ὡς ἂν ἐπιμανέστατα ἐρῶσα, καὶ συνῆν ἄχρι δὴ ἀλεκτρυόνων ἠκούσαμεν ᾀδόντων. τότε δ' ἥ τε σελήνη ἀνέπτατο ἐς τὸν οὐρανὸν καὶ ἡ Ἑκάτη ἔδυ κατὰ τῆς γῆς καὶ τὰ ἄλλα φαντάσματα ἠφανίσθη καὶ τὴν Χρυσίδα ἐξεπέμψαμεν περὶ αὐτό που σχεδὸν τὸ λυκαυγές. 15. εἰ ταῦτα εἶδες, ὦ Τυχιάδη, οὐκ ἂν ἔτι ἠπίστεις εἶναι πολλὰ ἐν ταῖς ἐπῳδαῖς χρήσιμα. εὖ λέγεις, ἦν δ' ἐγώ· ἐπί-
43 στευον * γὰρ ἄν, εἴ γε εἶδον αὐτά, νῦν δὲ συγγνώμη, οἶμαι, εἰ μὴ τὰ ὅμοια ὑμῖν ὀξυδορκεῖν ἔχω· πλὴν ἀλλ' οἶδα γὰρ τὴν Χρυσίδα, ἣν λέγεις, ἐράστριαν γυναῖκα καὶ πρόχειρον· οὐχ ὁρῶ δὲ τίνος ἕνεκα ἐδεήθητε ἐπ' αὐτὴν τοῦ πηλίνου πρεσβευτοῦ καὶ μάγου τοῦ ἐξ Ὑπερβορέων

Athen. IX p. 408, e, sed *ἔπειτα — εἶτα* Aristoph. Nub. v. 487 sq., at *εἶτα — εἶτα* in Lexiphane c. 2 init. videtur explodi. *μετὰ μικρὸν δὲ* Bekker. libri *καὶ μετὰ μικρὸν (μεταμικρὸν* abc) *δὲ* —. *ἐπιμανέστατα* Solanus ut videtur. libri *ἐμμανέστατα*. vide Verr. Hist. II, 25 et Jacobsi copias ad Achill. Tat. p. 922 sq.

τότε δ' Bekker libri *τότε δὴ* —. *φαντάσματα* Φ. *φάσματα* v. vide paullo ante *φανταζόμενον* et inprimis infra c. 29 med.

15. *εἰ ταῦτα εἶδες*] *εἰ ἂν εἶδες* M. *ἠπίστεις*] ita conjeci. libri *ἠπίστησας*. vide D. Mort. III, 1 fin. et hic paullo post: *ἐπίστευον γὰρ ἄν*. possis collato M *ἂν* ita transponere: *οὐκέτι ἠπίστεις ἂν εἶναι* —. at etiam *οὐκ ἂν ἔτι* atticum est. *ὀξυδορκεῖν* Φ. *ὀξυδερκεῖν* v. *ἐράστριαν*] ita conjeci. libri (diserte M) *ἐραστήν*. vide Eupolin ap. Polluc. III, 70: *γυναῖκας ἐραστρίας* et quae ad Ar. Thesmoph. v. 390 collegi. possis etiam: *ἐρωτικήν*, sicut Helena in D. D. XX, 13 *ἐρωτικὴ* dicitur. in Quaestt. p. 350 Cratini verbis *ἡ μηνυτὴς* comparatis *ἐραστὴν* h. l. ab *ἡ ἐραστὴς* derivabam eademque opinio Jacobsi fuerat A. P. p. 85. at mihi Lobeckius in Paralipom. p. 271 bene respondit hunc comicum comice lusisse, ut Aristophanem in formis *ἡ γραμματεὺς* et *ἡ ῥήτωρ*. sed et ego et Jacobsius aliquid tamen diximus, Lobeckius nihil dixit omnino. qui et ad Soph. Aj. p. 274 ed. I et l. l. p. 272 *ἐραστὸς* adjectivum etiam idem valuisse quod *ἐρωτικὸς* finxit, sed finxit, non exemplis certis demonstravit. nam neque *ἐρῶσα* neque *ἐραστὴ γυνὴ* sic usurpata sunt. *πρόχειρον*] *πρόθυμον* M solus.

καὶ σελήνης αὐτῆς, ἣν εἴκοσι δραχμῶν ἀγαγεῖν ἐς Ὑπερβορέους δυνατὸν ἦν. πάνυ γὰρ ἐνδίδωσι πρὸς ταύτην τὴν ἐπῳδὴν ἡ γυνὴ καὶ τὸ ἐναντίον τοῖς φάσμασι πέπονθεν· ἐκεῖνα μὲν γὰρ ἢν ψόφον ἀκούσῃ χαλκοῦ ἢ σιδήρου, πέφευγε (καὶ ταῦτα γὰρ ὑμεῖς φατε), αὕτη δὲ ἢν ἀργύριόν που ψοφῇ, ἔρχεται πρὸς τὸν ἦχον. ἄλλως τε καὶ θαυμάζω τοῦ μάγου, εἰ δυνάμενος αὐτὸς ἐρασθῆναι πρὸς τῶν πλουσιωτάτων γυναικῶν καὶ τάλαντα ὅλα παρ' αὐτῶν λαμβάνειν, ὁ δὲ τεττάρων μνῶν πάνυ σμικρολόγος ὢν τὸν Γλαυκίαν ἐπέραστον ἐργάζεται. γελοῖα ποιεῖς, ἔφη ὁ Ἴων, ἀπιστῶν ἅπασιν. 16. ἐγὼ δ' οὖν ἡδέως ἂν ἐροίμην σε, τί περὶ τούτων φῄς, ὅσοι τοὺς

πάνυ γὰρ ἐνδίδωσι — πρὸς τὸν ἦχον] haec omnia fere, quae plane comoediam spirant, e poeta comico hausta esse contendo, qui Chrysidem vel ipsam vel aliam meretriculam his fere versibus irriserit:

A. τῷ τρόπῳ
πρὸς τὴν ἐπῳδὴν ἐνδίδωσιν ἡ γυνή;
B. τοὐναντίον πέπονθε τοῖσι φάσμασιν·
ἐκεῖνα μὲν γάρ, ἢν ἀκούσῃ που ψόφον,
πέφευγεν, αὕτη δ', ἀργύριον ἢν που ψοφῇ,
[ἀλίσκεται καὶ] πρὸς τὸν ἦχον ἔρχεται. —

καὶ ταῦτα γὰρ cum ceteris libris M m pr, sed corrector *καὶ ταῦτά γε*. *αὕτη δὲ*] ita correxi in Quaestt. p. 350. libri *αὐτὴ δὲ* —. *ἢν* Dindorfius pro *ἄν*, quod b. l. ferri nequit. *θαυμάζω τοῦ μάγου*] ita scripsi. libri *θαυμάζω αὐτοῦ τοῦ μάγου*. ineptum istuc *αὐτοῦ* e sequente *αὐτὸς* nasci potuit. *τὸν Γλαυκίαν*] ita conieci. libri *Γλαυκίαν*.

16. certi aegroti ab Iudaeis pro daemoniacis habiti dietique sunt *δαιμόνιον ἔχειν* et *δαιμονίζεσθαι*. ceterum verbo res non mutatur neque hoc solo nomine veris sanationibus atque miraculis Servatoris in N. F. traditis fides derogari potest. itaque Straussio in l. Das Leben Jesu V. II p. 21 sqq. non adsentior. sed quum Lucianus libros sacros nunquam evolverit, fieri non potest, ut hic N. T. ridere voluerit. quod plurimi finxerunt, alio haec Lucianea referri posse negantes, in qua re veri aliqua species inest. certe in Palaestina daemoniacorum appellatio fuit frequentissima. nam et in N. F. daemoniaci saepe memorantur et ab Iudaeis graece loquentibus, ut ab Josepho De Bello Jud. VII, 6, 3, Antiq. VI, 11, 2 et ibid. VIII, 2, 3, tum et b. l. et in Tragodopod. v. 173 *Ἰουδαῖος — ἐξᾴδει* i. e. Iudaei daemoniacos sanant. restat ut demonstrem, magos etiam paganos hanc artem professos esse.

δαιμονῶντας ἀπαλλάττουσι τῶν δειμάτων, οὕτω σαφῶς ἐξᾴδοντες τὰ φάσματα. καὶ ταῦτα οὐκ ἐμὲ χρὴ λέγειν, ἀλλὰ πάντες ἴσασι τὸν Σύρον τὸν ἐκ τῆς Παλαιστίνης,

---

omitto, quod Celsus ap. Origenem c. Cels. I c. 28 fin. et I c. 38 med. ipsos Judaeos hanc doctrinam ab Aegyptiis accepisse contendit. sed Julianum alterum in Philopseude passim rideri supra ad c. 12 diximus. hoc autem loco Julianus pater magus rideri videtur, de quo Suidas s. v. *Ἰουλιανὸς ὁ Χαλδαῖος* haec quoque tradidit non cara auro contra: *ἔγραψε περὶ δαιμόνων βιβλία δ'*. Porphyrii commentarium in aliquod opus hujus ipsius Juliani patris Suidas nominat s. *Πορφύριος* loco mutilo, quem ita expleo: *Εἰς τὴν Ἰουλιανοῦ τοῦ Χαλδαίου* [*ἀγωγήν.*] *Φιλόσοφον ἱστορίαν ἐν βιβλίοις δ'*, ut *ἀγωγὴν* disciplinam dixerit theurgicam. denique ap. Augustin. De Civ. D. X, 9 Porphyrius locum affert „Chaldaei" h. e. ut recte Holstenius, Juliani ejusque patris, ne potest is Juliani locus, qui ap. Augustinum est, ex illo ipso opere *Περὶ δαιμόνων* sumtus videri. hinc vero etiam Philostrato sat certa lux affulget. nam in Vita Apollon. III, 38, ib. IV, 20, ib. IV, 25 Apollonius Tyanensis etiam daemoniacos sanasse dicitur. quas alii meras esse fabulas censent inter christianos jactatas et ab veris Servatoris miraculis ad Apollonium temere translatas, quibus viris Kayser ad Philostr. Prooem. p. IV adsensus est: alii iique ut mihi videntur diligentiores Philostratum, quum de Apollonio ageret, de Jesu cogitasse plane negarunt. quum enim hic Apollonius magus fuerit, nemo miretur Apollonium magi pagani personam egisse et daemones quoque expulisse. addam alium, cujus opera perierunt, Celsum, qui contra magos egregie (ut nostro in Alex. c. 21 visus est) scripserat. cui igitur dubium erit, quin, sicut Julianus *ὑπὲρ δαιμόνων* multa dixerat, ita Celsus in his ipsis libris non pauca *κατὰ δαιμόνων* scripserit? atqui ambo paganos magos daemonum expulsores defenderant impugnarantve: de Judaeis quidem neuter agere potuerat. *δ' οὖν* Bekker. *δὲ* m pr et suprascr. *γοῦν* M. *γοῦν* v. *τὰ φάσματα*] ita conjeci. libri *καὶ τὰ φάσματα*. *πάντες* om a. *τὸν Σύρον*] nihil turpius est errore scholiastae ad h. l. in codice H: *τὸν Χριστὸν ἴσως λέγει ὁ γόης.* sed plerique etiam alii falluntur, ut Palmerius E. C. p. 570, qui christianum ex apostolorum discipulis intelligi voluit. recte vero unus Burmeister („Lucianum ll. ss. risisse negatur" p. 5) h. l. Judaeum Palaestina ortum, praestigiatorem et medicum circumforaneum, hominem mercede conductum eumque Luciano aequalem dici ostendit. ejusmodi viros Favorinus ap. A. Gellium XIV, 1 § 2 contra Chaldaeos disputans „homines esse dicit aeruscatores et cibum quaestumque ex mendaciis captantes." . *ἐπὶ τούτῳ* Φa. *ἐπὶ τού-*

τὸν ἐπὶ τούτῳ σοφιστήν, ὅσους παραλαβὼν καταπίπτον-
τας * πρὸς τὴν σελήνην καὶ τὼ ὀφθαλμὼ διαστρέφοντας 44
καὶ ἀφροῦ πιμπλαμένους τὸ στόμα ὅμως ἀνίστησι καὶ
ἀποπέμπει ἀρτίους, ἐπὶ μισθῷ μεγάλῳ ἀπαλλάξας τῶν
δεινῶν. ἐπειδὰν γὰρ ἐπιστὰς κειμένοις ἔρηται, ὅθεν εἰσ-
εληλύθασιν εἰς τὸ σῶμα, ὁ μὲν νοσῶν αὐτὸς σιωπᾷ,
ὁ δαίμων δὲ ἀποκρίνεται ἑλληνίζων ἢ βαρβαρίζων ὅθεν
ἂν αὐτὸς ᾖ, ὅπως τε καὶ ὅθεν εἰσῆλθεν ἐς τὸν ἄν-
θρωπον· ὁ δὲ ὅρκους ἐπάγων, εἰ δὲ μὴ πεισθείη, καὶ
ἀπειλῶν ἐξελαύνει τὸν δαίμονα. ἐγὼ γοῦν . . . καὶ εἶδον
ἐξιόντα μέλανα καὶ καπνώδη τὴν χροιάν. οὐ μέγα, ἦν
δ' ἐγώ, τὰ τοιαῦτα σὲ ὁρᾶν, ὦ Ἴων, ᾧ γε καὶ αἱ ἰδέαι
αὐταὶ φαίνονται, οἵας ὁ πατὴρ ὑμῶν Πλάτων δείκνυσιν,
ἀμαυρόν τι θέαμα ὡς πρὸς ἡμᾶς τοὺς ἀμβλυώττοντας.
17. μόνος γὰρ Ἴων, ἔφη ὁ Εὐκράτης, ταῦτα εἶδεν, οὐχὶ
δὲ καὶ ἄλλοι πολλοὶ δαίμοσιν ἐντετυχήκασιν οἱ μὲν νύκτωρ
οἱ δὲ μεθ' ἡμέραν; ἐγὼ δὲ οὐχ ἅπαξ ἀλλὰ μυριάκις ἤδη
τὰ τοιαῦτα τεθέαμαι. καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἐταραττόμην
πρὸς αὐτά, νῦν δ' ἤδη * ὑπὸ τοῦ ἔθους οὐδέν τι πα- 45

των et suprascr. ἐπὶ τούτῳ M. ἐπὶ τούτων v. καταπίπτοντας πρὸς τὴν σελήνην] vide Toxar. c. 24 fin., ubi αὐξανομένην additur, quod h. l. tacite suppletur. ἀρτίους ἐπὶ] haec om Φ. ἐπιστὰς κειμένοις ἔρηται Φ. ἐπιστῇ κειμένοις καὶ ἔρηται v. ὅθεν ἂν Bekker. libri ἢ ὅθεν ἄν. εἰσῆλθεν Bekker. libri ἐπῆλθεν. vide Ev. Lucae VIII, 30 et v. 33 atque Josephum De Bello Jud. VII, 6, 3 et Antiq. VI, 11, 2. μὴ πεισθείη v. ἀπειθοίη (sed ἀ ex correctione eraso μὴ) Φ. ἀπειθοίη Ma, quam lectionem codex Φ refellit. post ἐγὼ γοῦν (ἔγωγ' οὖν v.) signa posui lacunae. nam certissime hic aliquid male deest. supple: ἐγὼ γοῦν [καὶ ἐπήκουσα τοῦ Σύρου δαίμονα ἐξᾴδοντος] καὶ εἶδον ἐξιόντα —. vide non solum Ev. Matth. XVII, 18 et Lucae IV, 35 et v. 36, sed etiam Philostratum Vit. Apollon. IV, 20 sub finem. οἵας] ita correxi. ὅσα VYd. ὁσα Φ. ἃς Ma et v.

17. ταῦτα εἶδεν m pr et in marg. τὰ τοιαῦτα εἶδεν M. τὰ τοιαῦτα εἶδεν v. ταῦτα recepi. vulgatum nasci potuit vel e c. 16 fin: τὰ τοιαῦτα σὲ ὁρᾶν vel e c. 17 init: τὰ τοιαῦτα τεθέαμαι.

ἐντετυχήκασιν Lehmannus. libri ἐντετυχήκεσαν. ἐταραττόμην] malim, quod glorioso melius convenit: ὑπεταραττόμην. vide inprimis D. Mort. VII, 2 fin., tum etiam Icaromen. c. 13 et Aristoph. Vesp. v. 1285. νῦν δ' ἤδη ὑπὸ] ita conjeci. νῦν δὲ δὴ

ῥάλογον ὁρᾶν μοι δοκῶ, καὶ μάλιστα ἐξ οὗ μοι τὸν δακτύλιον ὁ Ἄραψ ἔδωκε σιδήρου τοῦ ἐκ τῶν σταυρῶν πεποιημένον καὶ τὴν ἐπῳδὴν ἐδίδαξε τὴν πολυώνυμον, ἐκτὸς εἰ μὴ κἀμοὶ ἀπιστήσεις, ὦ Τυχιάδη. καὶ πῶς ἄν, ἦν δ' ἐγώ, ἀπιστήσαιμι Εὐκράτει τῷ Δείνωνος, σοφῷ ἀνδρὶ καὶ ἐλευθερίῳ καὶ μάλιστα τὰ δοκοῦντά οἱ λέγοντι οἴκοι παρ' αὑτῷ ἐπ' ἐξουσίας; 18. τὸ γοῦν περὶ τοῦ ἀνδριάντος, ἦδ' ὃς ὁ Εὐκράτης ἅπασι τοῖς ἐπὶ τῆς οἰκίας ὅσαι νύκτες φαινόμενον καὶ παισὶ καὶ νεανίαις καὶ γέρουσι, τοῦτο οὐ παρ' ἐμοῦ μόνον ἀκούσειας ἂν ἀλλὰ καὶ παρὰ τῶν ἡμετέρων ἁπάντων. ποίου, ἦν δ' ἐγώ, ἀνδριάντος; οὐχ ἑώρακας, ἔφη, εἰσιὼν ἐν τῇ αὐλῇ ἑστηκότα πάγκαλον ἀνδριάντα, Δημητρίου ἔργον τοῦ ἀνθρωποποιοῦ; μῶν τὸν δισκεύοντα, ἦν δ' ἐγώ, φῂς τὸν ἐπικεκυφότα κατὰ τὸ σχῆμα τῆς ἀφέσεως, ἀπεστραμμένον εἰς τὴν δισκοφόρον, ἠρέμα ὀκλάζοντα τῷ ἑτέρῳ,

---

ὑπὸ ΦΜ. νῦν δὲ ὑπὸ v. καὶ μάλιστα Φ, ut in Quaestt. p. 351 conjeceram. καὶ νῦν μάλιστα v. plano sic est in Timone c. 9: καὶ μάλιστα ἐξ οὗ —. ὁ Ἄραψ ἔδωκε] vide infra c. 24 init. ἐπῳδὴν Φ et v. ἐπαοιδὴν Ma. καὶ ἐλευθερίῳ, καὶ μάλιστα] ita correxi. καὶ μάλιστα ἐλευθερίως ΦMa. μάλιστα καὶ ἐλευθερίως v. ironice et acerbe superstitiosus isto Eucrates appellatur „vir liberalis, seu libere sentiens" (freisinnig). Cobetus V. L. p. 192 καὶ μάλιστα ἐλευθέρως conjecit loco haudquaquam intellecto. οἱ] σοι ΦMa. οἴκοι παρ' αὑτῷ (αὐτῷ v) recte vulgo, quae omnia om ΦMa. notio ipsa pernecessaria est iisdemque verbis Lucianus etiam alibi utitur: vide Quaestt. p. 352. sed malim haec ita transponere: καὶ μάλιστα οἴκοι παρ' αὑτῷ τὰ δοκοῦντά οἱ λέγοντι ἐπ' ἐξουσίας. ἐπ' ἐξουσίας ΦMa. μετ' ἐξουσίας v. vide Quaestt. p. 138.

18. φαινόμενον] Quaestt. L. p. 235. ἑστηκότα] ἀνεστεκότα (sic) Φ, unde possis: ἄνω ἑστηκότα. ἦν δ' ἐγώ, φῂς] ἦν δ' ἐγῶ φῆς Φ. εἰς τὴν] εἰς τὸν una Amstolodamensis vitio typorum, quod Cobetus V. L. p. 192 unice probavit o statua una duas facere ausus. recte Solanus τὴν δισκοφόρον de manu discum gestante accepit. at v. ἀπεστραμμένον non intellectum est, de quo vide Arist. Pac. v. 279: ἀποστραφῆναι — τὼ πόδε, ubi bene scholiasta: ὃ ἡμεῖς διαστραφῆναι λέγομεν. alibi simplex ita ponitur ut ab Herodoto III, 129: Δαρεῖον — στραφῆναι τὸν πόδα. hic e proximis τῷ ἑτέρῳ verba τὸν ἕτερον πόδα cogitando adsume et ita

*ἐοικότα συναναστησομένῳ μετὰ τῆς βολῆς; οὐκ ἐκεῖνον, ἦδ' * ὅς, ἐπεὶ τῶν Μύρωνος ἔργων ἓν καὶ τοῦτό ἐστιν* 46 *ὁ δισκοβόλος, ὃν λέγεις· οὐδὲ τὸν παρ' αὐτόν φημι, τὸν διαδούμενον τὴν κεφαλὴν τῇ ταινίᾳ, τὸν καλόν, Πολυκλείτου γὰρ τοῦτο ἔργον. ἀλλὰ τοὺς μὲν ἐπὶ τὰ δεξιὰ εἰσιόντων ἄφες, ἐν οἷς καὶ τὰ Κριτίου καὶ Νησιώτου*

---

verto: „sinistro pede distorto (i. e. varo, sive, lutrorsum retorto) dextram versus disci pondere gravem." ejusdem rei Quinctilianus testis est Instit. II, 13: „quid tam distortum et elaboratum, quam est ille discobolos Myronis?" adde quod in statua hoc Myronis opus imitante pes sinister distortus est, de qua re vide Böttigerum in l. Andeutungen — über die Arch. p. 139. item alii discoboli ap. Statium in Thebaide VI, 641 sqq. valde laborant. *συναναστησομένῳ* Bekker. *συναναντησομένῳ* Φ. *συναντησομένῳ* Ma. *ξυναναστησομένῳ* v. *Κριτίου καὶ Νησιώτου* Rossius in Dissertt. Archaeol. I p. 162. libri: *Κριτίου* (*Κρητίου* M) *τοῦ Νησιώτου*. tum in Rhetor. Praec. c. 9: *οἷα τὰ τῆς παλαιᾶς ἐργασίας ἐστίν, Ἡγησίου* (sic) *καὶ τῶν ἀμφὶ Κριτίαν* (ita BV. *κρίτιαν* U. *Κράτητα* edd. vett. *τὸν ἀμφὶ κρητίαν* AC) *καὶ Νησιώτην*, ubi libri omnes recte *καὶ Νησιώτην*, Rossius l. l. p. 163 *Κρίτιον* correxit nixus inscriptionibus atticis recens repertis, in quarum prima (p. 163) nominum hae sunt reliquiae: .... *ΟΣ ΚΑΙ ΝΕΣΟΤΗΣ*, secunda (p. 164) omnium gravissima ita desinit: *ΚΡΙΤΙΟΣ ΚΑΙ ΝΕΣΙΟΤΕΣ ΕΠΟ . . . ΑΤΕΝ*, de tertia (p. 176 et l. l. II p. 314 sq.), in qua nomen item clare est *ΝΕΣΙΟΤΕΣ*, utrum hic noster an alius cognominis fuerit, dubitatur. adde Plinium H. N. 34, 8, 19: „eodem tempore aemuli ejus (Phidiae) fuere Alcamenes, Critias, Nestocles (recte cod. Bamb. „nesiotes", ut Junius conjecerat) Hegias" et Pausaniam VI, 3, 2, qui atticum hunc fuisse Critium docet („*τὸν Ἀττικὸν Κριτίαν*"), eundem I, 8, 5: *τῶν δὲ ἀνδριάντων* (sc. *Ἁρμοδίου καὶ Ἀριστογείτονος*) *οἱ μέν εἰσι Κριτίου τέχνη*" et eundem I, 23, 11: „*Ἐπιχαρίνου μὲν ὁπλιτοδρομεῖν ἀσκήσαντος τὴν εἰκόνα ἐποίησε Κριτίας*" (*Κρίτιος* et *Κρίτιον* Rossius p. 164 in Pausania quoque recte, sed justum accentum *Κριτίος* esse multi viderunt). saepius artifices non singulos sed paria artificum conjuncta nominari Rossius p. 166 ostendit, cui adsentior alterum ab altero in opere adjutum fuisse, quae res de poetis scenicis *συμποιεῖν* dicitur. statuarios quidem hosce viros fuisse multi jam olim viderant, ut Solanus ad h. l., Struvius L. L. p. 250 sq., Thierschius (Epochen d. b. K. p. 128 sq. adn. 16 ed. sec.) et Silligius Catal. Artif. p. 163 in eo tantum falsi, quod pro cognomine *Νησιώτης* habuerant. alii ut Graevius, Kuster ad h. l.,

πλάσματα ἕστηκεν, οἱ τυραννοκτόνοι. σὺ δὲ εἴ τινα
παρὰ τὸ ὕδωρ τὸ ἐπιρρέον εἶδες προγάστορα, φαλαντίαν,
ἡμίγυμνον τὴν ἀναβολὴν, ἠνεμωμένον τοῦ πώγωνος
τὰς τρίχας ἐνίας, ἐπίσημον τὰς φλέβας, αὐτοανθρώπῳ
ὅμοιον, ἐκεῖνον λέγω, Πέλλιχος ὁ Κορίνθιος στρατηγὸς
εἶναι δοκεῖ. 19. νὴ Δί', ἦν δ' ἐγὼ, εἶδόν τινα ἐπὶ τὰ
δεξιὰ τοῦ Κρόνου ταινίας καὶ στεφάνους ξηροὺς ἔχοντα,
κεχρυσωμένον πετάλοις τὸ στῆθος. ἔγωγε, ὁ Εὐκράτης
ἔφη, ἐκεῖνα ἐχρύσωσα, ὁπότε μ' ἰάσατο διὰ τρίτης ὑπὸ
τοῦ ἠπιάλου ἀπολλύμενον. ἦ γὰρ καὶ ἰατρὸς, ἦν δ' ἐγὼ,
ὁ βέλτιστος οὗτος Πέλλιχός ἐστι; μὴ σκῶπτε, ἦδ' ὃς ὁ
47 Εὐκράτης, ἤ σε οὐκ εἰς μακρὰν μέτεισιν ὁ * ἀνήρ·
οἶδ' ἐγὼ ὅσον δύναται οὗτος ὁ ὑπὸ σοῦ γελώμενος ἀν-
δριάς. ἢ οὐ νομίζεις τοῦ αὐτοῦ εἶναι καὶ ἐπιπέμπειν
ἠπιάλους οἷς ἂν ἐθέλῃ, καὶ ἀποπέμπειν, εἴ γε δυνατὸν
αὐτῷ; ἵλεως, ἦν δ' ἐγὼ, ἔστω ὁ ἀνδριὰς καὶ ἤπιος οὕ-
τως ἀνδρεῖος ὤν. τί δ' οὖν καὶ ἄλλο ποιοῦντα ὁρᾶτε
αὐτὸν ἅπαντες οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ; ἐπειδὰν τάχιστα, ἔφη,
νὺξ γένηται, ὁ δὲ καταβὰς ἀπὸ τῆς βάσεως, ἐφ' ᾗ ἕστη-

Toupius ad Longin. p. 278, Lehmannus VII p. 524, Fossius De Gorg. Leont. p. 6 hos sculptores ubique in rhetoras transformarunt. φαλαντίαν] malim: προγάστορα, ἀναφαλαντίαν, qua sola forma Lucianus utitur. αὐτοανθρώπῳ] in eo ipso hic Demetrius ab Quinctiliano Instit. XII, 10 reprehenditur, quod nimius in veritate et similitudinis quam pulchritudinis amantior fuerit. Πέλλιχος Φ et fortasse M. Πέλιχος a et v. eodem modo infra c. 19 et c. 20 quinquies variatur, ita ut Φ constanter πέλλιχος exhibeat. apud Thucydidem I, 29 pro vulgata πελλίκου omnes fere codices πελλίχου, recte probante Koenio ad Greg. Cor. p. 291 ed. Sch. nam ut bene ad h. l. Dindorfius, duplicem literam analogia postulat. confer nomina simillima, Ἀπελλῆς, Ἀπελλικῶν, Ἀπέλλιχος, alia.

19. ἐπὶ τὰ δεξιὰ] ἐπὶ δεξιὰ Φa. ἔγωγε] ita conjeci. libri ἐγὼ δὲ —. ἦ γὰρ] libri ἦν γὰρ —. Πέλλιχός ἐστι; μὴ σκῶπτε] libri Πέλιχος; (πέλλιχος; Φ) ἔστι καὶ μὴ σκῶπτε. οἶδ' hic et c. 20 init. Bekker pro οἶδα. οἷς ἂν ἐθέλῃ Φ. οἷς ἂν ἐθέλοι v. καὶ ἀποπέμπειν, εἴ γε] ita transposui. libri εἴ γε καὶ ἀποπέμπειν. Cobetus V. L. p. 192 vitio ipso bene animadverso, ut formam graecam sententiae redderet, quatuor verba εἴ γε et δυνατὸν αὐτῷ frustra delevit. ἐνίοτε καὶ ᾄδων τε, καὶ πάντες ἐντυγχάνουσιν αὐτῷ] ita transposui. libri: καὶ πάντες ἐντυγχάνουσιν

κε, περίεισιν ἐν κύκλῳ τὴν οἰκίαν ἐνίοτε καὶ ᾄδων τι, καὶ
πάντες ἐντυγχάνουσιν αὐτῷ καὶ οὐκ ἔστιν ὅντινα ἠδίκη-
σεν· ἐκτρέπεσθαι γὰρ χρὴ μόνον· ὁ δὲ παρέρχεται μη-
δὲν ἐνοχλήσας τοὺς ἰδόντας. καὶ μὴν καὶ λοῦται τὰ
πολλὰ καὶ παίζει δι' ὅλης τῆς νυκτὸς, ὥστε ἀκούειν τοῦ
ὕδατος ψοφοῦντος. ὅρα τοίνυν, ἦν δ' ἐγὼ, μὴ οὐχὶ
Πέλλιχος ὁ ἀνδριὰς ἀλλὰ Τάλως ὁ Κρὴς ὁ τοῦ Μίνωος
ᾖ· καὶ γὰρ ἐκεῖνος χαλκοῦς τις ἦν τῆς Κρήτης περίπολος.
εἰ δὲ μὴ χαλκοῦ, ὦ Εὔκρατες, ἀλλὰ ξύλου ἐπεποίητο,
οὐδὲν αὐτὸν ἐκώλυεν οὐ Δημητρίου ἔργον * εἶναι ἀλλὰ 48
τῶν Δαιδάλου τεχνημάτων· δραπετεύει γοῦν, ὡς φῄς,
ἀπὸ τῆς βάσεως καὶ οὗτος. 20. ὅρα, ἔφη, ὦ Τυχιάδη,
μή σοι μεταμελήσῃ τοῦ σκώμματος ὕστερον. οἶδ' ἐγὼ
οἷα ἔπαθεν ὁ τοὺς ὀβολοὺς ὑφελόμενος, οὓς καθ' ἑκά-
στην τὴν νουμηνίαν τίθεμεν αὐτῷ. πάνδεινα ἐχρῆν, ὁ
Ἴων ἔφη, ἱερόσυλόν γε ὄντα. πῶς δ' οὖν αὐτὸν ἠμύ-
νατο, ὦ Εὔκρατες; ἐθέλω γὰρ ἀκοῦσαι, εἰ καὶ ὅτι μά-
λιστα οὑτοσὶ Τυχιάδης ἀπιστήσει. πολλοὶ, ἦ δ' ὅς,
ἔκειντο ὀβολοὶ πρὸς τοῖν ποδοῖν αὐτοῦ καὶ ἄλλα νομισ-
μάτια ἀργυρᾶ πρὸς τὸν μηρὸν κηρῷ κεκολλημένα καὶ
πέταλα ἐξ ἀργύρου, εὐχαί τινος ἢ μισθὸς ἐπὶ τῇ ἰάσει
ὁπόσοι δι' αὐτὸν ἐπαύσαντο πυρετῷ ἐχόμενοι. ἦν δὲ

αὐτῷ ἐνίοτε καὶ ᾄδοντι. tu confer infra c. 21 init: περίεισι τὴν οἰκίαν ὅλην ἐν κύκλῳ ψοφῶν. λοῦται Cobetus V. L. p. 84. libri λούεται. δι' ὅλης τῆς νυκτὸς a. δι' ὅλης νυκτὸς v et fortasse ΦΜ. ὁ τοῦ Μίνωος] malim ὁ ἐπὶ τοῦ Μίνωος, ut de eadem re scriptum est c. 20 fin: ὥσπερ τοῦ Μίνωος ἡλικιώτην. vulgatam defendit Schaefer ad Bos. Ellips. p. 118, qui uti poterat Apollodoro Bibl. I, 9, 26 et Zenobio V, 85 sub finem. χαλκοῦ] χαλκοῦς V.
ἐκώλυεν] malim ἐκώλυεν ἂν —. βάσεως Φ et v. στάσεως Ya et in pr M, ubi corrector βάσεως.

20. καθ' ἑκάστην τὴν νουμηνίαν V. κατὰ τὴν νουμηνίαν καθεκάστην ΦΜ. κατὰ τὴν νουμηνίαν ἑκάστην v. πῶς δ' οὖν] libri πῶς οὖν. πρὸς τοῖν ποδοῖν] πρὸ τ. π. Solanus probante Cobeto V. L. p. 192. at τοῖν ποδοῖν dativus est. vide D. Meretr. XIV, 3 init. νομισμάτια] ita conjeci. libri νομίσματα ἔνια. at ἄλλα — ἔνια hoc ordine poni jungive nequeunt. ἀργυρᾶ om a sola. habet Φ diserte. πρὸς τὸν μηρὸν] πρὸς τῷ μερῷ Φ (i. e. supra τὸν μερὸν, sic). κηρῷ] κερῷ bc. κατάρατος] malim

ἡμῖν Λίβυς τις οἰκέτης κατάρατος, ἱπποκόμος· οὗτος ἐπεχείρησε νυκτὸς ὑφελέσθαι πάντα ἐκεῖνα καὶ ὑφείλετο καταβεβηκότα ἤδη τηρήσας τὸν ἀνδριάντα. ἐπεὶ δὲ ἐπανελθὼν τάχιστα ἔγνω περισεσυλημένος ὁ Πέλλιχος, ὅρα ὅπως ἠμύνατο καὶ κατεφώρασε τὸν Λίβυν. δι' ὅλης γὰρ τῆς νυκτὸς περιῄει ἐν κύκλῳ τὴν αὐλὴν ἄθλιος ἐξελθεῖν οὐ δυνάμενος, ὥσπερ ἐς λαβύρινθον ἐμπεσών, ἄχρι δὴ κατελήφθη ἔχων τὰ φώρια γενομένης ἡμέρας. καὶ τότε
49 μὲν * πληγὰς οὐκ ὀλίγας ἔλαβεν ἁλούς, οὐ πολὺν δὲ ἐπιβιοὺς χρόνον κακὸς κακῶς ἀπέθανε μαστιγούμενος, ὡς ἔλεγε, κατὰ τὴν νύκτα ἑκάστην, ὥστε καὶ μώλωπας ἐς τὴν ἐπιοῦσαν φαίνεσθαι αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ σώματος. πρὸς ταῦτα, ὦ Τυχιάδη, καὶ τὸν Πέλλιχον σκῶπτε κἀμὲ ὥσπερ τοῦ Μίνωος ἡλικιώτην παραπαίειν ἤδη δόκει. ἀλλ', ὦ Εὔκρατες, ἦν δ' ἐγώ, ἔστ' ἂν χαλκὸς μὲν ὁ χαλκὸς ᾖ τὸ δὲ ἔργον Δημήτριος ὁ Ἀλωπεκῆθεν εἰργασμένος ᾖ, οὐ θεοποιός τις ὢν ἀλλ' ἀνθρωποποιός, οὔποτε φοβήσομαι τὸν ἀνδριάντα Πελλίχου, ὃν οὐδ' ἂν ζῶντα πάνυ ἐδεδίειν ἀπειλοῦντά μοι. 21. ἐπὶ τούτοις Ἀντίγονος ὁ ἰατρὸς εἶπε· κἀμοί, ὦ Εὔκρατες, Ἱπποκράτης ἐστὶ χαλκοῦς ὅσον πηχυαῖος τὸ μέγεθος, ὃς μό-

---

transponere: *Λίβυς, κατάρατός τις οἰκέτης, ἱππ.* vide Rhetor Praec. c. 24 fin. et Timon. c. 14. *ἄθλιος*] *ὁ ἄθλιος* Solanus. *γενομένης ἡμέρας* Ma. *γενομένης τῆς ἡμέρας* v et (?) Φ. *ἀπέθανε — ἔλεγε*] *ἀπέθανεν — ἔλεγεν* Φ. *αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ σώματος*] malim transponere: *ἐπὶ τοῦ σώματος αὐτοῦ.* *τοῦ μίνωος* VΦd et haud dubie Y (cujus *τοῦ* ad superius *αὐτοῦ* male relatum est). *τὸν Μίνωος* v. in Quaestt. L. Praef. p. XXX Juntinae *τοῦ* h. l. probavi collato Navig. c. 9 fin. *ἔστ' ἂν χαλκὸς μὲν ὁ χαλκὸς* Φ. *ἔστ' ἂν ὁ χαλκὸς μὲν χαλκὸς* v. vide infra c. 35 med. *τὸ δὲ ἔργον*] ante haec vorba ego ipse *ᾖ* inserui. subjunctivum male deesse Bekker quoque vidit, frustra tamen scripsit: *ἔστ' ἂν ὁ χαλκὸς μένῃ χαλκὸς —.* *ἀλωπεκῆθεν* ΦΜ cum Solano. *Ἀλωπεκεῖθεν* edd. vett. *τις ὢν ἀλλ' ἀνθρωποποιὸς* (*ἀνθρωποπιὸς* Φ) *οὔποτε* Φ. *τις ἀλλ' ἀνθρωποποιὸς ὢν οὔποτε* v. libri *οὐδὲ ζῶντα*, sed *οὐδ' ἂν ζῶντα* et ego dudum et Cobetus V. L. p. 192. non recte La Croze *ἐδεδίειν ἂν* pro *ἐδεδίειν* voluerat.

21. *θρυαλλὶς* ΦΜ 1 m o. *θριαλλὶς* edd. vett. *κατὰ τὸ ἔτος*] *κατὰ ἔτος* V. *αὐτῷ θύομεν*] *ἑαυτῷ θύομεν* M. *ἤδη ὁ ἰατρὸς*]

νον ἐπειδὰν ἡ θρυαλλὶς ἀποσβῇ, περίεισι τὴν οἰκίαν ὅλην ἐν κύκλῳ ψοφῶν καὶ τὰς πυξίδας ἀνατρέπων καὶ τὰ φάρμακα συγχέων καὶ τὴν θύραν περιτρέπων, καὶ μάλιστα ἐπειδὰν τὴν θυσίαν ὑπερβαλώμεθα, ἣν κατὰ τὸ ἔτος ἕκαστον αὐτῷ θύομεν. ἀξιοῖ γάρ, ἦν δ' ἐγώ, καὶ Ἱπποκράτης ἤδη ὁ ἰατρὸς θύεσθαι ἑαυτῷ καὶ ἀγανακτεῖ, ἢν μὴ κατὰ καιρὸν ἐφ' ἱερῶν τελείων ἑστιαθῇ; ὃν ἔδει * ἀγαπᾶν, εἴ τις ἐναγίσειεν αὐτῷ ἢ μελίκρατον ἐπισπείσειεν ἢ στεφανώσειε τὴν κεφαλήν. 22. ἄκουε τοίνυν, ἔφη ὁ Εὐκράτης, τοῦτο μὲν καὶ ἐπὶ μαρτύρων, ὃ πρὸ ἐτῶν πέντε εἶδον. ἐτύγχανε μὲν ἀμφὶ τρυγητὸν τὸ ἔτος ὄν, ἐγὼ δὲ κατὰ τὸν ἀγρὸν μεσούσης ἡμέρας τρυγῶντας ἀφεὶς τοὺς ἐργάτας κατ' ἐμαυτὸν εἰς τὴν ὕλην ἀπῄειν μεταξὺ φροντίζων τι καὶ ἀνασκοπούμενος. ἐπεὶ δ' ἐν τῷ συνηρεφεῖ ἦν, τὸ μὲν πρῶτον ὑλαγμὸς ἐγένετο κυνῶν, κἀγὼ εἴκαζον Μνάσωνα τὸν υἱόν, ὥσπερ εἰώθει, παίζειν καὶ κυνηγετεῖν ἐς τὸ λάσιον μετὰ τῶν ἡλικιωτῶν παρελθόντα. τὸ δ' οὐκ εἶχεν οὕτως, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον σεισμοῦ τινος γενομένου καὶ βοῆς οἷον ἐκ βροντῆς γυναῖκα ὁρῶ προσιοῦσαν φοβεράν, ἡμισταδιαίαν σχεδὸν τὸ ὕψος. εἶχε δὲ καὶ δᾷδα ἐν τῇ ἀριστερᾷ καὶ ξίφος ἐν τῇ δεξιᾷ ὅσον εἰκοσάπηχυ καὶ τὰ μὲν ἔνερθεν ὀφιόπους ἦν, τὰ δὲ ἄνω Γοργόνι ἐμφερής, τὸ βλέμμα φημὶ καὶ τὸ φρικῶδες τῆς προσόψεως, καὶ ἀντὶ τῆς κόμης τοὺς δράκοντας περιέκειτο βοστρυχηδὸν εἱλου-

haec omnia om ΦMa. ego plura etiam requiro suppleoque: ἤδη ὁ [Κῷος] ἰατρὸς —. vide Verr. Hist. II, 7 fin. et Hermotim. c. 1. θύεσθαι ἑαυτῷ] ita scribere (collata superiore lectione ἑαυτῷ θύομεν) malui quam cum Dindorfio (in edit. Paris.) θύεσθαι αὐτῷ. vulgo θύεσθαι αὐτῷ. ἐφ' ἱερῶν VΦMYdp, probante Hemsterhusio ad Timonem c. 7. ὑφ' ἱερῶν a. ἀφ' ἱερῶν aliae edd. vett.

22. ἔφη ὁ] ἔφη ὦ a. ἐπὶ μαρτύρων, ὃ] suppleo: ἐπὶ μαρτύρων [γενόμενον,] ὃ —. πέντε] ποτὲ m pr et suprascr. πέντε M. τὸ ἔτος] τοῦ ἔτους Φ. κατὰ τὸν ἀγρὸν] ita coujeci. libri ἀμφὶ τὸν ἀγρόν, quod vitium e superiore ἀμφὶ τρυγητὸν natum est. ἡμέρας ΦM. τῆς ἡμέρας v. ἐς τὸ ΦM. εἰς τὸ v. λάσιον] λαγεῖον in textu et in marg. γρ. λάσιον Φ, contra λάσιον in textu et in m λαγεῖον M. μετ' ὀλίγον] μετολίγον Φ. ὀφιόπους] ὀφεόπους Φ. περιέκειτο· βοστρυχηδὸν a. βοστρυχηδὸν

μένους περὶ τὸν αὐχένα καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων ἐνίους ἐσπει-
ραμένους. ὁρᾶτε, ἔφη, ὅπως ἔφριξα, ὦ φίλοι, μεταξὺ
διηγούμενος; καὶ ἅμα λέγων ἐδείκνυεν ὁ Εὐκράτης τὰς
ἐπὶ τοῦ πήχεως τρίχας πάσας ὀρθὰς ὑπὸ τοῦ φόβου.
23. οἱ μὲν οὖν ἀμφὶ τὸν Ἴωνα καὶ τὸν Δεινόμαχον καὶ
τὸν Κλεόδημον κεχηνότες ἀτενὲς προσεῖχον αὐτῷ γέρον-
51 τες ἄνδρες, ἑλκόμενοι * τῆς ῥινὸς, ἠρέμα προσκυνοῦν-
τες οὕτως ἀπίθανον κολοσσὸν, ἡμισταδιαίαν γυναῖκα,
γιγάντειόν τι μορμολυκεῖον. ἐγὼ δὲ ἐνενόουν μεταξὺ,
οἷοι ὄντες αὐτοὶ νέοις τε ὁμιλοῦσιν ἐπὶ σοφίᾳ καὶ ὑπὸ
τῶν πολλῶν θαυμάζονται μόνῃ τῇ πολιᾷ καὶ τῷ πώ-
γωνι διαφέροντες τῶν βρεφῶν, τὰ δ' ἄλλα καὶ αὐτῶν
ἐκείνων εὐαγωγότεροι πρὸς τὸ ψεῦδος. **24.** ὁ γοῦν Δει-
νόμαχος, εἰπέ μοι, ἔφη, ὦ Εὔκρατες, οἱ κύνες δὲ τῆς
θεοῦ πηλίκοι τὸ μέγεθος ἦσαν; ἐλεφάντων, ἦδ' ὅς,
ὑψηλότεροι τῶν Ἰνδικῶν, μέλανες καὶ αὐτοὶ καὶ λάσιοι
πιναρᾷ καὶ αὐχμώσῃ τῇ λάχνῃ. ἐγὼ μὲν οὖν ἰδὼν ἔστην
ἀναστρέψας ἅμα τὴν σφραγῖδα ἥν μοι ὁ Ἄραψ ἔδωκεν,
εἰς τὸ εἴσω τοῦ δακτύλου· ἡ Ἑκάτη δὲ πατάξασα τῷ
δρακοντείῳ ποδὶ τοὔδαφος ἐποίησε χάσμα παμμέγεθες,
ἡλίκον ταρτάρειον τὸ μέγεθος. εἶτα ᾤχετο μετ' ὀλίγον
ἁλλομένη ἐς αὐτό. ἐγὼ δὲ θαρσήσας ἐπέκυψα λαβόμενος
δένδρου τινὸς πλησίον πεφυκότος, ὡς μὴ σκοτοδινιάσας
ἐμπέσοιμι ἐπὶ κεφαλήν. εἶτα ἑώρων τὰ ἐν Ἅιδου ἅπαν-
τα, τὸν Πυριφλεγέθοντα τὴν λίμνην τὸν Κέρβερον τοὺς

περιέκειτο v et fortasse ΦΜ. tum schol. Voss: περιέκειτο] γρ. καθεῖτο. at hanc scripturam, quae e D. Marin. XIV, 3: καθειμένην τὰς κόμας vel e simili l. ducta est, hic quidem sententia respuit.

εἰλουμένους pro εἱλουμένους Jacobitius. πήχεως ego Quaestt. p. 355 pro πήχεος. πάσας Solanus. libri πᾶσιν.

23. μορμολυκεῖον pro μορμολύκειον Dindorfius. ὑπὸ τῶν πολλῶν] ita conjeci. libri ὑπὸ πολλῶν.

24. μέλανες καὶ αὐτοὶ ΦΜ. καὶ μέλανες αὐτοὶ a. καὶ μέλανες καὶ αὐτοὶ v. πιναρᾷ Φp et m pr (πινναρᾷ supra) M. πινναρᾷ v. δακτύλου] δακτυλίου Vd. δακτυλιδίου Φ inepte. δακτυλίου[ει] e c. 17 med. sumtum videtur. ταρτάρειον] ταρτάρεον Φ. ἐς αὐτὸ ΦΜa. ἐς τὸ αὐτὸ v. σκοτοδινιάσας] σκοτοδινήσας Φ. ἐπὶ κεφαλὴν] ἐπὶ τὴν κεφαλὴν (eraso τὴν) Φ. ἐπὶ τὴν κεφαλὴν

νεκρούς, ὥστε γνωρίζειν ἐνίους αὐτῶν· τὸν γοῦν πατέρα
εἶδον ἀκριβῶς αὐτὰ ἐκεῖνα ἔτι ἀμπεχόμενον, ἐν οἷς αὐ-
τὸν κατεθάψαμεν. τί δὲ ἔπραττον, ὁ Ἴων ἔφη, ὦ Εὔ-
κρατες, αἱ ψυχαί; τί δ' ἄλλο, ἦδ' ὅς, ἢ κατὰ φῦλα καὶ
φρήτρας μετὰ τῶν φίλων καὶ συγγενῶν διατρίβουσιν ἐπὶ
τοῦ ἀσφοδέλου κατακείμενοι; * ἀντιλεγέτωσαν νῦν ἔτι, 52
ἦδ' ὅς ὁ Ἴων, · οἱ ἀμφὶ τὸν Ἐπίκουρον τῷ ἱερῷ Πλά-
τωνι καὶ τῷ περὶ τῶν ψυχῶν λόγῳ. σὺ δὲ μὴ καὶ τὸν
Σωκράτην αὐτὸν καὶ τὸν Πλάτωνα εἶδες ἐν τοῖς νεκροῖς:
τὸν Σωκράτην ἔγωγε, ἦδ' ὅς, οὐδὲ τοῦτον σαφῶς, ἀλλ'
εἰκάζων, ὅτι φαλακρὸς καὶ προγάστωρ ἦν, τὸν Πλάτωνα
δὲ οὐκ ἐγνώρισα· χρὴ γάρ, οἶμαι, πρὸς φίλους ἄνδρας
τἀληθῆ λέγειν. ἅμα δ' οὖν ἔγωγε ἅπαντα ἱκανῶς ἑωρά-
κειν καὶ τὸ χάσμα συνέμυε καί τινες τῶν οἰκετῶν ἀνα-
ζητοῦντές με, καὶ Πυρρίας οὗτος ἐν αὐτοῖς, ἐπέστησαν
οὔπω τέλεον μεμυκότος τοῦ χάσματος· εἰπὲ Πυρρία, εἰ
ἀληθῆ λέγω. νὴ Δί', ἔφη ὁ Πυρρίας, καὶ ὑλακῆς γε
ἤκουσα διὰ τοῦ χάσματος καὶ πῦρ τι ὑπολάμπειν ἀπὸ
τῆς δᾳδός μοι ἐδόκει. κἀγὼ ἐγέλασα ἐπιμετρήσαντος τοῦ
μάρτυρος τὴν ὑλακὴν καὶ τὸ πῦρ. 25. ὁ Κλεόδημος
δέ, οὐ καινά, εἶπεν, οὐδὲ ἄλλοις ἀόρατα ταῦτα εἶδες,
ἐπεὶ καὶ αὐτὸς οὐ πρὸ πολλοῦ νοσήσας, τοιόνδε τι

m pr at supra ἐπὶ κεφαλὴν M. κατεθάψαμεν) sine idonea causa Bekker: καὶ ἐθάψαμεν. libri τί ἄλλο, sed τί δ' ἄλλο Quaestt. Praef. p. XXX et ad D. D. VI, 1 p. 14 jure correxi. φρήτρας] Il. β', 362. τοῦ ante ἀσφοδέλου om a. libri ἀντιλεγέτωσαν οὖν, sed recte Cobetus V. L. p. 269: ἀντιλεγέτωσαν νῦν, qui afferre poterat Aristoph. Avv. v. 570. ἀλλ' pro ἀλλὰ Bakker. ἅμα δ' οὖν Bekker. libri ἅμα γοῦν. ἀκριβῶς ΦMa et v. sed schol. Voss: ἀκριβῶς] γρ. ἱκανῶς, quod recepi. nam ἀκριβῶς manifesto fluxit e superioribus: τὸν γοῦν πατέρα εἶδον ἀκριβῶς. alteri et sententia unice favet et locus D. D. XX, 12 fin: ἱκανῶς γὰρ εἶδον. ἑώρακα ΦMa et v. sed schol. Voss: ἑώρακα] γρ. ἑωράκει, ubi Solanus ἑωράκειν restituit probante Bekkero. οὔπω] οὕτω d. καὶ ὑλακῆς γε Φ. καὶ ὑλακῆς δὲ v. ἐπιμετρήσαντος Ma et v. ἐπιμαρτυρήσαντος in textu et in m. γρ. ἐπιμετρήσαντος, ἤγουν προσθέντος Φ et quae ἐπιμαρτυρήσαντος in textu cum γρ. ἐπιμετρήσαντος X. eandem vim habet προσεπιμετροῦντες in Alex. c. 30 fin.

ἐθεασάμην· ἐπεσκόπει δέ με καὶ ἐθεράπευεν Ἀντίγονος οὗτος. ἑβδόμη μὲν ἦν ἡμέρα, ὁ δὲ πυρετὸς οἷος καύσων σφοδρότατος. ἅπαντες δέ με ἀπολιπόντες ἐπ' ἐρημίας ἐπικλεισάμενοι τὰς θύρας ἔξω περιέμενον· οὕτω γὰρ ἐκέλευσας, ὦ Ἀντίγονε, εἴ πως δυνηθείην εἰς ὕπνον
25 τρέπεσθαι. τότε οὖν ἐφίσταται νεανίας ἐγρηγορότι* πάγκαλος λευκὸν ἱμάτιον περιβεβλημένος, εἶτα ἀναστήσας ἄγει διά τινος χάσματος ἐς τὸν Ἅιδην, ὡς αὐτίκα ἐγνώρισα Τάνταλον ἰδὼν καὶ Τιτυὸν καὶ Σίσυφον. καὶ τὰ μὲν ἄλλα τί ἂν ὑμῖν λέγοιμι; ἐπεὶ δὲ κατὰ τὸ δικαστήριον ἐγενόμην, (παρῆν δὲ καὶ ὁ Αἰακὸς καὶ ὁ Χάρων καὶ αἱ Μοῖραι καὶ αἱ Ἐρινύες) ὁ μέν τις ὥσπερ βασιλεὺς (ὁ Πλούτων, μοι δοκεῖ) καθῆστο ἐπιλεγόμενος τῶν τεθνηξομένων τὰ ὀνόματα, οὓς ἤδη ὑπερημέρους τῆς ζωῆς συνέβαινεν εἶναι, ὁ δὲ νεανίσκος ἐμὲ φέρων παρέστησεν αὐτῷ. ὁ δὲ Πλούτων ἠγανάκτησέ τε καὶ πρὸς τὸν ἀγαγόντα με, οὔπω πεπλήρωται, φησί, τὸ νῆμα αὐτῷ, ὥστε ἀπίτω· σὺ δὲ δὴ τὸν χαλκέα Δημύλον ἄγε· ὑπὲρ γὰρ τὸν ἄτρακτον ἤδη βιοῖ. κἀγὼ ἄσμενος ἀναδραμὼν αὐτὸς μὲν ἀπύρετος ἦν, ἀπήγγελλον δ' ἅπασιν, ὡς τεθνήξεται Δημύλος· ἐν γειτόνων δὲ ὑμῖν ᾤκει νο-

25. *καύσων σφοδρότατος*] ita correxi. *καῦσος σφοδρότατος θερμότερος* V. *καύσωνος σφοδρότερος* v et fortasse ΦM, sed *καύσωνος* nihil aliud est quam *καύσων* et superne *ος* i. e. *καῦσος* forma Hippocrati Galenoque solemnis. *ἐπικλεισάμενοι* ΦM et v. *ἐγκλεισάμενοι* VY. *οὕτω*] *οὕτως* Φ. *τρέπεσθαι* m pr et corrector *τραπέσθαι* M. *ἐφίσταται* (*ἐφίσταταί* Φ) ΦMa. *ἐφίσταταί μοι* v. *ἐγρηγορότι*] *ἐγρηγοροῦντι* Ma. *περιβεβλημένος*] *ἀναβεβλημένος* V. cave haec referas ad Ev. Marci XVI, 5. *ὡς*] Quaestt. L. p. 357. *Ἐρινύες*] libri *ἐριννύες*. *μοι δοκεῖ* om M. *ἐπιλεγόμενος — τὰ ὀνόματα*] haec affert Thomas p. 22, 4 R. *ἠγανάκτησέ τε καὶ* Bekker. *ἠγανάκτησετό τε, καὶ* Φ. *ἠγανάκτησε τότε καὶ* v. nempe initio ita variatum erat: *ἠγανάκτησε τε καὶ* h. e. *ἠγανάκτησέ τε καὶ* et supra *ἠγανακτήσατό τε καὶ* —. vide Somnium c. 4 fin., ubi est: *ἀγανακτησαμένης*. *ὑπὲρ γὰρ τὸν ἄτρακτον*] magis Lucianeum est: *ὑπὲρ τὸν ἄτρακτον γὰρ* —. vide vel supra c. 12 init., Timonem c. 6, D. Mort. X, 9 et quae in Quaestt. p. 100 collecta sunt. *αὐτὸς μὲν* ΦMa. *αὐτὸς μὲν ἤδη* v. *ἀπήγγελλον* ΦM. *ἀπήγγελον* a. *ἀπήγγειλον* v.

σῶν τι καὶ αὐτὸς, ὡς ἀπηγγέλλετο. καὶ μετὰ μικρὸν
ἠκούομεν οἰμωγῆς ὀδυρομένων ἐπ' αὐτῷ. 26. . . . . τί
θαυμαστὸν, εἶπεν ὁ Ἀντίγονος: ἐγὼ γὰρ οἶδά τινα μετὰ
εἰκοστὴν ἡμέραν ἢ ᾗ ἐτάφη ἀναστάντα, θεραπεύσας καὶ
πρὸ τοῦ θανάτου καὶ ἐπεὶ ἀνέστη τὸν ἄνθρωπον. καὶ
πῶς, ἦν δ' ἐγὼ, ἐν εἴκοσιν ἡμέραις οὔτε ἐμύδησε τὸ
σῶμα οὔτε ἄλλως ὑπὸ λιμοῦ διεφθάρη; εἰ μή τιν' Ἐπι-
μενίδην σύ γε ἐθεράπευσας. 27.* ἅμα ταῦτα λεγόντων 54
ἡμῶν ἐπεισῆλθον οἱ τοῦ Εὐκράτους υἱοὶ ἐκ τῆς παλαί-

δ' ἅπασιν] δὲ ἅπασιν Φa. ἀπηγγέλλετο] ἐπήγγελτο V. ἐπ' αὐτῷ] ἐπ' αὐτὸν Ma. hoc est, ut opinor: ὀδυρομένων αὐτὸν —.

26. τί θαυμαστόν;] haec cum superioribus non bene cohaerent. sed haud pauca excidisse ratus signa h. l. posui lacunae. nam quum supra (c. 22 init. — c. 25 fin.) de iis expositum esset, qui vivi res inferas quoquo modo vidissent, in iis, quae hic desunt, de iis sermo fuerat, qui e morte in vitam revocati essent. narrarat philosophus aliquem post diem tertium quartumve revixisse (ἀναστῆναι) mirantique Tychiadi, quomodo id fieri potuerit, continuo respondetur his Antigoni verbis, quae servata sunt: τί θαυμαστὸν —; nam in eis quoque quae exciderunt numerus dierum ita finitus erat, uti c. 26 aliquis die post sepulturam vicesimo in vitam rediisse et c. 27 Demaeneta die post mortem septimo paene revixisse dicitur. ita Lazarus (Ev. Johann. XI, 17 et v. 39) die post sepulturam quinto vitae redditus est. verum in iis quae exciderunt homo historiae sacrae ignarus vel ea afferre poterat, quae ab Philostrato in Vit. Apoll. IV, 45 init. (p. 186) de Apollonio mago sponsam mortuam resuscitante dicuntur, vel quae de Alexandro vate ipse tradidit in Alex. c. 24: ὡς — ἐνίους ἤδη καὶ ἀποθανόντας ἀναστήσειε vel similia. sed jam multo ante revixisse post mortem sive per palingenesian ut Pythagoras (de quo noster in Gallo c. 18 et Lobeckius in Aglaoph. p. 797 sqq.) et Hermotimus (Muscae Encom. c. 7) sive alio modo ut Aesopus (vide Platonem c. ap. schol. ad Arist. Avv. v. 471) nonnulli vulgo crediti sunt. ᾗ v et V. ἧς ΦMYa. ἢ ᾗ Γ probante Bastio Append. Ep. Cr. Praef. p. VII. ἧς quoque atticum esse Schaefer ad Bos. Ellips. p. 553 sq. et Jacobsius ad Achill. Tat. p. 628 et p. 779 docuerunt. ἐπεὶ] ἀφ' οὗ M ut videtur. ὑπὸ λιμοῦ] ὑπὸ λιμοῦ γε Φ. τιν' Ἐπιμενίδην] libri τινά γε Ἐπιμενίδην, sed γε in Quaestt. Praef. p. XXX delevi. in tanta vicinia γὲ ter male additum est, modo in Florentino ὑπὸ λιμοῦ γε et in omnibus libris tum hic τινά γε tum c. 27: τό γε πένθος. ἐθεράπευσας VY. ἐθεράπευες v et (?) ΦM.

στρας, ὁ μὲν ἤδη ἐξ ἐφήβων, ὁ δὲ ἕτερος ἀμφὶ τὰ πεντεκαίδεκα ἔτη, καὶ ἀσπασάμενοι ἡμᾶς ἐκαθέζοντο ἐπὶ τῆς κλίνης παρὰ τῷ πατρί, ἐμοὶ δὲ εἰσεκομίσθη θρόνος. καὶ ὁ Εὐκράτης ὥσπερ ἀναμνησθεὶς πρὸς τὴν ὄψιν τῶν υἱέων, οὕτως ὀναίμην, ἔφη, τούτων, (ἐπιβαλὼν αὐτοῖς τὴν χεῖρα) ἀληθῆ, ὦ Τυχιάδη, πρός σε ἐρῶ. τὴν μακαρῖτίν μου γυναῖκα τὴν τούτων μητέρα πάντες ἴσασιν ὅπως ἠγάπησα, ἐδήλωσα δὲ οἷς περὶ αὐτὴν ἔπραξα οὐ ζῶσαν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐπεὶ ἀπέθανε, τόν τε κόσμον ἅπαντα συγκατακαύσας καὶ τὴν ἐσθῆτα, ᾗ ζῶσα ἔχαιρεν. ἑβδόμῃ δὲ μετὰ τὴν τελευτὴν ἡμέρᾳ ἐγὼ μὲν ἐνταῦθα ἐπὶ τῆς κλίνης ὥσπερ νῦν ἐκείμην παραμυθούμενος τὸ πένθος· ἀνεγίγνωσκον γὰρ τὸ περὶ ψυχῆς τοῦ Πλάτωνος βιβλίον ἐφ' ἡσυχίας· ἐπεισέρχεται δὲ μεταξὺ ἡ Δημαινέτη αὐτὴ ἐκείνη καὶ καθέζεται πλησίον οὕπερ νῦν Εὐκρατίδης οὑτοσί, δείξας τὸν νεώτερον τῶν υἱέων· ὁ δὲ αὐτίκα ἔφριξε μάλα παιδικῶς καὶ πάλαι ἤδη ὠχρὸς ἦν πρὸς τὴν διήγησιν. ἐγὼ δέ, ἦδ' ὃς ὁ Εὐκράτης, ὡς εἶδον, περιπλακεὶς αὐτῇ ἐδάκρυον ἀνακωκύσας·
55 * ἡ δὲ οὐκ εἴα βοᾶν, ἀλλ' ᾐτιᾶτό με, ὅτι τὰ ἄλλα πάντα χαρισάμενος αὐτῇ θάτερον τοῖν σανδάλοιν χρυσοῖν

27. ὁ μὲν ἤδη] ὁ μὲν δὴ Φ. ἐπιβαλὼν] ἐπιθεὶς suprascriptum in M. cave haec revoces ad locum vere divinum Ev. Matth. XIX, 13 et v. 15. αὐτοῖς ΦMa. αὐτοῖν v, quod falsum esse in Quaestt. p. 358 monui. ἀληθῆ Φa. ὡς ἀληθῆ v, quod non est atticum. vide vel Arist. Thesmoph. v. 469 sq. μακαρῖτιν pro μακαρίτιν Lehmannus. ἀλλὰ καὶ ἐπεὶ] ita transposui. libri ἀλλ' ἐπεὶ καί. vide vel supra c. 26: καὶ ἐπεὶ ἀνέστη. ἐγὼ μὲν] οὕτω μὲν m pr et corrector ἐγω μὲν M. τὸ πένθος Jacobitius. libri τό γε πένθος, quod in Quaestt. p. 358 explosum erat. vide supra ad c. 26. ἀνεγίγνωσκον] ἀνεγίνωσκον Φ. καθίζεται M. καθίζει V. καθίσει Y. καθέζεται v et fortasse Φ.

οὕπερ νῦν] ita correxi. libri ὥσπερ νῦν, quod vitium natum est e verbis paullo superioribus his: ὥσπερ νῦν ἐκείμην. nam (ut est c. 27 init.) in lecto apud patrem ambo tum filii adsidebant, etiam Mnason, ita ut h. l. οὕπερ dici oporteat. τὰ ἄλλα] τὰ πολλὰ V. σανδάλοιν] Cobetus V. L. p. 269 σανδαλίοιν conjecit. at utraque forma subsequitur et τὸ μέντοι σανδάλιον et vero σανδάλῳ γε χρυσῷ. οὐ συγκατακαύσαιμι Cobetus V. L. p. 269.

ὄντοιν οὐ συγκατακαύσαιμι, εἶναι δὲ αὐτὸ ἔφασκε παραπεσὸν ὑπὸ τῇ κιβωτῷ· καὶ διὰ τοῦτο ἡμεῖς οὐχ εὑρόντες θάτερον μόνον ἐκαύσαμεν. ἔτι δὲ ἡμῶν διαλεγομένων κατάρατόν τι κυνίδιον ὑπὸ τῇ κλίνῃ ὂν Μελιταῖον ὑλάκτησεν, ἡ δὲ ἠφανίσθη πρὸς τὴν ὑλακήν· τὸ μέντοι σανδάλιον ηὑρέθη ὑπὸ τῇ κιβωτῷ καὶ κατεκαύθη ὕστερον. 28. ἔτι ἀπιστεῖν τούτοις, ὦ Τυχιάδη, ἄξιον ἐναργέσιν οὖσι καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν ἑκάστην φαινομένοις; μὰ Δί', ἦν δ' ἐγώ· ἐπεὶ σανδάλῳ γε χρυσῷ ἐς τὰς πυγὰς ὡς τὰ παιδία παίεσθαι ἄξιοι ἂν εἶεν οἱ ἀπιστοῦντες καὶ οὕτως ἀναισχυντοῦντες πρὸς τὴν ἀλήθειαν. 29. ἐπὶ τούτοις ὁ Πυθαγορικὸς Ἀρίγνωτος εἰσῆλθεν, ὁ κομήτης, ὁ σεμνὸς ἀπὸ τοῦ προσώπου, οἶσθα τὸν ἀοίδιμον ἐπὶ τῇ σοφίᾳ, τὸν ἱερὸν ἐπονομαζόμενον. κἀγὼ μὲν ὡς εἶδον αὐτόν, ἀνέπνευσα, τοῦτ' ἐκεῖνο ἥκειν μοι νομίσας πέλεκύν τινα κατὰ τῶν ψευσμάτων· ἐπιστομιεῖ γὰρ αὐτούς, ἔλεγον, ὁ σοφὸς ἀνὴρ οὕτω τεράστια διεξιόντας, καὶ τὸ τοῦ λόγου,
θεὸν ἀπὸ μηχανῆς ἐπεισκυκληθῆναί μοι τοῦτον * ᾤμην 56
ὑπὸ τῆς τύχης. ὁ δὲ ἐπεὶ ἐκαθέζετο ὑπεκστάντος αὐτῷ τοῦ Κλεοδήμου, πρῶτα μὲν περὶ τῆς νόσου ἤρετο, καὶ ὡς ῥᾷον ἤδη ἔχειν ἤκουσε παρὰ τοῦ Εὐκράτους, τί δέ,

---

libri οὐ κατακαύσαιμι. vide supra c. 27 med. συγκατακαύσας, De Luctu c. 14: συγκατέφλεξαν ἢ συγκατώρυξαν et Nigrin. c. 30. ηὑρέθη Ma. εὑρέθη v et fortasse Φ.

28. ὡς τὰ παιδία ΦΜ. ὥσπερ τὰ παιδία v. καὶ οὕτως ἀναισχυντοῦντες om Φ. pro ἀναισχυντοῦντες a: ἀνασχυντοῦντες.

29. ἐπεισκυκληθῆναι V (confirmata emendatione Kusteri ad Arist. Thesmoph. v. 774). ἐπεισ . . . κληθῆναί (abrasa una vel altera litera) Φ. ἐπεισκληθῆναι v. de hac theatri machina ἐκκυκλεῖν et εἰσκυκλεῖν proprie dicta esse Kuster ad Thesmoph. v. 102 egoque (De deo ex machina p. 12) demonstravimus et ibidem p. 6 scholium ad h. l. tractavi, quod etiam in Parisino Bachmanni Anecd. II p. 336 exstat, quum docte illud scriptum, tum nonnulla complexum, quae apud alios frustra quaesiveris. nunc id unum addo, machinam divinam ad ipsas περιάκτους referri necesse esse, quum Vitruvius De Arch. V, 6, 8 ed. Schn. περιάκτους machinas versatiles trigonos tum quoque versari dixerit, ubi dii adventuri sint. ὑπὸ ego in Quaestt. p. 359. libri ἀπὸ —. ὑπεκστάντος] ὑποστάντος Φ. πρὸς αὐτοὺς ego in Quaestt. p. 359. τὸ

ἔφη, πρὸς αὐτοὺς ἐφιλοσοφεῖτε; μεταξὺ γὰρ εἰσιὼν ἐπήκουσα, καί μοι δοκεῖτε εἰς καλὸν διαθήσεσθαι τὴν διατριβήν. τί δ' ἄλλο, εἶπεν ὁ Εὐκράτης, ἢ τουτονὶ τὸν ἀδαμάντινον πείθομεν (δείξας ἐμὲ) ἡγεῖσθαι δαίμονάς τινας εἶναι καὶ φαντάσματα καὶ νεκρῶν ψυχὰς περιπολεῖν ὑπὲρ γῆς καὶ φαίνεσθαι οἷς ἂν ἐθέλωσιν. ἐγὼ μὲν οὖν ἠρυθρίασα καὶ κάτω ἔνευσα αἰδεσθεὶς τὸν Ἀρίγνωτον. ὁ δέ, ὅρα, ἔφη, ὦ Εὔκρατες, μὴ τοῦτό φησι Τυχιάδης, τὰς τῶν βιαίως ἀποθανόντων ψυχὰς μόνας περινοστεῖν, οἷον εἴ τις ἀπήγξατο ἢ ἀπετμήθη τὴν κεφαλὴν ἢ ἀνεσκολοπίσθη ἢ ἄλλῳ γέ τῳ τρόπῳ τοιούτῳ ἀπῆλθεν ἐκ τοῦ βίου, τὰς δὲ τῶν κατὰ μοῖραν ἀποθανόντων οὐκέτι· ἢν γὰρ τοῦτο λέγῃ, οὐ πάνυ ἀπόβλητα φήσει. μὰ Δί', ἦδ' ὃς ὁ Δεινόμαχος, ἀλλ' οὐδὲ ὅλως εἶναι τὰ τοιαῦτα οὐδὲ συνεστῶτα ὁρᾶσθαι οἴεται. 30. πῶς λέγεις, ἦδ' ὃς ὁ Ἀρίγνωτος, δριμὺ ἀπιδὼν εἰς ἐμέ, οὐδέν σοι τούτων γίγνεσθαι δοκεῖ, καὶ ταῦτα πάντων, ὡς εἰπεῖν, ὁρώντων; ἀπολελόγησαι, ἦν δ' ἐγώ, ὑπὲρ ἐμοῦ, εἰ μὴ πιστεύω, διότι μηδὲ ὁρῶ μόνος τῶν ἄλλων· εἰ δὲ ἑώρων, καὶ ἐπίστευον ἂν δηλαδὴ ὥσπερ ὑμεῖς. ἀλλά, ἦδ' ὅς, ἤν ποτε ἐς Κόρινθον ἔλθῃς, ἐροῦ, ἔνθα ἐστὶν ἡ Εὐβατίδου οἰκία, καὶ ἐπειδάν σοι δειχθῇ παρὰ τὸ Κράνειον,
57 παρελθὼν εἰς αὐτὴν λέγε * πρὸς τὸν θυρωρὸν Τίβιον, ὡς ἐθέλοις ἰδεῖν ὅθεν τὸν δαίμονα ὁ Πυθαγορικὸς Ἀρίγνωτος ἀνορύξας ἀπήλασε, καὶ πρὸς τὸ λοιπὸν οἰκεῖσθαι

πρὸς αὐτοὺς Φ. πρὸς αὑτοὺς MYa. πρὸς ἀλλήλους v. ἐφιλοσοφεῖτε ΦMa. φιλοσοφεῖτε v. διαθήσεσθαι Jacobitius et V. L. p. 80 Cobetus. libri διατεθήσεσθαι. οἷς ἂν] ἂν m pr et corrector οἷς ἂν M. ἂν om g. ὅρα] ἆρα Φa. ψυχὰς μόνας Φ. μόνας ψυχὰς v. εἴ τις] ἤ τις Φ. ἢ ἄλλῳ] ἢ ἄλλως Φ. τοιούτῳ om M.

30. εἰς] ἐς Φ. ὡς εἰπεῖν] Lucianus utrumque habet et hoc (ut in Somnio c. 10 init.) et quod magis atticum est, ὡς ἔπος εἰπεῖν (ut in Hermotim. c. 71 init.). ἀπολελόγησαι] ita correxi. ἀπολογήσομαι U. ἀπολελόγησθε ἢ ἀπολογήσομαι marg. V (ut videtur). ἀπολογῇ YΦMa. ἀπολελόγησθε (— αι g) v. ἐς] εἰς Φ. ἐροῦ] ἔρου VY. Κράνειον] κρανίον Φ. Κράνιον n. εἰς αὐτὴν] ita conjeci. libri ἐς ταύτην. ἀνορύξας UYΦMa m o. ἀνοίξας bc et aliae edd. ἐποίησεν Φ. ἐποίησε v.

τὴν οἰκίαν ἐποίησεν. **31.** τί δὲ τοῦτο ἦν, ὦ Ἀρίγνωτε; ἤρετο ὁ Εὐκράτης. ἀοίκητος ἦν, ἦδ' ὅς, ἐς πολλοῦ ὑπὸ δειμάτων, εἰ δέ τις οἰκήσειεν, εὐθὺς ἐκπλαγεὶς ἔφευγεν ἐκδιωχθεὶς ὑπό τινος φοβεροῦ καὶ ταραχώδους φάσματος. συνέπιπτεν οὖν ἤδη καὶ ἡ στέγη κατέρρει, καὶ ὅλως οὐδεὶς ἦν ὁ θαρρήσων παρελθεῖν εἰς αὐτήν. ἐγὼ δὲ ἐπεὶ ταῦτα ἤκουσα, τὰς βίβλους λαβὼν, (εἰσὶ δέ μοι Αἰγύπτιαι μάλα πολλαὶ περὶ τῶν τοιούτων) ἧκον ἐς τὴν οἰκίαν περὶ πρῶτον ὕπνον ἀποτρέποντος τοῦ ξένου καὶ μόνον οὐκ ἐπιλαμβανομένου, ἐπεὶ ἔμαθεν οἷ βαδίζοιμι, εἰς προῦπτον κακὸν, ὡς ᾤετο. ἐγὼ δὲ λύχνον λαβὼν μόνος εἰσέρχομαι, καὶ ἐν τῷ μεγίστῳ οἰκήματι καταθεὶς τὸ φῶς ἀνεγίγνωσκον ἡσυχῇ χαμαὶ καθεζόμενος. ἐφίσταται δὲ ὁ δαίμων ἐπί τινα τῶν πολλῶν ἥκειν νομίζων καὶ δεδίξεσθαι κἀμὲ ἐλπίζων ὥσπερ τοὺς ἄλλους, αὐχμηρὸς καὶ κομήτης καὶ μελάντερος τοῦ ζόφου. καὶ ὁ μὲν ἐπιστὰς ἐπειρᾶτό μου πανταχόθεν προσβάλλων, εἴ ποθεν

---

31. Arignotus hic certo mentitur, Athenodorus autem philosophus (Stoicus alter eorum, qui sunt apud Strabonem XIV p. 674), a quo eadem omnia multo ante Athenis patrata esse C. Plinius Epist. VII, 27 narrat, fortassis ut laureolam in mustacco quaereret, ipse etiam mentitus est. certe spectrum suum Athenis conspectum Athenodorus mutuari ab Philemone potuit, cujus comoediam „Φάσμα“ Plautus in Mostellaria latinam fecit, ubi vide v. 482 et ipsius verba idoli ibid. v. 502. illud affirmare licet, aut mendacium Athenodori aut fraudem subesse. videtur autem ossa cadaveris ipse sub terra abdidisse, quibus mox publice inventis animos religione liberaret. erat enim illa quum spatiosa domus, tum nummo addicebatur teste Plinio § 5 et § 7: quam Athenodorus, ut inopiam argentariam levaret, aut ipse emisse videtur, aut si (ut ait Plinius § 7) conduxit tantum, certe cum emtore collusit. nam profecto rem facere emtor potuit atque domum istam emtam die coeca vendere die oculata. ἦν ὁ θαρρήσων] ἦν θαρρήσων Φ. εἰς αὐτήν] ἐς αὐτὴν Φ. ἧκον] ἧκων (ον suprascr.) Φ. μόνον οὐκ ΥΦd. μονονοὺ Ma et v. ἀνεγίγνωσκον] ἀνεγίνωσκον Φ. ἐπί τινα] ἐπί τινος m pr et supra ἐπὶ τινὰ M. δεδίξεσθαι] δεδίξεται (sic ex correctione) Φ. καὶ ante κομήτης om a, habet Φ ut vulgo, sed καὶ ante μελάντερος om Φ; unum καὶ (prius opinor) om etiam M. ἐπειρᾶτό μου] μου om Φ. προσβάλλων

κρατήσειεν, ἄρτι μὲν κύων ἄρτι δὲ ταῦρος γιγνόμενος ἢ λέων. ἐγὼ δὲ προχειρισάμενος τὴν φρικωδεστάτην ἐπίρρησιν αἰγυπτιάζων τῇ φωνῇ συνήλασα κατάδων αὐτὸν εἴς τινα γωνίαν σκοτεινὴν τοῦ οἰκήματος. ἰδὼν δὲ αὐτὸν οὗ κατέδυ, τὸ λοιπὸν ἀνεπαυόμην. ἕωθεν δὲ πάντων ἀπεγνωκότων καὶ νεκρὸν εὑρήσειν κἀμὲ οἰομένων
58 καθάπερ * τοὺς ἄλλους προελθὼν ἀπροσδόκητος ἅπασι πρόσειμι τῷ Εὐβατίδῃ εὐαγγελιζόμενος, ὅτι καθαρὰν αὐτῷ καὶ ἀδείμαντον ἤδη ἔξεστι τὴν οἰκίαν οἰκεῖν. παραλαβὼν οὖν αὐτόν τε καὶ τῶν ἄλλων πολλοὺς, (εἵποντο γὰρ τοῦ παραδόξου ἕνεκα) ἐκέλευον ἀγαγὼν ἐπὶ τὸν τόπον, οὗ καταδεδυκότα τὸν δαίμονα ἑωράκειν, σκάπτειν λαβόντας δικέλλας καὶ σκαφεῖα, καὶ ἐπειδὴ ἐποίησαν, εὑρέθη ὅσον ἐπ' ὀργυιὰν κατορωρυγμένος τις νεκρὸς ἕωλος μόνα τὰ ὀστᾶ κατὰ σχῆμα συγκείμενος. ἐκεῖνον μὲν οὖν ἐθάψαμεν ἀνορύξαντες, ἡ οἰκία δὲ τὸ ἀπ' ἐκείνου ἐπαύσατο ἐνοχλουμένη ὑπὸ τῶν φασμάτων.
32. ὡς δὲ ταῦτα εἶπεν ὁ Ἀρίγνωτος, ἀνὴρ δαιμόνιος

Φ et v. προσβλέπων m pr et correctum προσβάλλων M. κρατήσειεν Φ. κρατήσειε v. ἄρτι μὲν Bekker. libri (Φ diserte) καὶ ἄρτι μὲν —, et ita servare καὶ licet, si quis supplent καὶ [κατεφόβει sive ἐδειμάτου] ἄρτι μὲν —. προχειρισάμενος] προχειριζόμενος Φ. σκοτεινὴν τοῦ] ita et ego dudum et Halmius conjecimus. libri σκοτεινοῦ. vide verba paullo superiora: ἐν τῷ μεγίστῳ οἰκήματι καταθεὶς τὸ φῶς. adeo et articulo opus est neque illud conclave totum, sed angulus fuit tenebrosus. οὗ κατέδυ] ita correxi. libri οἱ κατέδυ. recte vero libri omnes paullo post: τὸν τόπον, οὗ καταδεδυκότα τ. δ. ἑ. κἀμὲ οἰομένων] ita correxi. libri με οἰομένων. ita paullo ante exstat: κἀμὲ ἐλπίζων ὥσπερ τοὺς ἄλλους. πρόσειμι ΦMa et v. προσέρχομαι VY. εὐαγγελιζόμενος ὅτι Cobetus V. L. p. 192. εὐαγγελιζόμενος αὐτῷ ὅτι Φ et v. εὖ ἀγγέλλων, ὅτι m pr et correctum εὐαγγελιζόμενος αὐτῷ ὅτι M. manus prima quae hoc αὐτῷ non agnoscit, fortasse voluit: εὐαγγελῶν. καθαρὰν αὐτῷ vulgo recte. καθαρὰν αὐτοῦ ΦMa. ἔξεστι post Gesnerum in versione et Halmium Cobetus V. L. p. 192. libri ἕξει futuro plane inepto. παραλαβὼν οὖν Φ. καὶ παραλαβὼν v. ὅσον ἐπ' Φ. ὡς ἐπ' v. vide Verr. Hist. II, 2 et Navigium c. 44. τοαπεκείνου Φ. τοαπ' ἐκείνου bc.

32. δαιμόνιος] „ludit in duplici significatu." Reitzius. οὐ πέφηνας] ita conjeci. libri πέφηνας. non bene Halmius πε-

τὴν σοφίαν καὶ ἅπασιν αἰδέσιμος, οὐδεὶς ἦν ἔτι τῶν παρόντων ὃς οὐχὶ κατεγίγνωσκέ μου πολλὴν τὴν ἄνοιαν τοῖς τοιούτοις ἀπιστοῦντος, καὶ ταῦτα Ἀριγνώτου λέγοντος. ἐγὼ δὲ ὅμως οὐδὲν τρέσας οὔτε τὴν κόμην οὔτε τὴν δόξαν τὴν περὶ αὐτοῦ, τί τοῦτ', ἔφην, ὦ Ἀρίγνωτε, καὶ σὺ τοιοῦτος ἦσθα ἡ μόνη ἐλπὶς τῆς ἀληθείας, καπνοῦ μεστὸς καὶ ἰνδαλμάτων; τὸ γοῦν τοῦ λόγου ἐκεῖνο, ἄνθρακες ἡμῖν ὁ θησαυρὸς, σὺ πέφηνας. σὺ δὲ, ἦ δ' ὃς ὁ Ἀρίγνωτος, εἰ μήτε ἐμοὶ πιστεύεις λέγοντι μήτε Δεινομάχῳ ἢ Κλεοδήμῳ τουτωῒ μήτε αὐτῷ Εὐκράτει, φέρε * εἰπὲ 59
τίνα περὶ τῶν τοιούτων ἀξιοπιστότερον ἡγῇ τἀναντία ἡμῖν λέγοντα; νὴ Δί', ἦν δ' ἐγὼ, μάλα θαυμαστὸν ἄνδρα τὸν Ἀβδηρόθεν ἐκεῖνον Δημόκριτον, ὃς οὕτως ἄρα ἐπέπειστο μηδὲν οἷόν τε εἶναι συστῆναι τοιοῦτον, ὥστε, ἐπειδὴ καθείρξας ἑαυτὸν ἐς μνῆμα ἔξω πυλῶν ἐνταῦθα διετέλει γράφων καὶ συντάττων καὶ νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν, καί τινες τῶν νεανίσκων ἐρεσχηλεῖν αὐτὸν βουλόμενοι καὶ δειματοῦν στειλάμενοι νεκρικῶς ἐσθῆτι μελαίνῃ καὶ προσωπείοις ἔς τινα κρανία μεμιμημένοις περιστάντες αὐτὸν περιεχόρευον ὑπὸ πυκνῇ τῇ βάσει ἀναπηδῶντες, ὁ δὲ οὔτε ἔδεισε τὴν προσποίησιν αὐτῶν οὔτε ὅλως ἀνέβλεψε πρὸς αὐτοὺς, ἀλλὰ μεταξὺ γράφων, παύσασθε, ἔφη, παίζοντες· οὕτω βεβαίως ἐπίστευε μηδὲν εἶναι τὰς ψυχὰς ἔτι, ἔξω γενομένας τῶν σωμάτων. τοῦτο φῄς, ἦ δ' ὃς ὁ Εὐκράτης, ἀνόητόν τινα ἄνδρα καὶ τὸν Δημόκριτον γενέσθαι, εἴ γε οὕτως ἐγίγνωσκεν.

φήνασι scribi voluit. vide Arist. Vesp. v. 603: κἀναφανήσει | πρωκτὸς λουτροῦ περιγιγνόμενος. adde meam Epist. Cr. p. XIX. πιστεύεις λέγοντι] λέγοντι om Φ. τουτωῒ ΦΜ. τούτῳ v. μάλα] μάλιστα V. ὥστε cum Solano ΦΜ. ὥσγε v. καθείρξας] κατείρξας Φ. ἐρεσχηλεῖν Jacobitius. libri (Φ diserte) ἐρεσχελεῖν. αὐτὸν βουλόμενοι Φ. βουλόμενοι αὐτὸν v. ἔς τινα κρανία] ita conjeci. libri ἐς τὰ κρανία. vide Prometheum I c. 3 init: τὸ μὴ πρός τι ἄλλο ἀρχέτυπον μεμιμημένον et item passive dictum Arist. Lysistr. v. 159. h. l. Bekker ἐς delere maluit scribens προσωπείοις τὰ κρανία μεμιμ., quod ferri vix potest. αὐτῶν] αὐτὸν c d. ἀνέβλεψε ΥΦΜa. ἐνέβλεψε v. ἐπίστευε] ἐπίστευεν Φ.

33. ἐγὼ δὲ ὑμῖν καὶ ἄλλο διηγήσομαι αὐτὸς παθών, οὐ παρ' ἄλλου ἀκούσας· τάχα γὰρ ἂν καὶ σύ, ὦ Τυχιάδη, ἀκούων προσβιβασθείης πρὸς τὴν ἀλήθειαν τοῦ διηγήματος. ὁπότε γὰρ ἐν Αἰγύπτῳ διῆγον ἔτι νέος ὤν, ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐπὶ παιδείας προφάσει ἀποσταλείς, ἐπεθύμησα ἐς Κοπτὸν * ἀναπλεύσας, ἐκεῖθεν ἐπὶ τὸν Μέμνονα ἐλθὼν ἀκοῦσαι τὸ θαυμαστὸν [ἐκεῖνο] ἠχοῦντα πρὸς ἀνίσχοντα τὸν ἥλιον. ἐκείνου μὲν οὖν ἤκουσα οὐ κατὰ τὸ κοινὸν τοῖς πολλοῖς ἄσημόν τινα φωνήν, ἀλλά μοι καὶ ἔχρησεν ὁ Μέμνων αὐτὸς ἀνοίξας τὸ στόμα ἐν ἔπεσιν ἑπτά, καὶ εἴ γε μὴ περιττὸν ἦν, αὐτὰ ἂν ὑμῖν εἶπον τὰ ἔπη. 34. κατὰ δὲ τὸν ἀνάπλουν ἔτυχεν ἡμῖν συμπλέων Μεμφίτης ἀνὴρ τῶν ἱερογραμματέων, θαυμάσιος τὴν σοφίαν καὶ τὴν παιδείαν πᾶσαν εἰδὼς τὴν Αἰγυπτίων. ἐλέγετο δὲ τρία καὶ εἴκοσιν ἔτη ἐν τοῖς ἀδύτοις ὑπόγειος ᾠκηκέναι μαγεύειν παιδευόμενος ὑπὸ τῆς Ἴσιδος. Παγκράτην λέγεις, ἔφη ὁ Ἀρίγνωτος, ἐμὸν διδάσκαλον, ἄνδρα ἱερὸν ἐξυρημένον ἀεί, [ὀθόνας ἐνημμένον,] οὐ καθαρῶς ἑλληνίζοντα, ἐπιμήκη, σιμόν, πρό-

---

33. τάχα Ma et v. ταχὺ UVYΦdp. προσβιβασθείης] προβιβασθείης Ma. ὁπότε] ὅτε V. τὸ θαυμαστὸν ἠχοῦντα conjicio. libri τὸ θαυμαστὸν ἐκεῖνο ἠχοῦντα. at ἐκεῖνο sive e superiore ἐκεῖθεν sive ex inferiore ἐκείνου natum puto. vide Theocritum III, 3. ἀνοίξας τὸ στόμα] non ornatus causa additum esse ut saepe in N. F. (v. c. Matth. V, 2), sed eo spectare videtur, quod Memnonis statua ore fuit semiaperto (Philostrat. Vit. Apoll. VI, 4 p. 233: τοῦ στόματος ὡς φθεγξομένου). περιττὸν friget, Jacobsi autem ἀπόρρητον (Exercitt. crit. T. II p. 135) ad rem aptissimum est. quanquam hoc ita potius attice dicitur: καὶ εἴ γε μή τι τῶν ἀπορρήτων ἦν. vide vel Navigium c. 11.

34. ἱερογραμματέων et ego dudum et Dindorfius in ed. Paris. ἱερωγραμματέων a. ἱερῶν γραμμάτων V et m pr M. ἱερῶν γραμματέων v et correctus M et fortasse Φ. Αἰγυπτίων Solanus. libri Αἰγύπτιον. ἐν τοῖς ἀδύτοις ὑπόγειος] Cobetus V. L. p. 192 ἐν τοῖς ὑπογείοις temere conjecit, quum Solanus librorum scripturam l. simillimo Galli c. 18 init. recte defendisset. λέγεις ἔφη] ita transposui. libri ἔφη λέγεις. ἄνδρα ἱερὸν Φ. ἱερὸν ἄνδρα v. ἀεὶ quod vulgo deest accessit ex ΦMa, quorum ΦM post ἀεὶ interpungunt. ἐν ὀθονίοις νοήμονα vulgo, νοήμονα (omissis ἐν ὀθονίοις) ΦMa. ego ὀθόνας ἐνημμένον dubitanter

χειλον, ὑπόλεπτον τὰ σκέλη. αὐτὸν, ἢ δ' ὅς, ἐκεῖνον
τὸν Παγκράτην· καὶ τὰ μὲν πρῶτα ἠγνόουν ὅστις ἦν,
ἐπεὶ δὲ ἑώρων αὐτὸν, εἴ ποτε ὁρμίσαιμεν τὸ πλοῖον,
ἄλλα τε πολλὰ τεράστια ἐργαζόμενον, καὶ δὴ καὶ
ἐπὶ κροκοδείλων ὀχούμενον καὶ συννέοντα τοῖς * θη- 61
ρίοις, τὰ δὲ ὑποπτήσσοντα καὶ σαίνοντα ταῖς οὐ-
ραῖς, ἔγνων ἱερόν τινα ἄνθρωπον ὄντα, καὶ κατὰ μι-
κρὸν φιλοφρονούμενος ἔλαθον ἑταῖρος αὐτῷ καὶ συνήθης
γενόμενος· ὥστε πάντων ἐκοινώνει μοι τῶν ἀπορρήτων.
καὶ τέλος πείθει με τοὺς μὲν οἰκέτας ἅπαντας ἐν τῇ
Μέμφιδι καταλιπεῖν, αὐτὸν δὲ μόνον ἀκολουθεῖν μετ'
αὐτοῦ, μὴ γὰρ ἀπορήσειν ἡμᾶς τῶν διακονησομένων.
καὶ τὸ μετὰ τοῦτο οὕτω διήγομεν. 35. ἐπειδὴ ἔλθοιμεν
εἴς τι καταγώγιον, λαβὼν ἂν ὁ ἀνὴρ τὸν μοχλὸν τῆς
θύρας ἢ τὸ κόρηθρον ἢ καὶ τὸ ὕπερον, περιβαλὼν ἱμα-
τίοις ἐπειπών τινα ἐπῳδὴν ἐποίει βαδίζειν τοῖς ἄλλοις
ἅπασιν ἄνθρωπον εἶναι δοκοῦντα· τὸ δὲ ἀπελθὸν ὕδωρ
τε ἀπήντλει καὶ ὠψώνει καὶ ἐσκεύαζε καὶ πάντα δεξιῶς
ὑπηρέτει καὶ διηκονεῖτο ἡμῖν· εἶτ' ἐπειδὴ ἅλις ἔχοι τῆς

---

scripsi. possis tamen etiam: ὀθονίοις ἠοθημένον collato Philostrato Imagg. X p. 880: αἰδὶ μὲν ὀθόναις ἤοθηνται. vulgatum quidem νοήμονα aperte mendosum est, ceterum hic, si usquam, codices exspecto. καθαρῶς v, sed οὐ καθαρῶς ΦMa, quod in Quaestt. p. 362 probavi, ubi Timonem c. 52 et Rhet. Praec. c. 24 addere poteram. πρόχειλον] πρόχειρον Φ. προχειλῆ Ma. ὑπόλεπτον τὰ] ὑπόλεπτα τά Φ. ὁρμίσαιμεν] ὁρμήσαιμεν Φ. τε πολλά om Φ. συννέοντα] ξυννέοντα Φ. ἄνθρωπον ὄντα] ἄνθρωπον εἶναι Φ. καταμικρὸν et mox τομετατοῦτο (τὸ μετατοῦτο a) Φa. οἰκέτας ἅπαντας] οἰκέτας πάντας Φ. πάντας mendacii exaggerandi causa additur neque deleri hic quidem potest, etsi abest ab l. gemino Alexand. c. 44.

35. ἐπειδὴ ἔλθοιμεν ita conjeci. ἐπειδὰν ἤλθομεν V. ἐπειδὰν δ' ἤλθομεν Φ. ἐπειδὴ δὲ ἔλθοιμεν v. εἴς τι] εἰς τό Φ. καταγώγιον] κατάλυσιν V. ἂν om Φ. ὁ ἀνὴρ om M in textu, habet in marg. τὸν μοχλὸν Φa et v et marg. M, qui in textu ἢ τὸν μοχλόν. κόρηθρον] κόρϊθρον (ϊ e correctione) Φ. ἢ καὶ] καὶ om Φ. ἐπειπών] ἔπειτα Φ. ἐπῳδὴν] ἐπαοιδὴν Φ. ἀπήντλει] ἐμπίπλη Φ. ὠψώνει Φ (diserte) et g. ὀψώνει v. καὶ πάντα Γ. καὶ ἐς πάντα ΦMa et v. vide Boissonadium ad Aristaenet. p. 290. δεξιῶς — ἡμῖν affert Thomas M. p. 79,

διακονίας, αὖθις κόρηθρον τὸ κόρηθρον ἢ ὕπερον τὸ ὕπερον ἄλλην ἐπῳδὴν ἐπειπὼν ἐποίει ἄν. τοῦτο ἐγὼ πάνυ ἐσπουδακὼς οὐκ εἶχον ὅπως ἐκμάθοιμι παρ' αὐ-
62 τοῦ· ἐβάσκαινε γάρ, καίτοι * πρὸς τὰ ἄλλα προχειρότατος ὤν. μιᾷ δέ ποτε ἡμέρᾳ λαθὼν ἐπήκουσα τῆς ἐπῳδῆς, (ἦν δὲ τρισύλλαβος) σχεδὸν ἐν σκοτεινῷ ὑποστάς. καὶ ὁ μὲν ᾤχετο ἐς τὴν ἀγορὰν ἐντειλάμενος τῷ ὑπέρῳ ἃ ἔδει ποιεῖν, 36. ἐγὼ δὲ ἐς τὴν ὑστεραίαν ἐκείνου τι κατὰ τὴν ἀγορὰν πραγματευομένου λαβὼν τὸ ὕπερον σχηματίσας, ὁμοίως ἐπειπὼν τὰς συλλαβάς, ἐκέλευον ὑδροφορεῖν. ἐπεὶ δὲ ἐμπλησάμενος τὸν ἀμφορέα ἐκόμισε, πέπαυσο, ἔφην, καὶ μηκέτι ὑδροφόρει, ἀλλ' ἴσθι αὖθις ὕπερον. τὸ δὲ οὐκέτι μοι πείθεσθαι ἤθελεν, ἀλλ' ὑδροφόρει ἀεί, ἄχρι δὴ ἐνέπλησεν ἡμῖν ὕδατος τὴν οἰκίαν ἐπαντλοῦν. ἐγὼ δὲ ἀμηχανῶν τῷ πράγματι, (ἐδεδίειν γὰρ μὴ ὁ Παγκράτης ἐπανελθὼν ἀγανακτήσῃ, ὅπερ καὶ ἐγένετο) ἀξίνην λαβὼν διακόπτω τὸ ὕπερον εἰς δύο μέρη· τὰ δὲ ἑκάτερα ἀμφορέας λαβόντα ὑδροφόρει καὶ ἀνθ' ἑνὸς δύο μοι ἐγένοντο διάκονοι. ἐν τούτῳ καὶ ὁ Παγκράτης ἐφίσταται καὶ συνεὶς τὸ γενόμενον ἐκεῖνα μὲν αὖθις ἐποίησε ξύλα, ὥσπερ ἦν πρὸ τῆς ἐπῳδῆς, αὐτὸς δὲ ἀπολιπών με λαθὼν οὐκ οἶδ' ὅποι

---

12 R., ubi ὑπηρέτει, ὑπηρέτειεν, ὑπερέτων, ὑπηρέτησεν variatur. εἶτ' ἐπειδὴ Φ (sed εἶτα, non εἶτ'). εἶτα δὲ ἐπειδὴ v. κόριθρον τὸ κόρηθρον Φ. ἐπῳδὴν Φ et v. ᾠδὴν Ma. ἐπειπὼν] εἰπὼν Φ. ἐποίει ἄν] ἂν om VΦ. ἐβάσκαινε γὰρ ΦMa, quod in Quaestt. p. 363 probavi. ἐβάσκαινε γὰρ αὐτοῦ v. τῆς ἐπῳδῆς] τῆς ἐπαοιδῆς Φ. τὴν ἐπῳδὴν a. τὴν ᾠδὴν M. ἐν σκοτεινῷ ὑποστὰς affert Thomas M. p. 366, 16 R. ἔδει ΦM m n. ἔδοι a et pleraeque edd. vett. δέοι Reitzius.

36. ἐκέλευον] ἐκέλευσα VΦd. ἐκόμισε] ἐκόμισεν Φ. πείθεσθαι] πείσεσθαι Φ. ἄχρι δὴ] ἄχρις ἤδη Φ. ἐπαντλοῦν] ἀπαντλοῦν a. ἑκάτερα YVΦ. ἑκατέρων c. ἑκάτερον Ma et v. continuo addunt κατὰ μέρος V, κατάμερος Φ, τὸ μέρος Ma et v, quae mera sunt glossemata. itaque delevi. ἀμφορέας ΦMa. ἀμφορέα v. ἐγένοντο] ἐγεγένηντο V. διάκονοι Belinus. οἱ διάκονοι VΦ et corrector in M et v. ὑδροφόροι a et m pr M, quod in Quaestt. p. 364 probabam: at id quidem praegresso ὑδροφόρει parum elegans est. ἐπῳδῆς] ἐπαοιδῆς YΦ. ἐπικλυ-

ἀφανὴς ᾤχετο ἀπιών. νῦν οὖν, ἔφη ὁ Δεινόμαχος, οἶσθα κἂν ἐκεῖνο, ἄνθρωπον ποιεῖν ἐκ τοῦ ὑπέρου; νὴ Δί', ἦ δ' ὅς, ἐξ ἡμισείας γε· οὐκέτι γὰρ εἰς τὸ ἀρχαῖον οἷόν τέ μοι ἄγειν αὐτὸ, ἢν ἅπαξ γένηται ὑδροφόρος, ἀλλὰ δεήσει * ἡμῖν ἐπικλυσθῆναι τὴν οἰκίαν ἐπαντλουμένην. 63
37. οὐ παύσεσθε, ἦν δ' ἐγὼ, τὰ τοιαῦτα τερατολογοῦντες γέροντες ἄνδρες; εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ κἂν τῶν μειρακίων τούτων ἕνεκα εἰς ἄλλον τινὰ καιρὸν ὑπερβάλλεσθε τὰς παραδόξους ταύτας καὶ φοβερὰς διηγήσεις, μή πως λάθωσιν ὑμῖν ἐμπλησθέντες δειμάτων καὶ ἀλλοκότων μυθολογημάτων. φείδεσθαι οὖν χρὴ αὐτῶν μηδὲ τοιαῦτα ἐθίζειν ἀκούειν, ἃ διὰ παντὸς τοῦ βίου συνόντα ἐνοχλήσει καὶ ψοφοδεεῖς ποιήσει ποικίλης τῆς δεισιδαιμονίας

σθῆναι ΦΜ (ut videtur) secundum Gronovi et (ad Diod. Sic. IV, c. 51) Wesselingi emendationem. ἐπικλεισθῆναι a et caeterae edd. vett. c. 35 init. — c. 36 fin.] quod rhetores, (ut Seneca pater in Controvers. XXVIII) praecipere solebant, non minus magnam virtutem esse, scire desinere quam scire dicere: id ab Luciano ubique observatum est. vel hic omnia miracula novo miraculo finiuntur, quod ad magorum artes irridendas egregio comparatum est. ipse Goethius Luciani venustate captus hunc locum in septem stropharum odarium redegit, cui „Der Zauberlehrling" inscriptum est. et argumentum quidem quum ab Luciano ita narratum vidisset, ut ne optari quidem melius possit, Goethius integrum servavit, brevitatem quoque eandem, cui Lucianus studuit, recte secutus, ab inepta Ovidii luxurie procul remotam. omnino minora quoque Goethii nostri carmina pleraque laudem et admirationem merentur, quam rem si quis alius, C. Reisigius in Conjectan. p. 138 praeclare sensit. qui quum talem Goethii locum vel germanice vel latine pro dignitate satis laudari posse diffideret: graecis verbis Goethii versus tanquam aliquod Χαρίτων ἄνθος dilaudavit.

37. παύσεσθε Φ, uti Bekker conjecerat. παύεσθε v. latinum „pergitin?" in Quaestt. p. 364 contuli. adde Cic. Pro Mur. c. 17 et De Oratore III, 24. γέροντες om Ma. εἰ δὲ μὴ] εἴγε μὴ Ma. εἰς ἄλλον τινὰ Φ et corrector in M. εἰς ἄλλον v et pm
ε
M. ὑπερβάλλεσθε] ὑπερβάλλεσθαι Φ. ὑπεβάλλεσθε a. libri ἡμῖν, sed ὑμῖν correxi in Quaestt. p. 364. Eucratem potissimum alloquitur, liberum suorum, qui tum (supra c. 22 et c. 27) aderant, corruptelam. ἐθίζειν] ἐρεθίζειν Φ. συνόντα ἐνοχλήσει Φ. ἐνοχλήσει συνόντα v. ἐμπιπλάντα] ἐμπιμπλάντα Φ.

ἐμπιπλάντα. 38. εὖ γε ὑπέμνησας, ἦ δ' ὃς ὁ Εὐκράτης,
εἰπὼν τὴν δεισιδαιμονίαν. τί γάρ σοι, ὦ Τυχιάδη, περὶ
τῶν τοιούτων δοκεῖ, λέγω δὴ χρησμῶν καὶ θεοφάτων
καὶ ὅσα θεοφορούμενοί τινες ἀναβοῶσιν ἢ ἐξ ἀδύτων
ἀκούεται ἢ παρθένος ἔμμετρα φθεγγομένη προθεσπίζει
τὰ μέλλοντα; ἢ δηλαδὴ καὶ τοῖς τοιούτοις ἀπιστήσεις;
ἐγὼ δὲ ὅτι μὲν καὶ δακτύλιόν τινα ἱερὸν ἔχω Ἀπόλλωνος
τοῦ Πυθίου εἰκόνα ἐκτυποῦντα σφραγῖδα καὶ οὗτος ὁ
Ἀπόλλων φθέγγεται πρὸς ἐμέ, οὐ λέγω, μή σοι ἄπιστόν
τι δόξω περὶ ἐμαυτοῦ μεγαλαυχεῖσθαι· ἃ δὲ ἐν Ἀμφι-
λόχου τε ἤκουσα ἐν Μαλλῷ, τοῦ ἥρωος ὕπαρ διαλεχθέν-
τος μοι καὶ συμβουλεύσαντος ὑπὲρ τῶν ἐμῶν καὶ ἃ εἶ-
64 δον αὐτός, ἐθέλω ὑμῖν εἰπεῖν, * εἶτα ἑξῆς ἃ ἐν Περγά-
μῳ εἶδον καὶ ἤκουσα ἐν Πατάροις. ὁπότε γὰρ ἐξ Αἰ-
γύπτου ἐπανῄειν οἴκαδε, ἀκούων τὸ ἐν Μαλλῷ τοῦτο
μαντεῖον ἐπιφανέστατόν τε καὶ ἀληθέστατον εἶναι καὶ
χρᾶν ἐναργῶς πρὸς ἔπος ἀποκρινόμενον οἷς ἂν ἐγγράψας
τις εἰς τὸ γραμματεῖον παραδῷ τῷ προφήτῃ, καλῶς
ἔχειν ἡγησάμην ἐν παράπλῳ πειραθῆναι τοῦ χρηστηρίου
καί τι περὶ τῶν μελλόντων συμβουλεύσασθαι τῷ θεῷ.
39. ταῦτα ἔτι τοῦ Εὐκράτους λέγοντος ἰδὼν οἷ τὸ
πρᾶγμα προχωρήσειν ἔμελλε καὶ ὡς οὐ μικρᾶς ἐνήρχετο
τῆς περὶ τὰ χρηστήρια τραγῳδίας, οὐ δοκιμάσας μόνος

38. ὑπέμνησας] ὑπεκίνησας Φ. προθεσπίζει] θεσπίζει Φ. ἐκτυποῦντα σφραγῖδα] ita correxi. ἐκτυποῦσαν τὴν (σφραγίδα M) σφραγῖδα ΦMa. ἐκτυπούσης τῆς σφραγῖδος v. vide Jov. Tragoed. c. 33. οὗτος] οὕτως Φa. ἄπιστόν τι] ita conjeci. ἄπιστον Φ. ἀπιστοῦντι VU. ἄπιστα v. ὕπαρ διαλεχθέντος Larcher ad Herodot. V p. 317. libri ὑπερδιαλεχθέντος. ὑμῖν] ἡμῖν a. ἀληθέστατον εἶναι] εἶναι om Φ. καλῶς ἔχειν Φ. καλῶς ἂν ἔχειν v. καί τι] τι om Φ. male. vide Thucyd. VIII, 68. περὶ τῶν μελλόντων Φ. περὶ μελλόντων v. τῷ θεῷ Φ diserte et v et corrector in M, ubi m pr τῇ θεῷ.

39. ταῦτα ἔτι] ταῦτα om Φ male. vide Somnium c. 14 init. εὐκράτους Φ diserte et v. εὐκράτου a. ἔμελλε] ἔμελλεν Φ. οὐ μικρᾶς] ita correxi. libri οὐ περὶ μικρᾶς, cujus vitii origo manifesta est. vide Somnium c. 3 init. et Bis Accus. c. 11. οὐ δοκιμάσας μόνος ΥΦMa. οὐ δοκεῖν οἰηθεὶς δεῖν μόνος v, quod olim in Quaestt. p. 103 probaram. at vide Toxar. c. 57.

ἀντιλέγειν ἅπασιν, ἀπολιπὼν αὐτὸν ἔτι διαπλέοντα ἐξ Αἰγύπτου εἰς τὴν Μαλλὸν, (καὶ γὰρ συνίειν ὅτι μοι ἄχθονται παρόντι καθάπερ ἀντισοφιστῇ τῶν ψευσμάτων) ἀλλ' ἐγὼ ἄπειμι, ἔφην λέγων, Λεόντιχον ἐπιζητήσων· δέομαι γάρ αὐτῷ τι συγγενέσθαι. ὑμεῖς δὲ, ἐπεὶ οὐχ ἱκανὰ ἡγεῖσθε τὰ ἀνθρώπινα εἶναι, καὶ αὐτοὺς ἤδη τοὺς θεοὺς καλεῖτε συνεπιληψομένους ὑμῖν τῶν μυθολογουμένων· καὶ ἅμα λέγων ἐξῄειν. οἱ δὲ ἄσμενοι ἐλευθερίας λαβόμενοι εἱστίων, ὡς τὸ εἰκὸς, * αὐτοὺς καὶ ἐνεφοροῦντο τῶν ψευσμάτων.

Τοιαῦτά σοι, ὦ Φιλόκλεις, παρὰ Εὐκράτει ἀκούσας ἥκω νὴ τὸν Δι' ὥσπερ οἱ τοῦ γλεύκους πιόντες ἐμπεφυσημένος τὴν γαστέρα ἐμέτου δεόμενος. ἡδέως δ' ἄν ποθεν ἐπὶ πολλῷ ἐπριάμην ληθεδανόν τι φάρμακον ὧν ἤκουσα, ὡς μή τι κακὸν ἐργάσηταί με ἡ μνήμη αὐτῶν ἐνοικουροῦσα· τέρατα γοῦν καὶ δαίμονας καὶ Ἑκάτας ὁρᾶν μοι δοκῶ. 40. ΦΙΛ. καὶ αὐτὸς, ὦ Τυχιάδη, τοιοῦτόν τι ἀπέλαυσα τοῦ διηγήματος. φασί γέ τοι μὴ μόνον λυττᾶν καὶ τὸ ὕδωρ φοβεῖσθαι ὁπόσους ἂν οἱ λυττῶντες κύνες δάκωσιν, ἀλλὰ κἄν τινα ὁ δηχθεὶς ἄνθρωπος δάκῃ, ἴσα τῷ κυνὶ δύναται τὸ δῆγμα καὶ τὰ αὐτὰ κἀκεῖνος

συνίειν Reitzius. συνίειν (η ex correctione) Φ. συνίην v. ἔφην λέγων] ita conjeci. ἔφην v. λέγων (omisso ἔφην) Φ. vide Demosth. Encom. c. 15 init: ἔφη που λέγων, Aristoph. ap. Priscian. II p. 269 ed Kr: φαθὶ λέγων, Soph. Aj. v. 757: ὡς ἔφην λέγων, ubi Lobeckius p. 340 ed. sec. multa de hoc pleonasmo collegit. ὑμεῖς δὲ — καὶ αὐτοὺς] haec mutila sunt. nam et post ὑμεῖς δὲ imperativus χαίρετε et ἀλλὰ ante καὶ αὐτοὺς deesse videntur. suppleo: ὑμεῖς δὲ [χαίρετε·] ἐπεὶ οὐχ ἱκανὰ ἡγεῖσθε τὰ ἀνθρώπινα εἶναι, [ἀλλὰ] καὶ αὐτοὺς —. ἡγεῖσθε] ἡγεῖσθαι a. αὐτοὺς jam olim scripsi. libri αὐτοὺς —. ἀκούσας ἥκω] malim ἀκούσας πάρειμι. nam ἀκούσας περίειμι et in marg. alia manu ∸ γρ. ἥκω Φ. δι' Φ. Δία v. ἐπὶ πολλῷ] ἐπὶ πολλῶν Φ.

40. ΦΙΛ. om edd. quaedam veteres ab Aldina, sed addidit Solanus. vacuum spatium est in a. ΦΙΛ. habere videntur ΦΜ. ἀπέλαυσα ΥΦΜa. ἀπήλαυσα v. τοῦ διηγήματος Φ. τῆς διηγήσεως v. vide supra c. 33 init. hic autem in vocabulis διήγημα et δῆγμα ludi videtur. φασί γέ τοι] eadem similitudinis translatio est in Nigrino c. 38. Εὐκράτους] εὐκράτου Φ hic, non item

φοβεῖται. καὶ σὺ τοίνυν ἔοικας αὐτὸς ἐν Εὐκράτους δηχθεὶς ὑπὸ πολλῶν ψευσμάτων μεταδεδωκέναι κἀμοὶ τοῦ δήγματος· οὕτω δαιμόνων μοι τὴν ψυχὴν ἐνέπλησας. ΤΥΧ. ἀλλὰ θαρρῶμεν, ὦ φιλότης, μέγα τῶν τοιούτων ἀλεξιφάρμακον ἔχοντες τὴν ἀλήθειαν καὶ τὸν ἐπὶ πᾶσι λόγον ὀρθὸν, ᾧ χρωμένους ἡμᾶς οὐδὲν μὴ ταράξῃ τῶν κενῶν καὶ ματαίων τούτων ψευσμάτων.

---

supra. ΤΥΧ. addidit Solanus, om et ipsum et signum edd. veteres, etiam a. sed ΤΥΧ. habere videntur ΦΜ. *οὐδὲν μὴ ταράξῃ* Jacobitius. *μηδὲν μὴ ταράξῃ* ΦΜa. *οὐδὲν οὐ μὴ ταράξῃ* v, quod in Quaestt. p. 45 et p 366 defendebam probante Bekkero. denique Cobetus V. L. p. 192 *οὐδὲν μὴ ταράξει* infeliciter conjecit.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΙ ΜΙΣΘΩΙ ΣΥΝΟΝΤΩΝ.

Reitz. I p. 651.

1. *Καὶ τί σοι πρῶτον, ὦ φιλότης, ἢ τί ὕστατον,*
φασί, καταλέξω τούτων, ἃ πάσχειν ἢ ποιεῖν ἀνάγκη τοὺς
ἐπὶ μισθῷ συνόντας κἀν ταῖς τῶν εὐδαιμόνων τούτων
φιλίαις ἐξεταζομένους, εἰ χρὴ φιλίαν τὴν τοιαύτην αὐτῶν
δουλείαν ἐπονομάζειν; οἶδα γὰρ πολλὰ καὶ σχεδὸν τὰ
πλεῖστα τῶν συμβαινόντων αὐτοῖς, οὐκ αὐτὸς μὰ Δία
τοῦ τοιούτου πειραθεὶς (οὐ γὰρ ἐν ἀνάγκῃ μοι ἡ πεῖρα
γεγένηται, μηδέ, ὦ θεοί, γένοιτο) ἀλλὰ πολλοὶ τῶν ἐς
τὸν βίον τοῦτον ἐμπεπτωκότων ἐξηγόρευον πρός με, οἱ
μὲν ἔτι ἐν τῷ κακῷ ὄντες, ἀποδυρόμενοι ὁπόσα καὶ
ὁποῖα ἔπασχον, οἱ δ' ὥσπερ ἐκ δεσμωτηρίου τινὸς ἀπο-
δράντες οὐκ ἀηδῶς μνημονεύοντες ὧν ἐπεπόνθεσαν,
* *ἀλλ' ὑπερευφραίνοντο ἀναλογιζόμενοι οἵων ἀπηλλά-* 652
γησαν. ἀξιοπιστότεροι δὲ ἦσαν οὗτοι διὰ πάσης, ὡς εἰ-
πεῖν, τῆς τελετῆς διεξεληλυθότες καὶ πάντα ἐξ ἀρχῆς ἐς
τέλος ἐποπτεύσαντες. οὐ παρέργως οὖν οὐδ' ἀμελῶς
ἐπήκουον αὐτῶν καθάπερ ναυαγίαν τινὰ καὶ σωτηρίαν

1. *ὕστατον*] *ὑστάτιον* Cobetus V. L. p. 239 ob Odyss. *ι'*, 14, qui versus h. l. non integer allatus est. tum in Il. *ε'*, 703 idem poeta habet: *τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατον.* *φασί, καταλέξω*] *καταλέξω, φασὶ* *Δ*. *πειραθεὶς*] *πειρασθεὶς* A. *βίου πειραθεὶς* (hoc ordine) *Δ*. *γεγένηται*] ita correxi. *γεγένητο Ω*. *ἐγένετο Δ*. *ἐγεγένητο* ΦΑ et v. *οἱ δ' ὥσπερ*] *οἱ δὲ ὥσπερ* ΦΑΜ*Δ*. *ἐπεπόνθεισαν* V*Δ*. *ἀλλ' ὑπερευφραίνοντο*] ita correxi. vide Icaromenipp. c. 2 init. libri *ἀλλὰ γὰρ εὐφραίνοντο*, in quibus verbis *γὰρ* vitiosum esse unus vidit Solanus. *διεξεληλυθότες* ΓΕΦΑΩC. *ἐξεληλυθότες* a. *ἐποπτεύσαντες*] *ἀποπτεύσαντες* A. *ὑποπτεύοντες* Φ. *οὐδ' ἀμελῶς*] *οὐδὲ ἀμελῶς* ΦΑC. *σωτηρίαν* Ωa et v. *σωτηρίαν αὐτῶν* ΓΕΦΑCT. at *αὐτῶν* modo praecessit. hinc *αὐ-*

παράλογον διηγουμένων, οἷοί εἰσιν οἱ πρὸς τοῖς ἱεροῖς,
ἐξυρημένοι τὰς κεφαλὰς καὶ συνάμα πολλοὶ τὰς τρικυμίας
καὶ ζάλας καὶ ἀκρωτήρια καὶ ἐκβολὰς καὶ ἱστοῦ κλάσεις καὶ
πηδαλίων ἀποκαυλίσεις διεξιόντες, ἐπὶ πᾶσι δὲ τοὺς
Διοσκούρους ἐπιφαινομένους, (οἰκεῖοι γὰρ τῆς τοιαύτης
τραγῳδίας οὗτοί γε) ἤ τιν' ἄλλον ἐκ μηχανῆς θεὸν ἐπὶ
τῷ καρχησίῳ καθεζόμενον ἢ πρὸς τοῖς πηδαλίοις ἑστῶτα
καὶ πρός τινα ἠόνα μαλακὴν ἀπευθύνοντα τὴν ναῦν,
οἷ προσενεχθεῖσα ἔμελλεν ἡ μὲν ἠρέμα καὶ κατὰ σχολὴν
διαλυθήσεσθαι, αὐτοὶ δ' ἀσφαλῶς ἀποβήσεσθαι χάριτι
653 καὶ εὐμενείᾳ τοῦ θεοῦ, ἐκεῖνοι μὲν οὖν τὰ * πολλὰ
ταῦτα πρὸς τὴν χρείαν τὴν παραυτίκα ἐπιτραγῳδοῦσιν,
ὡς παρὰ πλειόνων λαμβάνοιεν οὐ δυστυχεῖς μόνον, ἀλλὰ
καὶ θεοφιλεῖς τινες εἶναι δοκοῦντες. 2. οἱ δὲ τοὺς ἐν
ταῖς οἰκίαις χειμῶνας καὶ τὰς τρικυμίας καὶ νὴ Δία
πεντακυμίας τε καὶ δεκακυμίας, εἰ οἷόν τε εἰπεῖν, διη-
γούμενοι, καὶ ὡς τὸ πρῶτον εἰσέπλευσαν γαληνοῦ ὑπο-
φαινομένου τοῦ πελάγους, καὶ ὅσα πράγματα παρὰ τὸν
πλοῦν ὅλον ὑπέμειναν ἢ διψῶντες ἢ ναυτιῶντες ἢ ὑπερ-
αντλούμενοι τῇ ἅλμῃ, καὶ τέλος ὡς πρὸς πέτραν τινὰ
ὕφαλον ἢ σκόπελον ἀπόκρημνον περιρρήξαντες τὸ δύ-
στηνον σκαφίδιον ἄθλιοι κακῶς ἐξενήξαντο γυμνοὶ καὶ
πάντων ἐνδεεῖς τῶν ἀναγκαίων· ἐν δὴ τούτοις καὶ τῇ
τούτων διηγήσει ἐδόκουν μοι τὰ πολλὰ οὗτοι ὑπ' αἰσχύ-

τῶν cum Ω delere malui quam cum Graevio scribere σωτηρίαν αὐτῶν. ἐξυρημένοι] ἐξηρημένοι A. καὶ συνάμα πολλοὶ Φ. οὖν ἅμα (συνάμα A) πολλοὶ A et v. ἱστοῦ ΓΕΦCΔ et qui ἱστοῦ A. ἱστῶν vulgo et qui ἱστῶν Ω. ἐπὶ τῷ καρχησίῳ] καρχήσιον (ita codex) τὸ ἄκρον τοῦ ἱστοῦ schol. C. ἠόνα Dindorfius pro ἠϊόνα. οἷ] ἢ AC. οὗ ΔV. ἔμελλεν ἡ μὲν] ita corrigere malui quam ἔμελλεν αὕτη μέν. libri ἔμελλεν αὐτὴ μὲν mendose, ut docent opposita: αὐτοὶ δέ. δ' ἀσφαλῶς] δὲ ἀσφαλῶς ΦA. εὐμενείᾳ EΦAC. εὐμενίᾳ a. τὴν χρείαν τὴν παραυτίκα (παρ' αὐτίκα V) ΓEΦACΩMΔV. τὴν παραυτίκα χρείαν a. οὖν] οἱ A.

2. τὰς τρικ.] τὰς addunt ΓEΦAΩ a d. καὶ νὴ δία — δεκακυμίας] haec septem verba om Φ. habent autem libri πεντακυμίας, nullus πεντεκυμίας. sed vide praeter alios Cobetum V. L. p. 248 sq. εἰ] ὡς AC. εἰσέπλευσαν] ὑπέπλευσαν Ω. τὰ

νης ἐπικρύπτεσθαι καὶ ἑκόντες εἶναι ἐπιλανθάνεσθαι
* αὐτῶν· ἀλλ' ἔγωγε κἀκεῖνα καὶ ὅσα ἄλλα ἐκ τοῦ λόγου 654
ξυντιθεὶς εὑρίσκω προσόντα ταῖς τοιαύταις ξυνουσίαις, οὐκ ὀκνήσω σοι πάντα, ὦ καλὲ Τιμόκλεις, διεξελθεῖν· δοκῶ γάρ μοι ἐκ πολλοῦ ἤδη κατανενοηκέναι σε τούτῳ τῷ βίῳ ἐπιβουλεύοντα. 3. καὶ πρῶτόν γε, ὁπηνίκα περὶ τῶν τοιούτων ὁ λόγος ἐνέπεσεν, εἶτα ἐπῄνεσέ τις τῶν παρόντων τὴν τοιαύτην μισθοφορὰν τρισευδαίμονας εἶναι λέγων, οἷς μετὰ τοῦ φίλους ἔχειν τοὺς ἀρίστους Ῥωμαίων καὶ δειπνεῖν δεῖπνα πολυτελῆ καὶ ἀσύμβολα καὶ οἰκεῖν ἐν καλῷ καὶ ἀποδημεῖν μετὰ πάσης ῥᾳστώνης καὶ ἡδονῆς ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους, εἰ τύχοι, ἐξυπτιάζοντας, προσέτι καὶ μισθὸν τῆς φιλίας καὶ ὧν εὖ πάσχουσι τούτων λαμβάνειν οὐκ ὀλίγον ἔστιν, (ἀτεχ-

---

πολλὰ] ταπολλὰ Φ et qui paullo ante τοπρῶτον A. καὶ — αὐτῶν] καὶ ἑκόντες ὄντες ἐπιλανθάνεσθαι (duo ἐπιλανθάνεσθε) ἑαυτῶν Thomas p. 125, 8 loco perturbato. nam Thomae verba: γράφεται δὲ καὶ ἑκόντες ὄντες non ad Herodot. VII, 164, ubi de uno Cadmo sermo est, sed ad Lucianum pertinent. transpone apud Thomam: — ἐς Σικελίην. καὶ Λουκιανὸς ἐν τῷ περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων „καὶ ἑκόντες εἶναι“ (ita scribo) ἐπιλανθάνεσθαι αὐτῶν. γράφεται δὲ καὶ „ἑκόντες ὄντες“. Ἀριστείδης ἐν τῷ Π. — τιμῆσαι. sumserat haec Thomas e scholiis ad hunc ipsum l. plenioribus quam est hodiernum: „ὅτι τῷ ἑκόντες εἶναι ἄνευ ἀποφάσεως ἐχρήσατο. κἀκεῖνα καὶ ὅσα ἄλλα] ita conjeci. κἀκεῖνα καὶ ἔστιν ἃ ἄλλα Φ. κἀκεῖνα καί ἐστιν ἄλλα Ω. ἐστὶν etiam Γ. κἀκεῖνα καί τιν' ἄλλα A et v. frequens est ὅσα ἄλλα, velut infra c. 5, Halmius in censura l. l. p. 246 κἀκεῖνα καὶ εἴ τιν' (vel ἅτιν') ἄλλα conjecit et εἴ τιν' quidem parum apte. sententia „quaecunque“, non „si quae“, requirit. Urbanus in Act. soc. gr. I p. 259: κἀκεῖνα καὶ ἔτι τιν' ἄλλ', ἃ — non magis recte. τοῦ λόγου ΓΕΦΑCΩΔ. τῶν λόγων v. ξυνουσίαις, οὐκ Φ et ut videtur Ω et p m E. ξυνουσίαις, ἃ οὐκ A et sec m E et v. Urbanus et Halmius ll. ll. ἃ primi deleverunt.

3. μισθοφορὰν] μισθοφορίαν Solanus, vide Schaeferum ad Demosth. V p. 284 et ad Plutarch. IV p. 351. οἷς] οὓς Y. μετὰ τοῦ φίλους Bekker. μετὰ τὸ φίλους Ω. μετὰ τὸ τοὺς φίλους ΕΦΑCa. μετὰ τοῦ τοὺς φίλους v. ῥωμαίων AC (ita C) ΦΩ et v. ῥωμαίους V et M vel Δ. καὶ ἀσύμβολα] ἀσυμβόλους Cobetus V. L. p. 239 scribit jure dubitante Dindorfio Praef. Vol. I p. XI. τούτων] τοῦτον ΩΜ et apud Gailium Δ. φύεσθαι] φύεται ΩΜ.

νῶς γὰρ ἄσπορα καὶ ἀνήροτα τοῖς τοιούτοις τὰ πάντα
φύεσθαι) ὁπότε οὖν ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα ἤκουες, ἑώ-
655 ρων ὅπως * ἐκεχήνεις πρὸς αὐτὰ καὶ πάνυ σφόδρα πρὸς
τὸ δέλεαρ ἀναπεπταμένον παρεῖχες τὸ στόμα. ὡς οὖν
τό γε ἡμέτερον εἰσαῦθίς ποτε ἀναίτιον ᾖ, μηδ' ἔχῃς
λέγειν, ὡς ὁρῶντές σε τηλικοῦτο μετὰ τῆς καρίδος ἄγκι-
στρον καταπίνοντα οὐκ ἐπελαβόμεθα οὐδὲ πρὶν ἐμπε-
σεῖν τῷ λαιμῷ περιεσπάσαμεν οὐδὲ προεδηλώσαμεν,
ἀλλὰ περιμείναντες ἐξελκόμενον, καὶ ἐμπεπηγότος ἤδη
συρόμενον καὶ πρὸς ἀνάγκην ἀγόμενον ὁρᾶν, ὅτ' οὐδὲν
ὄφελός σοι, ἑστῶτες ἐπεδακρύομεν· ὅπως μὴ ταῦτα λέ-
γῃς ποτὲ πάνυ εὔλογα, ἢν λέγηται, καὶ ἄφυκτα ἡμῖν,
ὡς οὐκ ἀδικοῦμεν μὴ προμηνύσαντες, ἄκουσον ἐξ ἀρχῆς
ἁπάντων καὶ τὸ δίκτυόν τε αὐτὸ καὶ τῶν κύρτων τὸ
ἀδιέξοδον ἔκτοσθεν ἐπὶ σχολῆς, ἀλλὰ μὴ ἔνδοθεν ἐκ τοῦ
μυχοῦ προεπισκόπησον, καὶ τοῦ ἀγκίστρου δὲ τὸ ἀγκύ-
λον καὶ τὴν ἐς τὸ ἔμπαλιν τοῦ σκόλοπος ἀναστροφὴν
656 καὶ τῆς τριαίνης τὰς ἀκμὰς ἐς * τὰς χεῖρας λαβὼν καὶ
πρὸς τὴν γνάθον πεφυσημένην ἀποπειρώμενος, ἢν μὴ
πάνυ ὀξέα μηδ' ἄφυκτα μηδ' ἀνιαρὰ ὄντα τοῖς τραύ-

εἰσαῦθις om a. εἰς αὖθις ETACbed. μηδ'] μὴ δὲ A. ἔχῃς conjeci in Quaestt. p. 152. libri ἔχοις. περιμείναντες ἐξελκόμενον] cohaerent περιμείναντες ὁρᾶν eadem syntaxi, quae in l. De M. Peregr. c. 7 init. et saepius exstat. tum libri ἐξελκομένου, pro quo J. F. Gronovius male ἑλκομένου voluit. recte vero G. Hermannus: „es ist zu lesen ἐξελκόμενον, inquit: 'sie warten bis der Fisch aus dem Wasser gezogen und an dem schon festsitzenden Angelhaken fortgeschleift wird.'" ὅτ' οὐδὲν ὄφελός σοι,] ita correxi. vide quae ad Gallum c. 3 dicta sunt. ὅτ' οὐδὲν ὄφελος εἰ ΩM. ὅτ' οὐδὲ ὄφελος EA. ὅτ' οὐδὲν ὄφελος v. ἐπεδακρύομεν] ἐπιδακρύομεν Ωa. ἄφυκτα] fallitur Hemsterhusius Anecd. p. (56). recte habet ἄφυκτα, etsi non „quod redargui nequit" ut in Arist. Eqq. v. 757 significatur, sed „quod nequit ab reo demonstrari". ita Guyeti et Gaili conjectura: ὡς ἀδικοῦμεν (deleto οὐκ) inutilis est. τὰ δίκτυόν τε Δ, quod in Quaestt. p. 153 probavi. τό δίκτυόν γε AΩ et v. ἀγκίστρου] ἀγκύστρου a. ἐς τάς] AC et fortassis Ω. εἰς τὰς v. μηδ' ἄφυκτα μηδ'] μὴ δὲ ἄφυκτα μὴ δὲ (μὴ δὴ Φ) ACΦ et fortassis Ω. ἀνιαρὰ ὄντα τοῖς τρ.] ita correxi. libri ἀνιαρὰ ἐν τοῖς τρ. ἡμᾶς μὲν] ἡμᾶς δὲ A.

μασι φαίνηται βιαίως σπῶντα καὶ ἀμάχως ἀντιλαμβανόμενα, ἡμᾶς μὲν ἐν τοῖς δειλοῖς καὶ διὰ τοῦτο πεινῶσιν ἀνάγραφε, σεαυτὸν δὲ παρακαλέσας θαρρεῖν ἐπιχείρει τῇ ἄγρᾳ, εἰ θέλεις, καθάπερ ὁ λάρος ὅλον περιχανὼν τὸ δέλεαρ. 4. ῥηθήσεται δὲ ὁ πᾶς λόγος τὸ μὲν ὅλον ἴσως διὰ σέ, πλὴν ἀλλ' οὐ περί γε τῶν φιλοσοφούντων ὑμῶν μόνον, οὐδ' ὁπόσοι σπουδαιοτέραν τὴν προαίρεσιν προείλοντο ἐν τῷ βίῳ, ἀλλὰ καὶ περὶ γραμματικῶν καὶ ῥητόρων καὶ μουσικῶν καὶ ὅλως τῶν ἐπὶ παιδείᾳ συνεῖναι
καὶ μισθοφορεῖν ἀξιουμένων. * κοινῶν δὲ ὡς ἐπίπαν 657
ὄντων καὶ ὁμοίων τῶν ξυμβαινόντων ἅπασι, δῆλον ὡς οὐκ ἐξαίρετα μέν, αἰσχίω δὲ τὰ αὐτὰ ὄντα γίγνεται τοῖς φιλοσοφοῦσιν, εἰ τῶν ὁμοίων τοῖς ἄλλοις ἀξιοῖντο καὶ μηδὲν αὐτοὺς σεμνότερον οἱ μισθοδόται ἄγοιεν. ὅ τι δ' ἂν οὖν ὁ λόγος αὐτὸς προϊὼν

σεαυτὸν ΕΦΑCΜΔ. σαυτὸν v. ὁ λάρος] ὁ λάβραξ Υ recte, opinor. per totum hunc l. non de laqueis aviculae agitur sed de piscis captura: quo in genere haec ipsa lupi marini similitudo in libro nostro c. 24 et D. Mort. VIII fin. usurpatur. fortasse tamen ipsius Luciani hoc vitium est, qui Arist. Eqq. v. 951: λάρος κεχηνὼς et similium memor fuerit.

4. ὁ πᾶς] πᾶς ὁ M solus. οὐ περί γε] ita correxi. libri οὔ γε περὶ —. μόνον ACMΔ et fortassis Ω. μόνων v. οὐδ'] οὐδὲ ΦAC et fortassis Ω. ὁπόσοι] ὁποσω^{οι} Ω. libri γραμματιστῶν, pro quo „alii" apud Solanum recte scripsisse videntur γραμματικῶν. vide simillimos locos infra c. 25 et c. 36 et item de iisdem viris verba Juvenalis Sat. III, 76: „grammaticus, rhetor —". ὅλως MΔ. ὅλων^{ς} A. ὅλων cum rasura in ν Ω. ὅλων v. ἐπὶ παιδείᾳ] ἐπὶ παιδείαις ΓΕΦ et fortassis Ω. ἐπὶ παιδείας (ἐπιπαιδείας A) AMΔ. ἀξιουμένων libri idque in Quaestt. p. 153 defendi, ubi Herodotum V, 106 conferre poteram. Gesneri conjectura ἀξιούντων vix opus est. ἐπίπαν ὄντων] ἐπὶ παρόντων Ω et codex Bourdeloti. τοῖς ἄλλοις] contra sententiam Solanus τοῖς πολλοῖς conjecit. vide paullo inferiora: τοὺς μέντοι τοῦ ἄλλου πλήθους —. nempe hi demum sunt οἱ πολλοί, non illi superiores. ἐπιὼν libri omnes, sed A ἐπῑὼν (puncto respondet punctum in marg pr m itaque solet A in verbis corruptis). ego pro inepto isto ἐπιὼν correxi προϊών. vide vel Jov. Confut. c. 6 fin: ὁ δὲ λόγος αὐτὸς οὐκ οἶδ' ὅπως ἡμῖν προϊὼν ἐς τοῦτο ἀπέβη

ἐξευρίσκῃ, τούτου τὴν αἰτίαν μάλιστα μὲν οἱ ποιοῦντες αὐτοί, ἔπειτα δὲ οἱ ὑπομένοντες αὐτὰ δίκαιοι ἔχειν, ἐγὼ δὲ ἀναίτιος, εἰ μὴ ἀληθείας καὶ παρρησίας ἐπιτίμιόν τί ἐστι. τοὺς μέντοι τοῦ ἄλλου πλήθους, οἷον γυμναστάς τινας ἢ κόλακας, ἰδιώτας καὶ μικροὺς τὰς γνώμας καὶ ταπεινοὺς αὐτόθεν ἀνθρώπους, οὔτε ἀποτρέπειν
658 ἄξιον τῶν τοιούτων ξυνουσιῶν, (οὐδὲ γὰρ ἂν * πεισθεῖεν) οὔτε μὴν αἰτιᾶσθαι καλῶς ἔχει μὴ ἀπολειπομένους τῶν μισθοδοτῶν, εἰ καὶ πάνυ πολλὰ ὑβρίζοιντο ὑπ' αὐτῶν· ἐπιτήδειοι γὰρ καὶ οὐκ ἀνάξιοι τῆς τοιαύτης διατριβῆς. ἄλλως τε οὐδὲ σχοῖεν ἄν τι ἄλλο, πρὸς ὅ τι χρὴ ἀποκλίναντας [αὐτοὺς] παρέχειν αὐτοὺς ἐνεργούς, ἀλλ' ἤν τις αὐτῶν ἀφέλῃ τοῦτο, ἄτεχνοι αὐτίκα καὶ ἀργοὶ καὶ περιττοί εἰσιν. οὐδὲν οὖν οὔτ' αὐτοὶ δεινὸν πάσχοιεν ἂν οὔτ' ἐκεῖνοι ὑβρισταὶ δοκοῖεν ἐς τὴν ἀμίδα, φασίν, ἐνουροῦντες· ἐπὶ γάρ τοι τὴν ὕβριν ταύτην ἐξ ἀρχῆς παρέρχονται ἐς τὰς οἰκίας, καὶ ἡ τέχνη φέρειν καὶ ἀνέχεσθαι τὰ

---

et Platon. Phaedr. § 32: ἐὰν ἄρα πολλάκις νυμφόληπτος προϊόντος τοῦ λόγου γένωμαι. ἐξευρίσκῃ] ἐξευρήσκει A. μάλιστα μὲν] μάλιστα μὲν οὖν Φ. ἐπιτίμιόν τι VY restituitque Solanus. ἐπίτιμόν τι ΓΕΑΩΜΔ editt. vett. ἐπιτιμῶν τις RT. γυμναστάς] Jacobsi (in append. ad Pors. Advers. p. 291) conjecturam γελοιαστὰς Lehmannus allato Juvenal. III, 76, ubi idem „aliptes" dicitur, apte refutavit. iidem saepius προγυμνασταὶ appellati sunt, quod Hyperidi restituo Pro Lycophr. p. 25 ed. Caes: Διωξίππου καὶ Εὐφραίου τοῦ προογυμναστοῦ αὐτοῦ. in Galeno VI, 97 Chart: πολλάκις δὲ καὶ μεταβαλλέτω τὸν προογυμναζόμενον ἐν τούτῳ τῷ καιρῷ jam alii τὸν προγυμναζόμενον bene emendarunt. vide Senecam Epist. 83 init: „progymnastas meos quaeris?" ἄξιον] ἀξιῶν EAT. ἀξίῳ U. ἀξιῶ V. ἀξιω fortassis Ω. ξυνουσιῶν ΕΦACMΔ et fortassis Ω. συνουσιῶν v. ὑ νουσιῶν a μισθοδοτῶν ΓEACΦΩUY et fortasse MΔ. μισθωτῶν v. ὑπ'] παρ' ΩM. αὐτοὺς ut suspectum et e proximo αὐτοὺς natum uncis inclusi. ceterum ἀποκλίναντας verbum est neutrum, ut in Somnio c. 18. παρέχειν αὐτοὺς Φ et fortassis Ω et haud dubie E, de quo Reitzius erravit. παρέχειν (παρέχοιν A) αὐτοὺς A et v. ἀφέλῃ AC (ita C) et v. ἀφέλοι fortasse M vel Δ. ἀμίδα A. ἀμίδα v. φασὶν] ὥς φασιν M. ἐνουροῦντες libri recte, quanquam paroemiographi constanter habent ἀπουρεῖν, ut Incertus ap. Leutsch. Paroemiogr. I p. 399 sive Apostolius ibid. II p. 387: Εἰς τὴν ἀμίδα

γιγνόμενα. περὶ δὲ ὧν προεῖπον τῶν πεπαιδευμένων ἄξιον ἀγανακτεῖν καὶ πειρᾶσθαι ὡς ἔνι μάλιστα μετάγειν αὐτοὺς καὶ εἰς ἐλευθερίαν ἀφαιρεῖσθαι. 5. δοκῶ δέ μοι καλῶς ἂν ποιῆσαι, εἰ τὰς αἰτίας, ἀφ' ὧν ἐπὶ τὸν τοιοῦτον βίον ἀφικνοῦνταί τινες, προεξετάσας δείξαιμι οὐ πάνυ * βιαίους οὐδ' ἀναγκαίας· οὕτω γὰρ ἂν αὐτοῖς 659
ἡ ἀπολογία προαναιροῖτο καὶ ἡ πρώτη ὑπόθεσις τῆς ἐθελοδουλίας. οἱ μὲν δὴ πολλοὶ τὴν πενίαν καὶ τὴν τῶν ἀναγκαίων χρείαν προθέμενοι ἱκανὸν τοῦτο προκάλυμμα οἴονται προβεβλῆσθαι τῆς πρὸς τὸν βίον τοῦτον αὐτομολίας καὶ ἀποχρῆν αὐτοῖς νομίζουσιν, εἰ λέγοιεν, ὡς ξυγγνώμης ἄξιον ποιοῦσι τὸ χαλεπώτατον τῶν ἐν τῷ βίῳ τὴν πενίαν διαφυγεῖν ζητοῦντες· εἶτα ὁ Θέογνις πρόχειρος καὶ πολὺ τὸ „πᾶς γὰρ ἀνὴρ πενίῃ δεδμημένος“ καὶ ὅσα ἄλλα δείματα ὑπὲρ τῆς πενίας οἱ ἀγεννέστατοι τῶν ποιητῶν ἐξενηνόχασιν. ἐγὼ δ' εἰ μὲν ἑώρων αὐτοὺς φυγήν τινα ὡς ἀληθῶς τῆς πενίας εὑρισκομένους ἐκ τῶν τοιούτων ξυνουσιῶν, οὐκ ἂν ὑπὲρ τῆς ἄγαν ἐλευθερίας ἐμικρολογούμην πρὸς αὐτούς. ἐπεὶ δὲ

ἀπουρεῖν: ἐπὶ τῶν εἰς τοὺς ἀξίους ὑβριζόντων. simili convicio „commictilis“ utitur Pomponius comicus ap. Nonium 83, 2.
ἐς τὰς] εἰς τὰς ΦΑ. οἰκίας Φ et v. οἰκείας ΕΑ. libri πρὸς ἐλευθερίαν, sed εἰς ἐλευθερίαν recte Cobetus V. L. p. 272. εἰς ἐλευθερίαν ἀφαιρεῖσθαι (nusquam aliter) notissima et creberrima locutio est, quam expressisse videtur T. Livius XXXI, 29: „in libertatem eximerent“, h. e. ut ipse Livius XXVIII, 39: „servitio eximerent.“

5. δέ μοι] δ' αὖ μοι Δ. hinc scribi potest: δοκῶ δ' ἄν μοι καλῶς ποιῆσαι, ut legitur in D. Deor. XX, 8 fin: δοκῶ δ' ἄν μοι καλῶς δικάσαι —. προεξετάσας ΓΕΑCΦΩΜΔ. παρεξετάσας v. δείξαιμι] δείξαιμοι A. ἐθελοδουλίας cum Dindorfio Φpm. ἐθελοδουλείας m rec E. ἐθελοδουλείας v et Φ correctus. ἱκανὸν] καινὸν RTVY. πρὸς] περὶ AC. ἀποχρῆν] ἀποχρῆναι c. αὐτοῖς] libri αὐτοῖς. λέγοιεν] γέλοιεν A. χαλεπώτατον] χαλεπώταταν A sed pr m ταν mutavit in τον non sine puncto in marg. θέογνις A. Θεόγνις v. πᾶς — δεδμημένος] Theogn. v. 177. post δεδμημένος addit Juntina: οὔτ' ἔτι (sic) εἰπεῖν οὔθ' ἔρξαι δύναται, γλῶσσα δέ οἱ δέδεται. quae ne unus quidem codex in textu habet, sed e scholio superstite ad h. l. sumta sunt. δείματα libri. δείγματα error Reitzianae. φυγὴν] φυγεῖν A (ita

660 (ὡς ὁ καλός που ῥήτωρ ἔφη) τοῖς τῶν νοσούντων * σιτίοις ἐοικότα λαμβάνουσι, τίς ἔτι μηχανὴ μὴ οὐχὶ καὶ πρὸς τοῦτο κακῶς βεβουλεῦσθαι δοκεῖν αὐτούς, ἀεὶ μενούσης ὁμοίας [αὐτοῖς] τῆς ὑποθέσεως τοῦ βίου; πενία γὰρ εἰσαεὶ καὶ τὸ λαμβάνειν ἀναγκαῖον καὶ ἀπόθετον οὐδὲν οὐδὲ περιττὸν ἐς φυλακήν, ἀλλὰ τὸ δοθέν, κἂν .... δοθῇ, κἂν ἀθρόως ληφθῇ, πᾶν ἀκριβῶς καὶ τῆς χρείας

A). ῥήτωρ] scholiasta in C: Δημοσθένης ἐν φιλιππικῷ (sic) ταῦτά φησι· τοῖς τῶν νοσούντων σιτίοις ἐοικότα, ἃ οὔτε σώζειν οὔτ' ἀπολλύειν (sic) δύνανται. deinde subjicitur: ἃ οὔτε ἰσχὺν ἐντίθησιν οὔτε ἀποθνήσκειν ἐᾷ. ita expletur, quae post ἐοικότα ἃ ab Clerico animadversa est, lacuna scholii vulgati. scribo: Δημοσθένης ἐν Φιλιππικοῖς ταῦτά φησι· „τοῖς τῶν νοσούντων σιτίοις ἐοικότα, ἃ οὔτε ἰσχὺν ἐντίθησιν οὔτε ἀποθνήσκειν ἐᾷ," [ἤγουν] οὔτε σώζειν οὔτ' ἀπολλύναι δύνανται. Luciani verba τοῖς τ. ν. σ. ἐοικότα scholiasta male tribuit Demostheni, cujus locus non in Philippicis exstat sed in Olynth. III § 33. hunc imitatur etiam Philostratus p. 306: ἀναδιδάξω λόγον ὑμᾶς οὐδὲν ἀπεοικότα τοῖς τῶν ἰατρῶν (corr. οὐδὲν ἐοικότα τοῖς ἀπὸ τῶν sive παρὰ τῶν ἰατρῶν) σιτίοις· καὶ γὰρ ἰσχὺν ἐντίθησι καὶ ἀποθανεῖν οὐκ ἐάσει. alia imitatio legitur in Prooemiis (Demosthenicis) p. 1460 R., ubi est: τοῖς παρὰ τῶν ἰατρῶν σιτίοις et deinceps recte scriptum est: καὶ γὰρ ἐκεῖνα οὔτ' ἰσχὺν —. ipsius Demosthenis locum, qui mihi quidem mendosus videtur adscribam: — τῶν τοιούτων λημμάτων ἀπαλλαγείητε, ἃ τοῖς ἀσθενοῦσι παρὰ τῶν ἰατρῶν σιτίοις διδομένοις ἔοικε. καὶ γὰρ οὔτ' ἰσχὺν ἐκεῖνα ἐντίθησιν οὔτ' ἀποθνήσκειν ἐᾷ. καὶ ταῦτα, ἃ νέμεσθε νῦν ὑμεῖς —. in his recte Harlejanus hoc ordine: καὶ γὰρ ἐκεῖνα οὔτ' ἰσχὺν idemque ut supra dixi in Prooemiis exstat. at non minus corrupta sunt priora deficiente articulo altero. Lucianei Demosthenis verba: τοῖς τῶν νοσούντων σιτίοις ἐοικότα ostendere videntur, oratorem ipsum ita scripsisse: — „ἃ τοῖς τῶν ἀσθενούντων σιτίοις παρὰ τῶν ἰατρῶν διδομένοις ἔοικε. καὶ γὰρ ἐκεῖνα οὔτ' ἰσχὺν ἐντίθησιν —." ceterum simili metaphora Hyperides Pro Lycophr. p. 23 Caes. utitur: ἀνδράποδα ἀγοράζει καὶ παρέχει ὥσπερ τοῖς λῃσταῖς ἐπισιτισμόν. hoc est: „servis quasi praedonibus tenuem victum praebet."
μηχανὴ] μὴ χανὴ A. μενούσης] μὲν οὔσης Δ. αὐτοῖς ὁμοίας τῆς ΦΩ. ὁμοίας ἐν τοῖς τῆς A. ὁμοίας αὐτοῖς τῆς v. isthuc αὐτοῖς ut sede incerta jactatum et male interpolatum uncis inclusi.
εἰσαεὶ ΦA. εἰς ἀεὶ v. libri κἂν δοθῇ, sed Ω κἂν δοθῇ in textu om et in marg. adscripsit. lacunae signa ego et ob concinnitatem (sequitur enim ἀθρόως) et sententiae causa interposui. dabatur

ἐνδεῶς καταναλίσκεται. καλῶς δὲ εἶχε μὴ τοιαύτας τινὰς ἀφορμὰς ἐπινοεῖν, αἵ τὴν πενίαν τηροῦσι παραβοηθοῦσαι μόνον αὐτῇ, ἀλλ' αἵ τέλεον ἐξαιρήσουσι, καὶ ὑπέρ γε τοῦ τοιούτου καὶ ἐς βαθυκήτεα πόντον ῥιπτεῖν ἴσως δεῖ, ὦ Θέογνι, καὶ πετρέων, ὡς φῄς, κατ' ἠλιβάτων. εἰ δέ τις ἀεὶ πένης καὶ ἐνδεὴς καὶ ὑπόμισθος ὢν οἴεται πενίαν αὐτῷ τούτῳ διαπεφευγέναι, οὐκ οἶδ' ὅπως ὁ τοιοῦτος οὐκ ἂν δόξειεν ἑαυτὸν ἐξαπατᾶν. 6. ἄλλοι δὲ πενίαν μὲν αὐτὴν οὐκ ἂν φοβηθῆναι οὐδὲ καταπλαγῆναί φασιν, εἰ ἐδύναντο τοῖς ἄλλοις ὁμοίως πονοῦντες ἐκπορίζειν τὰ ἄλφιτα, νῦν δὲ (πεπονηκέναι γὰρ αὐτοῖς τὰ σώματα ἢ ὑπὸ γήρως ἢ ὑπὸ νόσων) ἐπὶ τήνδε ῥάστην οὖσαν τὴν μισθοφορὰν ἀπηντηκέναι. φέρ' οὖν ἴδωμεν, εἰ ἀληθῆ λέγουσι καὶ * ἐκ τοῦ ῥάστου μὴ πολλὰ μηδὲ 661
πλείω τῶν ἄλλων πονοῦσι περιγίγνεται αὐτοῖς τὰ διδόμενα· εὐχῇ γὰρ ἐοικότα ἂν εἴη ταῦτά γε, μὴ πονήσαντα

---

enim merces, sed ut e c. 13 apparet, non justo tempore verum alieno. possis κἂν [ἐν δέοντι] δοθῇ, possis κἂν [ἐς καιρὸν] δοθῇ, possis audacter sed aptissime et ἐν καιρῷ supplere et verba τῆς χρείας ita transponere: κἂν [ἐν καιρῷ] τῆς χρείας δοθῇ, κἂν ἀθρόως ληφθῇ, πᾶν ἀκριβῶς καὶ ἐνδεῶς κατ. nam verba ἐν καιρῷ τῆς χρείας infra c. 13 de hac ipsa re ponuntur et de simillima in Saturnal. c. 33 init. tum ἐνδεῶς absolute dici solet, ut infra c. 11.

ἐνδεῶς] ἐνδεὲς U. septem verba καλῶς — ἐπινοεῖν e Luciano affert grammaticus Hermanni De E. R. G. G. p. 384. ῥιπτεῖν ἴσως Φ. ἴσως ῥιπτεῖν A et v. conjuncta sunt ἴσως δεῖ, uti De Sacrific. c. 7: χρὴ γὰρ ἴσως —. δεῖ] ita conjeci. εἰ δεῖ ΦATUV et man rec E. εἴδει Ω. praesens ex ipso Theognide v. 175, ubi est χρή, restitui deleto tamen isto εἰ, quod e proximis his: εἰ δέ — in codd. male irrepsit. vulgata ἔδει correctoris est, cui superius εἶχε in mente haeserat. πετρέων ipse Theognis v. 176, tum in Luciano libri omnes (diserte ECΦ, solus A μετρέων) et edd. vett. male Solanus πετρῶν scripsit, cui formae illud ὡς φῄς obstat. ceterum eadem Theognidea in Timone c. 26 et Pro Merc. Cond. c. 10 ridentur. οἴεται] σἴεται A. οὐκ οἶδ' ὅπως Dindorfius. libri οὐκ οἶδα πῶς.

6. μισθοφορὰν] μισθοφορίαν Δ solus cum Solano, recte fortassis. καὶ ἐκ EACa et fortassis Ω. καὶ εἰ ἐκ MΔ et fortasse Φ et v. ῥάστου μ. π. μ. π. τ. ἄ. πονοῦσι π. α. τὰ διδόμενα] hoc ordine ΓΕΦΑCΩΜΔ. ῥάστου περιγίγνεται αὐτοῖς τὰ διδόμενα

μηδὲ καμόντα ἕτοιμον ἀργύριον λαβεῖν. τὸ δ' ἐστὶ καὶ
ῥηθῆναι κατ' ἀξίαν ἀδύνατον, ὅσα πονοῦσι καὶ κάμνου-
σιν ἐν ταῖς συνουσίαις· ὥστε πλείονος ἐνταῦθα [καὶ] ἐπὶ
τοῦτο μάλιστα τῆς ὑγιείας δεῖσθαι, μυρίων ὄντων ὁση-
μέραι τῶν ἐπιτριβόντων τὸ σῶμα καὶ πρὸς ἐσχάτην
ἀπόγνωσιν καταπονούντων. λέξομεν δ' αὐτὰ ἐν τῷ προσή-
κοντι καιρῷ, ἐπειδὰν καὶ τὰς ἄλλας αὐτῶν δυσχερείας
διεξίωμεν· τὸ δὲ νῦν εἶναι, ἱκανὸν ἦν ὑποδεῖξαι, ὡς
οὐδ' οἱ διὰ ταύτην λέγοντες αὑτοὺς ἀποδίδοσθαι τὴν
πρόφασιν ἀληθεύοιεν ἄν. 7. λοιπὸν δὴ καὶ ἀληθέστατον
μέν, ἥκιστα δὲ πρὸς αὐτῶν λεγόμενον, ἡδονῆς ἕνεκα
καὶ τῶν πολλῶν καὶ ἀθρόων ἐλπίδων ἐσπηδᾶν αὐτοὺς
ἐς τὰς οἰκίας, καταπλαγέντας μὲν τὸ πλῆθος τοῦ χρυσοῦ
καὶ τοῦ ἀργύρου, εὐδαιμονίσαντας δὲ . . . . ἐπὶ τοῖς
δείπνοις καὶ τῇ ἄλλῃ τρυφῇ, ἐλπίσαντας δ' ὅσον αὐτίκα
χανδὸν οὐδενὸς ἐπιστομίζοντος πίεσθαι τοῦ χρυσίου.
ταῦτα ὑπάγει αὐτοὺς καὶ δούλους ἀντ' ἐλευθέρων τίθη-
662 σιν, οὐχ ἡ τῶν ἀναγκαίων χρεία ἣν ἔφασκον, * ἀλλ' ἡ
τῶν οὐκ ἀναγκαίων ἐπιθυμία καὶ ὁ τῶν πολλῶν καὶ πο-

μὴ πολλὰ μηδὲ πλείω τῶν ἄλλων πονοῦσιν v. γὰρ ἐοικότα ἂν Ω. γὰρ ἂν ἐοικότα ΦAC et v. τὸ δ' ἐστὶ ΦA. τὸ δέ ἐστι v. καὶ ῥηθῆναι Φ (qui pergit καταξίαν) et v. καὶ om A solus. libri τοσαῦτα πονοῦσι. conjeci ὅσα πονοῦσι. simillima in Quaestt. Luc. p. 80 collegi. paullo post ὥστε „ita ut" significat. Bekker τοσαῦτα γὰρ πονοῦσι conjecit, quod ita demum ferri potest, si forte post v. ἀδύνατον aliquid excidit. libri καὶ ἐπί, sed καὶ Benedictus bene delevit. ἐπὶ τοῦτο] ἐπὶ τούτῳ ΩMV. ὑγιείας ΓEAd et fortassis Ω. ὑγείας v. δ' αὐτά] δὲ αὐτὰ ΦA. ὡς οὐδ' οἱ διὰ ταύτην plerique libri praeter X qui: ὡς οὐχ' οἱ διὰ ταύτων (sic). denique Ω οὐδ' om sed superscr. αὑτούς V pro αὐτούς.

7. ἀληθέστατον — λεγόμενον] Thucydides 1, 23 fin: τὴν μὲν γὰρ ἀληθεστάτην πρόφασιν, ἀφανεστάτην δὲ λόγῳ —. ἥκιστα] ἡδονὴ Y. ἐς τάς ΦAΔ et puto Ω. εἰς τάς v. καταπλαγέντας] καταπλαγέντες Ω. ἀργύρου ΦAC et v. ἀργυρίου ΩΔ. εὐδαιμονίσαντας δὲ ΓV et fortasse Φ. εὐδαιμονήσαντας δὲ AC et puto Ω et v. post δὲ signa posui lacunae. exciderunt haec tantum verba: „τὸν πλούσιον", uti docent inferiora c. 16 init: εὐδαιμονίζεις τὸν πλούσιον τοῦ χρυσοῦ. δὲ ἐπὶ] δ' ἐπὶ u. ἐλπίσαντας] ἐλπίσαντες M. δ' ὅσον] δὲ ὅσον ΦA. ἀντ'] ἀντὶ ΦAΩ.

λυτελῶν ἐκείνων ζῆλος. τοιγαροῦν ὥσπερ δυσέρωτας αὐτοὺς καὶ κακοδαίμονας ἐραστὰς ἔντεχνοί τινες καὶ τρίβωνες ἐρώμενοι παραλαβόντες ὑπεροπτικῶς περιέπουσιν, ὅπως ἀεὶ ἐρασθήσονται αὐτῶν θεραπεύοντες, ἀπολαῦσαι δὲ τῶν παιδικῶν ἀλλ' οὐδὲ μέχρι φιλήματος ἄκρου μεταδιδόντες· ἴσασι γὰρ ἐν τῷ τυχεῖν τὴν διάλυσιν τοῦ ἔρωτος γενησομένην. ταύτην οὖν ἀποκλείουσι καὶ ζηλοτύπως φυλάττουσι, τὰ δ' ἄλλα ἐπ' ἐλπίδος ἀεὶ τὸν ἐραστὴν ἔχουσι· δεδίασι γὰρ μὴ αὐτὸν ἡ ἀπόγνωσις ἀπαγάγῃ τῆς ἄγαν ἐπιθυμίας καὶ ἀνέραστος αὐτῶν γένηται· προσμειδιῶσιν οὖν καὶ ὑπισχνοῦνται [ἀεί,] ὡς εὖ ποιήσουσι, καὶ χαριοῦνται καὶ ἐπιμελήσονταί ποτε αὐτῶν πολυτελῶς. εἶτ' ἔλαθον ἄμφω γηράσαν-

---

τῶν οὐκ ἀναγκαίων] οὐκ om Ω. octo verba δυσέρωτας — τινες καὶ om Ω sed in marg. adscr. ὥσπερ δυσέρωτας αὐτούς] cave αὐτούς transponas, quod pronomen eleganter collocatum est, prorsus ut in Aristoph. Nub. v. 258 et Vesp. v. 363, ubi vide Dindorfium ed. Oxon. ἔντεχνοι] ἄτεχνοι vel ἄτεκνοι Γ. τρίβωνες] scholium in C ita incipit: Ἀριστοφάνους ἡ λέξις· caetera habet ut vulgo: σημαίνει — ἐληλακότας. τὰ δ' ἄλλα] τὰ δὲ ἄλλα ΦAC et puto Ω. ἐπ' ἐλπίδος — ἔχουσι] dictio est mihi nusquam lecta, neque alterum exemplum ab Schaefero ad Demosth. II p. 471 allatum est. ἀνέραστος αὐτῶν Ω. ἀνέραστος αὐτοῖς AC et v., quod vitium unde exortum sit, clare docet libri Φ lectio proxima. h. l. ἀνέραστος vim habet activam, ut apud Lucianum quoque saepius. cujus rei oblitus Solanus male scripsit: „debuit esse ἀνέραστοι — γένωνται.“ προσμειδιῶσιν οὖν καὶ] προσμειδιῶσιν οὖν αὐτοῖς καὶ Φ. ὑπισχνοῦνται καὶ ἀεὶ ποιήσουσι ΦACΩ et v. ὑπισχνοῦνται καὶ ἀεὶ ὡς ποιήσουσι VΔ. hinc conjeceram in Quaestt. p. 153: „ὑπισχνοῦνται ἀεί, ὡς ποιήσουσι“, partim recte. at sic quoque ποιήσουσι nimis obscurum est. Bekker scripsit partim recte, partim inepte: „ὑπισχνοῦνται καὶ ἀεὶ εὖ ποιήσουσι, ut εὖ recte adderet. scripserat Lucianus aut ita ut supra edidi: ὑπισχνοῦνται ἀεί, ὡς εὖ ποιήσουσι aut sine vocula ἀεί ita: ὑπισχνοῦνται ὡς εὖ ποιήσουσι. per se quidem aptissimum est ὑπισχνοῦνται ἀεί, quocum comparo D. Meretr. VII, 1: προφάσεις ἀεὶ καὶ ὑποσχέσεις καὶ μακραὶ ἐλπίδες —. ποτε αὐτῶν om ΦAC et v., addunt ΩMV. hoc additamentum in Quaestt. p. 153 jure probavi. forsitan aliquis αὐτοῦ pro αὐτῶν exspectet. at sequitur de iisdem etiam pluralis: πέπρανται δ' οὖν αὐτοῖς —. πολυτελῶς ΩMV. πολυτελῶν AC

663 τες, ἔξωροι * γενόμενοι καὶ οὗτος τοῦ ἐρᾶν κἀκεῖνος τοῦ
μεταδιδόναι. πέπρακται δ' οὖν αὐτοῖς οὐδὲν ἐν ἅπαντι
τῷ βίῳ πέρα τῆς ἐλπίδος. 8. τὸ μὲν δὴ δι' ἡδονῆς
ἐπιθυμίαν ἅπαντα ὑπομένειν, οὐ πάνυ ἴσως ὑπαίτιον,
ἀλλὰ συγγνώμη, εἴ τις ἡδονῇ χαίρει καὶ τοῦτο ἐξ ἅπαν-
τος θεραπεύει, ὅπως μεθέξει αὐτῆς. καίτοι αἰσχρὸν ἴσως
καὶ ἀνδραποδῶδες ἀποδόσθαι διὰ ταύτην ἑαυτόν· πολὺ
γὰρ ἡδίων ἡ ἐκ τῆς ἐλευθερίας ἡδονή. ὅμως δ' οὖν
ἐχέτω τινὰ συγγνώμην αὐτοῖς, εἰ ἐπιτυγχάνοιτο· τὸ δὲ
δι' ἡδονῆς ἐλπίδα μονον πολλὰς ἀηδίας ὑπομένειν γε-
λοῖον, οἶμαι, καὶ ἀνόητον, καὶ ταῦθ' ὁρῶντας, ὡς οἱ
μὲν πόνοι σαφεῖς καὶ πρόδηλοι καὶ ἀναγκαῖοι, τὸ δ' ἐλ-
πιζόμενον ἐκεῖνο, ὅ τι δή ποτέ ἐστι τὸ ἡδύ, οὔτε ἐγένε-
664 τό πω τοσούτου χρόνου, προσέτι δὲ οὐδὲ * γενήσεσθαι
ἔοικεν, εἴ τις ἐκ τῆς ἀληθείας λογίζοιτο. οἱ μέν γε τοῦ
Ὀδυσσέως ἑταῖροι γλυκύν τινα τὸν λωτὸν ἐσθίοντες
ἠμέλουν τῶν ἄλλων καὶ πρὸς τὸ παρὸν ἡδὺ τῶν καλῶς

---

et v. ἄμφω ΕΦΑCΩΤUa. ἄφνω pleraeque edd. et V. γηράσαντες frustra delet Cobetus V. L. p. 296.

8. ἐπιθυμίαν] καὶ ἐπιθυμίαν Δ. ὑπαίτιον libri. at Lucianus more suo ἐπαίτιον scripsisse videtur, quae ap. Xenoph. Anab. III, 1, 5 et alibi in codd. confusa sunt. καὶ ταύτην ἐξ ἅπαντος libri plerique inepte, sed p m Φ: καὶ τούτων ἐξάπαντος (sic) et supra alia demum manu ταύτην. hinc certo correxi: καὶ τοῦτο ἐξ ἅπαντος —. quum caeteri, tum maxime Gesner obliti sunt, atticos θεραπεύω ὅπως („operam do, ut") saepius dixisse, ut paullo ante c. 7. αὐτοῖς] αὐτῆς U. τὸ δὲ] τότε τὸ δὲ Δ, qua lectione in Quaestt. p. 2 abusus sum. paullo melius partim ex U conjecissem: συγγνώμην, εἰ ἐπιτυγχάνοιεν αὐτῆς· τὸ δὲ —. at hodie vulgatam, quae est etiam in ΦΑCΩ, ita tueor ut ἐπιτυγχάνοιτο passive dictum sit. cum αὐτοῖς dativo Reitzius Piscatt. c. 26 bene comparavit. decem verba τὸ δὲ — γελοῖον o Luciano affert grammaticus Hermanni l. l. p. 384. δι' ἡδονῆς ἐλπίδα μόνον libri et grammaticus Hermanni. et Graevius quidem μόνην pro μόνον conjecit: ego vero potius haec ita transposuerim: δι' ἐλπίδα ἡδονῆς μόνον. καὶ ταῦθ'] καὶ ταῦτα ΦΑCΩ. τὸ δ'] τὸ δὲ ΦΑCΩ. ἐγένετό πω] ἐγένετό που Α et si recte lego Φ. γενήσεσθαι ἔοικεν] γενέσθαι ἔοικεν Ω. οἱ μέν γε] οἱ μέντοι γε ΩΜ male. ὥστε οὐ πάντῃ ἄλογος libri. at ἦν deesse nequit.

ἐχόντων κατεφρόνουν· ὥστε οὐ πάνυ τι ἦν ἄλογος αὐτῶν ἡ λήθη τοῦ καλοῦ πρὸς τῷ ἥδει ἐκείνῳ τῆς ψυχῆς διατριβούσης. τὸ δὲ λιμῷ αὐτὸν ξυνόντα παρεστῶτα ἄλλῳ τοῦ λωτοῦ ἐμφορουμένῳ μηδὲν μεταδιδόντι, ὑπ' ἐλπίδος μόνης τοῦ κἂν παραγεύσασθαι αὐτὸν ἀποδίδοσθαι τῶν καλῶς καὶ ὀρθῶς ἐχόντων ἐπιλελησμένον, Ἡράκλεις, ὡς καταγέλαστον καὶ πληγῶν τινων Ὁμηρικῶν

---

hinc correxi: ὥστε οὐ πάνυ τι ἦν ἄλογος —. eadem prorsus verborum collocatio est in Necyomant. c. 15: τὸ μέντοι διαγιγνώσκειν ἕκαστον οὐ πάνυ τι ἦν ῥᾴδιον. de conjunctis οὐ πάνυ τι ad Gallum c. 24 aliquid dixi. πρὸς τῷ ἥδει ἐκείνῳ ΓΕΦΩΜ. πρὸς τὸ ἡδὺ ἐκεῖνο AC et v. περὶ τὸ ἡδὺ ἐκεῖνο Υ. λιμῷ ξυνόντα libri plerique et v. λιμῷ αὐτὸν ἐχόμενον Δ. λιμῷ αὐτὸν ξυνόντα tacito correxi in Quaestt. p. 16 et recte quidem. ὑπ' ἐλπίδος] ὑπὸ ἐλπίδος A. erravi in Quaestt. p. 139. κἂν] καὶ Δ solus. post κἂν plerique libri (ΓΕΦACTV). continuo: αὐτὸν παραγεύσασθαί ποτε δεδόσθαι, sed pro δεδόσθαι a d: δεδέσθαι et sic fortassis (?) Ω, denique Υ habet: ἀποδεδόσθαι (omisso ποτέ). et in Quaestt. quidem p. 16 δεδέσθαι Solano duce recepi, alludi ratus ad Homeri narrationem Od. ι', 99: ὑπὸ ζυγὰ δῆσα —. at isto modo (praeterquam quod δεδέσθαι non est conductum esse sed vinctum) αὐτὸν contra libros omnes delendum est: neque enim haec verba κἂν παραγεύσασθαι dirimere licet. itaque aut ita conjicio (deleto hic quidem isto αὐτόν, quod paullo ante ipse inserui): τοῦ κἂν παραγεύσασθαί ποτε, δεδέσθαι, aut id quod malim sic: τοῦ κἂν παραγεύσασθαι, αὐτὸν ἀποδίδοσθαι. nam mercenarii illi philosophi „semet ipsos vendidisse" dicuntur supra c. 6 fin: αὐτοὺς ἀποδίδοσθαι, c. 8 init: ἀποδόσθαι διὰ ταύτην ἑαυτὸν, c. 23: σαυτὸν ἀπεμπολήσας, c. 24: σεαυτὸν — ἀπημπόληκας, c. 23 fin: ἑαυτὸν ἀποκηρύξαντα. πληγῶν τινων Ὁμηρικῶν] Ptolemaeus ὁ Ἐπιθέτης, grammaticus Suida s. Πτολεμαῖος γρ. teste librum quendam scripserat „περὶ τῶν παρ' Ὁμήρῳ πληγῶν", ubi vocem πληγῶν vix pro sana habebat Bernhardius immemor ille Luciani. recte ad h. l. Solanus de titulo ipso nihil dubitavit, falsus ille in eo tantum, quod ei Lucianus videbatur ad Ptolemaei librum alludere. immo Lucianus certe ad ipsius Homeri locum unice alludit, quem locum Gesner aliique multi in Od. ι', 98 frustra quaesiverunt, ego autem jam in Quaestt. p. 16 recte inveneram dixeramque haec ad Il. β', 199 et ibid. v. 266 referenda esse. etenim ut ex Eustathio atque e scholiis Venetis Lipsiacisque patet, grammatici hoc utroque Homeri loco vehementer offensi de his ipsis Ulixis plagis diu ac multum disputarant. Athenienses

ὡς ἀληθῶς δεόμενον. 9. *τὰ μὲν τοίνυν πρὸς τὰς ξυν-
ουσίας αὐτοὺς ἄγοντα καὶ ἀφ' ὧν αὐτοὺς φέροντες ἐπι-
τρέπουσι τοῖς πλουσίοις χρῆσθαι [πρὸς] ὅ τι ἂν ἐθέλωσι,
ταῦτά ἐστιν ἢ ὅτι ἐγγύτατα τούτων. πλὴν εἰ μὴ κἀκεί-
νων τις μεμνῆσθαι ἀξιώσειεν τῶν καὶ μόνῃ τῇ δόξῃ
ἐπαιρομένων τοῦ ξυνεῖναι εὐπατρίδαις τε καὶ εὐπαρύφοις
ἀνδράσιν· εἰσὶ γὰρ οἳ καὶ τοῦτο περίβλεπτον καὶ ὑπὲρ*
665 *τοὺς πολλοὺς νομίζουσιν. ὡς ἔγωγε, τοὐμὸν ἴδιον,* * *οὐδὲ
βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ αὐτὸ μόνον συνεῖναι καὶ συνὼν ὁρᾶ-
σθαι μηδὲν χρηστὸν ἀπολαύων τῆς ξυνουσίας δεξαίμην
ἄν.* 10. *τοιαύτης δὲ αὐτοῖς τῆς ὑποθέσεως οὔσης, φέρε
ἤδη πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς ἐπισκοπήσωμεν, οἷα μὲν πρὸ
τοῦ εἰσδεχθῆναι καὶ τυχεῖν ὑπομένουσιν, οἷα δ' ἐν αὐ-
τῷ ἤδη ὄντες πάσχουσιν, ἐπὶ πᾶσι δέ, ἥτις αὐτοῖς ἡ
καταστροφὴ τοῦ δράματος γίγνεται. οὐ γὰρ δὴ ἐκεῖνό γε
εἰπεῖν ἔστιν, ὡς εἰ καὶ πονηρὰ ταῦτα, εὔληπτα γοῦν καὶ
οὐ πολλοῦ δεῖ σοι τοῦ πόνου, ἀλλὰ θελῆσαι δεῖ μόνον,*

---

enim *νόμῳ ὕβρεως* lato caverunt, ne quis civem pulsaret omnino-que in Graecia si libero verbera illata essent, facti ratio reddenda erat, ut Xenophonti in milites verberibus uso Anabas. V, 8 § 1 — 26. contra Homerus secundo Iliadis hoc ipsum poenae genus defendisse atque adeo sanxisse videbatur.

9. *ἀφ' ὧν αὐτοὺς* VΦ cum Reitzio. *ἀφ' ὧν αὐτοὺς* A et v. *φέροντες*] *ἐπιφέροντες* Φ. *χρῆσθαι πρὸς ὅ τι ἂν ἐθέλωσι*] *πρὸς* delet Cobetus V. L. p. 239 et p. 272, recte ut opinor. vide pauca de multis apud Valckenarium Adnot. in Phalarid. p. XXII ed. Lenn. (p. XXV Lips.). rarum est in tali l. etiam *ἐθέλωσι* pro vulgari *βούλωνται*. *ταῦτα — τούτων*] dictione utitur Thucydides V, 74: *καὶ ἡ μὲν μάχη τοιαύτη καὶ ὅτι ἐγγύτατα τούτων ἐγένετο —*. *ἀξιώσειεν* A. *ἀξιώσεις* v. *ὡς ἔγωγε τοὐμὸν ἴδιον*] libri. at opus est oppositione. hinc corrigo: *ἐγὼ δέ, ὡς* (sive *ὥς γε*) *τοὐμὸν ἴδιον —*. et *ὡς* quidem vim habet restringendi ut in formulis *ὡς ἐμῇ δόξῃ, ὥς γ' ἐμοὶ* aliis. tum absoluto ponuntur *τὸ δ' ἐμὸν* D. Deor. XX, 7 fin. et alibi *τό γ' ἐμόν*. postremo de addito *ἴδιον* vide Schaeferum ad Demosth. V p. 396. *αὐτὸ μόνον* Φ et v. *αὐτοῦ μόνον* A. *αὐτῷ μόνῳ* ΩMΔ.

10. *δ' ἐν*] *δὲ ἐν* ΦA et fortasse CΩ. *ἐν αὐτῷ*] id est, *ἐν τῷ τυχεῖν*. *ἐπὶ πᾶσι δὲ* EΦACΩ et fortasse MΔ. *ἐπὶ πᾶσι δὴ* edd. vett. *γίγνεται*] *γίνεται* Φ. *δεῖ σοι*] ita correxi. libri *δεήσει* futuro nimis inepto. *ἀλλὰ θελῆσαι*] bene Dindorfius: *ἀλλ' ἐθε-*

εἶτά σοι πέπρακται τὸ πᾶν εὐμαρῶς· ἀλλὰ πολλῆς μὲν
τῆς διαδρομῆς δεῖ, συνεχοῦς δὲ τῆς θυραυλίας, ἕωθέν
τε ἐξανιστάμενον περιμένειν ὠθούμενον καὶ ἀποκλειό-
μενον καὶ ἀναίσχυντον ἐνίοτε καὶ ὀχληρὸν δοκοῦντα καὶ
ὑπὸ θυρωρῷ κακῶς συρίζοντι καὶ ὀνομακλήτορι Λιβυκῷ
ταττόμενον καὶ μισθὸν τελοῦντα τῆς μνήμης τοῦ ὀνό-
ματος. καὶ μὴν καὶ ἐσθῆτος ὑπὲρ τὴν ὑπάρχουσαν δύ-
ναμιν ἐπιμεληθῆναι χρὴ πρὸς τὸ τοῦ θεραπευομένου
* ἀξίωμα καὶ χρώματα αἱρεῖσθαι, οἷς ἂν ἐκεῖνος ἥδηται, 666
ὡς μὴ ἀπάδῃς μηδὲ προσκρούῃς βλεπόμενος, καὶ φιλο-
πόνως ἕπεσθαι, μᾶλλον δὲ ἡγεῖσθαι ὑπὸ τῶν οἰκετῶν
προωθούμενον καὶ ὥσπερ τινὰ πομπὴν ἀναπληροῦντα.
ὁ δὲ οὐδὲ προσβλέπει πολλῶν ἑξῆς ἡμερῶν. 11. ἢν δέ
ποτε καὶ τὰ ἄριστα πράξῃς, καὶ ἴδῃ σε καὶ προσκαλέσας
ἔρηταί τι ὧν ἂν τύχῃ, τότε δὴ τότε πολὺς μὲν ὁ ἱδρώς, ἀθρόος
δὲ ὁ ἴλιγγος καὶ τρόμος, καὶ ἄκαιρος γέλως τῶν παρόν-
των ἐπὶ τῇ ἀπορίᾳ· καὶ πολλάκις ἀποκρίνασθαι δέον,

λῆσαι. εὐμαρῶς] εὐμερῶς A. δεῖ addidi ex uno M. Urbanus haud improbante G. Hermanno δεῖ ita transponebat: πολλῆς μὲν τῆς διαδρομῆς, συνεχοῦς δὲ δεῖ τῆς θυρ. συνεχοῦς δὲ τῆς θ.] Benedictus: συνεχοῦς καὶ τῆς. voluit: συνεχοῦς δὲ καὶ τῆς, quod fortasse verum est. ἀποκλειόμενον] περικλειόμενον Ω. καὶ ὑπὸ Φ. ὑπὸ caeteri et v. ὀνομακλήτορι fortasse ΦΩ. ὄνομα κλήτορι A et edd. vett. τελοῦντα] τελοῦντι U, in quo videri potest „τελοῦντα ἀντὶ“ latere. vide Hermotim. c. 83 fin. ὑπὲρ τ. ὑ. δύναμιν] Hyperides Pro Lycophr. p. 31 Caes: παρὰ δύναμιν καὶ ὑπὲρ τὴν οὐσίαν τὴν ἐμαυτοῦ. πομπὴν ΦAC et v. προπομπὴν ΩMΔ, quod non probandum, quamvis speciose Lehmannus infra c. 25: τοῖς προϊοῦσι καὶ προπομπεύουσιν αὐτοῦ contulerit. tum Lucianus dixisset ut opinor „προπομπείαν“.

11. καὶ τὰ ἄριστα] articulum delet Cobetus V. L. p. 239. πράξῃς] πράξεις A. προσκαλέσας ἔρηταί τι ACΩΔ et edd. vett. προσκαλέσεταί τι E. εἴρηται vitium Reitzianae. τύχῃ] τύχοι AC. libri καὶ τρόμος ἄκαιρος καὶ γέλως. epitheta de uno posita sibi invicem bene respondere debant, variare autem possunt de diversis posita, ita ut Jacobsius Append. ad Pors. Advers. p. 291 unus in hoc l. optime haeserit. ego nihil aliud quam καὶ transposui: — ὁ ἴλιγγος καὶ τρόμος, καὶ ἄκαιρος γέλως —. vide (Menandri) Γνώμ. μονοστ. v. 88 (p. 342 ed. Mein.): Γέλως ἄκαιρος ἐν βροτοῖς δεινὸν κακόν. ὅτι χίλιαι v. ἤ. αὐτοῖς λέγεις]

τίς ἦν ὁ βασιλεὺς τῶν Ἀχαιῶν, ὅτι χίλιαι νῆες ἦσαν
αὐτοῖς, λέγεις. τοῦτο οἱ μὲν χρηστοὶ αἰδῶ ἐκάλεσαν, οἱ
δὲ τολμηροὶ δειλίαν, οἱ δὲ κακοήθεις ἀπαιδευσίαν. σὺ
δ' οὖν ἐπισφαλεστάτης πειραθεὶς τῆς πρώτης φιλοφρο-
σύνης ἀπῆλθες καταδικάσας σεαυτοῦ πολλὴν τὴν ἀπό-
γνωσιν. ἐπειδὰν δὲ „πολλὰς μὲν ἀΰπνους νύκτας ἰαύσῃς,
ἤματα δ' αἱματόεντα“ διαγάγῃς, οὐ μὰ Δία τῆς Ἑλένης
ἕνεκα οὐδὲ τῶν Πριάμου Περγάμων, ἀλλὰ τῶν ἐλπιζο-
μένων πέντε ὀβολῶν, τύχης δὲ καὶ τραγικοῦ τινος θεοῦ
συνιστάντος, ἐξέτασις τοὐντεῦθεν, εἰ οἶσθα τὰ μαθή-
ματα· καὶ τῷ μὲν πλουσίῳ ἡ διατριβὴ οὐκ ἀηδὴς ἐπαι-
667 νουμένῳ καὶ εὐδαιμονιζομένῳ, * σοὶ δὲ ὁ ὑπὲρ τῆς
ψυχῆς ἀγὼν καὶ ὑπὲρ ἅπαντος τοῦ βίου τότε προκεῖσθαι
δοκεῖ· ὑπεισέρχεται γὰρ εἰκότως τὸ μηδ' ὑπ' ἄλλου ἂν
καταδεχθῆναι πρὸς τοῦ προτέρου ἀποβληθέντα καὶ
δόξαντα εἶναι ἀδόκιμον. ἀνάγκη τοίνυν ἐς μυρία διαιρε-
θῆναι τότε, τοῖς μὲν ἀντεξεταζομένοις φθονοῦντα, (τίθει
γὰρ καὶ ἄλλους εἶναι τῶν αὐτῶν ἀντιποιουμένους) αὐτὸν
δὲ πάντα ἐνδεῶς εἰρηκέναι νομίζοντα, φοβούμενον δὲ
καὶ ἐλπίζοντα καὶ πρὸς τὸ ἐκείνου πρόσωπον ἀτενίζοντα
καὶ εἰ μὲν ἐκφαυλίζοι τι τῶν λεγομένων, ἀπολλύμενον,
εἰ δὲ μειδιῶν ἀκούοι, γεγηθότα καὶ εὔελπιν καθιστά-
μενον. **12.** εἰκὸς δὲ πολλοὺς εἶναι τοὺς ἐναντία σοι φρο-
νοῦντας καὶ ἄλλους ἀντὶ σοῦ τιθεμένους, ὧν ὥσπερ ἐκ
λόχου ἕκαστος τοξεύων λέληθεν. εἶτ' ἐννόησον ἄνδρα ἐν
βαθεῖ πώγωνι καὶ πολιᾷ τῇ κόμῃ ἐξεταζόμενον, εἴ τι
οἶδεν ὠφέλιμον, καὶ τοῖς μὲν δοκοῦντα εἰδέναι, τοῖς δὲ

---

malim hic ὅτε pro ὅτι scribere et vocem χίλιαι bis ponere: ὅτε χίλιαι νῆες ἦσαν αὐτοῖς, „χίλιαι“ λέγεις. λέγεις] ει in litura in A. πολλὰς — αἱματόεντα] Iliad. ι, 325 sq. ἰαύσῃς edd. recentes et fortassis Ω. ἰαύσῃς a. ἰαύῃς EACMΔ. ἰαύεις Φ. Themistius quoque XXVI p. 377 ed. Dind. eundem Homeri l. sic imitatur, ut ἰαύσας aoristum suffecerit. ὑπὲρ ἅπαντος] ὑπεράπαντος A. προκεῖσθαι δοκεῖ] προκεῖσθαι δεῖ Φ. ἐς μυρία διαιρεθῆναι] διαιρεθῆναι εἰς μυρία Ω. αὐτὸν δὲ] αὐτὸν δὲ V. ἀκούοι ΓΕΦΑCΩ et fortasse MΔ. ἀκούει edd. vett.

12. ἀντὶ σοῦ] ἀντὶ τοῦ A. ὧν ὥσπερ ἐκ λόχου ἕκαστος Φ. ὧν ἕκαστος ὥσπερ ἐκ λόχου A et v. λόγου pro λόχου errore Rei-

μή. μέσος ἐν τοσούτῳ χρόνος. καὶ πολυπραγμονεῖταί
σου ἅπας ὁ παρεληλυθὼς βίος, κἂν μέν τις ἢ πολίτης
ὑπὸ φθόνου ἢ γείτων ἔκ τινος εὐτελοῦς αἰτίας προσκε-
κρουκὼς ἀνακρινόμενος εἴπῃ μοιχὸν ἢ παιδεραστὴν,
τοῦτ' ἐκεῖνο, ἐκ τῶν Διὸς δέλτων ὁ μάρτυς. ἢν δὲ πάν-
τες ἅμα ἐπαινῶσιν, ἑξῆς [πάντες] ὕποπτοι καὶ ἀμφίβολοι
καὶ δεδεκασμένοι. χρὴ τοίνυν πολλὰ * εὐτυχῆσαι καὶ 668
μηδὲν ὅλως ἐναντιωθῆναι· μόνως γὰρ ἂν οὕτω κρατή-
σειας. εἶεν, καὶ δὴ εὐτύχηταί σοι πάντα εὐχῆς μειζόνως.
αὐτός τε γὰρ ἐπῄνεσε τοὺς λόγους καὶ τῶν φίλων οἱ
ἐντιμότατοι καὶ οἷς μάλιστα πιστεύει τὰ τοιαῦτα, οὐκ
ἀπέτρεψαν. ἔτι δὲ καὶ ἡ γυνὴ βούλεται, οὐκ ἀντιλέγει
δὲ οὔτε ὁ ἐπίτροπος οὔτε ὁ οἰκονόμος· οὐδέ τις ἐμέμ-

---

tziana. μέσος ἐν τοσ. χρ., καὶ πολυπρ.] dubitanter suppleo et transpono: τοῖς δὲ μή. [πολὺς δ' ὁ] μέσος χρόνος, καὶ ἐν τοσούτῳ πολυπρ. vide Alexandrum c. 51: πολὺς ὁ ἐν μέσῳ χρόνος ἦν —, ὡς ἐν τοσούτῳ κατὰ σχολὴν λύοιντο κ. τ. ἑ., Timonem c. 10, Navig. c. 33. κἂν μέν τις — ὁ μάρτυς] partim e Luciano affert, sed mendose Arsenius in Paroemiogr. T. II p. 381 ed. Leutsch.

ἢ πολίτης ὑπὸ φθόνου ἢ] ἢ πολίτης, ἢ ὑπὸ φθόνου ἢ Φ. ἢν δὲ AC. ἐὰν δὲ Ω. ἂν δὲ v. πάντες ἅμα ἐπαινῶσιν, ἑξῆς πάντες ὕποπτοι] ita conjeci. ἐπαινῶσιν ἅμα ἑξῆς ὕποπτοι (omisso πάντες) Ω. πάντες ἅμα ἑξῆς ἐπαινῶσιν, ὕποπτοι A et v. at ἅμα ἑξῆς, quae notiones inter se pugnant, conjungi nequeunt. meae correctioni similia haec sunt Philemonis ap. Stobaeum Floril. II, 27: ἅπαντες οἱ λέοντές εἰσιν ἄλκιμοι, | δειλοὶ πάλιν ἑξῆς πάντες εἰσὶν οἱ λαγοί. δεδεκασμένοι] δεδικασμένοι AC. μόλις Y. μόνως A et v. illud prius olim probavi ut et rei conveniens et Lucianeum. vide inprimis D. Mort. X, 1; Hermotim. c. 45; De Domo c. 32. at hodie μόνως tueor collato Galeno VIII, 43 Chart: μόνως γὰρ ἂν οὕτως συνίεμεν αὐτοῦ. οὕτω] οὕτως ΦA. εὐτύχηται] ηὐτύχηταί Lehmannus. πάντα εὐχῆς μειζόνως] ita et ego et Cobetus V. L. p. 239 correximus auctore Solano, qui tamen non sine inepto articulo scripserat: πάντα τῆς εὐχῆς μειζόνως. vide nostri Herodotum c. 1 et intpp. Gregorii Corinthii p. 133. libri sic: πάντα εὐτυχῆς μειζόνως pr m E. πάντα εὐτυχεῖς μειζόνως ΓACV (ita CV, qui interpungunt post πάντα) ΩT et sec m E. πάντα εὐτύχεις μειζόνως MY. πάντα εὐτυχεῖν μειζόνως Δ. πάντα τυχεῖς μειζόνως U. πάντα ἐκ τύχης μείζονος edd. vett. et correctus Φ, ubi pr m habuit μειζόνως. δὲ οὔτε ΓΕΦΑCΩΜΔ. δὲ οὐδὲ (vel οὐ δὲ) edd. vett. ceterum Vaticani Γ collatio jam nunc desinit.

ψατό σου τὸν βίον, ἀλλὰ πάντα ἵλεω καὶ πανταχόθεν
αἴσια τὰ ἱερά. 13. κεκράτηκας οὖν, ὦ μακάριε, καὶ
ἔστεψαι τὰ Ὀλύμπια, μᾶλλον δὲ Βαβυλῶνα εἴληφας ἢ
τὴν Σάρδεων ἀκρόπολιν καθῄρηκας καὶ ἕξεις τὸ τῆς
Ἀμαλθείας κέρας καὶ ἀμέλξεις ὀρνίθων γάλα. ἔδει δή
σοι ἀντὶ τῶν τοσούτων πόνων μέγιστα ἡλίκα γενέσθαι
τἀγαθὰ, ἵνα μὴ φύλλινος μόνον ὁ στέφανος ᾖ, καὶ τόν
τε μισθὸν οὐκ εὐκαταφρόνητον ὁρισθῆναι καὶ τοῦτον ἐν
καιρῷ τῆς χρείας ἀπραγμόνως ἀποδίδοσθαι καὶ τὴν ἄλ-
λην τιμὴν ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς ὑπάρχειν, πόνων δὲ ἐκεί-
νων καὶ πηλοῦ καὶ δρόμων καὶ ἀγρυπνιῶν ἀναπεπαῦ-
669 σθαι, καὶ τοῦτο δὴ * τ᾽ τῆς εὐχῆς, ἀποτείναντα τὼ
πόδε καθεύδειν, μόνα ἐκεῖνα πράττοντα, ὧν ἕνεκα τὴν
ἀρχὴν παρελήφθης καὶ ὧν ἔμμισθος εἶ. ἐχρῆν μὲν οὕ-
τως, ὦ Τιμόκλεις, καὶ οὐδὲν ἂν ἦν μέγα κακὸν, ὑπο-
κύψαντα φέρειν τὸν ζυγὸν ἐλαφρόν τε καὶ εὔφορον καὶ τὸ
μέγιστον, ἐπίχρυσον ὄντα. ἀλλὰ πολλοῦ, μᾶλλον δὲ τοῦ παν-
τὸς δεῖ· μυρία γάρ ἐστιν ἀφόρητα ἐλευθέρῳ ἀνδρὶ ἐν αὐταῖς
ἤδη ταῖς συνουσίαις γιγνόμενα. σκέψαι δ᾽ αὐτὸς ἑξῆς
ἀκούων, εἴ τις ἂν αὐτὰ ὑπομεῖναι δύναιτο παιδείᾳ κἂν
ἐπ᾽ ἐλάχιστον ὡμιληκώς. 14. ἄρξομαι δ᾽ ἀπὸ τοῦ πρώ-

ὁ ἐπίτροπος] in Reitziana errore hic omissum ὁ et mox scriptum ἐπέμψατο pro ἐμέμψατο. οὔτε ὁ οἰκονόμος] haec om Ω. ἵλεω] ἴλθω A.

13. καὶ ἕξεις — γάλα] haec articulis τὸ τῆς omissis affert grammaticus Bachmanni in Aneed. II p. 339. Ἀμαλθείας] ἀμαλθίας A. ὀρνίθων γάλα] scholium Vossianum totidem verbis habent et grammaticus Bachmanni l. l. et vero (in quo male legitur: — λεγομένη τῶν ὀρνίθων γάλα) codex C. ἔδει δή σοι] ita correxi. libri δεῖ δή σοι, sed praesenti repugnant inferiora: ἐχρῆν μὲν οὕτως. ἀντὶ τῶν τοσούτων πόνων AC et v. ἀντὶ τοσούτων πόνων Φ. ἀντὶ τῶν μεγίστων πόνων Ω. μόνον] μόνος c. ἀποδίδοσθαι] ἀποδέδοσθαι A. πολλοῦ, μᾶλλον δὲ τοῦ παντὸς δεῖ] haec locutio videri posset e Demosthene sumta esse, nisi etiam Aeschylus in Prometh. v. 965 scripsisset: πολλοῦ γε καὶ τοῦ παντὸς ἐλλείπω. adde mea ad l. De Conscr. Hist. c. 34 p. 82. δ᾽ αὐτὸς] δὲ αὐτὸς A. σκέψαι δ᾽ αὐτὸς ἑξῆς ἀκούων] suppleo: σκέψαι δ᾽ αὐτὸς ἑξῆς ἕκαστα ἀκούων. vide praeter alia D. Mort. XXVI, 1: τὰ γιγνόμενα ἅπαντα ἑξῆς ἕκαστον —.

του δείπνου, ἣν δοκῇ, ὅ σε εἰκὸς δειπνήσειν τὰ προτέλεια τῆς μελλούσης ξυνουσίας. εὐθὺς οὖν πρόσεισι παραγγέλλων τις ἥκειν ἐπὶ τὸ δεῖπνον, οὐκ ἀνομίλητος οἰκέτης, ὃν χρὴ πρῶτον ἵλεων ποιήσασθαι, παραβύσαντα ἐς τὴν χεῖρα, ὡς μὴ ἀδέξιος εἶναι δοκῇς, τοὐλάχιστον πέντε δραχμάς· ὁ δὲ ἀκκισάμενος καὶ, ἄπαγε, παρὰ σοῦ
δὲ ἐγώ; καὶ, Ἡράκλεις μὴ * γένοιτο ὑπειπὼν τέλος ἐπεί- 670
σθη, καὶ ἄπεισί σοι πλατὺ ἐγχανών. σὺ δ' ἐσθῆτα καθαρὰν προχειρισάμενος, καὶ σεαυτὸν ὡς κοσμιώτατα σχηματίσας λουσάμενος ἥκεις δεδιὼς, μὴ πρὸ τῶν ἄλλων ἀφίκοιο· ἀπειρόκαλον γὰρ, ὥσπερ καὶ τὸ ὕστατον ἥκειν φορτικόν. αὐτὸ οὖν τηρήσας τὸ μέσον τοῦ καιροῦ εἰσελήλυθας, καί σε πάνυ ἐντίμως ἐδέξατο, καὶ παραλαβών τις κατέκλινε μικρὸν ὑπὲρ τοῦ πλουσίου μετὰ δύο που σχεδὸν τῶν παλαιῶν φίλων. 15. σὺ δ' ὥσπερ ἐς τοῦ Διὸς τὸν οἶκον παρελθὼν πάντα τεθαύμακας καὶ ἐφ' ἑκάστῳ τῶν πραττομένων μετέωρος εἶ· ξένα γάρ σοι καὶ ἄγνωστα πάντα. καὶ ἥ τε οἰκετεία εἰς σὲ ἀποβλέπει καὶ τῶν παρόντων ἕκαστος ὅ τι πράξεις ἐπιτηροῦσιν, οὐδ' αὐτῷ δὲ ἀμελὲς τῷ πλουσίῳ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ προεῖπέ τισι τῶν οἰκετῶν ἐπισκοπεῖν, εἴ πως ἐς τοὺς παῖδας ἢ

---

14. δ' ἀπὸ] δὲ ἀπὸ ΦA et fortassis Ω. παραγγέλλων] παραγγέλων A. πρῶτον ΦACΩΔ. πρότερον v. ἐς] εἰς Φ. χεῖρα] χεῖραν A. δοκῇς ΕΦACΩ et fortasse MΔ. δοκεῖς edd. vett. ὑπειπὼν ΕAΩMΔ. ἐπειπὼν v. οὐ δ'] οὐ δὲ ΦACΩ. ὡς κοσμιώτατα ΕΦACΩ et fortasse MΔ. vulgo ὡς abest. δεδιὼς, μὴ] δεδιὼς εἰ μὴ T. ἀφίκοιο] optativum non intelligo. αὐτὸ οὖν] αὐτὸ γοῦν Δ. ἐδέξατο ΦΔ (scil. ὁ πλούσιος). ἐδέξαντο A et v. παραλαβών] παραβὼν A. ὑπὲρ τοῦ πλουσίου] Solanus: ὑπὸ τὸν πλούσιον mavult, ut in nostri Convivio c. 9 exstat.

15. ὥσπερ ἐς] εἰς addidit Cornës ad Heliodorum p. 84. ἄγνωστα πάντα] πάντα om Ω. οἰκετεία AC (ita C) et v. οἰκετ^ε^ία Φ (sic). οἰκετία ΕΩ. οἰκία Δ. εἰς σὲ] εἰσὶ A. ἐς σὲ a. τῶν παρόντων] τὸν παρόντων A. οὐδ' αὐτῷ] οὐδὲ αὐτῷ A et fortassis Ω. οὐδὲ αὐτὸ Φ. ἐπισκοπεῖν, εἴ πως] ita olim correxi in Epist. Crit. p. XL. libri ἐπισκοπεῖν, ὅπως. non bene Dindorfius ὅπως delet servans deinceps vulgatam γυναῖκα εἰ. γυναῖκα πολλάκις V. γυναῖκα εἰ πολλάκις plerique libri et v. frustra con-

*ἐς τὴν γυναῖκα πολλάκις ἐκ περιωπῆς ἀποβλέψεις. οἱ
μὲν γὰρ τῶν συνδείπνων ἀκόλουθοι ὁρῶντες ἐκπεπληγ-
μένον ἐς τὴν ἀπειρίαν ἀποσκώπτουσιν, ἀπὸ τῶν δρω-
μένων τεκμήριον ποιούμενοι τοῦ μὴ παρ' ἄλλῳ πρότε-
ρόν σε δεδειπνηκέναι καὶ τὸ καινὸν εἶναί σοι τὸ χειρό-*
671 *μακτρον * προτιθέμενοι. ὥσπερ οὖν εἰκὸς, ἰδίειν τε
ἀνάγκη ὑπ' ἀπορίας καὶ μήτε διψῶντα πιεῖν αἰτεῖν τολ-
μᾶν, μὴ δόξῃς οἰνόφλυξ τις εἶναι, μήτε τῶν ὄψων πα-
ρατεθέντων πρός τινα τάξιν καὶ ποικίλων ἐσκευασμένων
εἰδέναι ἐφ' ὅ τι πρῶτον ἢ δεύτερον τὴν χεῖρα ἐνέγκῃς·*

---

jecimus Theod. Marcilius: *ἢ εἰς παλλακάς* egoque: *ἢ παλλακίδας.* nam *πολλάκις* ad sententiam aptum est. *ἐκ περιωπῆς* om T solus. libri: *ἐς τὴν ἀπειρίαν τῶν δρωμένων ἀποσκώπτουσι*, praeter *Φ*, qui: *ἐς τὴν ἀπειρίαν τῶν δρομένων προσκώπτουσι.* pro his correxi: *ἐς τὴν ἀπειρίαν ἀποσκώπτουσιν, ἀπὸ τῶν δρωμένων —.* nam isthuc quidem perinepte dictum est, *τὴν ἀπειρίαν τῶν δρωμένων* pro *τῶν ποιητέων.* sed absolute hic ponitur *ἐς τὴν ἀπειρίαν*, ut saepe in dictione *ὑπ' ἀπειρίας.* *καὶ τὸ καινὸν* AC et v. *καὶ* om *ΦΩ*a et pm E. *σοι τὸ*] *σοι καὶ τὸ* d. *χειρόμακτρον*] *χειρώμακτρον* A. *προτιθέμενοι*] ita correxi. *τιθέμενοι* EAΩ a d. *τιθέμενον* caeterae edd. *Προτίθεσθαι* significat etiam „praetextu uti, causari", ut vel in hoc libello c. 5. et praetexentes, inquit, novam tibi mappam esse. sententiam Cobetus quoque V. L. p. 240 recte perspexit, qui: „suum sibi quisque *χειρόμακτρον* habebat et afferebat secum." certa res est conferenti Martialem Epigr. XII, 29. sed idem Cobetus quum dictionis *τεκμήριον τίθεσθαι*, qua noster quoque De Conscr. Hist. c. 40 utitur, non bene meminisset, sanum verbum *ποιούμενοι* delevit itaque conjecit: *ἐς τὴν ἀπειρίαν τῶν δρωμένων ἀποσκώπτουσι, τεκμήριον τοῦ μὴ παρ' ἄλλῳ πρότερόν σε δεδειπνηκέναι καὶ τὸ καινὸν εἶναί σοι τὸ χειρόμακτρον τιθέμενοι.* quae manifesto ferri nequeunt. *καὶ μήτε διψῶντα πιεῖν* (*ποιεῖν* a. *ποεῖν* T) *αἰτεῖν τολμᾶν*] haec ita transpono: *καὶ μήτε πιεῖν αἰτεῖν διψῶντα τολμᾶν.* libri sic: *παρατεθέντων ποικίλων πρός τινα τάξιν ἐσκευασμένων* v. et fortasse *Φ.* *παρατεθέντων ποικίλοιν* (*ποικίλων ποικίλων* C bis) *καὶ πρός τινα τάξιν ἐσκευασμένων* ACΩΔ. haec ita transposui: *παρατεθέντων πρός τινα τάξιν καὶ ποικίλων ἐσκευασμένων.* vide nostri Convivium c. 11: *εἱστιώμεθα οὖν ἐν ἡσυχίᾳ τὸ πρῶτον, καὶ παρεσκεύαστο ποικίλα.* sensit vitium, non sanavit Courierius ad Asinum p. 296. *κἀκεῖνον*] *κἀκεῖνο* M et fortasse C. *ζηλοῦν*] *δηλοῦν* ΕΦΑCΩΜ.

ὑποβλέπειν οὖν ἐς τὸν πλησίον δεήσει κἀκεῖνον ζηλοῦν καὶ μανθάνειν τοῦ δείπνου τὴν ἀκολουθίαν. 16. τὰ δ' ἄλλα ποικίλος εἶ καὶ θορύβου πλέως τὴν ψυχήν, πρὸς ἕκαστα τῶν πραττομένων ἐκπεπληγμένος. καὶ ἄρτι μὲν εὐδαιμονίζεις τὸν πλούσιον τοῦ χρυσοῦ καὶ τοῦ ἐλέφαντος καὶ τῆς τοσαύτης τρυφῆς, ἄρτι δὲ οἰκτείρεις σεαυτόν, ὡς τὸ μηδὲν ὢν εἶτα ζῆν ὑπολαμβάνεις. ἐνίοτε δὲ κἀκεῖνο εἰσέρχεταί σε, ὡς ζηλωτόν τινα βιώσῃ τὸν βίον ἅπασιν ἐκείνοις ἐντρυφήσων καὶ μεθέξων αὐτῶν ἐξ ἰσοτιμίας· οἴει γὰρ εἰσαεὶ Διονύσια ἑορτάσειν καί που καὶ μειράκια ὡραῖα διακονούμενα καὶ ἠρέμα προσμειδιῶντα γλαφυρωτέραν ὑπογράφει σοι τὴν μέλλουσαν διατριβήν, ὥστε συνεχῶς τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο ἐπιφθέγγεσθαι,

οὐ νέμεσις Τρῶας καὶ ἐυκνήμιδας Ἀχαιοὺς

πολλὰ πονεῖν καὶ ὑπομένειν ὑπὲρ τῆς τοσαύτης * εὐδαι- 672
μονίας. φιλοτησίαι τὸ ἐπὶ τούτῳ, καὶ σκύφον εὐμεγέθη τινὰ αἰτήσας προὔπιέ σοι τῷ διδασκάλῳ, ἢ ὅ τι δήποτε προσειπών· σὺ δὲ λαβών, ὅτι μέν τι σε καὶ αὐτὸν ἐπειπεῖν ἔδει, ἠγνόησας ὑπ' ἀπειρίας καὶ ἀγροικίας δόξαν ὦφλες. 17. ἐπίφθονος δ' οὖν ἀπὸ τῆς προπόσεως ἐκείνης πολλοῖς τῶν παλαιῶν φίλων γεγένησαι, καὶ πρότερον ἐπὶ τῇ κατακλίσει ἐλύπησάς τινας αὐτῶν, ὅτι τήμερον ἥκων προὐκρίθης ἀνδρῶν πολυετῆ δουλείαν ἠντληκότων. εὐθὺς οὖν καὶ τοιοῦτός τις ἐν αὐτοῖς περὶ σοῦ λόγος·

16. τῶν πραττομένων] τῶν πεπραγμένων Φ, male. vide supra c. 15 init. ὑπολαμβάνεις.] Cobetus V. L. p. 240: ὑπελάμβανες, cui conjecturae proxima verba: ἐνίοτε δὲ κἀκεῖνο — repugnant. εἰσέρχεταί] ὑπεισέρχεταί Υ. βιώσῃ] βιώσεις ΦΔ. εἰσαεὶ] ΑCΦ et v. ἐς ἀεὶ Ω. ἐσαεὶ Δ. τὴν μέλλουσαν διατριβήν] τὴν διατριβὴν τὴν μέλλουσαν Δ. ἐπιφθέγγεσθαι ΕΦΑΩ. φθέγγεσθαι v. ἐϋκνήμιδας Lohmannus pro εὐκνήμιδας. versus est Homeri Il. γ', 156. σκύφον εὐμεγέθη τινὰ ΕΦΑCΩ et fortasse ΜΔ. σκύφον εὐμεγέθη τίς edd. vett. confer nostri Convivium c. 14. ὅτι μέν τι Jacobsius. ὅ τι μέν τι v. sed ὅτι μέν τι A, qui alias haud raro ὅ, τι scribit, non semper tamen, ubi eo opus est. ἐπειπεῖν ἔδει Φ. ὑπειπεῖν ἔδει A et v., quod vitium neque Jacobsius neque caeteri attenderunt. ἀπειρίας] ἀπειρείας V. ἀπορίας a.

17. ἐλύπησάς] aoristus ob illud πρότερον recte habet. frustra Bekker: λυπήσας. πολυετῆ] πολυέτη A. ἐν αὐτοῖς περὶ σοῦ

τοῦτο ἡμῖν πρὸς τοῖς ἄλλοις δεινοῖς ἐλείπετο, τὸ καὶ τῶν ἄρτι ἐσεληλυθότων ἐς τὴν οἰκίαν δευτέρους εἶναι. οὐ μόνοις τοῖς Ἕλλησι τούτοις ἀνέῳκται ἡ Ῥωμαίων πόλις; καίτοι τί ἐστιν ἐφ' ὅτῳ προτιμῶνται ἡμῶν; μῶν ῥημάτια δύστηνα λέγοντες οἴονταί τι παμμέγεθες ὠφελεῖν; ἄλλος δέ, οὐ γὰρ εἶδες ὅσα μὲν ἔπιεν, ὅπως δὲ τὰ παρατεθέντα συλλαβὼν κατέφαγεν; ἀπειρόκαλος ἄνθρωπος καὶ λιμοῦ πλέως, οὐδ' ὄναρ λευκοῦ ποτε ἄρτου

λόγος ΕΦΑCΩ. περὶ σοῦ λόγος ἐν αὐτοῖς v. de sententia confer Juvenalem Sat. III, 69 sqq. ἡμῖν πρὸς τοῖς ἄλλοις] ἡμῶν πρὸς τοῖς ἄλλοις ΕΦ. ἡμῖν τοῖς ἄλλοις C. ἡμῶν τοῖς ἄλλοις A et fortassis Ω. πρὸς om etiam a. ἐλείπετο A et v. ἐλίπετο E. tu corrige hic: ἔτι ἐλείπετο et De Saltat. c. 5 scribe: ἔτι γάρ τοῦτό μοι λοιπὸν ἦν, τὸ ἐν βαθεῖ κ. τ. λ. eadem ironia in vernaculo illo inest: „das fehlte noch!" libri καὶ τῶν, sed recte τὸ καὶ τῶν Struvius L. L. p. 229 et Cobetus V. L. p. 240. ἐς τὴν] εἰς τὴν ΦΩ. οὐ μόνοις —;] ita correxi cum interrogatione. libri καὶ μόνοις, sed καὶ ineptum est neque sic interpungi debebat· καί, μόνοις, quasi mox non τρίτος ἄλλος sequeretur. immo nostrum οὐ in ipsis codd. servatum est loco alieno sed vicino inter ἡμῶν et ῥημάτια. olim audacius ita ut est De Sacrific. c. 5 init. conjeceram: ἦ γὰρ οὐ μόνοις —; ἡμῶν; μῶν ῥημάτια] ita supplevi. ἡμῶν ῥημάτια Φ. ἡμῶν; οὐ ῥημάτια A et v, in quo absurdum esse οὐ ut in negativa interrogatione solus vidit Lehmannus. et οὐ quidem, ut modo dictum est, pertinet ad verba superiora, quae ita restitui: οὐ μόνοις. hic vero non minus recte μῶν supplevisse videor. Lucianus reprehendit ille quidem μῶν (nimis puto frequentatum) in Lexiphane c. 21, verum ipse eo minime abstinet. ῥημάτια δύστηνα] frustra Jacobsius ad Porsoni Advers. p. 291: ῥημάτιά τινα δύστηνα conjecit. at Lucianus et γύναια (ῥάκια) δύστηνα in locis a Burmeistero Quaestt. cr. p. 42 collectis et ter praeterea hoc ipsum ῥημάτια δύστηνα de philosophis dixit in Bis Accus. c. 16, in Convivio c. 30 et in Hermotimo c. 79, ubi haec leguntur: ῥημάτια δύστηνα μελετᾶτε. cujus dictionis fontem Dobraeus in Adversar. I p. 563 bene monstravit Demosthenem De Falsa Legat. 421 20: ἐνθάδε σεμνολογεῖ καὶ λογάρια δύστηνα μελετήσας καὶ φωνασκήσας οὐκ οἴει δίκην δώσειν —. ἄλλος δὲ] ἄλλος δὲ Φ (ω supra m sec). κατέφαγεν T et v. κατέπιεν ΕΦΑCΩa, quod frustra probat Cobetus V. L. p. 240, qui non videtur ad praegressa modo ὅσα μὲν ἔπιεν attendisse. ἄνθρωπος Dindorfius pro ἄνθρωπος. οὐδ' ὄναρ usque ad ἐμφορηθεὶς

*ἐμφορηθείς, * οὔτι γε Νομαδικοῦ ἢ Φασιανοῦ ὄρνιθος,* 673 *ὧν μόλις τὰ ὀστᾶ ἡμῖν καταλέλοιπεν. τρίτος ἄλλος, ὦ μάταιοι, φησί, πέντε οὐδ' ὅλων ἡμερῶν ὄψεσθε αὐτὸν ἐνταῦθά που ἐν ἡμῖν τὰ ὅμοια ποτνιώμενον· νῦν μὲν γὰρ ὥσπερ τὰ καινὰ τῶν ὑποδημάτων ἐν τιμῇ τινι καὶ ἐπιμελείᾳ ἐστίν, ἐπειδὰν δὲ πατηθῇ πολλάκις καὶ ὑπὸ τοῦ πηλοῦ μεταπλασθῇ, ὑπὸ τῇ κλίνῃ ἄθλιος ἐρρίψεται κόρεων ὥσπερ ἡμεῖς ἀνάπλεως. ἐκεῖνοι μὲν οὖν τοιαῦτα πολλὰ περὶ σοῦ στρέφουσι, καί που ἤδη καὶ πρὸς διαβολάς τινες αὐτῶν παρασκευάζονται.* 18. *τὸ δ' οὖν συμπόσιον ἐκεῖνο ὅλον σόν ἐστι καὶ περὶ σοῦ οἱ πλεῖστοι τῶν λόγων, σὺ δ' ὑπ' ἀηθείας πλέον τοῦ ἱκανοῦ ἐμπιὼν οἴνου λεπτοῦ καὶ δριμέος, πάλαι τῆς γαστρὸς ἐπειγούσης, πονήρως ἔχεις, καὶ οὔτε προεξαναστῆναί σοι καλὸν οὔτε μένειν ἀσφαλές. ἀποτεινομένου τοίνυν τοῦ πότου καὶ λόγων ἐπὶ λόγοις γιγνομένων καὶ θεαμάτων ἐπὶ*

---

affert Apostolius in Paroemiogr. II p. 376. ubi vide Leutschium.
οὔτι γε] ita libri omnes. *οὔτε γε* vitium Reitzianae est. *καταλέλοιπεν*] a. *καταλέλοιπε* A et v. *ὑπὸ τοῦ πηλοῦ ἀναπλασθῇ* codices, diserte ΦAC, etiam Ω et editiones Reitziana priores. sed *ἀναπλησθῇ* V et *τοῦ πηλοῦ ἀναπλησθῇ* Y, quod probarunt olim Reitzius, nuper Cobetus V. L. p. 146, quum codicum scriptura Solanus primum offensus esset. at quod habet Y, id quidem (ut recte Lehmannus) ob verba proxima: *κόρεων ὥσπερ ἡμεῖς ἀνάπλεως* ferri non potest. hinc antea volueram: *καὶ τοῦ πηλοῦ ὑπερπλησθῇ* collato Alexandro c. 15 init. hodie vero codices ita secutus sum, ut tantum *ἀναπλασθῇ* in *μεταπλασθῇ* converterem. primum calceo, qui transformatus h. e. informis redditus fuerit, uti non licet, tum ipse graeculus cum calceo comparatus recte dici potuit *μεταπλασθῆναι*, uti Diphilus dixit in Stobaei Floril. CXVI. 32: *χαίρει μεταπλάττων (ὁ χρόνος) πάντας*
θλι
ἐπὶ τὰ χείρονα. *ἄθλιος* Bekker. *ἀθλίως* A et v. *ἀθρόως* Ω (sic), *ἀθρόως* M. *πολλὰ περὶ σοῦ* EΦAC et fortassis Ω. *περὶ σοῦ πολλὰ* v. *τινες*] *τινας* A.
18. *συμπόσιον ἐκεῖνο ὅλον* Φ. *συμπόσιον ὅλον ἐκεῖνο* A et v. *πλέον*] *πλεῖον* Φ. *πλείω* Δ. *πλεῖστον* A. *ἀποτεινομένου*] Cobetus V. L. p. 240: *παρατεινομένου* frustra conjecit. vide pauca de multis Hermotim. c. 11 et Bis Accus. c. 33 collatis Aristoph. Nubib. v. 213. *γιγνομένων*] *γινομένων* EΦAΩd.

674 *θεάμασι παριόντων (ἅπαντα γὰρ ἐπιδείξασθαί σοι τὰ* αὐτοῦ βούλεται) κόλασιν οὐ μικρὰν ὑπομένεις μήτε ὁρῶν τὰ γιγνόμενα μήτ' ἀκούων, εἴ τις ᾄδει ἢ κιθαρίζει πάνυ τιμώμενος μειρακίσκος, ἀλλ' ἐπαινεῖς μὲν ὑπ' ἀνάγκης, εὔχῃ δὲ ἢ σεισμῷ συμπεσεῖν ἐκεῖνα πάντα ἢ πυρκαϊάν τινα προσαγγελθῆναι, ἵνα ποτὲ καὶ διαλυθῇ τὸ συμπόσιον.* 19. *τοῦτο μὲν δή σοι τὸ πρῶτον, ὦ ἑταῖρε, καὶ ἥδιστον ἐκεῖνο δεῖπνον, οὐκ ἔμοιγε τοῦ θύμου καὶ τῶν λευκῶν ἁλῶν ἥδιον, ὁπηνίκα βούλομαι καὶ ὁπόσον, ἐλευθέρως ἑστιωμένῳ. ἵνα δ' οὖν σοι τὴν ὀξυρεγμίαν τὴν ἐπὶ τούτοις παρῶ καὶ τὸν ἐν τῇ νυκτὶ ἔμετον, ἕωθεν δεήσει περὶ τοῦ μισθοῦ ξυμβῆναι ὑμᾶς, ὁπόσον τε καὶ ὁπότε*

αὐτοῦ A cum Reitzio. *αὑτοῦ* v. *ὑπομένεις*] *ἐπιμένεις* Φ. *μήτ' ἀκούων*] *μήτε ἀκούων* ΦΔΩ. *ἢ κιθαρίζει* A et v. *καὶ κιθαρίζει* Δ.

19. *καὶ ὁπόσον* AC et v. *καὶ ὁπόσων* ΦΩ. *ἑστιωμένῳ* Lehmannus dubitanter. *ἑστιωμένων* Φ. *ἐσθιομένῳ* T et v. *ἐσθιομένων* EACΩYa, quod in Quaestt. p. 155 frustra probavi. libero et libertatis amico, inquit, tam tenuis victus dulcis quaedam *ἑστίασις* videtur. ita in Demonico Athenaei IX p. 410, d *ἑστιῶν* pro *ἐσθίων* Casaubonus restituit. *δ' οὖν* Bekker. libri *γοῦν*. *ὀξυρεγμίαν*] *ὀξυρευγμίαν* Ω. *ἐξηρευγμίαν* et in marg. al. man. *γρ. ὀξυρευγμίαν* Φ. *ἐξορευγμίαν* et in marg. *ὀξυρεγμίαν* E. *ἐξωρευγμίαν* et in marg. *γρ. ὀξυρευγμίαν* (*γρ' ὀξηρευγμίαν* A) CA. quibus scripturis tres formae inesse possunt, *ὀξυρεγμία*, *ὀξυρυγμία* et *ὀξορεγμία*. secunda in tribus locis Hippocratis quodammodo inest, *ὀξυρευγμίη* (collectis ab intpp. Erotiani p. 266). tertiam Phrynichus in Bekkeri Anecd. p. 56, 19 agnoscere videtur, docens ille *ὀξύβαφον*, *ὀξύγαρον* attico dici, non item *ὀξόβαφον*, *ὀξόγαρον*, cujus praecepti pars mihi haec esse videntur: *ὀξυρεγμία καὶ ὀξωρεγμία τὸ αὐτό ἐστι· λέγεται γὰρ ἀμφότερα.* at in tali nexu *ὀξωρεγμία* afferri non potuit nisi additis verbis *διὰ τοῦ ω*. itaque corrigo: *ὀξυρεγμία καὶ ὀξορεγμία* —. recte tamen Pollux VI, 44 *ὀξυρεγμία* atticis tribuit, quo ipse Aristophanes utitur et apud Photium p. 340, 22 et in Pace v. 521, ubi est *κρομμυοξυρεγμίας*. sexcenties etiam Hippocrates *ὀξυρεγμίη* habet et Galenus *ὀξυρεγμία*. Galenus quidem T. 18 P. 1 p. 4 ed. Kühn. clare scripsit: *ὀξεῖαι — ἐρυγαὶ —, ἃς ὀξυρεγμίας ὀνομάζουσι* et ibid. p. 53 formam Hippocratis *ὀξυρεγμιώδης* adscivit. alias aliorum auctoritates omitto. ceterum *ὀξερυγμία* Dobraeus ad Plutum v. 1021 ab se inventum obtrusit Aristophani. est illud quidem non male inventum viderique potest praestare formae supra positae *ὀξυρυγμία* sive *ὀξυρευγμίη*,

τοῦ ἔτους χρὴ λαμβάνειν. παρόντων οὖν δύο ἢ τριῶν
φίλων προσκαλέσας σε καὶ καθίζεσθαι κελεύσας ἄρχεται
λέγειν· τὰ μὲν ἡμέτερα ὁποῖά ἐστιν, ἑώρακας ἤδη, καὶ
ὡς τῦφος ἐν αὐτοῖς οὐδὲ εἷς, ἀτραγῴδητα δὲ καὶ πεζὰ
πάντα καὶ δημοτικὰ, χρὴ δέ σε οὕτως ἔχειν ὡς ἁπάντων
ἡμῖν κοινῶν ἐσομένων. γελοῖον γὰρ εἰ τὸ κυριώτατον, τὴν
ψυχήν σοι τὴν ἐμαυτοῦ, (ἢ καὶ νὴ Δία τῶν παίδων, εἰ
παῖδες εἶεν αὐτῷ παιδεύσεως δεόμενοι) ἐπιτρέπων, τῶν
ἄλλων μὴ ἐπ' ἴσης ἡγοίμην * δεσπότην. ἐπεὶ δὲ καὶ 675
ὡρίσθαι τι δεῖ, ὁρῶ μὲν τὸ μέτριον καὶ αὔταρκες τοῦ
σοῦ τρόπου καὶ συνίημι, ὡς οὐχὶ μισθοῦ ἐλπίδι προσ-
ελήλυθας ἡμῶν τῇ οἰκίᾳ, τῶν δ' ἄλλων ἕνεκα, τῆς εὐ-
νοίας τῆς παρ' ἡμῶν καὶ τιμῆς, ἣν παρὰ πᾶσιν ἕξεις·
ὅμως δ' οὖν καὶ ὡρίσθω τι. σὺ δ' αὐτὸς ὅ τι καὶ βού-
λει, λέγε μεμνημένος, ὦ φίλτατε, κἀκείνων, ἅπερ ἐν ἑορ-
ταῖς διετησίοις εἰκὸς ἡμᾶς παρέξειν. οὐ γὰρ ἀμελήσομεν
οὐδὲ τῶν τοιούτων, εἰ καὶ μὴ νῦν αὐτὰ συντιθέμεθα·
πολλαὶ δὲ, οἶσθα, τοῦ ἔτους αἱ τοιαῦται ἀφορμαί. καὶ
πρὸς ἐκεῖνα τοίνυν ἀποβλέπων μετριώτερον δῆλον ὅτι
ἐπιβαλεῖς ἡμῖν τὸν μισθόν· ἄλλως τε καὶ πρέπον ἂν εἴη

etsi Zonaras p. 1456 formam ὀξυρεγχμία itemque ὀξερευγμία probare videtur. ὑμᾶς] ἡμᾶς ΕΦΑΩa. παρόντων οὖν δύο] παρόντων ἢ δύο A. παρόντων οὖν ἢ δύο ΕΦΩΜΔ, lectione et ab Lehmanno et ab Cobeto V. L. p. 240 bene explosa. καθίζεσθαι A et v. καθέζεσθαι ΩΔ. ἐμαυτοῦ ΕΦΑCΩUY a c et fortasse ΜΔ. ἑαυτοῦ d. ἑαυτοῦ multae edd. parenthesin, quae editoribus placuit, εἰ — δεόμενοι in Quaest. p. 155 jure improbavi. sub haec omnia τὴν ἑαυτοῦ — δεόμενοι, si ἑαυτοῦ scripseris, sin ἐμαυτοῦ, verba ἢ καὶ νὴ Δία — δεόμενοι ab reliquis separanda sunt. ἢ καὶ νὴ Δία] γε post δία addit Φ solus. Lucianus habet καὶ νὴ Δία γε, ut vel in hoc libro c. 28, non item ἢ καὶ νὴ Δία γε, nisi semel in uno codice D. Mort. XVII, 1, sed attice collocat ἢ καὶ νὴ Δία — γὲ, ut in Vitar. Auct. c. 7 fin. vide mea ad l. De M. Peregr. c. 33 fin. et Schwidop Observv. Luc. III p. 20. εἶεν] εἰ ἐν A. ἐπ' ἴσης E. ἐπίσης A et v. δ' ἄλλων] δὲ ἄλλων ΦΑCΩ. διετησίοις ΕΦΑΩΜΔ. ἐτησίοις v. ἡμᾶς] ἡμὰς A. πολλαὶ] πολλάκις Y. οἶσθα] ὡς οἶσθα M. vide mea Quaestt. p. 157. δῆλον ὅτι A pro δηλονότι. ἐπιβαλεῖς MV et fortassis Ω. ἐπιβάλῃς Φ. ἐπιβάλοις vulgo. ἐπιβάλλοις E. ἐπὶ βάλλοις A (ita A). πεπαιδευμένοις] πεπεδευμένοις A.

τοῖς πεπαιδευμένοις ὑμῖν κρείττοσιν εἶναι χρημάτων. 20. ὁ μὲν ταῦτ' εἰπὼν καὶ ὅλον σε διασείσας ταῖς ἐλπίσι τιθασὸν ἑαυτῷ πεποίηκε, σὺ δὲ πάλαι τάλαντα καὶ μυριάδας ὀνειροπολήσας καὶ ἀγροὺς ὅλους καὶ συνοικίας συνίῃς μὲν ἠρέμα τῆς μικρολογίας, σαίνεις δὲ ὅμως τὴν ὑπόσχεσιν καὶ τὸ, πάντα ἡμῖν κοινὰ ἔσται, βέβαιον καὶ ἀληθὲς ἔσεσθαι νομίζεις οὐκ εἰδὼς ὅτι τὰ τοιαῦτα

χείλεα μέν τ' ἐδίην', ὑπερῴην δ' οὐκ ἐδίηνεν·

676 * τελευταῖον δ' ὑπ' αἰδοῦς αὐτῷ ἐπέτρεψας. ὁ δὲ αὐτὸς μὲν οὔ φησιν ἐρεῖν, τῶν φίλων δέ τινα τῶν παρόντων κελεύει μέσον ἐλθόντα τοῦ πράγματος εἰπεῖν, ὃ μήτ' αὐτῷ γίγνοιτ' ἂν βαρὺ καὶ πρὸς ἄλλα τούτων ἀναγκαιότερα δαπανῶντι μήτε τῷ ληψομένῳ εὐτελές. ὁ δὲ, ὠμογέρων τις ἐκ παίδων κολακείᾳ σύντροφος, ὡς μὲν οὐκ εὐδαιμονέστατος εἶ, φησὶ, τῶν ἐν τῇ πόλει ἁπάντων, ὦ οὗτος, οὐκ ἂν εἴποις, ᾧ γε τοῦτο πρῶτον ὑπῆρχεν, ὃ πολλοῖς πάνυ γλιχομένοις μόλις ἂν γένοιτο παρὰ τῆς τύχης, λέγω δὲ, ὁμιλίας ἀξιωθῆναι καὶ ἑστίας κοινωνῆσαι καὶ ἐς τὴν πρώτην οἰκίαν τῶν ἐν τῇ Ῥωμαίων ἀρχῇ καταδεχθῆναι· τοῦτο γὰρ ὑπὲρ τὰ Κροίσου τάλαντα καὶ τὸν

20. ταῦτ'] ταῦτα ACΩ. τιθασὸν Φ. τιθασσὸν A et v. καὶ ἀγροὺς ὅλους καὶ σ.] καὶ γὰρ ἀγροὺς ὅλους καὶ σ. A. καὶ γὰρ ^ ἀγροὺς καὶ ^ ὅλους συνοικίας (sic) Φ. συνίῃς] συνείῃς E. libri σαίνεις δὲ ὅμως τὴν ὑπόσχεσιν sed in X est: „Al. ἐπαινεῖς δὲ ὅμως τὰς ὑποσχέσεις.“ at ne poetae quidem dicunt σαίνω τι „aliqua re delector.“ immo aut ita corrigo: σαίνεις δὲ ὅμως πρὸς τὴν ὑπόσχεσιν collato Pindaro Ol. IV, 4: ἔσαναν αὐτίκ' ἀγγελίαν | ποτὶ γλυκεῖαν ἐσλοί, aut id quod malim: σαίνῃ (sive σαίνει) δὲ ὅμως τῇ ὑποσχέσει. attici enim passivo ita utuntur. sicut Aeschylus in Choeph. v. 189: σαίνομαι δ' ὑπ' ἐλπίδος et Diogenes Laert. VIII, 41: οἱ δὲ σαινόμενοι τοῖς λεγομένοις —. ἐδίην' Marcilius. libri ἐδίηνεν. ἐδίηνεν a. ἐδίηνε A et v. versus Homeri Il. χ', 495. μέσον ἐλθόντα τοῦ πράγματος A et v. μέσον τοῦ πράγματος ἐλθόντα Ω, fortassis recte. μήτ' αὐτῷ] μὴ αὐτῷ ΦACΩ. γίγνοιτ'] γίνοιτ' EΦ. γένοιτ' AC. ὠμογέρων τις ΦAC et v. ὠμογέρωντις conjunctim E d. ὁμογέρων τις U. idem fere vitium ὁμόγραυς pro ὠμόγραυς ex Arcadio et Photii Menandro Lobeckius in Paralip. p. 227 sustulit. ὦ οὗτος] haec om Φ, male. οἰκίαν τῶν ἐν τῇ] οἰκίαν ἐν τῇ Φ. μίδα A et fortassis Ω. Μίδου v.

*Μίδα πλοῦτον, εἰ σωφρονεῖν οἶσθα. ἰδὼν δὲ πολλοὺς
τῶν εὐδοκίμων ἐθελήσαντας ἄν, εἰ καὶ προσδιδόναι δέοι,
μόνης τῆς δόξης ἕνεκα συνεῖναι τούτῳ καὶ ὁρᾶσθαι περὶ
αὐτὸν ἑταίρους καὶ φίλους εἶναι δοκοῦντας, οὐκ ἔχω
ὅπως σε τῆς εὐποτμίας μακαρίσω, ὃς καὶ προσλήψῃ
μισθὸν τῆς τοιαύτης εὐδαιμονίας. ἀρκεῖν οὖν νομίζω,
εἰ μὴ πάνυ ἄσωτος * εἶ, τοσόνδε τι (εἰπὼν ἐλάχιστον,* 677
καὶ μάλιστα πρὸς τὰς σὰς ἐκείνας ἐλπίδας). 21. *ἀγα-
πᾶν δ' ὅμως ἀναγκαῖον· οὐ γὰρ οὐδ' ἀναφυγεῖν ἔτι σοι
δυνατὸν ἐντὸς ἀρκύων γενομένῳ. δέχῃ τοίνυν τὸν χαλι-
νὸν μύσας, καὶ τὰ πρῶτα εὐάγωγος εἶ πρὸς αὐτὸν οὐ
πάνυ περισπῶντα οὐδ' ὀξέως νύττοντα, μέχρι ἂν λάθῃς
τέλεον αὐτῷ συνήθης γενόμενος. οἱ μὲν δὴ ἔξω ἄνθρω-
ποι τὸ μετὰ τοῦτο ζηλοῦσί σε ὁρῶντες ἐντὸς τῆς κιγκλί-
δος διατρίβοντα καὶ ἀκωλύτως εἰσιόντα καὶ τῶν πάνυ
τινὰ ἔνδον γεγενημένον· σὺ δὲ αὐτὸς οὐδέπω ὁρᾷς, οὗ-
τινος ἕνεκα εὐδαίμων αὐτοῖς εἶναι δοκεῖς. πλὴν ἀλλὰ
χαίρεις γε καὶ σεαυτὸν ἐξαπατᾷς καὶ ἀεὶ τὰ μέλλοντα
βελτίω γενήσεσθαι νομίζεις. τὸ δ' ἔμπαλιν ἢ σὺ ἤλπι-
σας γίγνεται, καὶ ὡς ἡ παροιμία φησίν, ἐπὶ Μανδροβό-*

εἶδον vulgo et plerique libri (diserte *ΦΑCΩ*) praeter unum U qui *εἰδὼς* probante Lehmanno, verbis *οἶσθα εἰδὼς* non bene juncti*s*. ego Gesnero duce *ἰδὼν* correxi. *εἰ καὶ*] *εἰ* deletum in Y et ante *δέοι* repositum. *συνεῖναι*] *τοῦ συνεῖναι* Y. *τῆς τοιαύτης* libri et edd. vett. *ἐκ τοιαύτης* aliquot editiones. vix opus conjectura mea: *τῆς τοσαύτης* —. *τοσόνδε τι εἰπὼν ἐλάχιστον*] haec olim male juncta in Quaestt. p. 34 separavi.

21. *δ' ὅμως*] *δὲ ὅμως Φ.* *οὐδ' ἀναφυγεῖν*] ita correxi. libri *οὐδ' ἂν φυγεῖν*. illud h. l. significat „retrorsum fugere." nostrates: du kannst nicht wieder zurück. *γενομένῳ*] *γεγενημένῳ ΩΜ*. *οὐδ'*] *οὐδὲ ΦΔΩ*. *μέχρι* Jacobitius. libri *μέχρις*. *τὸ μετὰ τοῦτο*] *τομετατοῦτο* A ut semper. *ζηλοῦσι*] *ξηλοῦσι* et mox *τῆς κικλίδος* A. *τῶν πάνυ*] *τὸν πάνυ* a. *οὕτινος ἕνεκα εὐδαίμων αὐτοῖς εἶναι δοκεῖς*] *εἶναι* om *Ω*. transpone, sicut res et usus postulat: *οὕτινος ἕνεκα αὐτοῖς εὐδαίμων εἶναι δοκεῖς*. *τὸ δ'*] *τὸ δὲ Φ*. *ἐπὶ μανδροβόλου Φ*. *ἐπὶ Μανδροβούλου* EACΩV. *ἐπὶ Μανδραβούλου* v. *ἐπὶ τὰ Μανδροβούλου Δ*. *ἐπὶ τὰ Μανδραβούλου* Y. vera hujus nominis forma ea est, quam optimi codices ubique tuentur, *Μανδρόβολος*, probata illa primum Gaisfordo ad

λου χωρεῖ τὸ πρᾶγμα, καθ' ἑκάστην ὡς εἰπεῖν τὴν ἡμέραν ἀποσμικρυνόμενον καὶ εἰς τοὔπισω ἀναποδίζον. 22. *ἠρέμα οὖν καὶ κατ' ὀλίγον ὥσπερ ἐν ἀμυδρῷ τῷ*

Suidam s. *Ἐπὶ τὰ Μανδροβόλου.* in scholio ad h. l. Vossiano et apud Bachmann. Anecd. II p. 339, 12 Parisino quodam Platonis comici mentio fit nulla, sed in alio Parisino, C, scholium caetera idem post illa: *καὶ τῷ τρίτῳ χαλκοῦν* hisce verbis auctum est: *μέμνηται πλάτων ὁ κωμικὸς ἐν διὶ κακουμένῳ.* eadem verba in Marciano et in Barocciano scholio addita sunt. id unum scimus, a Platone in illa comoedia hoc proverbium commemoratum fuisse, verba Platonis ipsa plane nescimus. itaque Meinekius quum in prima fragmentorum editione p. 633 de verbis Platonis recte tacuisset, male idem in secunda p. 367 in Platonem haec transtulit, „*ἐπὶ Μανδροβόλου χωρεῖ τὸ πρᾶγμα*“, quae Luciani verba sunt, Platonis fortasse non sunt. Lucianeum scholium, quod excepta Platonis memoria etiam apud Suidam posteriore glossa, Zenobium III, 82 et Diogenianum IV, 62 exstat, ob ovem Samiorum cultui consentaneam (Aelian. H. A. XII, 40 et Clemens Al. Protr. p. 25 Sylb.) plus fidei invenit aliis scholiis, quae pro ove habent *βοῦς ἔθυσε* vel *κριὸν χρυσοῦν ἀνέθηκεν.* ipsum proverbium ab Luciano, ab Gregorio Cyprio III, 50, Apostolio VII, 78 bene ita conceptum est: *ἐπὶ Μανδροβόλου χωρεῖ τὸ πρᾶγμα*, id est opinor *ὡς ἐπὶ Μ.*, „res ut Mandroboli aetate male cedit.“ nec minus bene scripsit Niceph. Gregor. Hist. Byz. XII, 14 fin: *ὡς γὰρ ἐπὶ Μανδραβόλου* (sic) *τὰ ἐκείνου διηνεκῶς ἐχώρει.* eodem modo *ἐπὶ* accipe in alio proverbio, *τἀπὶ Χαριξένης*, ut Aristophanes Eccles. v. 943, sive ut paroemiographus I p. 411 ed. Leutschi *ἐπὶ Χαριξένης*, sive ut Hesychius s. *Ἐπὶ Χαριξένης* habet: *οἷα τἀπὶ Χαριξένης.* restat haec proverbii nostri forma, *ἐπὶ τὰ Μανδροβόλου*, quam in Hesychio ipsa literarum series postulat, eandem servarunt Zenobius III, 82, Suidas priore loco iisdemque verbis Diogenianus IV, 62, et eandem Suidae reddo posteriore glossa: *Ἐπὶ τοῦ* (corr. *τὰ*) *Μανδραβόλου*: *ἐπὶ τοῦ* —. hoc proverbii lemma ex alio scriptore, velut e versu Platonis sumtum esse conjicio, quasi ita scriptum fuisse fingas: *ἀλλ' ὦ πατρίδιον, ἐπὶ τὰ Μανδροβόλου τρέπει.* confer Vesp. v. 986 et memento proverbii *Ἐπὶ τἀλλότρια Παυσανίας* (II p. 166 Leutsch.). nam duae tantum hujus proverbii formae sunt justae, Lucianea *ἐπὶ Μανδροβόλου χωρεῖ τὸ πρᾶγμα* et scriptoris incerti *ἐπὶ τὰ Μανδροβόλου*, quibus formis temere et absurde confusis ita scripserunt et Alciphro Epp. I, 9 init: *ὡς ἐναντίως ἡμῖν καὶ κατὰ τὴν παροιμίαν ἐπὶ τὰ Μανδροβόλου χωρεῖ τὰ πράγματα* (quanquam in Alciphrone corrigo: *ἐπὶ Μανδροβόλου*) et Zonaras T. III p. 175: *ὅτι αὐτῷ αἱ ἐλπίδες ὑπέρρεον καὶ τὸ*

φωτὶ * τότε πρῶτον διαβλέπων ἄρχῃ κατανοεῖν, ὡς αἱ 678 μὲν χρυσαῖ ἐκεῖναι ἐλπίδες οὐδὲν ἀλλ' ἢ φῦσαί τινες ἦσαν ἐπίχρυσοι, βαρεῖς δὲ ὡς ἀληθῶς καὶ ἀπαραίτητοι καὶ συνεχεῖς οἱ πόνοι. τίνες οὗτοι; ἴσως ἐρήσῃ με· οὐχ ὁρῶ γὰρ ὅ τι τὸ ἐπίπονον ἐν ταῖς τοιαύταις ξυνουσίαις ἐστὶν, οὐδ' ἐννοῶ ἅτινα ἔφησθα τὰ καματηρὰ καὶ ἀφόρητα. οὐκοῦν ἄκουσον, ὦ γενναῖε, μὴ εἰ κάματος ἔνεστιν ἐν τῷ πράγματι μόνον ἐξετάζων, ἀλλὰ καὶ τὸ αἰσχρὸν καὶ ταπεινὸν καὶ συνόλως δουλοπρεπὲς οὐκ ἐν παρέργῳ τῆς ἀκροάσεως τιθέμενος. **23.** καὶ πρῶτόν γε μέμνησο μηκέτι ἐλεύθερον τὸ ἀπ' ἐκείνου μηδ' εὐπατρίδην σεαυτὸν οἴεσθαι· πάντα γὰρ ταῦτα, τὸ γένος, τὴν ἐλευθερίαν, τοὺς προγόνους ἔξω τοῦ ὀδοῦ καταλείψων ἴσθι, ἐπειδὰν ἐπὶ τοιαύτην λατρείαν σαυτὸν ἀπεμπολήσας εἰσίῃς. οὐ γὰρ ἐθελήσει σοι ἡ Ἐλευθερία ξυνεισελθεῖν ἐφ' οὕτως ἀγεννῆ πράγματα καὶ ταπεινὰ εἰσιόντι. δοῦλος οὖν, εἰ καὶ πάνυ ἀχθέσῃ τῷ ὀνόματι, καὶ οὐχ ἑνὸς, ἀλλὰ πολλῶν δοῦλος ἀναγκαίως ἔσῃ καὶ θητεύσεις κάτω νενευκὼς ἕωθεν εἰς ἑσπέραν, „ἀεικελίῳ ἐπὶ μισθῷ·“ καὶ

τῆς παροιμίας ἐπὶ τὰ Μανδραβόλου (sic) *ἐχώρευν* et scholiasta Luciani apud unum Bachmannum l. l., cujus lemma hoc est: *ἐπὶ τὰ Μανδροβούλου χωρεῖ.* *ἀναποδίζον — τότε* (c. 22 init.)] haec duodecim verba in textu om *Ω* sed in margine adscr. hinc facile patet, quomodo verba media *καὶ κατ' ὀλίγον* exciderint. talia nunc integra nunc manca nunc ètiam partim mendosa in codd. supplentur.

22. *καὶ κατ' ὀλίγον* accesserunt ex ΕΤΑΩΜΔ et qui *ὀλίγου* U et qui *ὀλίγων Φ*. addi haec voluit etiam Jacobsius ad Achill. Tat. p. 663. *ἀλλ' ἢ* A a c. *ἄλλ' ἢ* edd. vett. pleraeque. *φῦσαί τινες ἦσαν*] *ἦσαν* om *Ω*. ego olim conjeceram: *φυσαλλίδες ἦσαν* collato Charone c. 19, sed jam in Quaestt. Luc. p. 16 ad vulgatam redii. *βαρεῖς δὲ ὡς ἀληθῶς* Jacobitius. *βαρεῖς δὲ ἀληθεῖς* A. *βαρεῖς δὲ καὶ ἀληθεῖς* v. *οὐδ' ἐννοῶ*] ita correxi. libri *οὐδ' ἐπινοῶ*. vide Burmeisterum Quaestt. cr. p. 42.

23. *μηδ'*] *μὴ δὲ Φ* et qui in textu *ἀπατρίδην*, sed in marg pm . *εὐ* A. *ὁδεῦ* A. *εὐδοῦ Ω* et v. attica *Διοσκόρω*, *κολεὸς ὀδὸς* olim (De atticismo Luc. I p. 12) e codd. Luciano restitui. *ἐπὶ τοιαύτην λατρείαν σαυτὸν*] ita correxi. libri *ἐπὶ τοιαύτην σαυτὸν λατρείαν*. *εἰσίῃς*] *εἰσῄεις Φ*. *οὖν, εἰ καὶ*] *οὖν εἰ. καὶ* A. *οὖν, κἂν* U. *ἀναγκαίως*] *ἀναγκαῖος Φ*. *εἰς ἑσπέραν* ΦΑΩ. *ἐς ἑσπέραν* v. *θητεύσεις — ἀεικελίῳ ἐπὶ μισθῷ*] „ex Odyss. τ',

*ἅτε δὴ μὴ ἐκ παίδων τῇ δουλείᾳ ξυντραφεὶς, ὀψιμαθή-
σας δὲ καὶ πόρρω που τῆς ἡλικίας παιδευόμενος πρὸς
679 αὐτῆς, οὐ πάνυ εὐδόκιμος ἔσῃ οὐδὲ πολλοῦ * ἄξιος τῷ
δεσπότῃ. διαφθείρει γάρ σε ἡ μνήμη τῆς ἐλευθερίας
ὑπιοῦσα καὶ ἀποσκιρτᾶν ἐνίοτε ποιεῖ καὶ δι' αὐτὸ ἐν
τῇ δουλείᾳ πονηρῶς ἀπαλλάττειν. πλὴν εἰ μὴ ἀποχρῆν
σοι πρὸς ἐλευθερίαν νομίζεις, τὸ μὴ Πυρρίου μηδὲ Ζω-
πυρίωνος υἱὸς εἶναι, μηδ' ὥσπερ τις Βιθυνὸς ὑπὸ με-
γαλοφώνῳ τῷ κήρυκι ἀπημπολῆσθαι. ἀλλ' ὁπόταν, ὦ
βέλτιστε, τῆς νουμηνίας ἐπιστάσης ἀναμιχθεὶς τῷ Πυρ-
ρίᾳ καὶ τῷ Ζωπυρίωνι καὶ τοῖς ἄλλοις οἰκέταις προτεί-
νῃς τὴν χεῖρα ὁμοίως αὐτοῖς καὶ λάβῃς ἐκεῖνο ὅ τι δή-*

341: *ἀεικελίῳ ἐνὶ κοίτῃ.*" Solanus, qui Il. ξ, 84 addere poterat. at ut *ἀεικελίῳ* hinc sumtum sit, caetera potius ex Il. φ', 444 sq.: *θητεύσαμεν εἰς ἐνιαυτὸν μισθῷ ἔπι ῥητῷ* expressa sunt, si tamen expressa ex Homero. quis enim spondeat, non ex alio potius poeta epico haec verbotenus ducta esse, qui ita fere scripserit: [*τλῆ δ' αὐτῷ*] *θητεῦσαι ἀεικελίῳ ἐπὶ μισθῷ*? confer et poetam incertum ap. Plutarch. Moral. p. 761 d. cujus versum Schneidewinus ita scribebat: *Ἀδμήτῳ πάρα θητεῦσαι μέγαν εἰς ἐνιαυτόν*, et Rhianum pluresque poetas ap. schol. ad Eurip. Alcest. v. 1. et inprimis Panyasin (in Heraclea) ap. eundem Clementem Protr. p. 22. d. *ὑπιοῦσα*] *ὑπτιοῦσα* EAC. *πονηρῶς* ΦAa et fortassis Ω. *πονήρως* v. *υἱὸς εἶναι* Φ. *υἱὸν εἶναι* A et v. hujus nominativi exempla e Luciano collegi in Quaestt. p. 103 sq. et aliunde Lobeckius ad Phryn. p. 750 sq. *μηδ'*] *μηδὲ* Φ. *μὴ δὲ* A. *ἐπιστάσης — προτείνῃς*] haec octo verba om A, quae hic quoque turbarum causa fuit. confer supra ad c. 21 fin. habet haec verba C qui *προτείνεις* pro *προτείνῃς*. *ἀναμιχθεὶς τῷ Πυρρίᾳ καὶ τῷ Ζωπυρίωνι καὶ τοῖς ἄλλοις οἰκέταις προτείνῃς τὴν χεῖρα ὁμοίως αὐτοῖς*] ita haec transposui. *ἀναμιχθεὶς τῷ Πυρρίᾳ καὶ τῷ Ζωπυρίωνι καὶ προτείνῃς τὴν χεῖρα ὁμοίως τοῖς ἄλλοις οἰκέταις* Φ. post *τῆς νουμηνίας* A pergit: *τὴν χεῖρα ὁμοίως τοῖς ἄλλοις οἰκέταις* (puncto punctum in marg pr m respondet). *τοῖς ἄλλοις οἰκέταις* etiam E. *τοῖς καλοῖς οἰκέταις* M. *ἀναμιχθεὶς τῷ Πυρρίᾳ καὶ τῷ Ζωπυρίωνι προτείνῃς τὴν χεῖρα ὁμοίως τοῖς αὐτοῖς οἰκέταις* edd. vett. recte haec ab me transposita esse docet scriptura Φ *τῷ Ζωπυρίωνι καὶ* (unde patet olim recte juncta fuisse *τῷ Ζωπυρίωνι καὶ τοῖς ἄλλοις οἰκέταις*), docet vulgata *ὁμοίως τοῖς αὐτοῖς οἰκέταις* (unde colligas olim recte scriptum fuisse *ὁμοίως αὐτοῖς*), docet etiam res ipsa, graeculum non servis duobus sed multorum ser-

ποτε ἦν τὸ γιγνόμενον, τοῦτο ἡ πρᾶσίς ἐστι· κήρυκος γὰρ οὐκ ἔδει ἐπ' ἄνδρα ἑαυτὸν ἀποκηρύξαντα καὶ μακρῷ χρόνῳ μνηστευσάμενον ἑαυτῷ τὸν δεσπότην. 24. εἶτ', ὦ κάθαρμα, φαίην ἄν, καὶ μάλιστα πρὸς τὸν φιλοσοφεῖν φάσκοντα, εἰ μέν σέ τις ἢ πλέοντα καταποντιστὴς συλλαβὼν ἢ λῃστὴς ἀπεδίδοτο, ᾤκτειρες ἂν σεαυτὸν ὡς παρὰ τὴν ἀξίαν δυστυχοῦντα, ἢ εἴ τις σου λαβόμενος ἦγε δοῦλον εἶναι λέγων, ἐβόας ἂν τοὺς νόμους καὶ δεινὸ ἐποίεις καὶ ἠγανάκτεις καί, ὦ γῆ καὶ θεοί, μεγάλῃ τῇ φωνῇ ἐκεκράγεις ἄν, σεαυτὸν δὲ ὀλίγων ἕνεκα ὀβολῶν ἐν τούτῳ τῆς ἡλικίας, ὅτε καὶ εἰ φύσει δοῦλος ἦσθα, καιρὸς ἦν πρὸς * ἐλευθερίαν ἤδη ὁρᾶν, αὐτῇ ἀρετῇ καὶ 680
σοφίᾳ φέρων ἀπημπόλησας, οὐδὲ τοὺς πολλοὺς ἐκείνους λόγους αἰδεσθείς, οὓς ὁ καλὸς Πλάτων ἢ [ὁ] Χρύσιππος ἢ Ἀριστοτέλης διεξεληλύθασι τὸ μὲν ἐλευθέριον ἐπαινοῦντες, τὸ δουλοπρεπὲς δὲ διαβάλλοντες; καὶ οὐκ αἰσχύνῃ κόλαξιν ἀνθρώποις καὶ ἀγοραίοις καὶ βωμολόχοις ἀντεξεταζόμενος καὶ ἐν τοσούτῳ πλήθει ἀστικῷ μόνος ξενίζων τῷ τρίβωνι καὶ πονηρῶς τὴν Ῥωμαίων φωνὴν

---

vorum turbae immixtum dici. vide infra c. 25: ἀναμεμίχθαι καὶ τοιοῦτόν τινα τοῖς προϊοῦσι et D. Mort. XXVII, 6: οὐδ' ἀνέμιξα ἐμαυτὸν τοῖς ἄλλοις. καὶ λάβῃς] καὶ om d. . γιγνόμενον ΕΦΑCΩΜΔ. διδόμενον v. διδώμενον a. πρᾶσις Lehmannus. libri πράσις. μνηστ. ἑ. τ. δεσπότην] μνηστευσάμενος ἑαυτῷ δεσπότῃ a.

24. φαίην ἂν καὶ μάλιστα] καὶ μάλιστα φαίην ἂν Ω. πρὸς τὸν] etsi alloqui ipsum Timoclem solet, qui et huic vitae generi inhiabat (c. 3) et vero erat philosophus (c. 4 init.): hic tamen πρὸς σὲ τὸν —, ne id subrustice dictum videretur, scribere noluit. σου λαβόμενος ΕΦΑCΩΜΔ. σου συλλαβόμενος v. ἀπημπόλησας] ita correxi. ἀπεμπολήσας Φ. ἀπημπόληκας A et v. libri ἢ ὁ Χρύσιππος. ego articulum deleo. ἢ Ἀριστοτέλης] ἢ ὁ Ἀριστοτέλης Δ solus, quo recepto etiam ἢ ὁ Χρύσιππος bene habebit. διαβάλλοντες; A. διαβάλλοντες, v. ἀντεξεταζόμενος] Cobeto V. L. p. 240 συνεξεταζόμενος sententia postulare videbatur, mihi non item. nam infelici graeculo cum hominibus istis de gratia contendendum erat (c. 27). ἀστικῷ Dindorfius. ἀστικῶν U. ἀστεικῷ V. ἀστεϊκῷ RT. ῥωμαϊκῷ ΕΦΑΩ. Ῥωμαϊκῶν v. quis ferat Ῥωμαϊκῷ — Ῥωμαίων? τρίβωνι] πώγωνι RTUV. πονηρῶς ΦΑΩa. πονήρως v. ἔχων πηλὸν ΕΑΩΜΔ. πηλὸν ἔχων

βαρβαρίζων, εἶτα δειπνῶν δεῖπνα θορυβώδη καὶ πολυ-
άνθρωπα συγκλύδων τινῶν καὶ τῶν πλείστων μοχθηρῶν;
καὶ ἐν αὐτοῖς ἐπαινεῖς φορτικῶς καὶ πίνεις πέρα τοῦ
μετρίως ἔχοντος· ἕωθέν τε ὑπὸ κώδωνι ἐξαναστὰς ἀπο-
σεισάμενος τοῦ ὕπνου τὸ ἥδιστον συμπεριθεῖς ἄνω καὶ
κάτω, ἔτι τὸν χθιζὸν ἔχων πηλὸν ἐπὶ τοῖν σκελοῖν. οὕ-
τως ἀπορία μέν σε θέρμων ἔσχεν ἢ τῶν ἀγρίων λαχά-
νων, ἐπέλιπον δὲ καὶ αἱ κρῆναι ῥέουσαι τοῦ ψυχροῦ
681 ὕδατος, ὡς ἐπὶ ταῦτά σε * ὑπ' ἀμηχανίας ἐλθεῖν; ἀλλὰ
δῆλον, ὡς οὐχ ὕδατος οὐδὲ θέρμων, ἀλλὰ πεμμάτων καὶ
ὄψου καὶ οἴνου ἀνθοσμίου ἐπιθυμῶν ἑάλως, καθάπερ
ὁ λάβραξ αὐτὸν μάλα δικαίως τὸν ὀρεγόμενον τούτων
λαιμὸν διαπαρείς. παρὰ πόδας τοιγαροῦν τῆς λιχνείας
ταύτης τἀπίχειρα, καὶ ὥσπερ οἱ πίθηκοι, δεθεὶς κλοιῷ
τὸν τράχηλον ἄλλοις μὲν γέλωτα παρέχεις, σεαυτῷ δὲ
δοκεῖς τρυφᾶν, ὅτι ἔστι σοι τῶν ἰσχάδων ἀφθόνως ἐν-
τραγεῖν· ἡ δ' ἐλευθερία καὶ τὸ εὐγενὲς αὐτοῖς φυλέταις
καὶ φράτορσι φροῦδα πάντα καὶ οὐδὲ μνήμη τις αὐτῶν.
25. καὶ ἀγαπητόν, εἰ μόνον τὸ αἰσχρὸν προσῆν τῷ
πράγματι, δοῦλον ἀντ' ἐλευθέρου δοκεῖν, οἱ δὲ πόνοι
μὴ κατὰ τοὺς πάνυ τούτους οἰκέτας. ἀλλ' ὅρα, εἰ με-
τριώτερά σοι προστέτακται τῶν Δρόμωνι καὶ Τιβίῳ
προστεταγμένων. ὧν μὲν γὰρ ἕνεκα τῶν μαθημάτων

---

v. ὄψου ΕΦΑCΩ. ὄψων v. ἑάλως] ἑάλω A. ὁ λάβραξ] ὁ in litura A qui pergit αὐτὸν μάλα. τούτων] τοῦτον Ω. διαπαρεὶς] περιπαρεὶς ΩM. λιχνείας AY et fortasse ΦCΩ. λιχνίας E et edd. vett. δεθεὶς (δηθεὶς Φ) κλοιῷ ΦΑCΩ. κλοιῷ δεθεὶς v. attico κλῳὸς (Arist. Vesp. 897 al.) Lucianus abstinuit. σεαυτῷ ΦΑΩΔ. σαυτῷ v. ἡ δ'] ἡ δὲ ΦΑ. φράτορσι] id Cobetus V. L. p. 350 Luciano condonat, Dindorfius non item.

25. τῷ πράγματι, δοῦλον] malim τῷ πράγματι, τὸ δοῦλον, quum infinitivus δοκεῖν ab superiore τὸ αἰσχρὸν pendeat. Τιβίῳ] τιβείῳ Φ. ὧν μὲν γὰρ ἕνεκα τῶν μαθημάτων] cave ἕνεκα deleas, cui verba ἐπιθυμεῖν (scil. αὐτῶν) φήσας non repugnant, et quod de eadem re supra ponitur c. 13: ὧν ἕνεκα τὴν ἀρχὴν παρελήφθης. Cobeti vero V. L. p. 296 conjectura verba ἕνεκα τῶν μαθημάτων delentis nihil vidi infelicius. hoc dicit Lucianus: τῶν μὲν γὰρ μαθημάτων, ὧν ἕνεκα —, sed pervulgata utitur attractione, prorsus ut Sophocles in Antig. v. 400, ubi scholiasta

ἐπιθυμεῖν φήσας παρείληφέ σε, ὀλίγον αὐτῷ μέλει. τί
γὰρ κοινὸν, φασὶ, λύρᾳ καὶ ὄνῳ; πάνυ γοῦν * οὐχ ὁρᾷς; 682
ἐκτετήκασι τῷ πόθῳ τῆς Ὁμήρου σοφίας ἢ τῆς Δημο-
σθένους δεινότητος ἢ τῆς Πλάτωνος μεγαλοφροσύνης,
ὧν ἤν τις ἐκ τῆς ψυχῆς ἀφέλῃ τὸ χρυσίον καὶ τὸ ἀργύριον
καὶ τὰς περὶ τούτων φροντίδας, τὸ καταλειπόμενόν ἐστι
τῦφος καὶ μαλακία καὶ ἡδυπάθεια καὶ ἀσέλγεια καὶ ὕβρις
καὶ ἀπαιδευσία. δεῖται δή σου ἐπ' ἐκεῖνα μὲν οὐδαμῶς·
ἐπεὶ δὲ πώγωνα ἔχεις βαθὺν καὶ σεμνός τις εἶ τὴν
πρόσοψιν καὶ ἱμάτιον Ἑλληνικὸν εὐσταλῶς περιβέβλησαι
καὶ πάντες ἴσασί σε γραμματικὸν ἢ ῥήτορα ἢ φιλόσο-
φον, καλὸν αὐτῷ δοκεῖ ἀναμεμίχθαι καὶ τοιοῦτόν τινα
τοῖς προϊοῦσι καὶ προπομπεύουσιν αὐτοῦ· δόξει γὰρ ἐκ
τούτου καὶ φιλομαθὴς τῶν Ἑλληνικῶν μαθημάτων καὶ
ὅλως περὶ παιδείαν φιλόκαλος· ὥστε κινδυνεύεις, ὦ γεν-
ναῖε, ἀντὶ τῶν θαυμαστῶν λόγων τὸν πώγωνα καὶ τὸν
τρίβωνα μεμισθωκέναι. χρὴ οὖν σε ἀεὶ σὺν αὐτῷ ὁρᾶ-
σθαι καὶ μηδέποτε ἀπολείπεσθαι, ἀλλ' ἕωθεν ἐξανα-
στάντα παρέχειν σεαυτὸν ὀφθησόμενον ἐν τῇ θεραπείᾳ
καὶ μὴ λιπεῖν τὴν τάξιν. ὁ δ' ἐπιβάλλων ἐνίοτέ σοι τὴν
χεῖρα, ὅ,τι ἂν τύχῃ, ληρεῖ τοῖς ἐντυγχάνουσιν ἐπιδεικνύ-
μενος, ὡς * οὐδ' ὁδῷ βαδίζων ἀμελής ἐστι τῶν μουσῶν 683
ἀλλ' εἰς καλὸν τὴν ἐν τῷ περιπάτῳ διατίθεται σχολήν.

---

versum Cratini apte contulit, ut Plato ap. Heindorfium ad Gorgiam p. 121 aliique scriptores in Matthiae Gr. Gr. § 474 p. 887 ed. sec.

πάνυ γοῦν, οὐχ ὁρᾷς; ἐκτετήκασι] πάνυ γὰρ ὡς ὁρᾷς, ἐντετήκασι M multiplici errore. vide quae dixi in Quaestt. Luc. p. 86 sq. ἢ τῆς Δημοσθ.] καὶ τῆς Δημοσθ. Ω. ὧν ἤν τις — τὸ καταλειπόμενόν ἐστι] noster in Prometheo II c. 8 med., Icaromen. c. 29, Polybius III, 31 fin., Theophilus comicus ap. Athen. XIII p. 563 f v. 3 sq. προϊοῦσι] προσιοῦσι T. παιδείαν] παιδιὰν A. φιλομαθὴς — καὶ — φιλόκαλος] vide Luc. Scytham c. 1: φιλόκαλος ἀνὴρ καὶ ἐπιτηδευμάτων φιλομαθὴς τῶν ἀρίστων et Galenum T. XIV p. 627 ed. Kühn: Βοηθὸς ὑπατικὸς ἀνὴρ, ὅπως μὲν ἦν φιλόκαλός τε καὶ φιλομαθὴς οἶσθα καὶ σύ. κινδυνεύεις] κινδυνεύσεις AC. ἀεὶ οὖν αὐτῷ] οὖν αὐτῷ ἀεὶ Ω. ἀλλ' ἕωθεν Ω et v. ἀλλὰ ἕωθεν ΦA. ὁ δ'] ὁ δὲ AΩ. ἐνίοτε] ἐνί ὁτέ E.

τύχῃ EAV. τύχοι Ω et v. et fortasse Φ. οὐδ' ὁδῷ v. et fortasse Φ. οὐδὲ ὁδῷ ACΩM. καλὸν] καλῶν a.

26. σὺ δ' ἄθλιος τὰ μὲν παραδραμών, τὰ δὲ βάδην ἄναντα πολλὰ καὶ κάταντα (τοιαύτη γάρ, ὡς οἶσθα, ἡ πόλις) περιελθὼν ἱδρωκάς τε καὶ πνευστιᾷς, κἀκείνου ἔνδον τινὶ τῶν φίλων, πρὸς ὃν ἦλθε, διαλεγομένου, μηδ' ὅπου καθίζῃς ἔχων, ὀρθὸς ὑπ' ἀπορίας ἀναγιγνώσκεις τὸ βιβλίον προχειρισάμενος. ἐπειδὰν δὲ ἄσιτόν τε καὶ ἄποτον ἡ νὺξ καταλάβῃ, λουσάμενος πονηρῶς ἀωρὶ περὶ αὐτό που σχεδὸν τὸ μεσονύκτιον ἥκεις ἐπὶ τὸ δεῖπνον. οὐκέθ' ὁμοίως ἔντιμος οὐδὲ περίβλεπτος τοῖς παροῦσιν· ἀλλ' ἤν τις ἄλλος ἐπεισέλθῃ νεαλέστερος, ἐς τοὐπίσω σὺ καὶ ἐς τὴν ἀτιμοτάτην γωνίαν ἐξωσθείς, οὕτω κατάκεισαι, μάρτυς μόνον τῶν παραφερομένων, τὰ ὀστᾶ, εἰ ἐφίκοιτο μέχρι σοῦ, καθάπερ οἱ κύνες περιεσθίων ἢ τὸ σκληρὸν τῆς μαλάχης φύλλον, ᾧ τὰ ἄλλα ἐνειλοῦσιν, εἰ ὑπεροφθείη ὑπὸ τῶν προκατακειμένων, ἄσμενος ὑπὸ
684 λιμοῦ παροψώμενος. οὐ μὴν οὐδ' * ἡ ἄλλη ὕβρις ἀπε-

26. σὺ δ' ἄθλιος] σὺ δ' ὁ ἄθλιος Struvius L. L. p. 236 sq ἄναντα πολλὰ] malim πολλὰ ἄναντα ex ipso Hom. Il. ψ', 156. ὡς οἶσθα] ὡς ᾔσθα Φ. μηδ' ὅπου] μηδὲ ὅπου ΦACΩ. καθίζῃς EC. καθέζῃς A (ita A). καθίζοις Ω. καθίσῃς MUV. καθίζεις Φ et edd. vett. ὀρθὸς] ὀρθῶς AC. suppleo: ὀρθὸς [ἑστὼς] ob verbi καθίζῃς oppositionem. ἀναγινώσκεις EΦ et sec m A.
ἐπειδὰν δὲ] collato Longolii codice malim: ἐπειδὰν δέ σε. ἄσιτόν τε] ἄσιτόν σε U. οὐκέθ' pro οὐκ ἔθ' A. παροῦσιν] παριοῦσιν Y. ἐς τοὐπίσω σὺ καὶ ἐς τὴν ἀτιμοτάτην γωνίαν ἐξωσθείς, οὕτω] vocem οὕτως post ἐξωσθεὶς transposui. quae in libris legitur post ἐς τοὐπίσω σὺ καί, quo loco et male interrupta sunt verba ἐς τοὐπίσω σὺ καὶ ἐς τὴν ἀ. γωνίαν et vero ibidem οὕτως plane ineptum est. οὕτως et ὧδε post participia non sine vi poni solent ut in Aesch. Prometh. v. 315. in nostri Gallo c. 13 init. p. 123 idem vitium correxi. ἐφίκοιτο EΦACΩa. ἀφίκοιτο v. τὸ σκληρὸν] τὸ σκηρὸν Φ. τὰ ἄλλα] corruptum est. male Casaubonus τοὺς ἀλλᾶντας, etsi cibi genus haud dubie latet. similiter Athenis ἐγκεφάλου θρῖον, cibus egregius ficus foliis involvi solebat, ut ad Aristoph. Ranas v. 134 ostendi. ἐνειλοῦσιν] ita Cobetus V. L. p. 240. libri συνειλοῦσιν, pro quo Casaubonus non bene εἰλοῦσιν. ὑπὸ λιμοῦ ACΩ et v. ὑπὸ τοῦ λοιμοῦ Φ. hoc est ὑπὸ τοῦ λιμοῦ, lectio non mala. παροψώμενος Jensius. παροψόμενος Φ. παραψόμενος EACΩ edd. vett. παραψάμενος VTd. et παροψᾶσθαι et ἐποψᾶσθαι verba usitata sunt. οὐδ'

στιν, ἀλλ' οὔτε ᾠὸν ἔχεις μόνος, (οὐ γὰρ ἀναγκαῖόν
ἐστι καὶ σὲ τῶν αὐτῶν ἀεὶ τοῖς ξένοις καὶ ἀγνώστοις
ἀντιποιεῖσθαι· ἀγνωμοσύνη γὰρ δὴ τοῦτό γε) οὔτε ἡ
ὄρνις ὁμοία ταῖς ἄλλαις, ἀλλὰ τῷ μὲν πλησίον παχεῖα
καὶ πιμελὴς, σοὶ δὲ νεοττὸς ἡμίτομος ἢ φάττα τις ὑπό-
σκληρος, ὕβρις ἄντικρυς καὶ ἀτιμία. πολλάκις δὲ ἣν ἐπι-
λίπῃ τι ἄλλου τινὸς αἰφνιδίως ἐπιπαρόντος, ἀράμενος ὁ
διάκονος τὰ σοὶ παρακείμενα φέρων ἐκείνῳ παρέθηκεν
ὑποτονθορύσας, σὺ γὰρ ἡμέτερος εἶ. τεμνομένου μὲν γὰρ
ἐν τῷ μέσῳ ἢ συὸς ὑπογαστρίου ἢ ἐλάφου, χρὴ ἐκ παντὸς
ἢ τὸν διανέμοντα ἵλεων ἔχειν ἢ τὴν Προμηθέως μερίδα φέ-
ρεσθαι, ὀστᾶ κεκαλυμμένα τῇ πιμελῇ. τὸ γὰρ τῷ μὲν ὑπέρ 685
σε τὴν λοπάδα * παρεστάναι, ἔστ' ἂν ἀπαγορεύσῃ ἐμφο-
ρούμενος, σὲ δ' οὕτω ταχέως παραδραμεῖν, τίνι φορητὸν
ἐλευθέρῳ ἀνδρὶ, κἂν ὁπόσην αἱ ἔλαφοι τὴν χολὴν ἔχοντι;
καίτοι οὐδέπω ἐκεῖνο ἔφην, ὅτι τῶν ἄλλων ἥδιστόν τε καὶ
παλαιότατον οἶνον πινόντων μόνος σὺ πονηρόν τινα καὶ
παχὺν πίνεις, θεραπεύων ἀεὶ ἐν ἀργύρῳ ἢ χρυσῷ πίνειν,
ὡς μὴ ἐλεγχθείης ἀπὸ τοῦ χρώματος οὕτως ἄτιμος ὢν
συμπότης· καὶ εἴθε γε κἂν ἐκείνου ἐς κόρον ἦν πιεῖν, νῦν δὲ
πολλάκις αἰτήσαντος, ὁ παῖς „οὐδ' ἀΐοντι ἔοικεν.“ 27.
ἀνιᾷ δή σε πολλὰ καὶ ἀθρόα καὶ σχεδὸν τὰ πάντα, καὶ

ἡ] οὐδὲ ἡ ΦΑΩ. γὰρ δὴ] ita correxi in Quaestt. Luc. p. 157. libri γάρ σή. πλησίον ΕΦΑΩV. πλουσίῳ v. ὑπόσκληρος] ὑπόκληρος A. ἣν ἐπιλίπῃ τι] ita correxi partim cum Dindorfio, qui ἣν ἐπιλίπῃ. ἐπεὶ λίποιτ' Φ. ἐπὴν λίποι Ω. ἐπεὶ λίποι ΕΑ. ἣν ἐπιλίποι v. vide Aristoph. Plut. v. 554. ἐπιπαρόντος ΕΦΑCΩΤ. ἐπὶ παρόντος edd. vett. παριόντος Y. optime Solanus nostri Convivium c. 20 fin. contulit. παρέθηκεν Φ. παρατέθεικεν A et v. μερίδα] μοῖραν Ω, sed aptius est vulgatum. τὸ γὰρ τῷ] γὰρ τῷ T. τῳ pro τῷ V. ὑπέρ σε] Bekker pro ὑπὲρ σὲ —. τὴν λοπάδα] patinam nominat pro patinae ministro. vide Saturnal. c. 22 et ibid. c. 32. σὲ δ'] σὲ δὲ A. οὐ δὲ Ω.

ὁπόσην] ὁπόσοι ΕΑ. πίνειν] τοῦ οἴνου add. Y. συμπότης Φ. ξυμπότης A et v. ἐς κόρον] εἰς κόρον A. οὐδ'] οὐδὲ AC. illud οὐδ' ἀΐοντι ἔοικεν finxit ex Il. ψ', 430 eodemque in l. De Domo c. 18 adluditur.

27. γραμματίδια] γραμματείδια pr m E. interpungebatur πόθεν σύ γ' ἰσότιμος κατακείμενος; etiam qui κατακείμενος. in A.

μάλιστα ὅταν σε παρευδοκιμῇ κίναιδός τις ἢ ὀρχηστοδι-
686 δάσκαλος ἢ Ἰωνικὰ ξυνείρων Ἀλεξανδρεωτικὸς * ἀνθρω-
πίσκος· τοῖς μὲν γὰρ τὰ ἐρωτικὰ ταῦτα διακονουμένοις
καὶ γραμματίδια ὑπὸ κόλπου διακομίζουσι πόθεν σύ γ'
ἰσότιμος; κατακείμενος τοιγαροῦν ἐν μυχῷ τοῦ συμπο-
σίου καὶ ὑπ' αἰδοῦς καταδεδυκὼς στένεις ὡς τὸ εἰκὸς
καὶ σεαυτὸν οἰκτείρεις καὶ αἰτιᾷ τὴν τύχην, οὐδ' ὀλίγα
σοι τῶν χαρίτων ἐπιψεκάσασαν. ἡδέως δ' ἄν μοι δοκεῖς
καὶ ποιητὴς γενέσθαι τῶν ἐρωτικῶν ᾀσμάτων ἢ κἂν
ἄλλου ποιήσαντος δύνασθαι ᾄδειν δεξιῶς· ὁρᾷς γὰρ οἷ
τὸ προτιμᾶσθαι καὶ εὐδοκιμεῖν ἐστιν. ὑποσταίης δ' ἄν,
εἰ καὶ μάγον ἢ μάντιν ὑποκρίνασθαι δέοι τῶν κλήρους
πολυταλάντους καὶ ἀρχὰς καὶ ἀθρόους τοὺς πλούτους
ὑπισχνουμένων· καὶ γὰρ αὖ καὶ τούτους ὁρᾷς εὖ φερο-
μένους ἐν ταῖς φιλίαις καὶ πολλῶν ἀξιουμένους. κἂν ἕν
τι οὖν τούτων ἡδέως ἂν γένοιο, ὡς μὴ ἀπόβλητος καὶ
περιττὸς εἴης· ἀλλ' οὐδὲ πρὸς ταῦτα ὁ κακοδαίμων πι-
θανὸς εἶ. τοιγαροῦν ἀνάγκη μειοῦσθαι καὶ σιωπῇ ἀνέ-
687 χεσθαι ὑποιμώζοντα καὶ ἀμελούμενον. * 28. ἢν μὲν
γὰρ κατείπῃ σού τις ψίθυρος οἰκέτης, ὡς μόνος οὐκ

---

ego ne vitiosa sit καὶ particula, interduetum sic mutavi: πόθεν σύ γ' ἰσότιμος; κατακείμενος τοιγαροῦν ἐν μ. nam τοιγαροῦν saepe etiam postponitur, veluti supra c. 24: παρὰ πόδας τοιγαροῦν —, quo in l. idem A in textu τοιγαρ͂ et in marg ροῦν non breviatum.

καταδεδυκὼς] καταδεδοικὼς ΕΑ. οὐδ'] οὐδὲ Α. ἐπιψεκάσασαν] ἐπισκευάσασαν TUYV. ceterum Dindorfius ἐπιψακάσασαν attice. δοκεῖς Φa et fortassis Ω. reliquae edd. vett. et EA δοκῇς. καὶ ποιητὴς] corrigo: ἢ ποιητὴς —. ᾄδειν δεξιῶς] libri ᾄδειν ἀξίως. correxit Jacobsius Append. ad Porsoni Advers. p. 291: „exspectabam, inquit, ᾄδειν δεξιῶς. Adv. Indoct. § 10: ἀλλ' οὗτός γε ᾄσας δεξιῶς καὶ κιθαρίσας.“ actum egit Cobetus V. L. p. 240. libri corrupte: ὁρᾷς γάρ οἷ praeter U, qui: ὁρᾷς γὰρ οὖν. conjectura mea pristina (Quaest. L. p. 157): ὁρᾷς γὰρ οἷον — ab Dindorfio aliisque recepta roi parum convenit. hodie conjicio: ὁρᾷς γὰρ οἵων sive ὁρᾷς γὰρ πρὸς οἵων —. vide locum unum de multis Aristoph. Equit. v. 191 sq. δ' ἄν] δὲ ἂν Α. in Ω δ' omissum. ἕν τι οὖν ΕΦΑΩ. ἕν τι γοῦν v. μειοῦσθαι — ἀμελούμενον] magis rhetoricum fuerit: τ. ἀ. μειοῦσθαι ὑποιμώζοντα καὶ σιωπῇ ἀνέχεσθαι ἀμελούμενον. quamquam in talibus Lucianus ipse poterit errasse.

ἐπήνεις τὸν τῆς δεσποίνης παιδίσκον ὀρχούμενον ἢ κιθαρίζοντα, κίνδυνος οὐ μικρὸς ἐκ τοῦ πράγματος. χρὴ οὖν χερσαίου βατράχου δίκην διψῶντα κεκραγέναι, ὡς ἐπίσημος ἔσῃ ἐν τοῖς ἐπαινοῦσι καὶ κορυφαῖος ἐπιμελούμενον, πολλάκις δὲ καὶ τῶν ἄλλων σιωπησάντων αὐτὸν ἐπειπεῖν ἐσκεμμένον τινὰ ἔπαινον πολλὴν τὴν κολακείαν ἐμφανιοῦντα. τὸ μὲν γὰρ λιμῷ συνόντα καὶ νὴ Δία γε διψῶντα μύρῳ χρίεσθαι καὶ στεφανοῦσθαι τὴν κεφαλὴν, ἠρέμα γελοῖον· ἔοικας γὰρ τότε στήλῃ ἑώλου τινὸς νεκροῦ ἄγοντος ἐναγίσματα. καὶ γὰρ ἐκείνου καταχέαντες μύρον καὶ στέφανον ἐπιθέντες αὐτοὶ πίνουσι καὶ εὐωχοῦνται τὰ παρεσκευασμένα. 29. *ἢν δὲ καὶ ζηλότυπός τις ᾖ καὶ παῖδες εὔμορφοι ὦσιν ἢ νέα γυνὴ,*

---

28. *ἐπήνεις* ΕΦΑCΩΔ. *ἐπήνεσας* v. *διψῶντα*] *διψῶτος* (sic) Y. *ὡς ἐπίσημος — ἐπιμελούμενον*] *ὡς ἐπίσημος ἔσῃ καὶ κορυφαῖος τοῖς* (sic) *ἐπαινοῦσιν ἐπιμελούμενον* Φ. verba *ἐπίσημος ἔσῃ καὶ κορυφαῖος* conjuncta legit etiam scholiasta Vossianus. *ἐπιμελούμενον*] *ἐπιμελούμενος* V. *ἐπιλελασμένον* Ω. *πολλὴν τὴν*] *πολλὰ τὴν* Α. *ἐμφανιοῦντα*] ut futurum tollatur, scribo aut *ἐμφανίζοντα* aut cum Cobeto V. L. p. 240: *ἐμφαίνοντα*. *συνόντα* Φ. *ξυνόντα* A et v. *ἠρέμα γελοῖον*] ita correxi. libri *ἠρέμα καὶ γελοῖον*. vide nostri Imagines c. 8: *ἠρέμα πεφοινιγμένῳ* et Pollucem VI, 165: *τὸ γὰρ „τριπέρνοιν“ ἠρέμα φορτικόν*. ejusdem generis haec sunt Alexidis ap. Athen. IX p. 383. d (v. 12): *ἔγχυλα δ' ἀτρεμεὶ* (*τὰ κρεάδια*) et de latinis Livianum 38, 20: „placide adclivos — colles.“ nam verbis solis, non item adjectivis *ἠρέμα καὶ* praeponitur, ut ab nostro in Icaromen. c. 9. ceterum quum Koenius ad Gregor. Cor. p. 26 infeliciter conjecisset h. l. *χρῆμα παγγέλοιον* atque id ipsum Gailius quasi e cod. Parisino et eo „excellente“ sumtum probasset: error Gaili et falsi levitas a Bastio l. l. optime refutata est. *νεκροῦ ἄγοντος ἐναγίσματα*] difficile dictu est, quid Courieri ad Asinum p. 312 conjectura: *νεκροῦ ἀγόντων ἐναγίσματα* sibi velit. immo eandem fere vim habet proverbium *ὄνος ἄγων μυστήρια*, quod ad Arist. Ran. v. 159 cum hisce verbis comparavi. *καὶ γὰρ ἐκείνου*] *γὰρ* om Ω. *μύρον*] *μῦρον* Α. *καὶ στέφανον*] ita correxi. libri *καὶ τὸν στέφανον*. *ἐπιθέντες*] *ἐπιτιθέντες* Φ.

29. *ἢν δὲ καὶ*] ita correxi. libri *ἢν μὲν γὰρ καὶ*, errore nato ut videtur e c. 28 init: *ἢν μὲν γὰρ κατείπῃ*, cui loco haec nostra potius opposita sunt. neque vulgatam firmant superiora c. 27: *τοῖς μὲν γὰρ* — vel c. 28 fin. *πόρρω* ΕΤΦΑCΩ et v. *ἔξω* a. *ἔχω*

καὶ σὺ μὴ παντελῶς πόρρω Ἀφροδίτης καὶ Χαρίτων ἧς,
688 οὐκ ἐν εἰρήνῃ τὸ πρᾶγμα οὐδ' ὁ κίνδυνος * εὐκαταφρόνητος. ὦτα γὰρ καὶ ὀφθαλμοὶ βασιλέως πολλοί, οὐ μόνον τἀληθῆ ὁρῶντες, ἀλλ' ἀεί τι καὶ προσεπιμετροῦντες, ὡς μὴ νυστάζειν δοκοῖεν. δεῖ οὖν ὥσπερ ἐν τοῖς Περσικοῖς δείπνοις κάτω νεύοντα κατακεῖσθαι, δεδιότα μή τίς σε εὐνοῦχος ἴδῃ προσβλέψαντα μιᾷ τῶν παλλακίδων, ἔπειτ' ἀπολέσῃ σε ὁ εὐνοῦχος ἐντεταμένον πάλαι τὸ τόξον ἔχων ἃ μὴ θέμις ὁρῶντα, διαπείρας τῷ οἰστῷ μεταξὺ πίνοντος τὴν γνάθον. 30. εἶτ' ἀπελθὼν τοῦ δείπνου μικρόν τι κατέδαρθες. ὑπὸ δ' ᾠδὴν ἀλεκτρυόνων ἀνεγρόμενος, ὦ δείλαιος ἐγώ, φῄς, καὶ ἄθλιος, οἵας τὰς πάλαι διατριβὰς ἀπολιπὼν καὶ ἑταίρους καὶ βίον ἀπράγμονα καὶ ὕπνον μετρούμενον τῇ ἐπιθυμίᾳ καὶ περι-

---

οε

(sic) Y. Χαρίτων] χαρίτωνος A, h. o. χαρίτων, sive χαρίτων et supra χάριτος. attamen χάριτος falsum est. οὐδ' ὁ] οὐδὲ ὁ ΦΑΩ. κατακεῖσθαι] κατακλεῖσθαι A. σε εὐνοῦχος Ω. εὐνοῦχός σε A et v. libri ἐπεὶ ἄλλος γε εὐνοῦχος. correxi: ἔπειτ' ἀπολέσῃ σε ὁ εὐνοῦχος et ἔπειτα saltem pro ἐπεὶ recte jam Pelletus. quum hic per unum omnia eunuchum gerantur non per duo, ἄλλος sequitur absurdum esse. sed inveniri hoc vitium non potuit ut locis quaesitum alienis. nam et Solanus aliiquo διαπείρας frustra mutabant, et Bekker post ὁρῶντα aliquid (velut ἕτοιμος κολάσαι) excidisse putabat, et alius conjector jam olim supplebat: τὴν γνάθον [ἔτρωσεν.] διαπείρας] διαπήρας E. τῷ οἰστῷ μεταξὺ Jacobitius. τῷ ὀϊστῷ, τῷ μεταξὺ Φ. τῷ ὀϊστῷ μεταξὺ A et v. γνάθον] γνάθον ἔτρωσεν Y.

30. γνάθον. εἶτ'] Juntinae editor, qui asteriscum hic ad marginem posuit ut in lacuna, forsitan (sicuti complures) nihil aliud quam verbum in codd. male omissum loco quaesierit alieno. sunt tamen haec etiam alioqui paene abrupta, quum longa narratio, quae jam c. 26 init. (ἐπειδὰν δὲ —) incepit, hic finiatur. quare lacuna non est illa quidem certa aut necessaria, at non improbabile tamen, tale quiddam supplendum esse: τὴν γνάθον. [τοιαῦτα πολλά σε πάσχειν καὶ ποιεῖν ἀνάγκη.] εἶτ' ἀπελθὼν —. certe post narrationes Lucianus ita solet, v. c. supra c. 19 init., infra c. 35 init., De Conscr. Hist. c. 32 init., De Electro c. 6. εἶτ'] εἶτα ΦΑ. κατέδαρθες] κατέδραθες Ω. δ' ᾠδὴν] δὲ ᾠδὴν ΦΑΩ. ὦ δείλαιος om sed rec m marg adscr Ω. φῄς] φησὶ Φ. ἐλευθέρους Φ et v. probante Cobeto V. L. p. 240. ἐλευθερίους EACΩT.

πάτους ἐλευθέρους, εἰς οἷον βάραθρον φέρων ἐμαυτὸν
ἐνσέσεικα. τίνος * ἕνεκα, ὦ θεοί, ἢ τίς ὁ λαμπρὸς οὗ- 689
τος μισθός ἐστιν; οὐ γὰρ καὶ ἄλλως μοι πλείω τούτων
ἐκπορίζειν δυνατὸν ἦν καὶ προσῆν τὸ ἐλεύθερον καὶ τὸ
πάντα ἐπ' ἐξουσίας; νῦν δὲ τὸ τοῦ λόγου, λέων κρόκῃ
δεθείς, ἄνω καὶ κάτω περισύρομαι, τὸ πάντων οἴκτιστον,
οὐδ' εὐδοκιμεῖν εἰδὼς οὐδὲ κεχαρισμένος εἶναι δυνάμενος.
ἰδιώτης γὰρ ἔγωγε τῶν τοιούτων καὶ ἄτεχνος, καὶ μά-
λιστα παραβαλλόμενος ἀνδράσι τέχνην τὸ πρᾶγμα πε-
ποιημένοις· ὥστε καὶ ἀχάριτός εἰμι καὶ ἥκιστα συμπο-
τικός, οὐδ' ὅσον γέλωτα ποιῆσαι δυνάμενος. συνίημι δέ,
ὡς καὶ ἐνοχλῶ πολλάκις βλεπόμενος, καὶ μάλισθ' ὅταν
ἡδίων αὐτὸς αὑτοῦ εἶναι θέλῃ· σκυθρωπὸς γὰρ αὐτῷ δο-
κῶ, καὶ ὅλως οὐκ ἔχω ὅπως ἁρμόσωμαι πρὸς αὐτόν. ἢν
μὲν γὰρ * ἐπὶ τοῦ σεμνοῦ φυλάττω ἐμαυτόν, ἀηδὴς 690
ἔδοξα καὶ μονονουχὶ φευκτέος, ἢν δὲ μειδιάσω καὶ ῥυθ-
μίσω τὸ πρόσωπον ἐς τὸ ἥδιστον, κατεφρόνησεν εὐθὺς
καὶ διέπτυσε, καὶ τὸ πρᾶγμα ὅμοιον δοκεῖ, ὥσπερ ἂν εἴ
τις κωμῳδίαν ὑποκρίναιτο τραγικὸν προσωπεῖον περικεί-
μενος. τὸ δ' ὅλον, τίνα ἄλλον ὁ μάταιος ἐμαυτῷ βιώ-

ἐμαυτὸν ΕΑΩΥ a c. ἑαυτὸν Φ diserte et pleraeque edd. vett. οὗτος μισθός ΕΦΑCΩ. μισθὸς οὗτος v. οὐδ' εὐδ.] οὐκ εὐδ. A solus. ὥστε καὶ U probante etiam Dindorfio. ὡς δὲ καὶ A et v. ego olim conjeceram: ἐγὼ δὲ καί, J. Seager autem: ὅς γε καὶ —. ἀχάριτος (ut Solanus conjecerat) A. χάριτος Ω. ἄχαρις Y. ἀχάριστος ΕΦ et v. γέλωτα ποιῆσαι] malim: γελωτοποιῆσαι. ἐνοχλῶ] ἐν ὄχλῳ ΕΑ. αὐτὸς αὑτοῦ ΕΑC. αὐτὸς αὐτοῦ Φ et edd. vett. θέλῃ libri omnes verissime. θέλω Jensius multis probantibus, quod ab h. l. abhorrere ad Arist. Thesmoph. v. 838 monui. fuit tamen quum haec (ne verbi θέλῃ subjectum lateat) ita transponerem: σ. δ. ὡ. κ. ἐνοχλῶ πολλάκις βλεπόμενος· σκυθρωπὸς γὰρ αὐτῷ δοκῶ, καὶ μάλισθ' ὅταν ἡδίων αὐτὸς αὑτοῦ
ω
εἶναι θέλῃ· καὶ ὅλως —. ἁρμόσωμαι ΕΑ. ἁρμόσομαι Φ. ἁρμόσομαι Ω et v. ἐς τὸ Φ. εἰς τὸ A et v. διέπτυσε] — εν a. malim: καταφρονήσας εὐθὺς διέπτυσε. confer Bergierum ad Alciphron. I, 26 p. 106. ὅμοιον δοκεῖ ΦΑC et ut videtur Ω. ὅμοιόν μοι δοκεῖ v. similia haec sunt in Hermotim. c. 71: νῦν δὲ ὅμοιόν μοι δοκεῖς ποιεῖν ὥσπερ εἴ τις (corr: ὥσπερ ἂν εἴ τις) δακρύοι. τίνα ΦΑCΩa. τινὰ pleraeque edd. vett. βιώσομαι]

σομαι βίον, τὸν παρόντα τοῦτον ἄλλῳ βεβιωκώς; 31. *ἔτι*
σου ταῦτα διαλογιζομένου ὁ κώδων ἤχησε, καὶ χρὴ τῶν
ὁμοίων ἔχεσθαι καὶ περινοστεῖν καὶ ἑστάναι ὑπαλείψαν-
τά γε πρότερον τοὺς βουβῶνας καὶ τὰς ἰγνύας, εἰ θέλεις
διαρκέσαι πρὸς τὸν ἆθλον· εἶτα δεῖπνον ὅμοιον καὶ ἐς
τὴν αὐτὴν ὥραν περιηγμένον. καί σοι τὰ τῆς διαίτης
πρὸς τὸν πάλαι βίον ἀντίστροφα καὶ ἡ ἀγρυπνία δὲ καὶ
ὁ ἱδρὼς καὶ ὁ κάματος . . . ἠρέμα ἤδη ὑπορύττουσιν,
ἢ φθόην ἢ περιπνευμονίαν ἢ κώλου ἄλγημα ἢ τὴν κα-
λὴν ποδάγραν ἀναπλάττοντες. ἀντέχεις δὲ ὅμως, καὶ
πολλάκις κατακεῖσθαι δέον οὐδὲ τοῦτο συγκεχώρηται·
σκῆψις γὰρ ἡ νόσος καὶ φυγὴ τῶν καθηκόντων ἔδοξεν.
691 *ὥστ' ἐξ * ἁπάντων ὠχρὸς εἶ καὶ ἀεὶ ὅσον οὐδέπω τεθνη-*
ξομένῳ ἔοικας. 32. *καὶ τὰ μὲν ἐν τῇ πόλει ταῦτα· ἢν*
δέ ποι καὶ ἀποδημῆσαι δέῃ, τὰ μὲν ἄλλα ἑῶ· ὕοντος δὲ
πολλάκις, ὕστατος εἰσελθὼν (τοιοῦτο γάρ σοι ἀποκεκλή-

βιώσομαι A. *τίνα ἄλλον — βεβιωκώς;*] de sententia confer plane gemellum l. Antiphontis ap. Stobaeum Flor. XVI, 19 et illud Ciceronis ad Q. Fratrem III, 1, 4: „sed quando vivemus?"

31. *καὶ περινοστεῖν*] *κἂν περινοστεῖν* EA. *περινοστεῖν* (omissa particula) Ω. vitium aliquod latet. equidem conjicio: *καὶ συμπερινοστεῖν* conferoque supra c. 24: *συμπεριθεῖς.* addo Heinrichium ad Juvenal. Sat. I, 86. *καὶ ὁ κάματος*] posui hic signa lacunae. suppleo autem: *καὶ ὁ κάματος* [*τὸ σῶμα*] *ἠρέμα* —. confer supra c. 6 fin. Seageri conjectura, qui hoc vitium et ipse animadvertit: *καί σε τὰ τῆς διαίτης* — improbanda est. *ὑπορύττουσιν*] *ὑπορύπτουσιν* d. *ὥστ' ἐξ* A. *ὥστε ἐξ* v. *ὠχρὸς εἶ, καὶ ἀεὶ*] ita correxi. libri *ὠχρὸς ἀεὶ καὶ* —. at neque *εἶ* abesse potest, neque *ἀεὶ* quod delendum esse nego nisi cum proximis verbis conjungi. plane eodem modo *ἀεὶ* positum est in D. Mort. V, 2: *ἀεὶ θανόντι ἐοικώς* et ibidem VI, 4: *ἀεὶ τεθνήξεσθαι δοκῶν.*

32. *ποι* Y. *που* A et v. idem vitium in Somnio c. 11 fin. sublatum est. *δέῃ* ΕΦΑCΩ. *δέοι* v. *ὕστατος εἰσελθὼν*] ita correxi (h. e. „ultimus tu domum ingressus"). libri *ὕστατος ἐλθών.* sed *πολλάκις* atticis est „fortassis" in enuntiato hypothetico sicut h. l. „si forte pluit." (*τοιοῦτο γάρ σοι ἀποκεκλήρωται καὶ τὸ ζεῦγος*) *περιμένεις*] ita interpunxit Urbanus in Act. soc. gr. I p. 260. vulgo ita interpungitur, quasi verba *καὶ τὸ ζεῦγος περιμένεις* cohaereant. male autem Gesner haec ita vertit, ac si de exitu ex urbe et de adscensu in currum sermo esset, qui error ab Urbano

ρωται καὶ τὸ ζεῦγος) περιμένεις, ἔστ' ἂν οὐκέτ' οὔσης
καταγωγῆς τῷ μαγείρῳ σε ἢ τῷ τῆς δεσποίνης κομμω-
τῇ συμπαραβύσωσιν οὐδὲ τῶν φρυγάνων δαψιλῶς ἐπο-
βαλόντες. 33. οὐκ ὀκνῶ δέ σοι καὶ διηγεῖσθαι ὅ μοι
Θεσμόπολις οὗτος ὁ Στωϊκὸς διηγήσατο συμβὰν αὐτῷ
πάνυ γελοῖον καὶ νὴ Δί' οὐκ ἀνέλπιστον, ὡς ἂν καὶ
ἄλλῳ ταὐτὸν συμβαίη. συνῆν μὲν γὰρ πλουσίᾳ τινὶ καὶ
τρυφώσῃ γυναικὶ τῶν ἐπιφανῶν ἐν τῇ πόλει· δεῆσαν δὲ
καὶ ἀποδημῆσαί ποτε, τὸ μὲν πρῶτον ἐκεῖνο παθεῖν ἔφη
γελοιότατον, συγκαθίζεσθαι γὰρ αὐτῷ παραδεδόσθαι φι-
λοσόφῳ ὄντι κίναιδόν τινα τῶν πεπιττωμένων τὰ σκέλη
καὶ τὸν πώγωνα περιεξυρημένων· διὰ τιμῆς δ' αὐτὸν
ἐκείνη ὡς τὸ εἰκὸς ἦγε, καὶ τοὔνομα δὲ τοῦ κιναίδου
ἀπεμνημόνευε, Χελιδόνιον γὰρ καλεῖσθαι. * τοῦτο τοί- 692
νυν πρῶτον ἡλίκον, σκυθρωπῷ καὶ γέροντι ἀνδρὶ καὶ
πολιῷ τὸ γένειον (οἶσθα δὲ ὡς βαθὺν πώγωνα καὶ σεμ-
νὸν ὁ Θεσμόπολις εἶχε) παρακαθίζεσθαι φῦκος ἐντε-
τριμμένον καὶ ὑπογεγραμμένον τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ

---

non correctus est. at recte G. Hermannus me monuit de adventu in hospitium hic agi, totum ille locum ita circumscribens: „quum pluit, postremus in deversorium veniens (talia enim etiam iumenta tibi obtigerunt, tarda scilicet et invalida) exspectas, usque dum propter spatii angustias cum coquo te vel cinerario in angulum aliquem compingant, ne lignis quidem satis quibus te calefacias datis." ex his apparebit, paullo ante ὕστατος εἰσελθὼν necessario scribendum esse. οὐκέτ' ΦΑ. οὐκ ἔτ' v. συμπαραβύσωσιν] παραβύσωσιν Ω. ὑποβαλόντες A et v. ὑποβάλλοντες ΦΩ.

33. οὐκ ὀκνῶ — διηγήσατο] affert e Luciano grammaticus Hermanni De E. R. G. G. p. 375, qui pro ὅ legit ἃ —. διηγεῖσθαι] ita conjeci. διήγασθαι A. διηγήσασθαι v et grammaticus Hermanni. ejusdemne verbi aoristum: οὐκ ὀκνῶ διηγήσασθαι ὅ διηγήσατο temere iteratum esse? — συμβὰν Dindorfius pro ξυμβάν.

συγκαθίζεσθαι] συγκαθέζεσθαι ΕΑΩ. γὰρ αὐτῷ] ita correxi. libri παρ' αὐτῷ (αὐτῶ a). δ' αὐτὸν A. δὲ αὐτὸν v. ἦγε] ἦγεν a. διὰ τιμῆς — ἀπεμνημόνευε] affert grammaticus Hermanni p. 383 ubi scriptum: καὶ τοὔνομα τῆς κιναίδου ἀπεμνημόνευεν. Χελιδόνιον] χεληδόνιον A. ἡλίκον] κακὸν addit Δ. σκυθρωπῷ] σκυθρωπὸν a. παρακαθίζεσθαι ΕΦΑCΩΤUVd. παρακαθέζεσθαι edd. vett. φῦκος Lehmannus pro φύκος. γῦπα Jacobitius pro

διασεσαλευμένον τὸ βλέμμα καὶ τὸν τράχηλον ἐπικεκλασμένον, οὐ χελιδόνα μὰ Δί', ἀλλὰ γῦπά τινα περιτετιλμένον τοῦ πώγωνος τὰ πτερὰ, καὶ εἴ γε μὴ πολλὰ δεηθῆναι αὐτοῦ, καὶ τὸν κεκρύφαλον ἔχοντα ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἂν συγκαθίζεσθαι· τὰ δ' οὖν ἄλλα παρ' ὅλην τὴν ὁδὸν μυρίας τὰς ἀηδίας ἀνασχέσθαι ὑπᾴδοντος καὶ τερετίζοντος, εἰ δὲ μὴ ἐπεῖχεν αὐτὸς, ἴσως ἂν καὶ ὀρχουμένου ἐπὶ τῆς ἀπήνης. ἕτερον δ' οὖν τι καὶ τοιοῦτον αὐτῷ προσταχθῆναι· 34. καλέσασα γὰρ αὐτὸν ἡ γυνή· Θεσμόπολι, φησὶν, οὕτως ὄναιο, χάριν οὐ μικρὰν αἰτούσῃ δὸς μηδὲν ἀντειπὼν μηδ' ὅπως ἐπὶ πλεῖόν σου δεήσομαι περιμείνας. τοῦ δὲ, ὅπερ εἰκὸς ἦν, ὑποσχομένου πάντα πράξειν· δέομαί σου τοῦτ', ἔφη, χρηστὸν ὁρῶσά σε καὶ ἐπιμελῆ καὶ φιλόστοργον· τὴν κύνα ἣν οἶσθα τὴν Μυρρίνην ἀναλαβὼν ἐς τὸ ὄχημα φύλαττέ μοι καὶ ἐπιμελοῦ
693 ὅπως μηδενὸς ἐνδεὴς ἔσται· * βαρύνεται γὰρ ἡ ἀθλία τὴν γαστέρα καὶ σχεδὸν ὡς ἐπίτεξ ἐστίν· οἱ δὲ κατάρατοι οὗτοι καὶ ἀπειθεῖς οἰκέται οὐχ ὅπως ἐκείνης, ἀλλ' οὐδ' ἐμοῦ αὐτῆς πολὺν ποιοῦνται λόγον ἐν ταῖς ὁδοῖς. μὴ τοίνυν τι σμικρὸν οἰηθῇς εὖ ποιήσειν με τὸ περισπούδαστόν μοι καὶ ἥδιστον κυνίδιον διαφυλάξας. ὑπέσχετο ὁ Θεσμόπολις πολλὰ ἱκετευούσης καὶ μονονουχὶ καὶ δακρυούσης. τὸ δὲ πρᾶγμα παγγέλοιον ἦν, κυνίδιον

γῦπα. τινα] om Ω. compara cum his Aristoph. Avib. v. 806: οὐ δὲ κοψίχῳ γε (ἔοικας) σκάφιον ἀποτετιλμένῳ. δεηθῆναι libri (δεηθῆνε c), quod defendi posse in Quaestt. L. p. 149 ostendi. ἐδεήθη Brodaeus leni conjectura. συγκαθίζεσθαι EAC. συγκαθέζεσθαι v. ἀηδίας] ἀηδείας E. ὑπ' ᾄδοντος V. τερετίζοντος ΕΦΑCΩ. τερεττίζοντος edd. vett. ἐπεῖχεν αὐτὸς] corrigo: ἐπεῖχεν αὐτὸν —.

34. δὸς] καὶ δὸς V. μηδ' ὅπως] μηδὲ ὅποις ΦAC. ἐπὶ πλεῖον (ἐπιπλεῖον Φ) libri. ἐπὶ πλέον Dindorfius. δεήσομαι] δεήσοιμαι V. τοῦτ'] τοῦτο ΦACΔ. μηδενὸς ἐνδεὴς (ἐνδιὴς A) A et v. ἐνδεὴς μηδενὸς Ω. οὐδ' ἐμοῦ] οὐδὲ ἐμοῦ Φ. αὐτῆς πολὺν ποιοῦνται (ποιοῦντας A) λόγον A et v. αὐτῆς ποιοῦνται λόγον πολὺν Δ. αὐτῆς ποιοῦνται λόγον Φ (ita collator, sive Φ cum Δ congruit, sive omittit πολύν). at verba πολὺν ποιεῖσθαι λόγον hoc ipso ordine etiam in Hermotimo c. 23 exstant. τι σμικρὸν] τίς μικρὸν A (ita A). προκῦπτον] προσκύπτον A.

ἐκ τοῦ ἱματίου προκῦπτον μικρὸν ὑπὸ τὸν πώγωνα καὶ
κατουρῆσαν πολλάκις, εἰ καὶ μὴ ταῦτα ὁ Θεσμόπολις
προσετίθει, καὶ βαῦζον λεπτῇ τῇ φωνῇ (τοιαῦτα γὰρ τὰ
Μελιταῖα) καὶ τὸ γένειον τοῦ φιλοσόφου περιλιχμώμενον,
καὶ μάλιστα εἴ τι τοῦ χθιζοῦ αὐτῷ ζωμοῦ ἐγκατεμέμικτο.
καὶ ὅ γε κίναιδος, ὁ ξύνεδρος, οὐκ ἀμούσως ποτὲ εἰς
τοὺς ἄλλους τοὺς παρόντας ἐν τῷ συμποσίῳ ἀποσκώπ-
των, ἐπειδὴ καὶ ἐπὶ τὸν Θεσμόπολιν καθῆκε τὸ
σκῶμμα· περὶ δὲ Θεσμόπολιδος, ἔφη, τοῦτο μό-
νον εἰπεῖν ἔχω, ὅτι ἀντὶ Στωϊκοῦ ἤδη Κυνικὸς ἡμῖν
γεγένηται. τὸ δ' οὖν κυνίδιον καὶ τετοκέναι ἐν τῷ τρί-
βωνι τῷ τοῦ Θεσμοπόλιδος ἐπυθόμην. **35.** τοιαῦτα ἐν-
τρυφῶσι, μᾶλλον δὲ ἐνυβρίζουσι τοῖς ξυνοῦσι κατὰ μικρὸν
αὐτοὺς χειροήθεις τῇ ὕβρει παρασκευάζοντες. οἶδα δ'
ἐγὼ καὶ ῥήτορα * τῶν καρχάρων ἐπὶ τῷ δείπνῳ κελευ- 694
σθέντα μελετήσαντα μὰ τὸν Δί' οὐκ ἀπαιδεύτως, ἀλλὰ
πάνυ τορῶς καὶ ξυγκεκροτημένως· ἐπῃνεῖτο γοῦν μεταξὺ
πινόντων, οὐ πρὸς ὕδωρ μεμετρημένον ἀλλὰ πρὸς οἴνου
ἀμφορέας λέγων, καὶ τοῦτο ὑποστῆναι τὸ τόλμημα ἐπὶ
διακοσίαις δραχμαῖς ἐλέγετο. ταῦτα μὲν οὖν ἴσως μέτρια.
ἢν δὲ ποιητικὸς αὐτὸς ἢ συγγραφικὸς ὁ πλούσιος ᾖ καὶ
παρὰ τὸ δεῖπνον τὰ αὑτοῦ ῥαψῳδῇ, τότε [καὶ] μάλιστα

βαῦζον] βαῦξον A pr m.   καὶ μάλιστα ΦACΩ.   μάλιστα v.   ἐγκατεμέμικτο ΦACΩ et v.   ἐγκαταμέμικτο a.   καὶ ὅ γε ΕΦACΩ. καὶ ὁ v.   ποτὲ εἰς Ω.   ποτὲ καὶ εἰς A et v.   συμποσίῳ Φ. ξυμποσίῳ A et v.   ἐπειδὴ καὶ ἐπὶ] ita correxi. libri ἐπειδὴ ποτε (ἐπειδήποτε A conjuncte) καὶ ἐπὶ —. male vulgo bis legitur ποτὲ καὶ. et priore quidem loco καὶ, altero ποτὲ delevi. nam ἐπειδή ποτε (h. e. „quum tandem aliquando") ab h. l. abhorret.

ἤδη] superscr. in Ω.   τὸ δ' οὖν A et v.   τὸ γοῦν Φ.   τὸ γ' οὖν Ω.   si haec τὸ — ἐπυθόμην verba essent cinaedi, γοῦν scribi deberet; nunc quum ipsius sint Luciani, δ' οὖν servandum est.   τῷ τοῦ ΕΦAC.   τοῦ vulgo et diserte Ω.   ἐπυθόμην] ἐπυθόμεν A.

35. καταμικρὸν conjuncte edd. vett.   καταμικρὸ (sic) Φ.   οἶδα δ' ἐγὼ] οἶδα ἐγὼ Φ.   τῷ δείπνῳ] τὸ δεῖπνον UV.   ἀλλὰ πάνυ] ἀλλὰ πάνυ μᾶλλον Δ.   μεμετρημένον] μετρήμενον Ω.   ἀμφορέας ΕΦACΩV.   ἀμφορέα v.   διακοσίαις] .σ. a.   οὖν om pr m Ω.   ᾖ καὶ παρὰ] ita correxi. libri ᾖ παρὰ —.   τὰ αὑτοῦ] τὰ αὐτοῦ ΦΑ, male. Ligurinum convivatorem versiculos suos reci-

διαρραγῆναι χρὴ ἐπαινοῦντα καὶ κολακεύοντα καὶ τρόπους ἐπαίνων καινοτέρους ἐπινοοῦντα. σὺ δ' οὖν ἐὰν μὴ ἐπαινῇς, ἐς τὰς λιθοτομίας τὰς Διονυσίου εὐθὺς ἀφίξῃ ὡς καὶ φθονῶν καὶ ἐπιβουλεύων αὐτῷ. χρὴ δὲ σοφοὺς καὶ ῥήτορας εἶναι αὐτούς, κἂν εἴ τι σολοικίσαντες τύχοιεν, αὐτὸ τοῦτο τῆς Ἀττικῆς καὶ τοῦ Ὑμηττοῦ μεστοὺς δοκεῖν τοὺς * λόγους καὶ νόμον εἶναι τὸ λοιπὸν οὕτω λέγειν. [εἰσὶ δ' οἳ καὶ ἐπὶ κάλλει θαυμάζεσθαι ἐθέλουσι, καὶ δεῖ Ἀδώνιδας αὐτοὺς καὶ Ὑακίνθους ἀκούειν, πήχεως ἐνίοτε τὴν ῥῖνα ἔχοντας.] **36.** καίτοι φορητὰ ἴσως τὰ τῶν ἀνδρῶν· αἱ δ' οὖν γυναῖκες (καὶ γὰρ αὖ καὶ τόδε ὑπὸ τῶν γυναικῶν σπουδάζεται, τὸ εἶναί τινας αὐταῖς πεπαιδευμένους ὑποτελεῖς, μισθοῦ ξυνόντας καὶ

---

tantem Martialis Epigr. III, 50 notavit. *ῥαψῳδῇ*] ita conjeci. libri *ῥαψῳδῶν*, quod participium a v. *ᾖ* pendere nequit. *τότε καὶ μάλιστα*] scribo *τότε μάλιστα*, ut est c. 37 init: *ἐνταῦθα μάλιστα.* *ἐὰν*] *ἂν* EA et fortassis *Ω.* *Διονυσίου*] *διονύσου* A. *διονυσίους Ω.* *δὲ σοφοὺς Φ.* *δὲ καὶ σοφοὺς* A et v. *καὶ ῥήτορας*] *καὶ* om a. *τύχοιεν* Schwidopius Obss. Lucian. III p. 12 adn. libri *τύχωσιν.* de re confer Juvenalem VI, 456. *αὐτὸ τοῦτο* Y. *αὐτὸ τὸ* AΦΩC et v. possis tamen etiam conjicere *αὐτόθεν* (i. e. „continuo, illico") ut scriptores latini jungere solent „si —, continuo" et inprimis „non continuo, si —". *αὐτόθεν*, quod in Icaromen. c. 5 et Toxar. c. 62 legitur, certo e codd. etiam in libro De Calumn. n. t. cred. c. 24 restituendum est. *τὸ λοιπὸν οὕτω λέγειν.*] post haec verba ego transposui illa: *εἰσὶ δ' οἳ καὶ — τὴν ῥῖνα ἔχοντας*, quae in libris omnibus paullo superius post verba *ἐπαίνων καινοτέρους ἐπινοοῦντα* posita sunt, ubi nexum sententiarum misere turbant. vitium vulgatae collocationis jam Belinus et Schmieder perspexerunt. *ἐθέλουσι*] *ἐλπίζουσι Δ.*

36. libri (etiam ΦACΩ) *δὴ οὖν.* recte *δὲ οὖν* (*δ' οὖν*) Seager. *σπουδάζεται*] ejusmodi mulierem Romanam castigat Juvenalis VI, 184 sqq. et ibid. v. 434 sqq. *ὑποτελεῖς, μισθοῦ ξυνόντας*] ita correxi. libri *μισθοῦ ὑποτελεῖς ξυνόντας*, qua perversitate et H. Stephanus in Thes. L. G. sub *Ὑποτελής* et Cobetus V. L. p. 240 recte offensi sunt. neque enim graeculi *μισθοῦ ὑποτελεῖς* dicendi erant, sed quibus serviebant mulieres. nunc verbis transpositis *ὑποτελής* h. l. idem fere est quod *ὑπήκοος*, ut ap. Thucyd. VII, 57 et Synesium Epist. XXXVIII p. 180 A itemque *ὑποτελεῖν* in nostri Anachars. c. 30 init. ita ponitur: ubique autem de horum

τῷ φορείῳ ἑπομένους· ἓν γάρ τι καὶ τοῦτο τῶν ἄλλων καλλωπισμάτων αὐταῖς δοκεῖ, ἢν λέγηται, ὡς πεπαιδευμέναι τέ εἰσι καὶ φιλόσοφοι καὶ ποιοῦσιν ᾄσματα οὐ πολὺ τῆς Σαπφοῦς ἀποδέοντα) διὰ δὴ ταῦτα μισθωτοὺς καὶ αὗται περιάγονται ῥήτορας καὶ γραμματικοὺς καὶ φιλοσόφους· ἀκροῶνται δ' αὐτῶν πηνίκα; (γελοῖον γὰρ καὶ τοῦτο) ἤτοι μεταξὺ κομμούμεναι καὶ τὰς κόμας παραπλεκόμεναι ἢ παρὰ τὸ δεῖπνον· ἄλλοτε γὰρ οὐκ ἄγουσι σχολήν. πολλάκις δὲ καὶ μεταξὺ τοῦ φιλοσόφου τι διεξιόντος ἡ ἄβρα προσελθοῦσα ὤρεξε παρὰ τοῦ μοιχοῦ γραμματεῖον, οἱ δὲ * περὶ σωφροσύνης ἐκεῖνοι λόγοι 696
ἑστᾶσι περιμένοντες, ἔστ' ἂν ἐκείνη ἀντιγράψασα τῷ μοιχῷ ἐπαναδράμῃ πρὸς τὴν ἀκρόασιν. 37. ἐπειδὰν δέ ποτε διὰ μακροῦ τοῦ χρόνου Κρονίων ἢ Παναθηναίων ἐπιστάντων πέμπηταί τί σοι ἐφεστρίδιον ἄθλιον ἢ χιτώνιον ὑπόσαθρον, ἐνταῦθα μάλιστα πολλὴν δεῖ καὶ μεγάλην γενέσθαι τὴν πομπήν. καὶ ὁ μὲν πρῶτος εὐθύς, ἔτι σκεπτομένου παρακούσας τοῦ δεσπότου προδραμὼν καὶ προμηνύσας ἀπέρχεται μισθὸν οὐκ ὀλίγον τῆς ἀγγε-

graeculorum conditione queritur servili, velut supra c. 23 sq. tum cohaerent verba *μισθοῦ ξυνόντας*, id quod etiam Cobetus l. l. vidit, qui nollem *ὑποτελεῖς* vocem prope necessariam audacter delevisset. *ἑπομένους* ΦΑΩΔV. *παρ' ἑπομένους* a b c. *παρεπομένους* v, quod ex aliis locis ut ex Hermotim. c. 9 sumtum est. *ἀποδέοντα. διὰ δὴ* (*δὲ* C) ACΩ a b c et haud dubie caeteri codices. *ἀποδέοντα καὶ διὰ δὴ* edd. Parisina et Reitziana vitio operatum. *πηνίκα*; distinxi in Quaestt. L. p. 136 addita interrogatione. *κομμούμεναι* codex Bourdeloti, tum ΕΦΑC. *κοσμούμεναι* cum rasura in primis literis Ω. *κοομούμεναι* v. vide Cobetum V. L. p. 139, qui etiam in Bis Accus. c. 31 *κομμουμένην* pro *κοσμουμένην* optime restituit. *παραπλεκόμεναι* ΕΦΑCΩΔ. *περιπλεκόμεναι* v. *ἄβρα* ΑΩ. *ἅβρα* v. *προσελθοῦσα*] *παρελθοῦσα* Ω. *παρὰ τοῦ μοιχοῦ*] de eadem re Juvenalis VI, 233: „missis a corruptore tabellis." *γραμματεῖον* ΕΦΑC. *γραμματίον* (sic) v. de eadem re supra c. 27 legas *γραμματίδια*. *ἐκεῖνοι λόγοι*] haec pisce saniora sunt: nam Cobetus V. L. p. 240 de h. l. manifesto erravit.

37. *ἔτι σκεπτομένου* UV. *ἐπισκεπτομένου* ΦΑΩ edd. vett. *ἐπισκηπτομένου* T. *προσλαβὼν* ΦΑCΩ et v. *προλαβὼν* Δ solus, quod ab nonnullis receptum est. *τρεισκαίδεκα* A. *τρισκαίδεκα*

λίας προολαβων· ἕωθεν δὲ τρεισκαίδεκα ἥκουσι κομίζον-
697 *τες, ἕκαστος ὡς πολλὰ εἶπε καὶ ὡς ὑπέμνησε * καὶ ὡς*
ἐπιτραπεὶς τὸ κάλλιον ἐπελέξατο διεξιών. ἅπαντες δ' οὖν
ἀπαλλάττονταί τι λαβόντες, ἔτι καὶ βρενθυόμενοι, ὅτι
μὴ πλείω ἔδωκας. 38. *ὁ μὲν γὰρ μισθὸς αὐτὸς κατὰ*
δύ' ὀβολοὺς ἢ τέτταρας, καὶ βαρὺς αἰτῶν σὺ καὶ ὀχλη-
ρὸς δοκεῖς. ἵνα δ' οὖν λάβῃς, κολακευτέος μὲν αὐτὸς καὶ
ἱκετευτέος, θεραπευτέος δὲ καὶ ὁ οἰκονόμος, οὗτος μὲν

---

v. ita in Aristoph. Ran. v. 50 in edit. p. 22 correxi *ναῦς — τρεισκαίδεκα* (pro *τρισκ.*) Pollucem I, 55 testatus. h. l. Bekkeri conjectura *ἑκκαίδεκα*, quacum confer Prometh. II c. 20, Timonem c. 23 fin., D. D. I, 1 nihil opus est. immo etiam *τρεισκαίδεκα* numerus est pro multis rotundus, ut in Arist. Pluto v. 846. quae res neglecta Ulrichium Hamburgensem, H. Clintonem Fast. Hellen. p. 77 ed. Krüg. alios in errorem induxit de l. Pac. v. 955: *οἵ σου (τῆς Εἰρήνης) τρυχόμεθ' ἤδη | τρία καὶ δέκ' ἔτη.* haec enim Ol. 89, 3 anno belli aut nono aut si Pythodoreus adnumeretur summum decimo scripta sunt. *ἐπελέξατο*] *ἐπελλέξατο* Φ. *δ' οὖν*] *οὖν* Ω. *ἀπαλλάττονταί τι λαβόντες,*] ita correxi. libri *ἀπαλλάττονται λαβόντες.* h. l. *τι* addendum esse etiam Bekker vidit, illud non vidit, vocabulis *ἔτι, καὶ* quam maxime opus esse. conjecit enim: *ἀπαλλάττονται λαβόντες τι καὶ βρ.* *βρενθυόμενοι*] in scholio ad h. l. *βρένθυον δὲ μύρον τῶν παχέων* fugit editores certa Hemsterhusi ad D. Mort. X, 8 emendatio *βρένθειον.* de ipso verbo *βρενθύεσθαι* unus optime disseruit scriptor recens editus Philodemus *Περὶ Κακιῶν* p. 30 ed. Saupp., qui scriptor (ut Sauppius recte) in Hesychio, *Βρενός: πυθμήν* — Hemsterhusi l. l. correctionem *Βρενθύς: π.* plane confirmat.

38. *κατὰ δύ'* Jacobitius. *καταδύ'* A. *κατὰ δύο* v. *ἢ τέτταρας* TUV. *καὶ τέτταρας* ΦΑΩ et edd. vett. *δύ' ὀβολοὺς ἢ τέτταρας*] (Luc.) Asin. c. 3 fin.: *τριῶν ἢ πέντε ἡμερῶν.* recte de hoc usu Courierius ad Asinum p. (183) judicavit, non item Dobraeus in Adversarr. I p. 564. *καὶ ὁ οἰκονόμος*] *ὁ* om ΦΑCΩ.

οὗτος μὲν καὶ ἄλλην θεραπείαν, καὶ ὁ ἐπίτροπος] ita correxi. libri (ita diserte ΦΑCΩ): *οὗτος μὲν καὶ ἄλλος θεραπείας τρόπος* praeter Y, ubi (e conjectura scilicet) exstat: *οὗτος μὲν καὶ ἄλλον θεραπείας τρόπον.* geminus locus, ad cujus normam exacta est, emendationi meae fidem faciet, supra c. 12 fin: *οὐκ ἀντιλέγει δὲ οὔτε ὁ ἐπίτροπος οὔτε ὁ οἰκονόμος.* tum ab initio parentheseos *οὗτος μὲν* saepe ponitur, uti De Luctu c. 6. sententiam partim unus perspexit Solanus, qui ad v. *οὗτος* haec adscripserit: „muneribus scilicet, non obsequio tantum.“ ceterum barbara sunt

καὶ ἄλλην θεραπείαν, καὶ ὁ ἐπίτροπος, οὐκ ἀμελητέος δὲ
οὐδ᾽ ὁ ξύμβουλος καὶ φίλος. καὶ τὸ ληφθὲν ἤδη προ-
ωφείλετο ἱματιοκαπήλῳ ἢ ἰατρῷ ἢ σκυτοτόμῳ τινί. ἄδω-
ρα οὖν σοι τὰ δῶρα καὶ ἀνόνητα, * 39. πολὺς δὲ ὁ 698
φθόνος. καί που καὶ διαβολή τις ἠρέμα ὑπεξανίσταται
πρὸς ἄνδρα ἤδη τοὺς κατὰ σοῦ λόγους ἡδέως ἐνδεχό-
μενον· ὁρᾷ γὰρ [ἤδη] σὲ μὲν ὑπὸ τῶν συνεχῶν πόνων
ἐκτετρυχωμένον καὶ πρὸς τὴν θεραπείαν σκάζοντα καὶ
ἀπηγυδηκότα, τὴν ποδάγραν δὲ ὑπανιοῦσαν. ὅλως γὰρ
ὅπερ ἦν νοστιμώτατον ἐν σοὶ ἀπανθισάμενος, καὶ τὸ
ἐγκαρπότατον τῆς ἡλικίας καὶ τὸ * ἀκμαιότατον τοῦ 699
σώματος ἐπιτρίψας, καὶ ῥάκος σε πολυσχιδὲς ἐργασάμε-
νος ἤδη περιβλέπει, σὲ μὲν οἷ τῆς κόπρου ἀπορρίψει
φέρων, ἄλλον δὲ ὅπως τῶν δυναμένων τοὺς πόνους καρ-
τερεῖν προσλήψεται. καὶ ἤτοι μειράκιον αὐτοῦ ὅτι ἐπεί-
ρασας τότε, ἢ τῆς γυναικὸς ἄβραν παρθένον γέρων ἀνὴρ

---

et quae libri habent *ἄλλος θεραπείας τρόπος* et quod in Y est: *θεραπευτέος — ἄλλον θεραπείας τρόπον.* graece vero id unum quod supra restitui dictum est: *θεραπεύω σε ἄλλην θεραπείαν.* vide pauca de multis Aeschyl. Prometh. v. 765: *γαμεῖ γάμον τοιοῦτον* et Herodot. II, 1: *διδοῖ ποιμένι τρέφειν — τροφήν τινα τοιήνδε.* *οὐδ᾽*] *οὐδὲ* ΦΑ. *ξύμβουλος* libri omnes (diserte Φ et qui *ξυμβουλος* A). *ξύμβολος* m. *ἤδη*] *ὁ ἤδη* a. *ἄδωρα* X, fortassis e conjectura. libri (diserte ΕΦΑ) et edd. vett. *ἄωρα.* hisce verbis *ἄδωρα — καὶ ἀνόνητα* respicitur ad Soph. Ajac. v. 664: *ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα κοὐκ ὀνήσιμα*, ubi aliae imitationes ab Lobeckio indicatae sunt. c. 38 fin. et c. 39 init. interpungebatur *καὶ ἀνόνητα. πολὺς δὲ ὁ φθόνος καί που —.* at cohaerent verba: *καὶ ἀνόνητα, πολὺς δὲ ὁ φθόνος.* tum demum a verbis *καί που* nova sententia incipit.

39. *ὑπεξανίσταται*] *ἐξανίσταται* Δ. *ὁρᾷ γὰρ* [*ἤδη*]. hic *ἤδη* deleo ut natum e praegressis: *πρὸς ἄνδρα ἤδη —.* *θεραπείαν*] *θεραπίαν* A. *ἀπηγυδηκότα*] *ἀπηγυδακότα* A (ita A) C. *ὑπανιοῦσαν*] malim *ὑπιοῦσαν.* *ὅπερ ἦν* ΦΑCΩ et v. *ὅσον περ ἦν* Δ. conjeceram in Quaestt. L. p. 39: *ὅ τι περ ἦν* probante Cobeto V. L. p. 312. et Lucianum ita loqui solere certum est. attamen vulgatae *ὅπερ* Aristophaneum illud convenit in Acharn. v. 153: *καὶ νῦν ὅπερ μαχιμώτατον Θρᾳκῶν ἔθνος | ἔπεμψεν ὑμῖν.* *τῆς ἡλικίας*] concinnitatis lex suadet, ut post haec verba participium addatur, veluti *δρεψάμενος.* *ἐπιτρίψας*] *ἐπιστρέψας* Δ. *ἀπορ-*

διέφθειρας, ἢ ἄλλο * τι τοιοῦτον ἐπικληθεὶς νύκτωρ ἐγκεκαλυμμένος ἐπὶ τράχηλον ὠσθεὶς ἐξελήλυθας ἔρημος ἁπάντων καὶ ἄπορος, τὴν βελτίστην ποδάγραν αὐτῷ γήρᾳ παραλαβὼν καὶ ἃ μὲν τέως ᾔδεις, ἀπομαθὼν ἐν τοσούτῳ χρόνῳ, θυλάκου δὲ μείζω τὴν γαστέρα ἐργασάμενος, ἀπλήρωτόν τι καὶ ἀπαραίτητον κακόν· καὶ γὰρ ὁ λαιμὸς ἀπαιτεῖ τὰ ἐκ τοῦ ἔθους καὶ ἀπομανθάνων αὐτὰ ἀγανακτεῖ. 40. καί σε οὐκ ἄν τις ἄλλος δέξαιτο ἔξωρον ἤδη γεγονότα καὶ τοῖς γεγηρακόσιν ἵπποις ἐοικότα, ὧν οὐδὲ τὸ δέρμα ὁμοίως χρήσιμον. ἄλλως τε καὶ ἡ ἐκ τοῦ ἀπωσθῆναι διαβολὴ πρὸς τὸ μεῖζον εἰκαζομένη μοιχὸν ἢ φαρμακέα σε ἤ τι τοιοῦτον ἄλλο δοκεῖν ποιεῖ. ὁ μὲν γὰρ κατήγορος καὶ σιωπῶν ἀξιόπιστος, σὺ δ' Ἕλλην καὶ ῥᾴδιος τὸν τρόπον καὶ πρὸς πᾶσαν ἀδικίαν εὔκολος· τοιούτους γὰρ ἅπαντας ἡμᾶς εἶναι οἴονται, καὶ μάλα εἰκότως· δοκῶ γάρ μοι καὶ τῆς τοιαύτης δόξης αὐτῶν, ἣν ἔχουσι περὶ ἡμῶν, κατανενοηκέναι τὴν αἰτίαν. πολλοὶ γὰρ ἐς τὰς οἰκίας παρελθόντες ὑπὸ τοῦ μηδὲν ἄλλο χρήσιμον εἰδέναι μαγείας καὶ φαρμακείας ὑπέ-

---

ῥίψει ΦΑCΩΥ. ἀποῤῥίψῃ v. τότε ΦΑCΩ et v. ποτε UV. recte ego quidem in Quaestt. p. 3 τότε probavi, sed inepte videtur collocatum esse. hodie ita transpono: καὶ τότε ἤτοι μ. α. ὅ. ἐπείρασας, ἢ τῆς γυναικὸς —. ἄβραν A. ἄβραν v. διέφθειρας corrector in c. διαφθείρας edd. vett. διαφθείρεις ΕΦΑCΩΔ, quod ferri posse pernego. ἐπικληθεὶς] ἐπεγκληθεὶς Ya. παραλαβὼν] malim προσλαβών. ἐν τοσούτῳ χρόνῳ om sed sec m superscr. in Ω. θυλάκου — ἀγανακτεῖ] haec e comoedia fluxisse suspicor, in qua tales fere versus fuerint:

τὴν γαστέρ' εἰργάσασθε μείζω θυλάκου,
ἄπληστον ὄν τι κἀπαραίτητον κακόν,

et rursus: αἰτεῖ δ' ὁ λαιμὸς κἀγανακτεῖ μὴ λαβών. ἀπαιτεῖ τὰ ἐκ τοῦ ἔθους] τὰ om libri omnes. addidit Lohmannus.

40. δ' Ἕλλην] δὲ ἕλλην ΑΩ. πολλοὶ γὰρ ἐς ΕΦΑΩ. πολλοὶ γὰρ οἱ ἐς v. ὑπὸ τοῦ Bekker. libri ὑπὲρ τοῦ. eodem errore in Hermotim. c. 34 ante Wyttenbachium legebatur: ὑπὲρ γὰρ τοῦ μὴ πεπειρᾶσθαι ἄλλου ἀνδρὸς —. nam ὑπὲρ τοῦ μὴ — de consilio (i. e. „ne") dicitur ut in (Luc.) Amorr. c. 24 fin., sed ὑπὸ τοῦ μὴ — de causa, ut ab Aristoph. Vesp. v. 1045. libri μαντείας, pro quo aut μαγείας aut μαγγανείας scribendum esse Valckenaerius ad Ammon. p. 223 judicavit sequente Wyttenbachio

σχοντο καὶ χάριτας ἐπὶ τοῖς ἐρωτικοῖς καὶ ἐπαγωγὰς
* τοῖς ἐχθροῖς, καὶ ταῦτα πεπαιδεῦσθαι λέγοντες καὶ 701
τρίβωνας ἀμπεχόμενοι καὶ πώγωνας οὐκ εὐκαταφρονή-
τους καθειμένοι. εἰκότως οὖν τὴν ὁμοίαν περὶ πάντων
ὑπόνοιαν ἔχουσιν, οὓς ἀρίστους ᾤοντο, τοιούτους ὁρῶν-
τες, καὶ μάλιστα ἐπιτηροῦντες αὐτῶν τὴν ἐν τοῖς δείπ-
νοις καὶ τῇ ἄλλῃ ξυνουσίᾳ κολακείαν καὶ τὴν πρὸς τὸ
κέρδος δουλοπρέπειαν. 41. ἀποσεισάμενοι δὲ αὐτοὺς
μισοῦσι καὶ ἐξ ἅπαντος ζητοῦσιν ὅπως ἄρδην ἀπολέσω-
σιν, ἢν δύνωνται· καὶ μάλα εἰκότως· λογίζονται γάρ,
ὡς ἐξαγορεύσουσιν αὐτῶν τὰ πολλὰ ἐκεῖνα τῆς φύσεως
ἀπόρρητα ὡς ἂν πάντα εἰδότες ἀκριβῶς καὶ γυμνοὺς

Epist. Cr. p. 45. *μαγείας* jure praelatum est vel ob simillima nostri in Alexand. c. 5 init. nempe vir summus viderat et *μαντείας καὶ φαρμακείας* male conjungi et verba *ἐπαγωγὰς τοῖς ἐχθροῖς*, de quibus Ruhnkenius ad Timaeum p. 114 sq. et Lobeckius in Aglaoph. p. 221 sqq. verissima tradiderunt, ad artes magicas, non ad vaticinia pertinere. denique optimam Valckenaeri emendationem *μαγείας* confirmat etiam Juvenalis Sat. III, 77: „m a g u s" in horum graeculorum ipsorum recensione. *ὑπέσχοντο*] *ὑπόσχοντο* A. *τοῖς ἐρωτικοῖς*] *τῆς ἐρωτικῆς* Δ. *ἐπαγωγὰς* ΕΦΑCΩR a d. *ἀπαγωγὰς* V et multae edd. vett. *εὐκαταφρονήτους*] *εὐκαταφρονήτως* TV.

41. *καὶ μάλα εἰκότως·*] haec in libris leguntur post verba *ἀ. δὲ αὐτοὺς μισοῦσι*, ego vero eadem post verba *ἢν δύνωνται* transposui. error ex eo natus est, quod librarii ab altero *καὶ* (*καὶ ἐξ ἅπαντος*) ad alterum *καὶ* (*καὶ μάλα εἰκότως*) aberrarant. in libris dictio *καὶ μάλ' εἰκότως* primum verbis arcte connectendis *μισοῦσι καὶ ἐξ ἅπαντος ζητοῦσιν* perverse interjecta est. tum meae transpositionis necessitas et o sententia et ex justa consecutione hac: *καὶ μάλα εἰκότως· λογίζονται γάρ* efficitur. vide c. 40: *καὶ μάλα εἰκότως· δοκῶ γὰρ* —; Alexand. c. 25: *καὶ μάλα εἰκότως· τίνι γὰρ ἄλλῳ* —; Pro Lapsu in S. c. 13: *καὶ μάλ' εἰκότως· οὐδὲν γὰρ ἂν εἴη* —; De Dipsad. c. 9: *καὶ μάλα εἰκότως· ποῦ γὰρ ἂν* — (quo in l. unus codex *καὶ* male omittit); Hermotim. c. 22: *ἐν εἰρήνῃ καὶ ὁμονοίᾳ ξυμπολιτεύονται, μάλ' εἰκότως· ἃ γὰρ* —, ubi Jacobiti conjecturam: *ξυμπολιτεύονται, καὶ μάλ' εἰκότως* laude dignam esse censeo. *τὰ π. ἐ. τῆς φύσεως ἀπόρρητα*] ita de concubitu dixit Clemens Alex. in Paedag. II p. 194 D: *τὰ μυστικὰ τῆς φύσεως ὄργια.* alia dedit Lobeckius in Aglaoph. p. 651 annot. *ὡς ἂν πάντα εἰδότες*] ita conjeci. *ὡς ἂν ἅπαντα εἰδότες* Δ.

αὐτοὺς ἐπωπτευκότες. τοῦτο τοίνυν ἀποπνίγει αὐτούς· ἅπαντες γὰρ ἀκριβῶς ὅμοιοί εἰσι τοῖς καλλίστοις τούτοις βιβλίοις, ὧν χρυσοῖ μὲν οἱ ὀμφαλοί, πορφυρᾶ δ' ἔκτοσθεν ἡ διφθέρα, τὰ δ' ἔνδον ἢ Θυέστης ἐστὶ τῶν τέκνων ἑστιώμενος ἢ Οἰδίπους τῇ μητρὶ ξυνὼν ἢ Τηρεὺς δύο ἀδελφὰς ἅμα ὀπυίων. τοιοῦτοι καὶ αὐτοί εἰσι, λαμπροὶ καὶ περίβλεπτοι ἔκτοσθεν, ὑπὸ δὲ τῇ πορφύρᾳ πολλὴν τὴν τραγῳδίαν σκέποντες. ἕκαστον γοῦν αὐτῶν ἢν ἐξειλήσῃς, δρᾶμα οὐ μικρὸν εὑρήσεις Εὐριπίδου
702 * *τινὸς ἢ Σοφοκλέους, τὰ δ' ἔξω πορφύρα εὐανθὴς καὶ χρυσοῦς ὁ ὀμφαλός. ταῦτ' οὖν ξυνεπιστάμενοι αὐτοῖς μισοῦσι καὶ ἐπιβουλεύουσιν, εἴ τις ἀποστὰς ἀκριβῶς κατανενοηκὼς αὐτοὺς ἐκτραγῳδήσει καὶ πρὸς πολλοὺς ἐρεῖ.* 42. *βούλομαι δ' ὁμοίως ἔγωγε ὥσπερ ὁ Κέβης ἐκεῖνος εἰκόνα τινὰ τοῦ τοιούτου βίου σοι γράψαι, ὅπως ἐς ταύτην ἀποβλέπων εἰδῇς, εἴ σοι παριτητέον ἐστὶν ἐς αὐτήν. ἡδέως μὲν οὖν Ἀπελλοῦ τινος ἢ Παρρασίου ἢ Ἀετίωνος ἢ καὶ Εὐφράνορος ἂν ἐδεήθην ἐπὶ τὴν γρα-*

ὡς ἅπαντα εἰδότες ΦΑCΩ et v. *ὡς ἂν* participio insequente atticum est et Lucianeum. *πορφυρᾶ* Lehmannus pro *πορφυρὰ* —. *δ' ἔκτοσθεν*] *δὲ ἔκτοσθεν* ΦΑΩ. *δ' ἔνδον*] *δὲ ἔνδον* ΦΑΩ. *δύο*] *.β.* a. *ὀπυίων* ΕΦC. *ὀπυίων* A. *ὀπύων* Ω et edd. vett.

περίβλεπτοι ἔκτοσθεν, (sive *ἔκτοθεν*) *ὑπὸ δὲ τῇ πορφύρᾳ*] ita correxi. *περίβλεπτοι ἔνδον ὑπὸ τῇ πορφύρᾳ* ΦΩ. *περίβλεπτοι, ἔνδον δ' ὑπὸ τῇ πορφύρᾳ* A et v. error natus videtur e praegressis: *τὰ δ' ἔνδον ἢ Θυέστης ἐστὶ* —. mendosam esse lectionem vulgatam ex eo patet, quod in eorum oppositione, quae extra sint et quae intus, notio *ἔκτοσθεν* deesse non potest. nam huic ipsi notioni notio *ὑπὸ δὲ τῇ πορφύρᾳ* opposita est, id est aliis verbis: *ἔνδον δέ*. *τὰ δ' ἔξω*] *τὰ δὲ ἔξω* Φ. *ταῦτ' οὖν*] *ταῦτα οὖν* ΦΑΩ. *αὐτοῖς* Jacobitius pro *αὐτοῖς*. *ἐπιβουλεύουσι* a. *ἀποστὰς ἀκ. κατ.*] Quaestt. Luc. p. 158.

42. *δ' ὁμοίως* J. Seager. libri *δ' ὅμως*. *ὁ Κέβης*] vide Rhetor. Praecept. c. 6. *τινὰ τοῦ τοιούτου*] *τινὰ τοιούτου* Φ. *βίου σοι* ΕΦΑΩV et fortassis, unde enotatum *βίους* T. *βίου σοὶ* CU. *σοῦ βίου* edd. vett. *ἐς ταύτην* ΕΦΑΩΔ. *ἐς αὐτὴν* v. *παριτητέον* ΦΑCΩ edd. vett. et sec m (pr *παραιτέον*) E. *πρόσιτέον* RTV. *προσιτητέον* Y. *Ἀετίωνος* om E. *Ἀετίωνος ἢ καὶ Εὐφράνορος ἂν ἐδεήθην*] *ἢ καὶ Εὐφράνορος* om A. *ἀετίωνος ἂν ἢ καὶ εὐφράνορος ἐδεήθην* Ω. *ἀετίωνος ἂν καὶ εὐφράνορος ἐδεήθην* Φ.

φήν· ἐπεὶ δ' ἄπορον νῦν εὑρεῖν τινα οὕτω γενναῖον καὶ ἀκριβῆ τὴν τέχνην, ψιλὴν ὡς οἷόν τέ σοι ἐπιδείξω τὴν εἰκόνα. καὶ δὴ γεγράφθω προπύλαια μὲν ὑψηλὰ καὶ ἐπίχρυσα καὶ μὴ κάτω ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἀλλ' ἄνω τῆς γῆς ἐπὶ λόφου κείμενα, καὶ ἡ ἄνοδος πολλὴ καὶ ἀνάντης καὶ ὄλισθον ἔχουσα, ὡς πολλάκις ἤδη πρὸς τῷ ἄκρῳ ἔσεσθαι ἐλπίσαντα ἐκτραχηλισθῆναι διαμαρτόντος τοῦ ποδός· ἔνδον δὲ ὁ Πλοῦτος αὐτὸς καθήσθω χρυσοῦς ὅλος, ὡς δοκεῖ, καὶ πάνυ εὔμορφος καὶ ἐπέραστος· ὁ
δ' ἐραστὴς μόλις ἀνελθὼν καὶ * πλησιάσας τῇ θύρᾳ 703
τεθηπέτω ἀφορῶν ἐς τὸ χρυσίον· παραλαβοῦσα δ' αὐτὸν ἡ Ἐλπὶς, εὐπρόσωπος καὶ αὕτη καὶ ποικίλα ἀμπεχομένη ἐσαγέτω σφόδρα ἐκπεπληγμένον τῇ εἰσόδῳ. τοὐντεῦθεν δὲ ἡ μὲν Ἐλπὶς ἀεὶ προηγείσθω, διαδεξάμεναι δ' αὐτὸν ἄλλαι γυναῖκες, Ἀπάτη καὶ Δουλεία, παραδότωσαν τῷ Πόνῳ, ὁ δὲ πολλὰ τὸν ἄθλιον καταγυμνάσας τελευτῶν ἐγχειρισάτω αὐτὸν τῷ Γήρᾳ ἤδη ὑπονοσοῦντα καὶ τετραμμένον τὴν χρόαν· ὑστάτη δὲ ἡ Ὕβρις ἐπιλαβομένη

---

tria verba in A male omissa, eadem in ΩΦ male suppleta vulgatam confirmant. ἐπεὶ δ' Φ. ἐπεὶ δὲ A et v. οὕτω] οὕτως A. ἡ ἄνοδος πολλή] ita correxi. ἡ ἄνοδος ἐπὶ πολὺ A. ἡ ἄνοδος ἐπιπολὺ v, quod absurdum est. ἐπὶ, quod modo toties praecessit, facili errore h. l. addi potuit. recte Gesner vertit: „adscensus longus sit —". ἡ ἄνοδος πολλή ita dicitur, ut πολλὴ ἡ ὁδὸς in Rhetor. Praecept. c. 5 bis et ὁ πλοῦς πολύς in Aristoph. Ran. v. 136. ἔχουσα, ὡς πολλάκις] ὡς om Φ. ἔσεσθαι ἐλπίσαντα] ita correxi. libri ἔσεσθαι ἐλπίσαντας falso plurali, quum totius loci subjectum sit singularis. ad v. ἐλπίσαντα autem tacito adsumendum est non τὸν ἐραστήν (hoc enim subjectum postea sequitur), sed τινά, ut in locis Dobraei ad Arist. Plut. v. 256. librorum scriptura etiam Bekker offensus est, qui servato hic ἐλπίσαντας plurali paullo ante conjecit: ὡς π ο λ λ ο ὺ ς πολλάκις ἤδη —, quae conjectura non erat probanda. ὅλος] ὅλως RTUV. ὡς δοκεῖ, καὶ πάνυ] καὶ (post δοκεῖ) ab libris abest omnibus, sed addere non dubitavi. ὁ δ'] ὁ δὲ ΦΛΩ. μόλις ACΩ. μόγις v. τῇ θύρᾳ] τὴν θύραν A. δ' αὐτὸν ΦΛΩ. δέ αὐτόν v. καὶ αὕτη ΦΛΩ. καὶ αὐτὴ a. καὶ αὐτὴ v. vide Quaestt. Luc. p. 84. τοὐντεῦθεν δὲ ἡ μέν] τοὐντεῦθεν μὲν ἡ μὲν Φ. καταγυμνάσας] καταγυμνώσας Φ. τελευτῶν Lehmannus. τελευτῶν A et v. τελευταῖον Δ. ἐγχειρισάτω ΕΦΑCΩ. ἐγχειρισάσθω V et edd. vett. τετραμμένον

συρέτω πρὸς τὴν Ἀπόγνωσιν· ἡ δ' Ἐλπὶς τὸ ἀπὸ τούτου ἀφανὴς ἀποπτέσθω, καὶ μηκέτι καθ' οὓς εἰσῆλθε τοὺς χρυσοῦς θυρῶνας, ἔκ τινος δ' ἀποστρόφου καὶ λεληθυίας ἐξόδου ἐξωθείσθω, γυμνὸς προγάστωρ ὠχρὸς γέρων, τῇ ἑτέρᾳ μὲν τὴν αἰδῶ σκέπων, τῇ δεξιᾷ δὲ αὐτὸς ἑαυτὸν ἄγχων· ἀπαντάτω δ' ἐξιόντι ἡ Μετάνοια δακρύουσα ἐς οὐδὲν ὄφελος καὶ τὸν ἄθλιον ἐπαπολλύουσα. τοῦτο μὲν ἔστω τὸ τέλος τῆς γραφῆς. σὺ δ' οὖν, ὦ ἄριστε Τιμόκλεις, αὐτὸς ἤδη ἀκριβῶς ἐπισκοπῶν ἕκα-
704 στα ἐννόησον, εἴ σοι καλῶς ἔχει, προσελθόντα * εἰς τὴν εἰκόνα κατὰ ταύτας τὰς θύρας, ἐκείνης τῆς ἔμπαλιν αἰσχρῶς οὕτως ἐκπεσεῖν. ὅ τι δ' ἂν πράττῃς, μέμνησο τοῦ σοφοῦ λέγοντος, Ὡς θεὸς ἀναίτιος, αἰτία δὲ ἑλομένου.

τὴν χρόαν] τετριμένον τὸν χρῶτα V. ἡ Ὕβρις] ἡ om c d. δ' ἐλπὶς] δὲ ἐλπὶς ΦΛΩ. ἀποπτέσθω ΕΦΑCn. ἀποπτάσθω Ω et v. Cobetus V. L. p. 306 ἀποπετέσθω frustra conjecit. δ' ἀποστρόφου] δὲ ἀποστρόφου ΦΑC, etiam Ω. λεληθυίας ΕΦΑCΩ. λεληθείας edd. vett. ἐκείνης τῆς ἔμπαλιν] ita Bourdelotius, incertum an e codice suo. ἐκείνην τὴν ἔμπαλιν A et v. illud recepi. etsi etiam scribi potest aut sic: ἐξ ἐκείνης τῆς ἔμπαλιν aut cum Guyeto et Dindorfio: κατ' ἐκείνην τὴν ἔμπαλιν, ut paullo ante haec leguntur: μηκέτι καθ' οὓς εἰσῆλθε τοὺς χρυσοῦς θυρῶνας — ἐξωθείσθω (eleganti attractione pro vulgari modo, qui est in Hermotim. c. 73: ἔλαθε καθ' ἣν οὐκ ἐχρῆν εἰσελθών). certe vulgata defendi nullo modo potest. ἐκπεσεῖν] ἐμπεσεῖν A. τοῦ σοφοῦ] Platonis in Civit. X p. 617 E: αἰτία ἑλομένου, θεὸς ἀναίτιος, ad quem I. Schneider p. 289 alios, qui hoc dicto utuntur, scriptores indicavit. ἑλομένου] ἑλομένοιο Φ. ἑλομένοις fortasse V.

ΑΠΟΛΟΓΙΑ.

Reitz. I p. 704.

1. Πάλαι σκοπῶ πρὸς ἐμαυτὸν, ὦ καλὲ Σαβῖνε, ἅτινά σοι εἰκὸς ἐπελθεῖν εἰπεῖν ἀναγνόντι ἡμῶν τὸ περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων βιβλίον. ὅτι μὲν γὰρ οὐκ ἀγελαστὶ * διεξῄεις αὐτὸ, καὶ πάνυ μοι πρόδηλον· ἃ δὲ 705
μεταξὺ καὶ ἐπὶ πᾶσιν ὑπὸ σοῦ ἐλέγετο, ταῦτα νῦν ἐφαρμόττειν ζητῶ τοῖς ἀνεγνωσμένοις. εἰ τοίνυν μὴ κακὸς ἐγὼ μαντικὴν, δοκῶ μοι ἀκούειν σου λέγοντος· εἶτά τις αὐτὸς ταῦτα γεγραφὼς καὶ κατηγορίαν οὕτω δεινὴν

ΑΠΟΛΟΓΙΑ Fa. *Ἀπολογία περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων* v. *Ἀπολογία πρὸς Σαβῖνον σοφιστὴν περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων* C *ἀπολογία πρὸς σαβῖνον σοφιστὴν* etiam H ap. Jacobit. T. I Praef. p. XVI. *Ἀπολογία* hic libellus, sicut est, ita infra c. 11 init. appellatur neque *ἀπολογία περὶ τῶν ε. μ. σ.* sed potius *ἀπολογία ὑπὲρ τῶν* — dicendum erat, uti defensioni *ΕΙΚΟΝΩΝ* ita inscriptum est: *ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ*. optimorum codicum additamentum *πρὸς Σαβῖνον σοφιστὴν* ab inscriptione abhorrere, rei tamen convenire video. plane enim notum illum sophistam, Sabinum nomine, hic dictum esse existimo, cujus viri ab Diogene L. III, 47, schol. ad Aristid. III p. 500 Dind. et alibi mentio facta est. qui etsi jam sub Hadriano vixit (nam de hoc ipso Sabino haec habet Suidas: *Σαβῖνος σοφιστὴς γεγονὼς ἐπὶ Ἀδριανοῦ Καίσαρος* —), potest tamen, sicut ipse Lucianus, quem idem Suidas Trajani tempore et ulterius vixisse (*γεγονέναι*) dicit, vel sub Commodo adhuc superstes fuisse. nostrum autem Sabinum virum fuisse literarum laude insignem et magna auctoritate praeditum quum ex toto hoc libello, tum maxime e verbis ultimis c. 15 intelligitur.

1. *ἐπελθεῖν εἰπεῖν* FMa. *ἐπελθεῖν ἢ εἰπεῖν* ECΦ. *ἐπελθεῖν ἦν εἰπεῖν* edd. vett. praeter a. *ἀγελαστὶ* codices. *ἀγελαστεὶ* edd. veteres. *καὶ ἐπὶ πᾶσιν*] *καὶ ἐπὶ* om C. *ἐπὶ* om Φ. *κακὸς ἐγὼ* ECΦFTUVY c d. *κακῶς ἐγὼ* a b. *κακῶς ἔχω* m. *σου*] *σοῦ* F. *εἶτά τις αὐτὸς ταῦτα*] *εἶτα τίς οὗτος; αὐτὸς* (*οὗτος αὐ-*

κατὰ τοῦ τοιούτου βίου διεξελθών, ἔπειτα πάντων ἐκλαθόμενος, ὀστράκου, φασί, μεταπεσόντος, ἑκὼν ἑαυτὸν φέρων ἐς δουλείαν οὕτω περιφανῆ καὶ περίβλεπτον ἐνσέσεικεν; πόσοι Μίδαι καὶ Κροῖσοι καὶ Πακτωλοὶ ὅλοι μετέπεισαν αὐτὸν ἀφεῖναι μὲν τὴν ἐκ παίδων φίλην καὶ σύντροφον ἐλευθερίαν, πρὸς αὐτῷ δὲ ἤδη τῷ Αἰακῷ γενόμενον καὶ μονονουχὶ τὸν ἕτερον πόδα ἐν τῷ πορθμείῳ ἔχοντα παρέχειν ἑαυτὸν ἕλκεσθαι καὶ σύρεσθαι, καθάπερ ὑπὸ κλοιῷ τινι χρυσῷ τὸν αὐχένα δεθέντα; πολλὴ γοῦν
706—708 *ἡ διαφωνία τοῦ νῦν * βίου πρὸς τὸ σύγγραμμα, καὶ τὸ*

τὸς F) ὁ ταῦτα FM. *εἶτα τίς* etiam a. secundum vulgatam, quae est etiam in CΦ, *εἶτα* et *ἔπειτα* in eadem enuntiatione leguntur, id quod vix ferendum est. hinc olim a scripturis FM profectus ita conjeci: *εἶτα τί τοῦτο; αὐτὸς ὁ ταῦτα —*; formula attica *εἶτα τί τοῦτο;* apud Aristoph. Nubib. v. 346 aliosque nimis inepte aliquid factum esse dictumve significat. *φασὶ* ΦTc. *φησὶ* ECF et v. ego *φησὶν* pro *φασὶν* in certis tantum formulis, ut in hac: *ναί, φησὶν* („inquit") attice dictum arbitror. paullo aliter Heindorfius ad Plat. Gorgiam p. 262 judicavit. *ἑκὼν ἑαυτὸν*] *αὐτὸς ἑαυτὸν* Cobetus V. L. p. 241. *ἐνσέσεικεν* C. *ἐνσέσεικε* EΦFMNa. *ἐνσήσεικε* U. *ἐνῆκε* TV et v. *μίδαι* F pro *Μίδαι*. *φίλην καὶ σύντροφον*] *σύντροφον καὶ φίλην* C, quod et ipsum ferri potest. vide De Merc. Cond. c. 20 et c. 23. *σύρεσθαι* ECΦFMU. *φέρεσθαι* v. passivum minus attice ab ipso Luciano positum esse Cobeto V. L. p. 296 adsentior. post *τὸν αὐχένα δεθέντα* delevi haec verba: *οἷά ἐστι τῶν τρυφώντων πλουσίων τὰ σφιγγία καὶ τὰ κουράλια* (*κουράλλια* ECΦFM) auctoribus G. Dindorfio et J. Bekkero. scholii, quod ex margine irrepsit, scriptor quum v. *κλοιὸς* a torque distingui solere (ut in Piscatore c. 12) animadvertisset: h. l. monuit ea voce non ut vulgo „lignum colli ferreum", sed „torquem" (ex auro, *σφιγγία*), vel „monilia e gemmis" (*κουράλια*) designata esse. nam *κουράλια*, si id sanum est, monilia e coralliis dixit non ipsa corallia. Bochartus, Almeloveenus, Elsner (Sched. Cr. p. 86) et Dindorfius *κουράλλια* ex *κολλάρια* corruptum esse putarunt, quum Hesychium aliosque vocem *κλοιὸς* voce *κολλάριον* interpretari vidissent. at *κολλάριον* („collare" ap. Plautum Captiv. II, 2 fin. et alibi) vinculi genus est, non ornatus. nempe scholium ipsum perineptum est, quo monilia, muliebre ornamentum ad viros pessime translata videmus. sed ut hic et saepe scholia in textum, ita etiam textus in media scholia irrepsit, velut infra c. 11 init. *βίου* om EΦ. *τοὺς ποταμοὺς*

ἄνω τοὺς ποταμοὺς χωρεῖν καὶ ἀνεστράφθαι τὰ πάντα καὶ παλινῳδεῖν πρὸς τὸ χεῖρον τοῦτ' ἂν εἴη, οὐχ ὑπὲρ Ἑλένης μὰ Δί' οὐδ' ὑπὲρ τῶν ἐπ' Ἰλίῳ γενομένων, ἀλλ' ἔργῳ ἀνατρεπομένων τῶν λόγων, καλῶς πρότερον εἰρῆσθαι δοκούντων. 2. ταῦτα μὲν πρὸς ἑαυτὸν, ὡς τὸ εἰκὸς, λέλεκταί σοι· ἐπάξεις δὲ ἴσως καὶ πρὸς αὐτὸν ἐμὲ ξυμβουλήν τινα [τοιαύτην] οὐκ ἄκαιρον, ἀλλὰ φιλικὴν καὶ οἵῳ σοι χρηστῷ καὶ φιλοσόφῳ ἀνδρὶ πρέπουσαν. ἢν μὲν οὖν κατ' ἀξίαν ὑποδὺς τὸ σὸν πρόσωπον ὑποκρίνωμαι, εὖ * ἂν ἡμῖν ἔχοι καὶ τῷ Λογίῳ θύσομεν, εἰ δὲ 709 μὴ, ἀλλὰ σὺ προσθήσεις τὰ ἐνδέοντα. ὥρα τοίνυν μετασκευάσαντας ἡμᾶς τὴν σκηνὴν, ἐμὲ μὲν σιωπᾶν καὶ ἀνέχεσθαι τεμνόμενον καὶ καιόμενον, εἰ δέοι, ἐπὶ σωτηρίᾳ, σὲ δ' ἐπιπάττειν τῶν φαρμάκων καὶ τὴν σμίλην ἅμα πρόχειρον ἔχοντα καὶ τὸ καυτήριον διάπυρον· καὶ δὴ παραλαβὼν τὴν ῥήτραν ταῦτα πρός με ὁ Σαβῖνος

(ut Gesner conjecerat) CΦFU. τοῦ ποταμοῦ v. τοῦτ' ἂν εἴη οὐχ ὑπὲρ Ἑλένης] haec sic transpono: καὶ τὸ ἄνω τοὺς ποταμοὺς χωρεῖν καὶ ἀνεστράφθαι τὰ πάντα τοῦτ' ἂν εἴη, καὶ τὸ παλινῳδεῖν πρὸς τὸ χεῖρον οὐχ ὑπὲρ Ἑλένης —. nam priora sumta sunt ex Eurip. Medea v. 410: Ἄνω ποταμῶν ἱερῶν χωροῦσι παγαί, | καὶ δίκα καὶ πάντα πάλιν στρέφεται, posteriora autem unice spectant ad palinodiam Stesichori.

2. ἑαυτὸν] σαυτὸν U. ξυμβουλήν τινα τοιαύτην οὐκ] ξυμβουλήν τινα ἴσως οὐκ (omisso τοιαύτην) F, qui paullo ante ἴσως suo loco et ipse servat. praecessit non ξυμβουλή, sed ἐπιτίμησις. ita v. τοιαύτην aut delenda est, id quod malim, aut sat audacter corrigendum: ἐμὲ [ἐπιτίμησίν] τινα τοιαύτην καὶ ξυμβουλὴν οὐκ ἄκαιρον —. καταξίαν et modo τοεικὸς Φ ut solet. ὑποδὺς UY. ὑποδύεσθαι CΦF et edd. veteres. ἔχοι ECΦFU et fortasse M. ἔχῃ edd. veteres. Λογίῳ] λόγῳ ΦF. καὶ καιόμενον, εἰ δέοι] haec om ECΦ, habet F ut vulgo. σωτηρίᾳ] σωτηρίαν Φ. σὲ δ' ΦF. σὲ δὲ v. παραλαβὼν τὴν ῥήτραν] vocem ῥήτρα semel habet ipse Lucianus et praeterea scriptor Toxaridis c. 35. tamen ut dorica voce usum Lucianum Cobetus V. L. p. 351 reprehendit. at certe Lucianus significationem eam expressit, quam Dores praeiverant in plebiscito Byzantiorum ap. Demosth. De Coron § 90: ἐκ τᾶς βωλᾶς λαβὼν ῥήτραν. neque vero attici, ut Xenophon in Anabasi VI, 4, 28 vocabulo ῥήτρα abstinuerunt. ταῦτα πρός με ὁ Σαβῖνος ἤδη λέγει] ita correxi. libri οὐ ταῦτα

ἤδη λέγει. 3. πάλαι μὲν, ὦ φιλότης, ὡς εἰκὸς, εὐδοκίμηταί σοι τουτὶ τὸ σύγγραμμα καὶ ἐν πολλῷ πλήθει δειχθὲν, ὡς οἱ τότε ἀκροασάμενοι διηγοῦντο, καὶ ἰδίᾳ
710 παρὰ τοῖς * πεπαιδευμένοις, ὁπόσοι ὁμιλεῖν αὐτῷ καὶ διὰ χειρὸς ἔχειν ἠξίωσαν. ἥ τε γὰρ τῶν λόγων παρασκευὴ οὐ μεμπτὴ καὶ ἡ ἱστορία πολλὴ καὶ ἡ ἐμπειρία τῶν πραγμάτων, καὶ ὅτι ἕκαστα σαφῶς ἐλέγετο, καὶ τὸ μέγιστον, ὅτι χρήσιμα πᾶσιν ἦν, καὶ μάλιστα τοῖς πεπαιδευμένοις, ὡς μὴ ὑπ' ἀγνοίας σφᾶς αὐτοὺς εἰς δουλείαν ὑπάγοιεν. ἐπεὶ δέ σοι μετέδοξε βελτίω ταῦτ' εἶναι, τὴν μὲν ἐλευθερίαν μακρὰ χαίρειν ἐᾶν, ζηλῶσαι δὲ τὸ ἀγεννέστατον ἐκεῖνο ἰαμβεῖον,

ὅπου τὸ κέρδος, παρὰ φύσιν δουλευτέον,

πρός με ὁ Σαβῖνος ἤδη λέγεις. vide Pseudologist. c. 5 init: ὁ πρόλογος ἤδη φησὶ ταῦτα, ubi item ut nostro loco persona secunda modo antecessit. in vulgata Cobetus quoque V. L. p. 296 jure obhaesit, cui nomen ὁ Σαβῖνος doleuti non adsentior.

3. πάλαι] „diligenter haec vox adnotanda est, ut aetas praecedentis opusculi perspiciatur." Solanus. ὡς om ΕΦ et pr m F. ἡ ἐμπειρία C. ἐμπειρία F et v. τὸ μέγιστον] τὸ om ECΦ, non item F. ὑπάγοιεν] ὑπαγάγοιεν C. βελτίω ταῦτ' εἶναι, τὴν] ita correxi. libri βελτίω ταῦτ' (ταῦτα ΕΦF) εἶναι καὶ τὴν —. a pronomine ταῦτα duo qui sequuntur infinitivi pendent nota syntaxi veint ap. Euripidem in Bacch. v. 246. hic καὶ particulam recte ejectam esse ex eo patet, quod notione opus est servitutis. Struvius L. L. p. 237 et Bekker quum ipsi quoque in h. l. haesissent, non bene scripserunt: βελτίω τἀναντί' εἶναι καὶ τὴν —. μὲν om F. μακρά] μακράν TV. ἀγεννέστατον] ἀγεννὲς FM. παρὰ φύσιν] παρὰ σφίσι Φ. ὅπου — δουλευτέον] eodem modo quomodo Lucianus hunc versum Plutarchus legit in Demetrio c. 14. versus in Phoen. v. 406 exstat, ubi tamen Euripidis libri omnes habent: ἀλλ' εἰς τὸ κέρδος. Porsono et Hermanno, quibus altera lectio ὅπου τ. κ. placuit, Geelius bene respondit ἀλλ' particulam tolli ex Euripide non posse, ut quae antegressis in Euripide verbis his: καὶ τοῦτο λυπρόν opposita sit. equidem altera scriptura ὅπου τ. κ. ductus in ipso Euripide conjicio: ἀλλ' ᾗ τὸ κέρδος —, quod attici dicunt etiam pro his: ἀλλ' ὅπου τ. κ., vulgatam ἀλλ' εἰς τὸ κέρδος defensurus, si quis pro usitatis τοῦ κέρδους χάριν sive κέρδους ἕκατι etiam εἰς τὸ κέρδος usquam dictum esse ostenderit. πρὸς τὸ κέρδος habet Lucianus De Merc. Cond. c. 40 extr., „non in quaestum aut mercedem" Tacitus De Germania c. 24.

ὅρα ὅπως μηδεὶς ἔτι ἀκούσεταί σου ἀναγιγνώσκοντος αὐτὸ, ἀλλὰ μηδ' ἄλλῳ παράσχῃς τῶν τὸν παρόντα σου βίον ὁρώντων ἐπελθεῖν τὰ γεγραμμένα, εὔχου δ' Ἑρμῇ τῷ χθονίῳ καὶ τῶν ἀκηκοότων πρότερον πολλὴν λήθην κατασκεδάσαι· ἢ δόξεις τὸ τοῦ Κορινθίου μύθου πεπονθέναι, κατὰ σαυτοῦ ὁ Βελλεροφόντης γεγραφὼς τὸ βιβλίον. μὰ γὰρ τὸν Δί' * οὐχ ὁρῶ τὴν ἀπολογίαν, ἥ- 711
τις ἂν εὐπρόσωπός σοι γένοιτο πρὸς τοὺς κατηγοροῦντας, καὶ μάλιστα, ἢν σὺν γέλωτι αὐτὸ ποιῶσιν ἐπαινοῦντες μὲν τὰ γεγραμμένα καὶ τὴν ἐν αὐτοῖς ἐλευθερίαν, αὐτὸν δὲ τὸν συγγραφέα δουλεύοντα ὁρῶντες καὶ ἑκόντα ὑποτιθέντα τὸν αὐχένα τῷ ζυγῷ. 4. οὐκ ἀπεικότα οὖν λέγοιεν ἄν, εἰ λέγοιεν, ἤτοι ἄλλου του γενναίου ἀνδρὸς εἶναι τὸ βιβλίον καὶ σὲ τὸν κολοιὸν ἀλλοτρίοις πτεροῖς ἀγάλλεσθαι, ἢ εἴπερ σόν ἐστιν, ὅμοιά σε τῷ Σαλαίθῳ ποιεῖν, ὃς πικρότατον κατὰ μοιχῶν θεὶς τοῖς Κροτωνιάταις νόμον καὶ θαυμαζόμενος ἐπ' αὐτῷ μετὰ μικρὸν αὐτὸς ἑάλω μοιχεύων τοῦ ἀδελφοῦ τὴν γυναῖκα. περὶ πόδα τοίνυν καὶ σοὶ τὸν Σάλαιθον ἐκεῖνον

ὅρα] Cobetus V. L. p. 241 ὅρα hic expungit, id est ipsam expungit structuram. nam ab hoc ipso ὅρα apodosis incipit. ἀκούσεταί ΕΦFMa. ἀκούσηταί v. ἀναγιγνώσκοντος pro ἀναγινώσκοντος Dindorfius. μηδ'] μηδὲ ΦFM. τῶν τὸν] τὸν om F. σου CΦFU. σοι edd. veteres. δ' Ἑρμῇ] δὲ ἑρμῇ ΦFM.

τὸ τοῦ Κορινθίου μύθου πεπονθέναι] ita correxi. τὸν τοῦ κορινθίου μῦθόν τι πεπονθέναι Φ. τῷ (τω vel τὸ U) τοῦ Κορινθίου μύθου ταὐτόν τι πεπονθέναι F et v. vide infra c. 5: τὸ τοῦ πιθήκου πεπονθέναι. saepius autem in Luciano τὸ τοῦ μύθου, ut in Hermotim. c. 84 et Imaginu. c. 1 exstat. Βελλεροφόντης] βελλερεφόντης F solus, uti codices alibi quoque exhibent. κατὰ σαυτοῦ — τὸ βιβλίον] Quaestt. Luc. p. 158.

4. ἀπεικότα] ἀπεοικότα Φ. οὖν Φ. γοῦν F et v. λέγοιεν ἂν CΦFMN. ἂν λέγοιεν v. Σαλαίθῳ] F et cod. Bourdeloti in marg. γρ' ζαλεύκω, quo non scribarum sed ipsius Luciani error correctus est, ut patet ex Aeliano V. H. XIII, 24 aliisque, qui de Zaleuci filio simillima narrarunt. monuit Solanus. κατὰ μοιχῶν θεὶς τοῖς Κροτωνιάταις νόμον CΦ. κατὰ μοιχῶν τοῖς Κροτωνιάταις νόμον θεὶς v. τοῖς κροτωνιάταις θεὶς κατὰ μοιχῶν νόμον F. περὶ πόδα E et in textu C et edd. vett. pleraeque. „aliter παρὰ πόδα“ C supra addit, παραπόδα F legit, παρὰ πόδα

εἶναι φαίη τις ἄν· μᾶλλον δὲ πολὺ μετριώτερος ἐκεῖνος, ἔρωτι μὲν ἁλοὺς, ὡς ἔφασκεν ἀπολογούμενος, ἑκὼν δὲ μάλα εὐψύχως ἐς τὸ πῦρ ἁλόμενος, καίτοι ἐλεούντων
712 αὐτὸν ἤδη Κροτωνιατῶν * καὶ ἐνδιδόντων φυγεῖν, εἰ βούλοιτο. τὸ δὲ σὸν οὐ παρὰ μικρὸν ἀτοπώτερον, ἀκριβοῦντος μὲν ἐν τοῖς λόγοις τὴν τοῦ τοιούτου βίου δουλοπρέπειαν καὶ κατηγοροῦντος, εἴ τις εἰς πλουσίου τινὸς ἐμπεσὼν καὶ καθείρξας ἑαυτὸν ἀνέχοιτο μυρία τὰ δυσχερῆ πάσχων καὶ ποιῶν, ἐν γήρᾳ δ' ὑστάτῳ καὶ σχεδὸν ἤδη ὑπὲρ τὸν οὐδὸν οὕτως ἀγεννῆ λατρείαν ἐπανῃρημένου καὶ μονονουχὶ καὶ ἐμπομπεύοντος αὐτῇ. ὅσῳ γοῦν πᾶσιν ἐπισημότερος εἶναι δοκεῖς, τοσούτῳ καταγελαστότερος ἂν δόξειας εἶναι, ἀντιφωνοῦντος τοῦ νῦν βίου τῷ βιβλίῳ. 5. καίτοι τί δεῖ καινὴν ἐπὶ σὲ κατηγορίαν ζητεῖν μετὰ τὴν θαυμαστὴν τραγῳδίαν λέγουσαν,

μισῶ σοφιστὴν, ὅστις οὐχ αὑτῷ σοφός;

Ua d. καὶ σοὶ τὸν Seager. καὶ τὸν F. καὶ σὲ τὸν v. vide quae ad l. De Conscr. Hist. c. 14 dixi. ἐκεῖνον εἶναι] εἶναι addunt EΦF. ἁλόμενος Bekker. libri ἀλλόμενος. Κροτωνιατῶν] immo τῶν Κροτωνιατῶν. ἐνδιδόντων φυγεῖν F et v. ἐνδιδόντων φυγὴν EΦ. equidem conjicio: ἐνδιδόντων φεύγειν. δ' ὑστάτῳ] δὲ ὑστάτῳ ΦFM. ὅσῳ γοῦν] immo ὅσῳ δ' οὖν. πᾶσιν M. φᾶσιν (π supra) F (omnia pr m). φασιν vulgo et fortasse CΦ. τοσούτῳ] τοσοῦτο Fa.

5. καινὴν CΦFUV. καὶ νῦν d. κενὴν Eabc. μισῶ — σοφός] hunc Euripidis versum esse Cicero Epp. ad Fam. XIII, 15, 2 docet, qui ibid. VII, 6 eundem ab Ennio ita latinum scribit factum esse, ut loqui Medeam juberet. quo indicio versum Ennii „Medeae Atheniensi", si ita Ribbeckius Trag. Lat. p. 41 recte conjecit, sive Aegeo Euripidis tribuere licet, certe non licet Palamedi, uti Wagner Fragm. Eurip. p. 459 temere finxit. sine poetae nomine hunc versum multi attulerunt, quos diligentius quam alii Nauckius Trag. Gr. Fragm. p. 511 collegit. quare id unum addo, Menandrum quoque in Heautontimorumeno eundem Euripidis versum posuisse videri, id quod etiam Osannus suspicatus est Adn. Cr. in Quinctilian. P. IV p. 21. nam et totus versus in Menandri monost. 332 exstat, et cum Terenti Heautont. V, 1, 49, qui locus ita scribendus videtur:

„nonne id flagitiumst, áliis consilium dare,
foris sápere, tibi te nón posse auxiliárier?"

οὐκ ἀπορήσουσι δὲ οἱ κατηγοροῦντες καὶ ἄλλων παρα-
δειγμάτων, ἀλλ' οἱ μέν σε τοῖς τραγικοῖς ὑποκριταῖς εἰ-
κάσουσιν, οἳ ἐπὶ μὲν τῆς σκηνῆς Ἀγαμέμνων ἕκαστος
αὐτῶν ἢ Κρέων ἢ αὐτὸς Ἡρακλῆς εἰσιν, ἔξω δὲ Πῶλος
ἢ Ἀριστόδημος ἀποθέμενοι τὰ προσωπεῖα * γίγνονται 713
ὑπόμισθοι τραγῳδοῦντες, ἐκπίπτοντες καὶ συριττόμενοι,
ἐνίοτε δὲ καὶ μαστιγούμενοί τινες αὐτῶν, ὡς ἂν τῷ
θεάτρῳ δοκῇ. ἄλλοι δὲ τὸ τοῦ πιθήκου πεπονθέναι σε
φήσουσιν, ὃν Κλεοπάτρᾳ τῇ πάνυ φασὶ γενέσθαι· ἐκεῖ-
νον γὰρ διδαχθέντα τέως μὲν ὀρχεῖσθαι πάνυ κοσμίως
καὶ ἐμμελῶς καὶ ἐπὶ πολὺ θαυμάζεσθαι μένοντα ἐν τῷ
σχήματι καὶ τὸ πρέπον φυλάττοντα καὶ τοῖς ᾄδουσι καὶ
αὐλοῦσι συγκινούμενον ὑμέναιον, ἐπεὶ δὲ εἶδεν ἰσχάδας,
οἶμαι, ἢ ἀμυγδαλῆν πόρρω κειμένην, μακρὰ χαίρειν

---

eum quem dixi Euripidis versum jam Lindenbrogius optime comparavit. οἱ κατηγοροῦντες καὶ ἄλλων παραδειγμάτων ECΦ et v. καὶ ἄλλων παραδειγμάτων οἱ κατηγοροῦντες F. ἀλλ' οἱ μέν σε] ita correxi. libri ἐπὶ σέ, ἀλλ' οἱ μὲν —. at ἐπὶ σὲ male irrepsit e verbis paullo superioribus: ἐπὶ σὲ κατηγορίαν. hic autem σε falso deesse etiam Schaefer vidit Mel. Cr. p. 27, etsi id vocibus ἐπὶ σὲ servatis incommodo supplevit: ὑποκριταῖς [σε] εἰκάσουσιν —. αὐτὸς Ἡρακλῆς] Quaestt. L. p. 158. ἔξω] ἔξωθεν FM. γίγνονται] γίνονται CFMN. καὶ μαστιγούμενοί ΦF. μαστιγούμενοί v. τὸ τοῦ πιθήκου] paullo aliter haec in Piscat. c. 36 narrata sunt, quem locum Menas Minoides in choliambos omni pede claudos, quasi in Babrii scilicet versus redegit Fab. LXXVIII p. 58 ed. Lewis. sed editorem, virum egregium honoris causa nomino. τῇ πάνυ] τῇ βασιλίδι πάνυ F. βασιλίδι τῇ πάνυ M. φασὶ γενέσθαι·] φασὶ om CΦ. καὶ τοῖς] ἐν pro καὶ TY. συγκινούμενον codex Bourdeloti et marg. in γρ FM. συγκείμενον CΦ et in textu FM. sed E sec. m. συγκείμενον, eraso (ut Solano visumst) hoc ipso συγκινούμενον. συγκινούμενον ὑμέναιον,] syntaxis eadem est quae in Horati Epp. II, 2, 125: „Cyclopa movetur." at quum συγκινούμενον et ἐπεὶ δὲ εἶδεν opposita sint, sic verba transpono: αὐλοῦσιν ὑμέναιον συγκινούμενον. memini in his etiam J. Marklandum haesisse, sed ita ut pro ὑμέναιον voce sana potius „οὐ μὲν οὖν" inepte conjiceret. εἶδεν] ἴδεν Φ. ἰσχάδας] ita libri et recte quidem. ingeniose tamen Dindorfius ἰσχάδα scripsit, fortasse ductus his verbis c. 6: ὑπ' ἰσχάδος ταυτησί. ἀμυγδαλῆν Cobetus V. L. p. 241. libri ἀμύγδαλον, quod allatum Sallierius ad Moer. p. 10 ed. Piers. ne ex ipso quidem atticista

φράσαντα τοῖς αὐλοῖς καὶ ῥυθμοῖς καὶ ὀρχήμασιν ἁρπά-
σαντα καταιρώγειν ἀπορρίψαντα, μᾶλλον δὲ συντρίψαντα
τὸ πρόσωπον. 6. καὶ σὺ τοίνυν, φαῖεν ἄν, οὐχ ὑποκρι-
τὴς, ἀλλὰ ποιητὴς τῶν καλλίστων καὶ νομοθέτης γενό-
μενος, ὑπ' ἰσχάδος ταυτησὶ παραφανείσης ἠλέγχθης πί-
θηκος ὢν καὶ ἀπ' ἄκρου χείλους φιλοσοφῶν καὶ ἕτερα
714 μὲν κεύθων ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλα δὲ λέγων, ὡς εἰκότως * ἄν
τινα ἐπὶ σοῦ εἰπεῖν, ὅτι ἃ λέγεις καὶ ἐφ' οἷς ἐπαινεῖσθαι
ἀξιοῖς, χείλεα μέν σου ἐδίηνεν, ὑπερῴην δ' αὐχμῶσαν
καταλέλοιπε. τοιγαροῦν παρὰ πόδας ἔτισας δίκην, προ-
πετῶς μὲν θρασυνάμενος πρὸς τὰς ἀνθρώπων χρείας,
μετὰ μικρὸν δὲ μονονουχὶ ὑπὸ κήρυξιν ἐξομοσάμενος
τὴν ἐλευθερίαν. καὶ ἐῴκει ἡ Ἀδράστεια τότε κατόπιν
ἐφεστῶσά σοι εὐδοκιμοῦντι ἐφ' οἷς κατηγόρεις τῶν ἄλ-
λων, καταγελᾶν ὡς ἂν θεὸς εἰδυῖα τὴν μέλλουσάν σου
ἐς τὰ ὅμοια μεταβολὴν, καὶ ὅτι οὐκ εἰς τὸν κόλπον
πτύσας πρότερον ἠξίους κατηγορεῖν τῶν διὰ ποικίλας
τινὰς τύχας τοιαῦτα πράττειν ὑπομενόντων. 7. εἰ γοῦν

---

suo correxit. μακρὰ CΦF et v. μακρὰν M. ὀρχήμασιν ἁρπάσαντα Cobetus V. L. p. 241. libri ὀρχήμασι συναρπάσαντα. ἀπορρίψαντα] ἀπορρύψαντα Φ. πρόσωπον ECΦ et v. προσωπεῖον FM.

6. ὑπ' ἰσχάδος ταυτησὶ ΦF. ὑπὸ ταυτησὶ τῆς ἰσχάδος v. ἠλέγχθης] ἠλέχθης F. ἕτερα — λέγων] Hom. Il. ι', 313. ὅτι ἃ λέγεις] ἃ om CΦ. χείλεα — ὑπερῴην δ'] Il. χ', 495. δ' αὐχμῶσαν] δὲ αὐχμῶσαν ΦF. καταλέλοιπεν a. παρὰ πόδας EC. παραπόδας ΦF. παρὰ πόδα in o, quod C. F. Hermanno ad l. De Conscr. Hist. c. 13 p. 93 frustra probatum est. ἔτισας Φ. εὐθὺς ἔτισας F et v. Lucianus παρὰ πόδας ubique sine hoc additamento dixit (De Merc. Cond. c. 24 fin.; De Conscr. Hist. c. 13 init.; Alexand. c. 33). addo hanc glossam Photii p. 388, 21 et Suidae, Παρὰ πόδας: εὐθέως —. θρασυνάμενος] θρασυνόμενος FM et ita (fortassis ex E) Solanus male. πρὸς τὰς ἀνθρώπων χρείας] sententiae causa suppleo: πρὸς τὰς π ε ν ή τ ω ν ἀνθρώπων χρείας.

μεταμικρὸν conjuncte ΦF. καὶ ἐῴκει (ἐώκει F) — καταγελᾶν] conjicio: καὶ ἔοικεν — καταγελάσαι. τὴν μέλλουσάν σου ἐς τὰ ὅμοια] ita correxi in Quaestt. p. 158. τὴν μέλλουσάν σοι ἐς τὰ ὅμοια CΦ et v. τὴν ἐς ὅμοιά σοι F.

7. ὑπόθοιτό ΦF et v. ὑποθεῖτό C. οἴει] οἴῃ C. ηὔθυνεν CΦ. εὔθυνεν F et v. γέρων ἤδη ὢν C. γέρων ἤδη F et for-

*ὑπόθοιτό τις τῷ λόγῳ τὸν Αἰσχίνην μετὰ τὴν κατὰ τοῦ
Τιμάρχου κατηγορίαν αὐτὸν ἁλῶναι καὶ φωραθῆναι τὰ
ὅμοια πάσχοντα, πόσον ἂν οἴει παρὰ τῶν ὁρώντων γε-
νέσθαι τὸν γέλωτα, εἰ Τίμαρχον μὲν ηὔθυνεν ἐπὶ τοῖς
καθ' ὥραν ἡμαρτημένοις, αὐτὸς δὲ γέρων ἤδη ὢν τοι-
αῦτα εἰς ἑαυτὸν παρενόμει; τὸ δ' ὅλον ἐκείνῳ τῷ φαρ-
μακοπώλῃ ἔοικας, ὃς * ἀποκηρύττων βηχὸς φάρμακον* 715
*καὶ αὐτίκα καταπαύσειν τοὺς πάσχοντας ὑπισχνούμενος
αὐτὸς μεταξὺ σπώμενος ὑπὸ βηχὸς ἐφαίνετο.* 8. *ταῦτα
μὲν καὶ τοιαῦτα πολλὰ ἕτερα εἴποι τις ἂν οἷος σὺ κα-
τηγορῶν ἐν οὕτως ἀμφιλαφεῖ τῇ ὑποθέσει καὶ μυρίας
τὰς ἀφορμὰς παρεχομένῃ· ἐγὼ δὲ ἤδη σκοπῶ ἥντινα
καὶ τράπωμαι πρὸς τὴν ἀπολογίαν. ἆρά μοι κράτιστον,
ἐθελοκακήσαντα καὶ τὰ νῶτα ἐπιστρέψαντα καὶ ἀδικεῖν
οὐκ ἀρνούμενον ἐπὶ τὴν κοινὴν ἐκείνην ἀπολογίαν κατα-
φυγεῖν, λέγω δὲ τὴν τύχην καὶ μοῖραν καὶ εἱμαρμένην,
καὶ παραιτεῖσθαι συγγνώμην ἔχειν μοι τοὺς ἐπιτιμῶν-*

---

tasso *Φ* et v. *παρενόμει* FM. *παρηνόμει* v. vide Schaeferum ad Demosth. I p. 879. verbum ipsum neque h. l., neque infra c. 14 *τῇ παρανομίᾳ* (ubi inepte variatur *τῇ παροινίᾳ*), neque in Nigrin. c. 31: *κἂν ταύταις* (sc. *ταῖς ἐπιθυμίαις*) *παρανομοῦσιν* temere mutandum est. sed in Pseudolog. c. 3: *ἃ γέρων ἄνθρωπος εἰς ἑαυτὸν παρανομεῖς* corrige *παροινεῖς*. nam et haec ibidem adduntur: *βδελυρὸς εἶ*, et omnes codices habent de eadem re in libro eodem c. 31 init: *μὴ παύσαιο τὰ τοιαῦτα εἰς ἑαυτὸν παροινῶν*. tum in Antiphonte ap. Athen. XII p. 525, b: *τῇ σαυτοῦ παρανομίᾳ καὶ ἀκολασίᾳ τῆς γνώμης* recte ut mihi videtur Ruhnkenius: *παροινίᾳ*, cui voci vox *ἀκολασία* saepius adnectitur. omnino in codd. *παρανομεῖν* haud raro male legitur pro *παροινεῖν*. alia exempla dedit Jacobsius ad Achill. Tat. p. 872, ubi Themistii locum egregie correxit. *ἀποκηρύττων* ECΦFU et fortasse M. *ἀποκηρύττειν* edd. veteres. *αὐτίκα καταπαύσειν Φ*, ut Lehmannus conjecerat. *αὐτῷ καταπαύσειν* F. *καταπαύσειν* (omisso *αὐτίκα*) M. *αὐτίκα παύσειν* v.

8. *τοιαῦτα* EC et v. *τὰ τοιαῦτα* ΦFM. *τὰς ἀφορμὰς*] non opus est hic quidem genetivo, etsi diserte additur in gemino l. Rhet. Praec. c. 22: *αἱ ἀφορμαὶ τῶν μέμψεων*. *ἐθελοκακήσαντα*] *ἐθελοκακήσαντι* et deinceps *ἐπιστρέψαντι* et *ἀρνουμένῳ* VN, fortassis etiam T, unde *ἐθελοκακήσαντι* enotatum est. *λέγω*] *ἐγὼ* F. *ἔχειν μοι*] *ἔχοιμι* F. *ὧν ἂν λέγωμεν ἢ ποιῶμεν*] ita cor-

τας, εἰδότας, ὡς οὐδενὸς ἡμεῖς κύριοι, ἀλλ' ὑπό τινος κρείττονος, μᾶλλον δὲ μιᾶς τῶν προειρημένων ἀγόμεθα οὐχ ἑκόντες, ἀλλ' ἀναίτιοι παντάπασιν ὄντες, ὧν ἂν λέγωμεν ἢ ποιῶμεν. ἢ τοῦτο μὲν κομιδῇ ἰδιωτικὸν, καὶ οὐδ' ἂν σύ με, ὦ φιλότης ἀνάσχοιο τοιαύτην ἀπολογίαν προϊσχόμενον καὶ συνήγορον τὸν Ὅμηρον παραλαμβάνοντα καὶ τὰ ἐκείνου ἔπη ῥαψῳδοῦντα,

716 *μοῖραν δ' οὔτινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν καὶ,*

γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ·

9\. *εἰ δὲ τοῦτον ἀφεὶς τὸν λόγον ὡς οὐ πάνυ ἀξιόπιστον ἐκεῖνο λέγοιμι, μήτε ὑπὸ χρημάτων μήτε ὑπ' ἄλλης τινὸς ἐλπίδος τοιαύτης δελεασθεὶς ὑποστῆναι τὴν παροῦσαν συνουσίαν, ἀλλὰ τὴν σύνεσιν καὶ ἀνδρείαν καὶ μεγαλόνοιαν τοῦ ἀνδρὸς θαυμάσας ἐθελῆσαι κοινωνῆσαι πράξεων τῷ τοιούτῳ, δέδοικα μὴ πρὸς τῇ ἐπιφερομένῃ κατηγορίᾳ κολακείας αἰτίαν προσλαβὼν, κᾆτα εὑρίσκωμαι ἥλῳ, φασὶν, ἐκκρούων τὸν ἧλον, καὶ μείζονί γε τὸν*

---

rexi. *ἂν λέγωμεν ἢ ποιῶμεν* Φ. *ἃ ἂν λέγωμεν ἢ ποιῶμεν* vulgo. *ὧν λέγομεν, ἢ ποιῶμεν* F (ita F). *ὧν λέγομεν ἢ ποιοῦμεν* M (?). *σύ με*] *με οὐ* C. *προϊσχόμενον*] *προσϊσχόμενον* C. *παραλαμβάνοντα*] *παραλαβόντα* C. *μοῖραν — ἀνδρῶν*] versus Homeri Il. ζ, 488. *ἔμμεναι ἀνδρῶν* F et ita Homerus. *ἄνθρωπον εἶναι* CΦ. *ἀνθρώπων εἶναι* edd. veteres. e postrema lectione, quae potius est glossematis instar et ex alio vitio, quod est in Asino c. 37: *οἶνον καὶ τυροῦ κάδον* Wielandus codices Luciani ex uno omnes fonte manasse infelicitor conjecit. *καὶ γεινομένῳ*] ita correxi. pluralis enim, *τὰ ἐκείνου ἔπη* praecessit, ut articulus hic molestus sit, *καὶ τὸ, γεινομένῳ* v et fortasse C. *καὶ τῷ γεινομένῳ* Φ. *καὶ τῷ γινομένῳ* Fa. formam *γεινομένῳ*, quam hic CΦv satis tuentur, Bekker ex ipso Homero expulit. *γεινομένῳ — μήτηρ*] ex Il. υ', 128, quocum confer Il. ω', 210 et Od. η', 198.

9\. *ἐκεῖνο*] *ἐκεῖνον* C. *ἀνδρείαν* Dindorfius. libri *ἀνδρίαν*. sex verba *πρὸς — αἰτίαν* om CΦ. septem verba *μὴ πρὸς — αἰτίαν* abesse dicuntur ab E. in V omissa falso supplentur sic: *δέδοικα μὴ καὶ ταῦτα ἐλέγχωμαι προσλαβών*. vulgatam habet F. *προσλαβὼν*] *προλαβὼν* Φ. *προσλαβεῖν* FM. *ἥλῳ*] ne hic quidem opus est *ἄλλῳ ἥλῳ* scribere, quamvis verba *καὶ μείζονι* sequantur. sed Pro Lapsu in S. c. 7 *ἄλλῳ* ante vocem *ἥλῳ* deleo, sicut et h. l. et in Philopseud. c. 9 libri habent. *ἄλλῳ* abest etiam ab

*σμικρότερον, ὅσῳ κολακεία τῶν ἄλλων ἁπάντων κακῶν
τὸ δουλοπρεπέστατον εἶναι καὶ ταύτῃ χείριστον νενό-
μισται.* **10.** *τί οὖν ἄλλο, εἰ μήτε ταῦτα μήτε ἐκεῖνα λέ-
γειν δοκεῖ, ὑπόλοιπόν ἐστί μοι, ἢ ὁμολογεῖν * μηδὲ ἓν* 717
*ὑγιὲς εἰπεῖν ἔχειν; μία μοι ἴσως ἐκείνη ἄγκυρα ἔτι
ἄβροχος, ὀδύρεσθαι τὸ γῆρας καὶ τὴν νόσον καὶ μετὰ
τούτων τὴν πενίαν πάντα ποιεῖν καὶ πάσχειν ἀναπεί-
θουσαν, ὡς ἐκφύγοι τις αὐτήν· καὶ ἐν τῷ τοιούτῳ οὐκ
ἄκαιρον ἴσως καὶ τὴν τοῦ Εὐριπίδου Μήδειαν παρακα-
λέσαι παρελθοῦσαν εἰπεῖν ὑπὲρ ἐμοῦ ἐκεῖνα τὰ ἰαμβεῖα,
μικρὸν αὐτὰ παρῳδήσασαν·*

καὶ μανθάνω μέν, οἷα δρᾶν μέλλω κακά,
πενία δὲ κρείσσων τῶν ἐμῶν βουλευμάτων.

*τὸ μὲν γὰρ τοῦ Θεόγνιδος κἂν ἐγὼ μὴ λέγω, τίς οὐκ
οἶδεν οὐκ ἀπαξιοῦντος καὶ ἐς βαθυκήτεα πόντον σφᾶς
αὐτοὺς ῥιπτεῖν καὶ κατὰ κρημνῶν ἠλιβάτων, εἴ γε μέλλοι
τις οὕτως ἀποδράσεσθαι τὴν πενίαν;* **11.** *ταῦτα μὲν
οὖν εἶναι δοκεῖ, ἅ τις ἂν ὡς ἐν τοιούτῳ ἀπολογήσασθαι*

---

fonte hujus proverbii ap. Pollucem IX, 120. *καὶ μείζονι*] *τῷ μείζονι* FMa, qui pannus est scholii ad h. l. Vossiani. *γε* ut vulgo habent EΦT. sed om CFMa. *σμικρότερον* CΦ et v. *μικρότερον* FM et lemma scholii. *ἁπάντων* om C.

10. *ἐστί μοι ἢ ὁμολογεῖν*] ita conjeci. vulgo: *ἐστιν ἢ ὁμολογεῖν*, sed *ἐστι μὴ ὁμολογεῖν* Φ et loco tamen alieno E, qui mox: *ὑγιές τε μὴ ὁμολογεῖν*, hoc est: *ὑγιές ἐστι μὴ ὁμολογεῖν.* *μηδὲ ἓν*] *μηδὲν* EΦFM. *ἄγκυρα ἔτι*] *ἄγχυρα ἔστιν* Φ. *τὴν πενίαν π. π. κ. π.*] Horat. Carm. III, 24, 43. *ἐκφύγοι*] *ἐκφύγῃ* C. *καὶ μανθάνω — βουλευμάτων*] Medeae v. 1074 sq. (una tragici voce *θυμὸς* in *πενία* ob parodiam mutata), de quo nobilissimo l. Porsonus optime disseruit. *τοῦ Θεόγνιδος*] vide quae dixi ad l. De Merc. Cond. c. 5. *ῥιπτεῖν* F. *ῥίπτειν* v. *κατὰ κρημνῶν ἠλιβάτων, εἴ γε*] ita conjeci. libri *κατὰ κρημνῶν γε* (*τε* C) *ἠλιβάτων* (*ἠλιβάτων* F), *εἰ* —. at *γὲ* post *κρημνῶν* ineptum est, nec legitur aut in ipso Theognide v. 176, aut apud nostrum De Merc. Cond. c. 5 et Timone c. 26. *μέλλοι* F et v. *μέλλει* CΦMa.

11. *ταῦτα μὲν οὖν* C. *ταῦτα μὲν* F et fortasse Φ et v. sed *μὲν οὖν* hic etiam scholiastes habuit. nam scholio ad *ὀδύρεσθαι* (c. 10) temere inserta sunt haec ipsius Luciani verba: „*οὕτως ἀποδράσασθαι* (sic) *τὴν πενίαν. ταῦτα μὲν οὖν εἶναι δοκεῖ.*“

ἔχοι, οὐ πάνυ εὐπρόσωπον ἕκαστον αὐτῶν. σὺ δέ μοι
718 θάρρει, ὦ * ἑταῖρε, ὡς οὐδενὶ τούτων ἐμοῦ χρησομένου.
μὴ γὰρ τοσοῦτός ποτε λιμὸς καταλάβοι τὸ Ἄργος, ὡς
τὴν Κυλλάραβιν σπείρειν ἐπιχειρεῖν· οὐδ' ἡμεῖς οὕτω
πένητες εὐλόγου ἀπολογίας, ὡς ὑπ' ἀπορίας τὰ τοιαῦτα
κρησφύγετα πρὸς τὴν κατηγορίαν ζητεῖν. ἀλλά μοι ἐκεῖνο
ἐννόησον, ὡς πάμπολυ διαφέρει, εἰς οἰκίαν τινὸς πλου-
σίου ὑπόμισθον παρελθόντα δουλεύειν καὶ ἀνέχεσθαι
719 ὅσα μοί φησι * τὸ βιβλίον, ἢ δημοσίᾳ πράττοντά τι
τῶν κοινῶν καὶ ἐς δύναμιν πολιτευόμενον ἐπὶ τούτῳ
παρὰ βασιλέως μισθοφορεῖν. διελὼν δὲ καὶ ἰδίᾳ κατα-
θεὶς ἑκάτερον σκόπει· εὑρήσεις γὰρ τὸ τῶν μουσικῶν δὴ
τοῦτο, δὶς διὰ πασῶν τὸ πρᾶγμα, καὶ τοσοῦτον ἐοικότας
ἀλλήλοις τοὺς βίους, ὅσον μόλυβδος ἀργύρῳ καὶ χαλκὸς
720 χρυσῷ καὶ ἀνεμώνη ῥόδῳ καὶ ἀνθρώπῳ * πίθηκος. μισ-
θὸς μὲν γὰρ κἀκεῖ κἀνταῦθα καὶ τὸ ὑπ' ἄλλῳ τάτ-
τεσθαι, τὸ δὲ πρᾶγμα παμπόλλην ἔχει τὴν διαφωνίαν.
ἐκεῖ μὲν γὰρ δουλεία σαφὴς καὶ οὐ πολὺ τῶν ἀργυρω-
νήτων καὶ οἰκοτρίβων διαφέρουσιν οἱ ἐπὶ τῷ τοιούτῳ
εἰσιόντες, οἱ δὲ τὰ κοινὰ διὰ χειρὸς ἔχοντες καὶ πόλεσι

μὴ γὰρ ΦF et v. μὴ δὲ γὰρ C. τοσοῦτός CΦFabc. τοιοῦτός error Bourdelotianae et Reitzianae. Κυλλάραβιν Graevius. σκυλλαραβίην ET. σκύλλ' ἀρραβίην C (ita C). σκύλλαν λαβείην (ρ superscr.) Φ. σκύλλαν ῥαβιείην ἢ σκυλλαραβίαν U. σκυλλαραβίαν etiam V. κοίλην ἀραβίαν F. κοίλην ἀραβίην edd. veteres. nomen ab multis Κυλάραβις scribitur. ὑπ'] ὑπὸ EΦF. πάμπολυ διαφέρει CΦFM. πάμπολυ τὰ τοιαῦτα διαφέρει v. verba τὰ τοιαῦτα in Quaestt. p. 159 ejeci. εἰς F (qui οἰκείαν). ἐς Φ et v. διελὼν Solanus, prior Hemsterhusio in Anecd. p. (56). libri διελθών. sed in E haec pars membranae periit. δὲ καὶ F. δὴ καὶ v. τὸ πρᾶγμα UY. τὸ γράμμα ECΦFN et edd. veteres. vide locum Adv. Indoct. c. 21. μόλυβδος F. μόλιβδος v. καὶ χαλκὸς ΦFabc. καὶ excidit e Bourdelotiana et Reitziana. ἀνεμώνη ῥόδῳ EΦFUY (sed in E rec m ἀνεμώνῃ). ἀνεμοίνῃ ῥόδον v. μὲν γὰρ κἀκεῖ CΦ. μὲν γὰρ δὴ κἀκεῖ F et v. καὶ τὸ] καὶ τῷ F. παμπόλλην CΦ. παμπόλην F. παμπόλῳ abcd. τοιούτῳ ΦF et v. τοιουτωΐ C. εἰσιόντες ΦFM. εἰσι (caeteris forsitan abscissis) E. προσιόντες v et (?) C. διαβάλλοιντο CEF. διαβάλοιντο v.

καὶ ἔθνεσιν ὅλοις σφᾶς αὐτοὺς χρησίμους παρέχοντες
οὐκ ἂν εἰκότως ἐκ μόνου τοῦ μισθοῦ διαβάλλοιντο καὶ
εἰς ὁμοιότητα καὶ κοινωνίαν τῆς κατηγορίας καθέλκοιντο.
ἐπεὶ οὐκ ἂν φθάνοι τις ἁπάσας ἀναιρῶν τὰς τοιαύτας
προστασίας, καὶ οὔτε οἱ τοσαῦτα ἔθνη ἐπιτροπεύοντες
οὔθ' οἱ τὰς πόλεις ἁρμόττοντες οὔθ' οἱ τὰς φάλαγγας
ἢ στρατόπεδα ὅλα ἐγχειριζόμενοι ὀρθῶς ποιήσουσιν, ἐπεὶ
καὶ μισθὸς αὐτῶν τῷ ἔργῳ πρόσεστιν. ἀλλ' οὐκ ἀφ'
ἑνὸς χρὴ οἶμαι ἀνατρέπειν τὰ πάντα οὐδ' ἰσοτιμίαν τῶν
μισθοφορούντων καθιστάναι. 12. τὸ δ' ὅλον οὐ τοὺς
μισθαρνοῦντας ἅπαντας * ἐγὼ φαύλῳ βίῳ συνεῖναι 721
ἔφασκον, ἀλλὰ τοὺς ἐν ταῖς οἰκίαις ἐπὶ προφάσει παι-
δεύσεως δουλεύοντας ᾤκτειρον. τουτὶ δέ, ὦ ἑταῖρε, τὸ
ἡμέτερον πρᾶγμα παντάπασιν ἑτεροῖόν ἐστιν, εἴ γε τὰ
μὲν οἴκοι ἰσότιμα ἡμῖν, δημοσίᾳ δὲ τῆς μεγίστης ἀρχῆς
κοινωνοῦμεν καὶ τὸ μέρος συνδιαπράττομεν. ἐγὼ γοῦν,
εἰ σκέψαιο, δόξαιμ' ἄν σοι οὐ τὸ σμικρότατον τῆς Αἰ-
γυπτίας ταύτης ἀρχῆς ἐγκεχειρίσθαι, τὰς δίκας εἰσάγειν
καὶ τάξιν αὐταῖς τὴν προσήκουσαν ἐπιτιθέναι καὶ τῶν
λεγομένων καὶ πραττομένων ἁπαξαπάντων ὑπομνήματα
γράφεσθαι καὶ τάς τε ῥητορείας τῶν δικαιολογούντων
ῥυθμίζειν καὶ τὰς τοῦ ἄρχοντος γνώσεις πρὸς τὸ σαφέ-
στατον ἅμα καὶ ἀκριβέστατον σὺν πίστει τῇ μεγίστῃ
διαφυλάττειν καὶ παραδιδόναι δημοσίᾳ πρὸς τὸν ἀεὶ
χρόνον ἀποκεισομένας. καὶ ὁ μισθὸς οὐκ ἰδιωτικός, ἀλλὰ
παρὰ τοῦ βασιλέως, * οὐ σμικρὸς οὐδὲ οὗτος, ἀλλὰ πο- 722

καὶ εἰς F. καὶ ἐς v. ἀπάσας] ἅπασας hoc accentu C. libri *οἱ τοιαῦτα ἔθνη*. correctionem in Quaestt. p. 158 positam: *οἱ τοσαῦτα ἔθνη*, quia omnibus probata est, mutare non ausus sum. caeterum hodie sane malim: *οἱ τὰ ἔθνη*. χρὴ οἶμαι C. οἶμαι χρὴ F et v.

12. δ' ὅλον] δὲ ὅλον ΦFM. ἅπαντας om C. ἐν ταῖς C. ἐπὶ ταῖς F et fortasse Φ et v. παιδεύσεως δουλεύοντας] δουλεύοντας παιδεύσεως C. ᾤκτειρον] ᾤκτειρα F. ἐγὼ γοῦν Bekker pro ἔγωγ' οὖν. τῶν λεγομένων καὶ πραττομένων C. τῶν πραττομένων λεγομένων Φ. τῶν πραττομένων καὶ λεγομένων F et v. δικαιολογούντων] δικολογούντων F. γίγνοιτο] γίγνοιντο F. ἀλλ'] ἀλλὰ ΕΦ. fngit interpretes, id quod Din-

λυτάλαντος· καὶ τὰ μετὰ ταῦτα δὲ οὐ φαῦλαι ἐλπίδες, εἰ τὰ εἰκότα γίγνοιτο, ἀλλ' ἔθνος ἐπιτραπῆναι ἢ τινας ἄλλας πράξεις βασιλικάς. 13. ἐθέλω δ' οὖν ἐκ περιττοῦ

---

dorfio in Praef. p. VIII ed. sec. monente H. Valesius ad Ammian. Marcell. 28, 1 p. 353 dudum viderat, Lucianum Alexandriae hypomnematographi munere functum esse. hinc ipse Lucianus suum esse dicit, ἀπαξαπάντων ὑπομνήματα γράφεσθαι. ejusdem muneris mentio ab aliis facta est, paucis tantum ab Philone Judaeo adv. Flaccum II p. 536, qui praefatus Avillium Flaccum, Aegypti nuper praefectum in Italia ab duobus accusatoribus exceptum esse, Isidoro et Lampone, „οἳ πρό μικροῦ μὲν τάξιν εἶχον ὑπηκόων“ (p. 535, 32) hunc Lamponem injuriis dicit atque rapinis rem quaesisse tumque continuo ita pergit: παρεστὼς γάρ τοῖς ἡγεμόσιν ὁπότε δικάζοιντο, ὑπεμνηματίζετο τὰς δίκας εἰσάγων, ὡς ἔχων τάξιν· εἶτα τὰ μὲν ἀπήλειφεν ἢ παρῄει ἑκών, τά δ' οὐ λεχθέντα προσενέταττεν. at in hisce verba: ὡς ἔχων τάξιν aliquo modo corrupta esse apparet. contendo autem Hemsterhusium in Anecd. p. (66) non de alio sed de hoc ipso Philonis loco esse locutum in eoque scribi voluisse: τάς δίκας εἰσάγων, ὡς ἔχοιεν κατὰ τάξιν, cui Th. Mangeji conjectura: ὡς ἔχοιεν τάξιν praestaret, si modo ulla opus esset conjectura. nunc id quod Mangejus in nonnullis codd. post τάξιν addi tradit: τοιάνδε, certo addendum est, quum e praegresso ὑπεμνηματίζετο liquido pateat verba: ὡς ἔχων τάξιν τοιάνδε nihil aliud significare nisi hoc: „quippe qui tale munus obiret (sive: quippe qui esset hypomnematographus).“ Lucianus autem quod magistratum cum suo conjunctum, sed paullo superiorem et c. 9: τὴν σύνεσιν — τῷ τοιούτῳ et c. 12: τὰς τοῦ ἄρχοντος γνώσεις tacito nomine attulit, „unum judicem, quem Caesar dedisset“, (Ael. Spartian. in Severo c. 17 init.) sive τὸν δικαιοδότην animo videtur informasse. quae res e Strabone XVII p. 797 colligitur, ubi ne hypomnematographus quidem omissus est. Strabo enim maxime quidem τόν ἔπαρχον ipsum, tum etiam „τὸν δικαιοδότην, τὸν τῶν πολλῶν κρίσεων κύριον“ Aegypto praefuisse testatus inter quatuor urbis Alexandrinae magistratus Lucianeum ponit secundum hoc ordine, τὸν ἐξηγητήν, τὸν ὑπομνηματογράφον, τὸν ἀρχιδικαστὴν, τὸν νυκτερινὸν στρατηγόν. adeo etiam Strabo hoc munus amplissimum fuisse docet cum nostro c. 12 ille consentiens, qui quum singulas muneris sui partes magnosque reditus longe quam alii uberius enarrasset, spem esse adjecit, fore ut provinciae integrae praeficiatur. sed hi quatuor magistratus Luciani tempore in universum eidem fuerunt, quales eos olim Ptolemaeus Lagi f. primum instituerat. et hoc quidem tum ab Strabone l. l. (ἦσαν μὲν οὖν, inquit, καὶ ἐπὶ τῶν

χρησάμενος τῇ παρρησίᾳ καὶ ὁμόσε χωρήσας τῷ ἐπιφερομένῳ ἐγκλήματι καθ' ὑπερβολὴν ἀπολογήσασθαι. καὶ δὴ φημί σοι μηδένα μηδὲν ἀμισθὶ ποιεῖν, οὐδ' ἂν τοὺς τὰ μέγιστα πράττοντας εἴπῃς, ὅπου μηδὲ βασιλεὺς αὐτὸς ἄμισθός ἐστιν. οὐ φόρους λέγω οὐδὲ δασμούς, ὁπό-

---

βασιλέων αὗται αἱ ἀρχαί), tum partim ab Ael. Spartiano l. l. his verbis proditum est: „Alexandrinis jus buleutarum dedit, qui sine publico consilio ita ut sub regibus ante vivebant uno judice contenti" caet. denique hypomnematographi Alexandrini, quo loco Valesius primum usus est, in codicis Theodosiani libro XII. lege 192. Tit. 1. de decurionibus (IV p. 552 ed. Ritter) memorati sunt: „si quos spontaneos hypomnematographi munificos suis exhortationibus ad publicas nominaverint functiones, Augustalis (i. e. *τοῦ ἐπάρχου*) jubemus non expectandum esse consensum" caet. haec a. p. Chr. 436 scripta sunt, neque alius ullus locus exstat, in quo non unus, sed plures Alexandrinorum hypomnematographi afferantur. illud certe videmus, vel tanto post Severum, qui Alexandrinis primus curiam dederat, hypomnematographi munus nondum exolevisse, sed eos ex uno tum plures adeo fuisse. itaque hypomnematographus ille aegyptius et semigraecus fuit magistratus, minime vero romanus. quo magis tirones monendi sunt, ne ab aegyptio ad romanum i. e. ad commentariensem aberrent, uti Sturzius De Dial. Alex. p. 82 aberravit. hunc Romanorum magistratum Jo. Lydus De Magistratibus in universum describit (III, 4 p. 198, quae a Bekkero praeclare correcta sunt, tum III, 8 p. 201, III, 16 p. 210 et III, 17), ita ut qui graece sunt *ὑπομνηματογράφοι*, eos Lydus latine appellari doceat „commentarienses." at hi commentarienses primum loco fuerunt tenuissimo, deinde in rerum capitalium quaestionibus vinctorum nomina perscribere, carceri praeesse et curam gerere damnatorum solebant. tantum igitur abest, ut Alexandrinus hypomnematographus commentariensibus istis similis esse potuerit, ut scribis ille videatur praefectus fuisse, quos quum alii, tum etiam Lydus III, 20 „ab actis" appellat itaque describit: *ἔργον δὲ αὐτοῖς τὰς χρηματικὰς ὑποθέσεις* (h. e. „jus civile") *πρακτεύειν*, et quae alia ibidem de actis ad memoriam rerum sempiternam reponendis mox addit Luciani (c. 12) verbis simillima. caeterum de commentariensi et de eo, qui „ab actis" dicitur Bethmann-Holweg (Hdb. des Civilprocesses P. I V. I p. 179 sqq.) optime disseruit.

13. *δ' οὖν* Bekker. libri *γοῦν*. *μηδένα μηδὲν*] *μηδένα* om Φ. *εἴπῃς*] *εἴπῃς* (οι) Φ. *ὁπόσοι ἐπέτειοι* F. *ὁπόσοι παρὰ* (*παραὶ*

σοι ἐπιτέιοι φοιτῶσιν, ἀλλ' ἔστι βασιλεῖ μισθὸς μέγιστος ἔπαινοι καὶ ἡ παρὰ πᾶσιν εὔκλεια καὶ τὸ ἐπὶ ταῖς εὐεργεσίαις προσκυνεῖσθαι, καὶ εἰκόνες δὲ καὶ νεῴ καὶ τεμένη, ὁπόσα παρὰ τῶν ἀρχομένων ἔχουσι, μισθοὶ καὶ ταῦτά εἰσιν ὑπὲρ τῶν φροντίδων καὶ προνοίας, ἣν ἐκφέρονται προσκοποῦντες ἀεὶ τὰ κοινὰ καὶ βελτίω ποιοῦντες. ὡς δὲ μικρὰ μεγάλοις εἰκάζειν, ἢν ἐθέλῃς ἀρξάμενος ἀπὸ τῆς τοῦ σωροῦ κορυφῆς ἐφ' ἕκαστον τούτων, ἀφ' ὧν σύγκειται, καταβαίνειν, ὄψει ὅτι μεγέθει καὶ σμικρότητι διαλλάττομεν τῶν ἀκροτάτων, τὰ δ' ἄλλα μισθοφόροι ὁμοίως ἅπαντες. 14. εἰ μὲν οὖν τοῦτον ἐτεθείκειν τὸν νόμον, μηδένα μηδὲν πράττειν, ἔνοχος ἂν εἰκότως ἐδόκουν τῇ παρανομίᾳ· εἰ δὲ τοῦτο μὲν οὐδαμοῦ
723 * τοῦ βιβλίου λέλεκταί μοι, χρὴ δὲ τὸν ἀγαθὸν ἄνδρα ἐνεργὸν εἶναι, τί ἂν ἄλλο ἐς δέον αὐτῷ χρῷτο, ἢ φίλοις συμπονῶν πρὸς τὰ βέλτιστα κἂν τῷ μέσῳ ὑπαίθριος πεῖραν αὑτοῦ διδούς, ὅπως ἔχει πίστεως καὶ σπουδῆς καὶ εὐνοίας πρὸς τὰ ἐγκεχειρισμένα, ὡς μὴ τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο, ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης εἴη; 15. πρὸ

Φ) τῶν ἀρχομένων ἐπέτειοι CΦ et v. at verba παρά τῶν ἀρχομένων hic neque necessaria sunt (saepe enim quum v. φοιτᾶν de omnibus tributis quae redeunt, tum ἐπέτεια de tributis annuis dicuntur), et manifesto nata ex inferioribus hisce: ὁπόσα παρὰ τῶν ἀρχομένων ἔχουσι. καὶ εἰκόνες CΦF. εἰκόνες v. νεῴ Lehmannus. νεώι E. νεὼ v. ἔχουσι] ἔχουσιν a. ἐκφέρονται CΦ et v. εἰσφέρονται F, quod falsum est. nam ἐκφέρειν est „declarare" in Jov. Trag. c. 37 et medium ἐκφέρεσθαι apud (Demosth.) 13, 33 (p. 176 R.) atque alibi. ὡς δὲ] ita conjeci. ὡς δὴ vulgo. ὡς μηδὲ F. ὡς εἰ δεῖ C (idem C: μικρα μεγάλοις οἰκάζειν). vide Thucyd. IV, 36: ὡς μικρὸν μεγάλῳ εἰκάσαι. τοῦ σωροῦ CΦa et v. τοῦ σσροῦ (sic) bcd. τοῦ ὄρους FM.

νο α α
14. τῇ παρα μί et supra γρ. τη παροινί pm F. τί ἂν ἄλλο] πᾶν ἄλλο Φ. αὐτῷ C et v. αὐτῷ Φ. αὔτῶ F. κ ἂν (sic) F. κἂν Φ et v. τῷ μέσῳ F et v. τοῖς μέσῳ Φ. αὑτοῦ Φ. αὐτοῦ F et v. ἔχει CΦF et v. ἔχῃ E. ἄχθος ἀρούρης F, ut Lehmannus ex Il. σ', 104 et Odyss. υ', 379 conjecerat. ἀρούρης ἄχθος v et fortasse CΦ. addere Lehmannus poterat Icaromen. c. 29 med., ubi ἄχθος ἀρούρης libri omnes exhibent.

δὲ τῶν ὅλων μεμνῆσθαι χρὴ τοὺς ἐπιτιμῶντας, ὅτι οὐ σοφῷ ὄντι μοι, εἰ δή τις καὶ ἄλλος ἐστί που σοφός, ἐπιτιμήσουσιν, ἀλλὰ τῶν ἐκ τοῦ πολλοῦ δήμου, λόγους μὲν ἀσκήσαντι καὶ τὰ μέτρια ἐπαινουμένῳ ἐπ' αὐτοῖς, πρὸς δὲ τὴν ἄκραν ἐκείνην τῶν κορυφαίων ἀρετὴν οὐ πάνυ γεγυμνασμένῳ. καὶ μὰ Δί' οὐδ' ἐπὶ τούτῳ ἀνιᾶσθαί μοι ἄξιον, ὅτι μηδὲ ἄλλῳ ἐγὼ γοῦν ἐντετύχηκα τὴν τοῦ σοφοῦ ὑπόσχεσιν ἀποπληροῦντι. σοῦ μέντοι γε θαυμάσαιμ' ἂν ἐπιτιμῶντός μου τῷ νυνὶ βίῳ, εἴ γε ἐπιτιμῴης, ὃν πρὸ πολλοῦ ᾔδεις ἐπὶ ῥητορικῇ δημοσίᾳ μεγίστας μισθοφορὰς ἐνεγκάμενον, ὁπότε κατὰ θέαν τοῦ ἑσπερίου Ὠκεανοῦ καὶ τὴν Κελτικὴν ἅμα ἐπιὼν ἐνέτυχες ἡμῖν, τοῖς μεγαλομίσθοις τῶν σοφιστῶν ἐναριθμουμένοις. ταῦτά σοι, ὦ ἑταῖρε, καίτοι ἐν μυρίαις

---

15. *πρὸ δὲ τῶν ὅλων* ΦF et v. *πρὸ δὲ τῶν ἄλλων* C. at confer De Hist. Conscr. c. 38 init. *ἐστί που*] *ἔστι ποῦ* F (ita F). *ἀλλὰ τῶν* CF. *ἀλλὰ τῷ* v et fortasse Φ. scriptura *τῶν* nondum cognita erat, quum in Quaestt. L. p. 159: *ἀλλά τῳ* conjeci. *ἐπαινουμένῳ ἐπ' αὐτοῖς*] *ἐπαινουμένω παρ' αὐτοῖς* FM. *οὐδ' ἐπὶ τούτῳ*] *οὐδὲ ἐπὶ τούτων* Φ. *ἐγὼ γοῦν* F et qui post *ἄλλῳ* interpungit Φ. *ἔγωγ' οὖν* v. *σοῦ μέντοι γε*] ita correxi. libri *σοῦ μέντοι καὶ* —. at *καὶ* h. l. ineptum est, *μέντοι γε* Luciano frequens. *εἴ γε ἐπιτιμῴης*] de h. l. in Quaestt. L. p. 159 erravi. tragicorum formula *ἔπλευσ' ὅπως ἔπλευσα* similesque, quae ab Hermanno ad Viger. p. 709 recte explicatae sunt, ab h. l. abhorrent. si haec ad Lucianum referenda sint, omnino recte Gesner interpretatus est: „eum enim hominem reprehendas —". sin ita et supplere et scribere oportet: *εἴ γε [καὶ σαυτῷ] ἐπιτιμῴης, ὃν πρὸ πολλοῦ ᾔδειν* (pro *ᾔδεις*) — *ἐναριθμούμενος* (pro *ἐναριθμουμένοις*): tum vero haec non jam ad Lucianum pertinebunt, sed ad Sabinum. ac sophistam hunc Sabinum fuisse supra in hujus libelli limine satis demonstravi, ut in hunc virum verba *τοῖς μεγαλομίσθοις τῶν σοφιστῶν* cadere videantur. sententia vero tum prorsus eximia erit. nam si Sabinus munus ab imperatore delatum ipse susceperat: quomodo idem vir susceptum ejusmodi munus crimini dare Luciano potuit? quin attici hac ipsa, quam ego restituo ratione uti solent, velut Aristophanes in Pace v. 639: *ἅττ' ἂν οὖν λέγῃς ἐκεῖνον* | — *ταῦθ' ἁπαξάπαντα νυνὶ* | *τοὺς σεαυτοῦ λοιδορεῖς* et Xenophon in Anabas. VII, 7 16: *ὅ τι γὰρ ἂν τούτους κακῶς ποιῆτε, ἡμᾶς*

ταῖς ἀσχολίαις ὧν ὅμως ἀπελογησάμην, οὐκ ἐν παρέργῳ
θέμενος τὴν λευκὴν παρὰ σοῦ καὶ πλήρη μοι ἐνεχθῆναι·
724 * ἐπεὶ πρός γε τοὺς ἄλλους, κἂν συνάμα πάντες κατη-
γορῶσιν, ἱκανὸν ἂν εἴη μοι τὸ, οὐ φροντὶς Ἱπποκλείδῃ.

ἤδη ποιεῖτε. ceterum de mercede horum sophistarum publica multi multa dixerunt. tu vide vel Bernhardium in Graecc. Lit. adumbratione P. I p. 516 ed. sec. δημοσίᾳ om C. male. ἐνεγκάμενον, ὁπότε F et v. ἐνεγκάμενον, ποτὲ Φ. hinc ego malim: ἐνεγκάμενον, ὅτε —. ἱπποκλείδῃ F et v. ἱπποκλείδει Φ.